PROVÁDĚCÍ NAŘÍZENÍ KOMISE (EU) 2022/433

ze dne 15. března 2022,

kterým se ukládá konečné vyrovnávací clo na dovoz plochých za studena válcovaných výrobků z korozivzdorné oceli pocházejících z Indie a Indonésie a kterým se mění prováděcí nařízení (EU) 2021/2012, kterým se ukládá konečné antidumpingové clo a s konečnou platností se vybírá prozatímní clo uložené na dovoz plochých za studena válcovaných výrobků z korozivzdorné oceli pocházejících z Indie a Indonésie

EVROPSKÁ KOMISE,

s ohledem na Smlouvu o fungování Evropské unie,

s ohledem na nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/1037 ze dne 8. června 2016 o ochraně před dovozem subvencovaných výrobků ze zemí, které nejsou členy Evropské unie ([1]) (dále jen „základní nařízení"), a zejména na článek 15 a čl. 24 odst. 1 uvedeného nařízení,

vzhledem k těmto důvodům:

1. POSTUP

1.1. Zahájení

(1) Dne 17. února 2021 zahájila Evropská komise (dále jen „Komise") antisubvenční šetření týkající se dovozu plochých za studena válcovaných výrobků z korozivzdorné oceli (dále jen „výrobek, který je předmětem šetření") pocházejících z Indie a Indonésie (dále společně jen „dotčené země"). Komise zveřejnila oznámení o zahájení řízení v *Úředním věstníku Evropské unie* ([2]) (dále jen „oznámení o zahájení řízení").

(2) Komise zahájila šetření na základě podnětu, který podalo dne 4. ledna 2021 Sdružení evropských výrobců oceli (dále jen „EUROFER" nebo „žadatel") jménem odvětví výroby plochých za studena válcovaných výrobků z korozivzdorné oceli v Unii ve smyslu čl. 10 odst. 6 základního nařízení. Podnět obsahoval důkazy o subvencování a výsledné újmě, které byly dostatečné k zahájení šetření.

(3) Před zahájením antisubvenčního šetření Komise indické vládě ([3]) a indonéské vládě ([4]) oznámila, že obdržela podnět s příslušnými podklady, a vyzvala indickou a indonéskou vládu ke konzultacím v souladu s čl. 10 odst. 7 základního nařízení. Konzultace proběhly dne 10. února 2021 s indickou vládou a dne 15. února 2021 s indonéskou vládou. S ani jednou vládou však nebylo dosaženo vzájemně přijatelného řešení.

(4) Dne 18. listopadu 2021 Komise uložila konečné antidumpingové clo a s konečnou platností vybírané prozatímní clo uložené na dovoz téhož výrobku pocházejícího z Indie a Indonésie ([5]) (dále jen „antidumpingové nařízení") při šetření, které bylo zahájeno oznámením o zahájení zveřejněném dne 30. září 2020 (dále jen „samostatné antidumpingové šetření") ([6]).

(5) Analýzy újmy, příčinných souvislostí a zájmu Unie provedené v rámci tohoto antisubvenčního šetření a samostatného antidumpingového šetření jsou shodné, neboť definice výrobního odvětví Unie, výrobců v Unii zařazených do vzorku, posuzovaného období a období šetření jsou v obou šetřeních stejné.

([1]) Úř. věst. L 176, 30.6.2016, s. 55.

([2]) Oznámení o zahájení antidumpingového řízení týkajícího se dovozu plochých za studena válcovaných výrobků z korozivzdorné oceli pocházejících z Indie a Indonésie (Úř. věst. C 57, 17.2.2021, s. 16).

([3]) Pojem „indická vláda" se v tomto nařízení používá v širším smyslu a zahrnuje všechna ministerstva, útvary, agentury a správní orgány na ústřední, regionální a místní úrovni.

([4]) Pojem „indonéská vláda" se v tomto nařízení používá v širším smyslu a zahrnuje všechna ministerstva, útvary, agentury a správní orgány na ústřední, regionální a místní úrovni.

([5]) Prováděcí nařízení Komise (EU) 2021/2012 ze dne 17. listopadu 2021, kterým se ukládá konečné antidumpingové clo a s konečnou platností se vybírá prozatímní clo uložené na dovoz plochých za studena válcovaných výrobků z korozivzdorné oceli pocházejících z Indie a Indonésie (Úř. věst. L 410, 18.11.2021, s. 153).

([6]) Oznámení o zahájení antidumpingového řízení týkajícího se dovozu plochých za studena válcovaných výrobků z korozivzdorné oceli pocházejících z Indie a Indonésie (Úř. věst. C 322, 30.9.2020, s. 17).

1.2. **Registrace**

(6) Dne 7. dubna 2021 podal žadatel žádost o evidenci dovozu. Komise žádost analyzovala, shledala však, že v poměrně krátkém období, kdy výrobek těžil z napadnutelných subvencí v dotčených zemích, nedocházelo k žádnému masivnímu dovozu. Dovoz plochých za studena válcovaných výrobků z korozivzdorné oceli vykázal 46% pokles za sedm měsíců po zahájení v porovnání s dovozem během období šetření. Podmínky pro evidenci dovozu podle čl. 24 odst. 5 základního nařízení nebyly tudíž splněny a Komise nenařídila evidenci dovozu dotčeného výrobku.

1.3. **Období šetření a posuzované období**

(7) Šetření subvencí a újmy se týkalo období od 1. července 2019 do 30. června 2020 („období šetření"). Zkoumání trendů významných pro posouzení újmy zahrnovalo období od 1. ledna 2017 do konce období šetření (dále jen „posuzované období"). Obě období se shodují s obdobími při samostatném antidumpingovém šetření.

1.4. **Zúčastněné strany**

(8) V oznámení o zahájení řízení vyzvala Komise zúčastněné strany, aby se na ni za účelem účasti na šetření obrátily. Kromě toho Komise o zahájení šetření výslovně informovala žadatele, indickou vládu, indonéskou vládu, známé vyvážející výrobce v dotčených zemích, známé dovozce a uživatele v Unii a vyzvala je k účasti.

(9) Zúčastněné strany měly příležitost se k zahájení šetření vyjádřit a požádat o slyšení u Komise a/nebo u úředníka pro slyšení v obchodních řízeních. Proběhla slyšení se sdružením EUROFER a s další společností.

(10) V oznámení o zahájení řízení Komise vyzvala též orgány Čínské lidové republiky (dále jen „čínská vláda"), aby se šetření zúčastnily jako zúčastněná strana. Kromě toho Komise informovala čínskou vládu o zahájení šetření a výslovně odkázala na pozvánku k účasti jako zúčastněná strana obsaženou v oznámení o zahájení řízení. Čínská vláda následně informovala Komisi, že se zaregistrovala jako zúčastněná strana tohoto šetření.

(11) Dopisem ze dne 11. října 2021 zaslala Komise čínské vládě žádost o informace.

(12) Čínská vláda na žádost Komise o informace neodpověděla a místo toho dne 21. října 2021 předložila sama své připomínky k žádosti o informace.

(13) V tomto podání čínská vláda na jedné straně uvedla, že postupy Komise mohou být v rozporu s pravidly WTO a právem EU.

(14) Za prvé, čínská vláda uvedla, že Komise neinformovala čínskou vládu o podání podnětu, nevedla s ní konzultace před zahájením řízení, neinformovala ji o zahájení řízení a přímo ji nevyzvala, aby se stala zúčastněnou stranou šetření. Vzhledem k tomu, že čínská vláda není vyvážející zemí, není zúčastněným členem ani stranou ve smyslu pravidel WTO a výzva nemá právní základ ani základní procesní požadavky.

(15) Komise konstatovala, že tato tvrzení jsou věcně nesprávná. Jakmile byla výzva stát se zúčastněnou stranou zahrnuta do oznámení o zahájení řízení, které bylo zveřejněno v *Úředním věstníku Evropské unie* dne 17. února 2021, Komise ve stejný den zaslala oznámení o zahájení řízení čínské vládě a výslovně ji na tuto výzvu upozornila. Nejprve čínská vláda e-mailem ze dne 19. února 2021 požádala o přístup k otevřenému spisu. V odpovědi na tento e-mail se Komise téhož dne znovu výslovně dotázala čínské vlády, zda se žádostí o přístup k otevřenému spisu hodlá zaregistrovat jako zúčastněná strana. Téhož dne čínská vláda potvrdila, že se zaregistrovala jako zúčastněná strana. Celá výměna e-mailů je k dispozici v otevřeném spisu. Komise proto o oznámení o zahájení řízení informovala přímo čínskou vládu a vyzvala ji, aby se stala zúčastněnou stranou, a to dokonce dvakrát. Komise kromě toho nepozvala čínskou vládu ke konzultacím před zahájením šetření, neboť očekávala, že indonéská vláda vyjasní

zapojení čínské vlády do nepřímého poskytování finanční podpory vyvážejícím výrobcům v Indonésii. Jelikož tedy Komise neměla v úmyslu prošetřit případné napadnutelné subvence poskytnuté ČLR, ale pouze subvence poskytnuté indonéskou vládou prostřednictvím finanční podpory čínské vlády, neexistoval žádný právní požadavek na konzultace s čínskou vládou před zahájením šetření.

(16) Za druhé, čínská vláda uvedla, že požádala o sledování vývoje případu z obavy, že by Komise mohla porušit pravidla WTO a právní předpisy EU, ale čínská vláda není předmětem tohoto šetření a není povinna poskytovat v jeho rámci žádné informace. Podle čínské vlády Komise porušila Dohodu WTO o subvencích a vyrovnávacích opatřeních (dále jen „dohoda o subvencích a vyrovnávacích opatřeních“) a základní nařízení již v antisubvenčním šetření týkajícím se dovozu některých tkaných a/nebo vpichovaných textilií ze skleněných vláken pocházejících z Čínské lidové republiky (dále jen „ČLR“ nebo „Čína“) a Egypta, které bylo zahájeno dne 16. května 2019 ([7]) a jehož výsledkem bylo uložení konečných vyrovnávacích cel zveřejněných dne 15. června 2020 ([8]) (dále jen „antisubvenční šetření týkající se skleněných vláken“), tím, že do oblasti působnosti tzv. mezistátních subvencí zahrnula běžnou dvoustrannou hospodářskou a obchodní spolupráci mezi Čínou a Egyptem.

(17) Komise připomněla, že to nebyla čínská vláda, kdo požádal o sledování vývoje případu, ale že to byla sama Komise, kdo vyzval čínskou vládu, aby se v oznámení o zahájení řízení zaregistrovala jako zúčastněná strana. Pokud jde o tvrzení týkající se antisubvenčního šetření týkajícího se skleněných vláken, Komise je považovala za obecná a nepodložená a tak jako tak je nepovažovala za předmět tohoto šetření. Komise každopádně konstatovala, že finanční podpora poskytnutá čínskou vládou, pokud lze takovou podporu přičíst indonéské vládě, spadá do oblasti působnosti tohoto šetření. V této souvislosti jsou proto nezbytné informace o finanční podpoře poskytnuté čínskou vládou.

(18) Za třetí čínská vláda uvedla, že jí Komise během prvních osmi měsíců po zahájení šetření nezaslala žádnou žádost o informace, což je v rozporu s požadavkem WTO, aby vyšetřující orgány co nejdříve sdělily informace požadované od zúčastněných stran, a že lhůta pro odpověď činila 10 dnů namísto 37 dnů stanovených v článku 12.1.1 Dohody o subvencích a vyrovnávacích opatřeních a čl. 11 odst. 2 základního nařízení.

(19) Komise konstatovala, že načasování zaslání žádosti o informace čínské vládě bylo způsobeno vývojem šetření. Na začátku šetření nebyly zcela zřejmé prvky, o které byla požádána čínská vláda, a požadované informace vycházely z aspektů, které vyžadovaly další šetření po prvním konání dálkové křížové kontroly s indonéskými stranami. Komise dále odpověděla, že zaslala čínské vládě „žádost o informace“, nikoli „dotazník“. Požadavky na časový rámec, na které se odvolává čínská vláda, se týkají pouze dotazníků. Časový rámec stanovený v žádosti o informace byl pro poskytnutí požadovaných informací dostatečný. V každém případě, pokud by čínská vláda považovala lhůtu za příliš přísnou, mohla požádat o její prodloužení, což neučinila.

1.5. **Připomínky k zahájení šetření**

1.5.1. *Připomínky indické vlády k zahájení šetření*

(20) Indická vláda nepředložila písemné připomínky před konzultacemi před zahájením šetření ani po nich. Během konzultace však indická vláda tvrdila, že podnět obecně neobsahuje dostatečné důkazy o existenci údajných programů subvencí.

([7]) Oznámení o zahájení antisubvenčního řízení týkajícího se dovozu některých tkaných a/nebo vpichovaných textilií ze skleněných vláken pocházejících z Čínské lidové republiky a Egypta (Úř. věst. C 167, 16.5.2019, s. 11).

([8]) Prováděcí nařízení Komise (EU) 2020/776 ze dne 12. června 2020, kterým se ukládají konečná vyrovnávací cla na dovoz některých tkaných a/nebo vpichovaných textilií ze skleněných vláken pocházejících z Čínské lidové republiky a Egypta a kterým se mění prováděcí nařízení Komise (EU) 2020/492, kterým se ukládá konečné antidumpingové clo na dovoz některých tkaných a/nebo vpichovaných textilií ze skleněných vláken pocházejících z Čínské lidové republiky a Egypta (Úř. věst. L 189, 15.6.2020, s. 1).

(21) Komise připomínky indické vlády zohlednila. Jak je však podrobně uvedeno v memorandu o dostatečnosti důkazů (dále jen „memorandum“) ([9]), Komise po přezkoumání tvrzení o subvencích dospěla k závěru, že podnět spolu s důkazy, které měla Komise k dispozici a které jsou uvedeny v memorandu, obsahuje dostatečné důkazy, které spíše svědčí o existenci subvencování dotčeného výrobku pocházejícího z Indie.

1.5.2. *Připomínky indonéské vlády k zahájení šetření*

(22) Dne 15. února 2021 předložila indonéská vláda písemnou verzi svých prohlášení, která přednesla na konzultacích před zahájením šetření, jež se konaly téhož dne. Toto podání uvádělo, že podnět obecně neobsahuje dostatečné důkazy o existenci údajných programů subvencí.

(23) Komise vzala toto podání v úvahu ve fázi přípravy memoranda o dostatečnosti důkazů a s připomínkami indonéské vlády s úctou nesouhlasila. Komise dospěla k závěru, že podnět spolu s důkazy, které měla k dispozici a které jsou uvedeny v memorandu o dostatečnosti důkazů, obsahuje dostatečné důkazy, které spíše svědčí o existenci subvencování. V každém případě byla zvláštní pozornost věnována prvkům, na které v průběhu šetření upozornila indonéská vláda.

1.6. **Výběr vzorku**

(24) V oznámení o zahájení řízení Komise uvedla, že v souladu s článkem 27 základního nařízení bude možná nutné vybrat vzorek zúčastněných stran.

1.6.1. *Výběr vzorku výrobců v Unii*

(25) V oznámení o zahájení řízení Komise uvedla, že se rozhodla omezit své šetření na přiměřený počet výrobců v Unii, a to použitím výběru vzorku, a že předběžně vybrala vzorek výrobců v Unii. Komise vybrala prozatímní vzorek na základě vykázané výroby a objemu prodeje v Unii ze strany výrobců v Unii v souvislosti s analýzou hodnocení stavu před zahájením šetření, přičemž přihlédla rovněž k jejich zeměpisné poloze. Takto stanovený prozatímní vzorek sestával ze tří výrobců v Unii, kteří představují více než 60 % výroby a 70 % prodeje obdobného výrobku v Unii a kteří se nacházejí ve čtyřech různých členských státech. Podrobné informace o tomto prozatímním vzorku byly zpřístupněny v dokumentaci určené k nahlédnutí zúčastněným stranám, přičemž dotčené zúčastněné strany měly možnost se k informacím vyjádřit. Nebyly vzneseny žádné připomínky.

(26) Jelikož ve stanovené lhůtě nebyly obdrženy žádné připomínky, byl prozatímní vzorek výrobců v Unii potvrzen. Tvořily jej společnosti Acciai Speciali Terni S.p.A., Aperam Stainless Europe a Outokumpu Stainless OY. Konečný vzorek je pro výrobní odvětví Unie reprezentativní. Tento vzorek se shodoval se vzorkem výrobců v Unii v rámci samostatného antidumpingového šetření.

1.6.2. *Výběr vzorku dovozců*

(27) Aby mohla Komise rozhodnout, zda je výběr vzorku nutný, a pokud ano, vzorek vybrat, požádala všechny známé dovozce, kteří nejsou ve spojení, aby poskytli informace uvedené v oznámení o zahájení řízení.

(28) Jeden dovozce, který není ve spojení, se přihlásil jako zúčastněná strana a poskytl požadované informace. Vzhledem k takto nízkému počtu obdržených odpovědí nebyl výběr vzorku nutný. K tomuto rozhodnutí nebyly vzneseny žádné připomínky. Tento dovozce byl vyzván k vyplnění dotazníku.

([9]) Dokument Sherlock č. t21.001429 ze dne 17. února 2021.

1.6.3. *Výběr vzorku vyvážejících výrobců v dotčených zemích*

(29) Vzhledem k poměrně velkému počtu vyvážejících výrobců v dotčených zemích byl v oznámení o zahájení řízení stanoven výběr vzorku v Indii a Indonésii. Komise tedy vyzvala všechny známé vyvážející výrobce v Indii a Indonésii, aby poskytli informace uvedené v oznámení o zahájení řízení, aby bylo možné rozhodnout, zda je výběr vzorku nutný, a pokud ano, vzorek vybrat.

(30) Kromě toho Komise požádala zastoupení Indie při Evropské unii a velvyslanectví Indonéské republiky v Bruselu, aby určila a/nebo kontaktovala případné další vyvážející výrobce, kteří by mohli mít zájem o účast na šetření.

1.6.3.1. Indie

(31) Odpověď na výběr vzorku předložily ve stanovené lhůtě dvě indické společnosti (skupiny). Dva dotyční vyvážející výrobci: na společnosti Chromeni Steels Private Limited (dále jen „Chromeni“) a Jindal Group připadalo během období šetření 100 % objemu indického vývozu plochých za studena válcovaných výrobků z korozivzdorné oceli z Indie do Unie. Komise proto v případě Indie upustila od výběru vzorku.

(32) Část skupiny Jindal Group (Indie), která se zabývá výrobou a prodejem plochých za studena válcovaných výrobků z korozivzdorné oceli, se skládá ze dvou vyvážejících výrobců, dvou obchodníků, jednoho dodavatele služeb a jednoho dodavatele surovin.

(33) Skupina Jindal je vertikálně integrovaná od výroby koksu, plynu a ferochromu přes výrobu tekuté korozivzdorné oceli, plátů, svitků válcovaných za tepla až po výrobu plochých za studena válcovaných výrobků z korozivzdorné oceli.

(34) Společnost Chromeni není vertikálně integrovaná. Začíná vyrábět ploché za studena válcované výrobky z korozivzdorné oceli ze svitků korozivzdorné oceli válcovaných za tepla.

1.6.3.2. Indonésie

(35) Požadované informace poskytli a se zařazením do vzorku souhlasili tři vyvážející výrobci nebo jejich skupiny v Indonésii. V souladu s čl. 27 odst. 1 základního nařízení Komise vybrala vzorek, sestávající ze dvou skupin vyvážejících výrobců na základě největšího reprezentativního objemu vývozu z Indonésie do Unie v období šetření, který mohl být ve stanovené lhůtě přiměřeně prošetřen: PT. Indonesia Ruipu Nickel and Chrome Alloy (dále jen „IRNC“) a PT. Jindal Stainless Indonesia (dále jen „Jindal Indonesia“). Na skupiny vyvážejících výrobců zařazené do vzorku připadalo 71 % odhadovaného celkového objemu vývozu plochých za studena válcovaných výrobků z korozivzdorné oceli z Indonésie do Unie během období šetření.

(36) IRNC je vertikálně integrovaná společnost. Začíná vyrábět ploché za studena válcované výrobky z korozivzdorné oceli z niklové rudy, a proto má vlastní tavírny. Kromě toho je společnost IRNC součástí skupiny společností, které vyrábějí různé druhy ocelářských výrobků a které jsou rovněž vertikálně integrované (používají niklovou rudu, a proto mají vlastní tavírny) a poskytují společnosti IRNC předcházející ocelářské výrobky pro výrobu plochých za studena válcovaných výrobků z korozivzdorné oceli. Tyto společnosti (společně s IRNC označované jako „skupina IRNC Group“) jsou PT. Indonesia Guang Ching Nickel and Stainless Steel Industry (dále jen „GCNS“), PT Indonesia Tsingshan Stainless Steel (dále jen „ITSS“), PT. Sulawesi Mining Investment (dále jen „SMI“) a PT. Tsingshan Steel Indonesia (dále jen „TSI“). Všechny se nacházejí v průmyslovém parku Morowali Industrial Park v Indonésii.

(37) Společnost Jindal Indonesia není vertikálně integrovaná. Začíná vyrábět ploché za studena válcované výrobky z korozivzdorné oceli ze svitků korozivzdorné oceli.

(38) V souladu s čl. 27 odst. 2 základního nařízení projednala Komise výběr vzorku se všemi známými dotčenými vyvážejícími výrobci a s indonéskou vládou. Nebyly obdrženy žádné připomínky, a vzorek byl proto potvrzen.

1.7. **Individuální zjišťování**

(39) Třetí indonéský vyvážející výrobce, který zaslal odpovědi na dotazník pro výběr vzorku, informoval Komisi, že neměl v úmyslu požádat o individuální zjišťování podle čl. 27 odst. 3 základního nařízení. Nicméně Komise informovala tohoto vyvážejícího výrobce, který nebyl zařazen do vzorku, o tom, že pokud chce být šetřen individuálně, musí předložit odpověď na dotazník. Odpověď na dotazník však nepředložil. V důsledku toho nebylo možné provést individuální zjišťování.

1.8. **Odpovědi na dotazník**

(40) Komise zaslala dotazníky třem výrobcům v Unii zařazeným do vzorku, žadateli, jednomu dovozci, který není ve spojení a který se přihlásil sám, a čtyřem vyvážejícím výrobcům v dotčených zemích. Stejné dotazníky byly v den zahájení šetření zpřístupněny rovněž na internetu ([10]).

(41) Odpovědi na dotazník byly obdrženy od tří výrobců v Unii zařazených do vzorku, žadatele, jednoho dovozce, který není ve spojení, dvou vyvážejících výrobců z Indie a dvou vyvážejících výrobců z Indonésie zařazených do vzorku.

(42) Komise rovněž zaslala dotazník indické a indonéské vládě.

(43) Dotazník pro indickou vládu zahrnoval zvláštní dotazníky pro i) všechny finanční instituce, které poskytly úvěry nebo vývozní úvěry společnostem, které jsou předmětem šetření, nebo jejich odběratelům (v souvislosti s vývozními odběratelskými úvěry); ii) deset největších výrobců a distributorů vstupních materiálů, které byly údajně poskytnuty za cenu nižší než přiměřenou (chromová ruda a železná ruda) dvěma indickým vyvážejícím výrobcům pro výrobu výrobku, který je předmětem šetření.

(44) Součástí dotazníku pro indonéskou vládu byl zvláštní dotazník pro společnost Lembaga Pembiayaan Ekspor Indonesia (dále jen „Indonesia Eximbank“). Tato finanční instituce byla v podnětu výslovně označena jako veřejnoprávní subjekt nebo subjekt, který indická vláda pověřila poskytováním subvencí nebo mu to nařídila. Kromě toho byla indonéská vláda z administrativních důvodů požádána, aby zvláštní dotazníky postoupila i) všem dalším finančním institucím, které poskytly úvěry nebo vývozní úvěry společnostem zařazeným do vzorku nebo odběratelům společností zařazených do vzorku (v souvislosti s vývozními odběratelskými úvěry) ([11]); ii) deseti největším výrobcům a distributorům hlavních vstupních materiálů pro výrobek, který je předmětem šetření, jakož i všem dalším výrobcům vstupních materiálů a distributorům dotčených materiálů, kteří poskytli vstupy oběma společnostem zařazeným do vzorku, a iii) společnosti PT. Asuransi Asei Indonesia (dále jen „ASEI“), která je v podnětu výslovně uvedena jako poskytovatel pojištění vývozních úvěrů za zvýhodněných podmínek, a to případně i výrobcům výrobku, který je předmětem šetření.

(45) Kromě toho dotazník pro indonéskou vládu obsahoval zvláštní dotazník pro PT. Indonesia Morowali Industrial Park (dále jen „IMIP“), společnost provozující průmyslový park, v němž se nachází společnost IRNC, jeden z vyvážejících výrobců zařazených do vzorku. Vzhledem k tomu, že společnost IMIP je ve spojení s IRNC, byla IRNC rovněž požádána, aby stejný dotazník předala společnosti IMIP.

(46) Indonéská vláda byla požádána, aby shromáždila odpovědi poskytnuté těmito subjekty a aby je zaslala přímo Komisi.

(47) Komise obdržela odpovědi na dotazník od indické vlády, které však nezahrnovaly odpovědi na konkrétní dotazníky uvedené ve 43. bodě odůvodnění, a od indonéské vlády, které zahrnovaly odpovědi od banky Indonesia Eximbank, tří dalších finančních institucí a jedenácti dodavatelů vstupů: čtyři těžaři uhlí (PT. Sungai Danau Jaya, PT. Tanah Bumbu Resources, PT. Wahana Baratama Mining a PT. Bukit Asam Tbk), tři těžaři niklové rudy (PT. GAG Nikel, PT. Ceria Nugraha Indotama a PT. Tiran Indonesia), čtyři obchodníci s niklovou rudou a uhlím (PT. Ekasa Yad Resouces, PT. Batu Bara Global Energy, PT. Rwood Resources Indonesia a PT. Bumi Nusantara Jaya), ASEI a IMIP. Komise obdržela odpovědi na stejný dotazník společnosti IMIP také od společnosti IRNC.

([10]) https://trade.ec.europa.eu/tdi/case_details.cfm?id=2513

([11]) K dotazníku byl přiložen seznam finančních institucí, které poskytují úvěry nebo vývozní úvěry společnostem zařazeným do vzorku.

1.9. **Inspekce na místě**

(48) Kvůli výskytu onemocnění COVID-19 a opatřením omezujícím volný pohyb osob zavedeným v různých členských státech a dalších třetích zemích nemohla Komise v prozatímní fázi provést inspekce na místě podle článku 16 základního nařízení. Komise místo toho provedla na dálku křížovou kontrolu všech informací, které považovala za nezbytné pro svá prozatímní zjištění v souladu se svým oznámením o důsledcích výskytu onemocnění COVID-19 pro antidumpingová a antisubvenční šetření ([12]).

(49) Aniž je dotčeno použití článku 28 základního nařízení, provedla Komise prostřednictvím videokonference na dálku křížovou kontrolu odpovědí indické a indonéské vlády na dotazníky. Distanční křížové kontroly se zúčastnili úředníci z příslušných ministerstev. Distanční křížová kontrola indonéské vlády zahrnovala také distanční křížovou kontrolu informací poskytnutých bankou Indonesia Eximbank a dvěma dodavateli vstupů, konkrétně společností PT. Gag Nikel a PT. Sungai Danau Jaya.

(50) Dále Komise prověřila pomocí distanční křížové kontroly tyto společnosti/strany:

a) sdružení z Unie, které zastupuje tři výrobce v Unii zařazené do vzorku:

— Evropský ocelářský svaz (dále jen „EUROFER“), Brusel, Belgie;

b) vyvážející výrobci v Indii:

— Chromeni Steels Private Limited (dále jen „Chromeni“), Ahmedabad,

— Jindal Stainless Limited (dále jen „JSL“), Nové Dillí, a Jindal Stainless Hisar Limited (dále jen „JSHL“), Nové Dillí, a jejich společnosti ve spojení, zejména obchodníci ve spojení: Jindal Stainless Steelway Limited (dále jen „JSS“), Gurugram a Jindal Steelitalia Limited (dále jen „JSI“), Gurgaon, poskytovatel služeb: Jindal United Steel Limited (dále jen „JUSL“), Nové Dillí, a dodavatel surovin: Jindal Coke Limited (dále jen „JCL“), Nové Dillí, společně označované jako „skupina Jindal“);

c) vyvážející výrobci v Indonésii:

— PT. Indonesia Ruipu Nickel and Chrome Alloy (dále jen „IRNC“), Jakarta, a její společnosti ve spojení, zejména její čtyři hlavní indonéští dodavatelé vstupů ve spojení PT. Indonesia Guang Ching Nickel and Stainless Steel Industry (dále jen „GCNS“), Jakarta, PT. Indonesia Tsingshan Stainless Steel (dále jen „ITSS“), Jakarta, PT. Sulawesi Mining Investment (dále jen „SMI“), Jakarta, a PT. Tsingshan Steel Indonesia (dále jen „TSI“), Jakarta (společně s IRNC dále společně jen „skupina IRNC Group“), a související průmyslový park, v němž se skupina IRNC Group nachází, PT. Indonesia Morowali Industrial Park (dále jen „IMIP“), Jakarta,

— PT. Jindal Stainless Indonesia (dále jen „Jindal Indonesia“), Gresik.

1.10. **Neuložení prozatímních opatření a následný postup**

(51) Dne 20. října 2021 Komise v souladu s čl. 29a odst. 2 základního nařízení informovala zúčastněné strany o svém záměru neuložit prozatímní opatření a pokračovat v šetření.

(52) Komise pokračovala ve vyhledávání a ověřování všech informací, jež považovala za nezbytné pro svá konečná zjištění.

1.11. **Poskytnutí konečných informací**

(53) Dne 17. prosince 2021 Komise všechny strany informovala o podstatných skutečnostech a úvahách, na jejichž základě hodlá uložit konečné antisubvenční clo na dovoz dotčeného výrobku (dále jen „poskytnutí konečných informací“). Všem stranám byla poskytnuta lhůta, během níž mohly vyjádřit připomínky. Zúčastněné strany měly příležitost se k zahájení šetření vyjádřit a požádat o slyšení u Komise a/nebo u úředníka pro slyšení v obchodních řízeních.

(54) Následně dne 21. ledna 2022 obdržely zúčastněné strany dodatečné konečné informace (dále jen „dodatečné konečné informace“) a byla jim poskytnuta lhůta, během níž k nim mohly předložit připomínky. Zúčastněné strany měly možnost požádat o slyšení u Komise nebo úředníka pro slyšení v obchodních řízeních.

([12]) Oznámení o důsledcích výskytu onemocnění COVID-19 pro antidumpingová a antisubvenční šetření (2020/C 86/06) (Úř. věst. C 86, 16.3.2020, s. 6).

(55) Připomínky byly obdrženy od žadatele, indické vlády, indonéské vlády, čínské vlády, vyvážejících výrobců zařazených do vzorku, dovozce LSI, který není ve spojení, a konsorcia dovozců a distributorů Euranimi.

(56) Stranám, které o to požádaly, byla rovněž poskytnuta příležitost ke slyšení. Byla uspořádána slyšení se skupinou IRNC Group a společností Euranimi.

(57) Připomínky zaslané zúčastněnými stranami byly v tomto nařízení posouzeny a v odůvodněných případech k nim bylo přihlédnuto.

(58) Skupina IRNC Group tvrdila, že bylo porušeno její právo na obhajobu, protože jí nebyl poskytnut dostatek času na přípravu připomínek ke konečným informacím. V odpovědi Komise zdůraznila, že skupině IRNC Group byla původně poskytnuta 18denní lhůta na vyjádření, což je mnohem více než desetidenní zákonná lhůta, kterou je Komise povinna poskytnout zúčastněným stranám po vydání konečných informací. Komise navíc společnosti na její žádost prodloužila lhůtu o tři dny. Komise proto usoudila, že skupina IRNC Group měla dostatek času na předložení svých připomínek ke konečným informacím, a žádost zamítla.

(59) Společnosti Jindal Group a Jindal Indonesia požádaly Komisi, aby zajistila, že navrhovaná vyrovnávací cla a ochranná opatření na ocel nebudou kumulována, jak je tomu v antidumpingovém nařízení.

(60) Touto otázkou se zabývají 1083. a 1084. bod odůvodnění.

(61) V zájmu právní jistoty společnosti Jindal Group a Jindal Indonesia rovněž požádaly Komisi, aby navrhované nařízení o uložení antisubvenčních cel začlenila do nařízení (EU) 2019/1382 ([13]).

(62) Komise uvedla, že článek 3 již řeší otázku vzájemného působení cel vybíraných podle tohoto nařízení a cel vybíraných podle nařízení (EU) 2019/159 ([14]). V poslední změně nařízení (EU) 2019/1382 Komise již oznámila, že každé nařízení ukládající antidumpingové a/nebo antisubvenční opatření týkající se výrobků z oceli, na něž se rovněž vztahuje ochranné opatření, by do budoucna obsahovalo zvláštní ustanovení pro zabránění jejich souběžnému uplatňování s ochranným clem při překročení kvóty ([15]).

(63) Po poskytnutí konečných informací společnosti Euranimi a LSI tvrdily, že Komise by měla pozastavit opatření podle čl. 24 odst. 4 základního nařízení.

(64) Komise potvrdila přijetí informací poskytnutých těmito stranami a připomněla jim, že pokud to bude Komise považovat za vhodné, může Komise rozhodnout o pozastavení opatření v případě, že se tržní podmínky dočasně změní do té míry, že nebude pravděpodobné, že by se újma v důsledku tohoto pozastavení obnovila, a v případě, že to bude v zájmu Unie.

2. **DOTČENÝ VÝROBEK A OBDOBNÝ VÝROBEK**

2.1. **Dotčený výrobek**

(65) Dotčeným výrobkem, který je předmětem tohoto šetření, jsou ploché válcované výrobky z korozivzdorné oceli, dále již neupravené, pouze válcované za studena (úběrem za studena), v současnosti kódů KN 7219 31 00, 7219 32 10, 7219 32 90, 7219 33 10, 7219 33 90, 7219 34 10, 7219 34 90, 7219 35 10, 7219 35 90, 7219 90 20, 7219 90 80, 7220 20 21, 7220 20 29, 7220 20 41, 7220 20 49, 7220 20 81, 7220 20 89, 7220 90 20 a 7220 90 80 a pocházející z Indie a Indonésie. Kódy KN se uvádějí pouze pro informaci.

([13]) Prováděcí nařízení Komise (EU) 2019/1382 ze dne 2. září 2019, kterým se mění některá nařízení o uložení antidumpingových nebo antisubvenčních opatření na některé výrobky z oceli, na něž se vztahují ochranná opatření, Úř. věst. L 227, 3.9.2019, s. 1.

([14]) Prováděcí nařízení Komise (EU) 2019/159 ze dne 31. ledna 2019 o zavedení konečných ochranných opatření proti dovozu některých výrobků z oceli, Úř. věst. L 31, 1.2.2019, s. 27.

([15]) Prováděcí nařízení Komise (EU) 2021/1754 ze dne 4. října 2021, kterým se mění prováděcí nařízení (EU) 2019/1382, kterým se mění některá nařízení o uložení antidumpingových nebo antisubvenčních opatření na některé výrobky z oceli, na něž se vztahují ochranná opatření, Úř. věst. L 352, 5.10.2021, s. 1, 6. bod odůvodnění.

2.2. **Obdobný výrobek**

(66) Šetření prokázalo, že následující výrobky mají stejné základní fyzikální, chemické a technické vlastnosti, jakož i stejná základní použití:

— dotčený výrobek,

— výrobek vyráběný a prodávaný na domácích trzích dotčených zemí a

— výrobek vyráběný a prodávaný v Unii výrobním odvětvím Unie.

(67) Komise dospěla k závěru, že uvedené výrobky jsou proto obdobnými výrobky ve smyslu čl. 2 písm. c) základního nařízení.

2.3. **Tvrzení týkající se definice výrobku**

(68) Jeden uživatel v Unii, který působil rovněž jako dovozce a konečný uživatel, požadoval, aby byly z definice výrobku vyloučeny výrobky válcované za studena z korozivzdorné oceli s třídou oceli 200 a 201. Šetřením bylo zjištěno, že tyto výrobky jsou vzájemně zaměnitelné, pokud jde o jejich vlastnosti. Komise rovněž dospěla k závěru, že vyhovění této žádosti o vyloučení by skutečně znamenalo nepřiměřenou zátěž pro celní orgány, které by musely provádět laboratorní zkoušku a kontrolovat konečné použití u každé zásilky. Dále údaje, které společnost poskytla ohledně svých nákupů výrobků třídy oceli 200 a 201 a jiných výrobků z dotčených zemí, ukázaly, že z těchto zemí skutečně nakupovala jiné výrobky spadající do definice výrobku, na něž se vztahuje stávající šetření, což samo o sobě představuje riziko křížové kompenzace. Kromě toho, ačkoli společnost tvrdí, že tyto třídy oceli mají pouze jedno konečné použití, nelze vyloučit, že tyto třídy oceli mohou mít jiná použití.

(69) Komise proto dospěla k závěru, že vyhovění této žádosti o vyloučení výrobku by nebylo vhodné, a žádost byla tudíž zamítnuta.

3. **SUBVENCOVÁNÍ: INDIE**

3.1. **Subvence a programy subvencí, jichž se šetření týká**

(70) Na základě informací obsažených v podnětu, oznámení o zahájení řízení a odpovědí na dotazníky Komise se prošetřovalo údajné subvencování prostřednictvím těchto subvencí ze strany indické vlády:

i. přímý a potenciální přímý převod finančních prostředků:

— úvěrové financování před odesláním a po odeslání zboží,

— režim vyrovnávání úroků pro financování vývozu,

— pobídky poskytované exportními úvěrovými agenturami,

— preferenční úvěry State Bank of India (dále jen „SBI“) a Steel Development Fund (dále jen „SDF“),

— granty na výzkum a vývoj od SDF a Ministerstva oceli;

ii. prominuté nebo nevybrané státní příjmy, které jsou jinak splatné:

— režimy osvobození od cla a prominutí cla,

a) režim předběžného povolení (dále jen „AAS“),

b) režim povolení bezcelního dovozu (dále jen „DFIA“),

c) režim navracení cla (dále jen „DDS“),

d) režim podpory vývozu kapitálových statků (dále jen „EPCGS“),

e) režim vývozu zboží z Indie (dále jen „MEIS“),

f) podpora vývozu prostřednictvím osvobození od cla a daní – domnělý vývoz,

— pobídky pro subjekty orientované na vývoz a zvláštní ekonomické zóny,

— daňové pobídky;

iii. poskytování zboží nebo služeb vládou za cenu nižší než přiměřenou:

— poskytování chromové rudy za cenu nižší než přiměřenou,

— poskytování železné rudy za cenu nižší než přiměřenou;

iv. nákupy zboží prostřednictvím vládní politiky zadávání veřejných zakázek;

v. pobídky poskytované Exim Bank ve formě úvěrů pro odběratele;

vi. pobídky poskytované v rámci místních subvenčních programů státu Gudžarát.

3.2. **Režimy, u nichž nebyl zjištěn důkaz subvencování**

– Úvěrové financování před odesláním a po odeslání zboží

(71) Žadatel tvrdil, že indické banky poskytují vývozcům, kteří požadují platbu za prodané zboží před jeho odesláním, financování vývozu před odesláním. Podobně úvěrové financování vývozu po odeslání je úvěr, který finanční instituce poskytují vývozcům. Tento program spravuje indická centrální banka Reserve Bank of India (dále jen „RBI“). Dále bylo uváděno, že indická vláda prostřednictvím své centrální banky pověřuje soukromé indické banky, aby poskytly finanční příspěvek ve formě přímého převodu finančních prostředků, nebo jim tento převod nařídí (čl. 3 odst. 1 písm. a) bod i) a čl. 3 odst. 1 písm. a) bod iv) základního nařízení). Aby vývozce mohl využít těchto režimů, musí pouze předložit doklad o vývozu, aniž by bylo vyžadováno posouzení rizik. Výhodou pro vývozce je tedy rozdíl mezi takto získanou preferenční sazbou a tržní sazbou pro podobné úvěry v Indii.

(72) Jeden z indických vyvážejících výrobců využíval v období šetření v omezené míře úvěry před odesláním.

(73) Společnost využívala úvěry před odesláním v rámci provozních kapitálových nástrojů (úvěrových linek) zpřístupněných veřejnými a soukromými bankami. Použitá úroková sazba byla stanovena v souladu s tržními podmínkami a na úrovni účtované ostatními veřejnými a soukromými bankami (včetně mezinárodních bank), u nichž měla společnost otevřené úvěrové linky. Úroková sazba se odvíjela od referenční sazby BPLR (Benchmark Prime Lending Rate) – v případě vývozních úvěrů v INR –, nebo od sazby LIBOR – v případě vývozních úvěrů v USD. V obou případech bylo přidáno rozpětí na základě ratingového hodnocení společnosti. Stejné úvěrové linky byly použity i pro tuzemské krátkodobé financování.

(74) Oba indičtí vyvážející výrobci v období šetření vývozní úvěry po odeslání nevyužili.

(75) V důsledku toho není nutné, aby Komise tyto režimy dále prošetřovala.

– Režim vyrovnávání úroků pro financování vývozu

(76) Žadatel tvrdil, že režim vyrovnávání úroků poskytuje vývozcům finanční příspěvek ve formě přímého převodu finančních prostředků tím, že věřitelům těchto vývozců poskytuje náhradu ve výši 3 % až 5 % hodnoty úroků, které by jinak byly splatné z některých úvěrů.

(77) Oba indičtí vyvážející výrobci v období šetření režim vyrovnávání úroků nevyužili.

(78) V důsledku toho není nutné, aby Komise tento režim dále prošetřovala.

– Pobídky poskytované exportními úvěrovými agenturami

(79) Indická vláda plně vlastní dvě exportní úvěrové agentury: Export Credit Guarantee Corporation of India Ltd (dále jen „ECGC“) a Exim Bank of India. Hlavním cílem obou agentur je podpora indického vývozu. Žadatel tvrdil, že pobídky poskytované těmito agenturami přinášejí vývozcům výhodu, protože poskytují pojištění, záruky za úvěry, úvěrové linky a vývozní úvěry za méně přísných podmínek než na trhu.

(80) Oba indičtí vyvážející výrobci nevyužili úvěrové záruky, vývozní úvěry ani úvěrové linky poskytnuté společnostmi ECGC nebo Exim Bank.

(81) Dva výrobci skupiny Jindal Group však byli kryti pojistnými smlouvami ECGC. Komise však neshledala, že by se tyto pojistné smlouvy odchylovaly od běžných tržních podmínek. Výše pojistného závisela na maximálním krytí škod, zemích a odběratelích, na které se pojistka vztahovala, a na předchozí škodní historii, tj. rizikovém profilu společností. Komise ověřila, že bylo zaplaceno veškeré pojistné a všechny poplatky.

(82) V důsledku toho není nutné, aby Komise tento režim dále prošetřovala.

– Preferenční úvěry State Bank of India (dále jen „SBI“) a Steel Development Fund (dále jen „SDF“)

(83) Žadatel tvrdil, že indická vláda poskytuje výrobcům korozivzdorné oceli preferenční úvěry pro konkrétní odvětví prostřednictvím Státní banky Indie (SBI) a Fondu pro rozvoj oceli (SDF).

(84) Banka SBI byla jednou z bank, které skupině Jindal Group poskytly dlouhodobé úvěry, ale Komise je neshledala jako odvětvově specifické či preferenční. Úroková sazba byla stanovena na základě BLPR + rozpětí. Úroková sazba účtovaná bankou SBI byla ve skutečnosti o něco vyšší než úrokové sazby účtované soukromými bankami poskytujícími skupině Jindal Group dlouhodobé úvěry s podobnou dobou trvání.

(85) Dva indičtí vyvážející výrobci neobdrželi během období šetření úvěry od Ocelářského rozvojového fondu.

(86) V důsledku toho není nutné, aby Komise tento režim dále prošetřovala.

– Granty na výzkum a vývoj od SDF a Ministerstva oceli

(87) Žadatel tvrdil, že indická vláda poskytuje výrobcům oceli granty na výzkum a vývoj prostřednictvím fondu SDF. Granty na výzkum a vývoj lze získat také přímo od Ministerstva oceli.

(88) Oba indičtí vyvážející výrobci neobdrželi granty na výzkum a vývoj v období šetření ani granty, které by mohly být vyčleněny na období šetření.

(89) V důsledku toho není nutné, aby Komise tento režim dále prošetřovala.

– Režimy osvobození od cla a prominutí cla

(90) Žadatel tvrdil, že výrobci výrobku, který je předmětem šetření, využívají několika režimů navracení cla před vývozem a po vývozu, v jejichž rámci mohou být dovážené suroviny nebo kapitálové statky osvobozeny od cla a dovozních daní. Tyto režimy poskytují vyvážejícím výrobcům výhodu ve smyslu čl. 3 odst. 1 písm. a) bodu ii) a čl. 3 odst. 2 základního nařízení, která se rovná výši ušlého příjmu vlády, a tedy výši nevybraných cel a daní.

(91) Jak je vysvětleno ve 117. až 205. bodě odůvodnění níže, jeden nebo oba indičtí vyvážející výrobci využili některých režimů osvobození od cla a prominutí cla, konkrétně: režimy AAS, DDS, EPCGS a MEIS.

(92) Žádný z obou vyvážejících výrobců však v období šetření neměl prospěch z režimu DFIA, ani neměl domácí prodejní transakce, které byly klasifikovány jako domnělý vývoz. Komise proto nemusela tyto dva poslední systémy dále zkoumat.

– Pobídky pro subjekty orientované na vývoz a zvláštní ekonomické zóny

(93) Žadatel tvrdil, že výrobci výrobku, který je předmětem šetření, využívají několika daňových pobídek, neboť jsou registrováni jako subjekty orientované na vývoz nebo se nacházejí ve zvláštní ekonomické zóně.

(94) Ani jeden z obou indických vyvážejících výrobců však nebyl v období šetření registrován jako subjekt orientovaný na vývoz, ani nevyužíval žádné dřívější subvence na kapitálové statky jako subjekt orientovaný na vývoz, které by mohly být vyčleněny na období šetření. Žádný z uvedených dvou indických vyvážejících výrobců se rovněž nenachází ve zvláštní ekonomické zóně.

(95) V důsledku toho není nutné, aby Komise tyto režimy dále prošetřovala.

– Daňové pobídky

(96) Žadatel tvrdil, že výrobci výrobku, který je předmětem šetření, využívají odpočty a osvobození od daně z příjmu vyplývající z několika programů, včetně:

— snížené sazby daně z příjmu pro nově založené společnosti,

— odpočtů nákladů na výzkum a vývoj od daně z příjmu,

— odpočtů ze zisků z velkých průmyslových projektů od daně z příjmu (ITES),

— odpočtů zisků podniků zvláštní kategorie od daně z příjmu,

— odpočtů investic do nových závodů a strojů od daně z příjmu.

(97) Oba indičtí vyvážející výrobci nebyli během období šetření osvobozeni od daně z příjmu, neměli žádné odpočty ani snížené daňové sazby.

(98) V důsledku toho není nutné, aby Komise tento režim dále prošetřovala.

– Poskytování železné rudy za cenu nižší než přiměřenou

(99) Žadatel tvrdil, že indická vláda zavedla politiku, která zahrnuje stanovení vysokých vývozních daní na železnou rudu. Vláda tak zajistila zvýšení domácí nabídky těchto výrobků a zaručila, že ceny železa zůstanou výrazně pod mezinárodní úrovní. Tato vývozní cla spolu s dalšími prvky znamenala, že indická vláda pověřila výrobce surovin, aby indickým výrobcům poskytovali vstupy za cenu nižší než přiměřenou, nebo jim to nařídila.

(100) Žádný z obou indických vyvážejících výrobců však ve svém výrobním procesu nepoužívá železnou rudu. Není tudíž nutné, aby Komise tento režim dále prošetřovala.

– Nákupy zboží prostřednictvím vládní politiky zadávání veřejných zakázek

(101) Žadatel tvrdil, že indická vláda podporuje indické odvětví korozivzdorné oceli válcované za studena prostřednictvím vládních zakázek. Bylo uvedeno, že vládní agentury jsou povinny při zadávání zakázek používat minimální procento indické oceli a železa (15 až 50 %). Navíc pokud zahraniční uchazeč nabídne nejnižší cenu, mohou získat pouze polovinu objednaného množství. Druhá část musí být přidělena místnímu dodavateli, který je schopen nabídnout cenu v rozmezí 20 % nad cenou zahraničního uchazeče. Pouze v případě, že ani jeden z místních dodavatelů nedosáhne ceny do 20 % nejnižší ceny (což je vzhledem k velkému rozpětí nepravděpodobné), může zbytek zakázky získat efektivnější zahraniční uchazeč.

(102) Jeden z indických vyvážejících výrobců se úspěšně ucházel o zakázku v období šetření v rámci vládního zadávacího řízení.

(103) Komise v období šetření ověřila všechna zadávací řízení a výběrová řízení týkající se dotyčné indické společnosti. Nebyly však zjištěny žádné prvky konkrétního subvencování.

(104) Nabídky jsou zveřejňovány online na internetových stránkách příslušných indických správních jednotek, institucí nebo veřejných společností (například indických železnic) a společnosti mohou zasílat své nabídky. Běžnou praxí je rozdělení objemu veřejné zakázky mezi dvě společnosti. Společnosti, která nabídla nejnižší cenu, je přiděleno 60 % zakázky a společnosti, která nabídla druhou nejnižší cenu, je přiděleno zbývajících 40 % zakázky pod podmínkou, že upraví svou cenu na úroveň nabídnutou vítězem výběrového řízení. Toto pravidlo platí i v případě, že jedna nebo obě dotčené společnosti jsou zahraničními uchazeči.

(105) Nepochybně jsou některé veřejné zakázky otevřeny pouze pro domácí společnosti. Pokud je však řízení pro zahraniční uchazeče otevřené, nedochází k cenové diskriminaci, jak tvrdí žadatel. Cenové zvýhodnění (20 %) pro domácí dodavatele existuje pouze v případě veřejných zakázek týkajících se kapitálových statků ([16]).

([16]) POLITIKA UPŘEDNOSTŇOVÁNÍ VÝROBKŮ ZE ŽELEZA A OCELI VYROBENÝCH NA DOMÁCÍM TRHU VE VLÁDNÍCH ZAKÁZKÁCH – REVIDOVANÁ, 2019, čl. 2.11 a příloha B (Indický věstník č. 324 ze dne 29. května 2019).

(106) Komise ověřila, že ve všech zadávacích řízeních zadaných indickému výrobci plochých za studena válcovaných výrobků z korozivzdorné oceli v období šetření, ať už byla otevřena zahraničním uchazečům, či nikoli, nabídla vybraná společnost nejnižší cenu nebo jako společnost s druhou nejlepší nabídkou musela svou cenu přizpůsobit nejnižší nabídnuté ceně.

(107) Po poskytnutí konečných informací žadatel tvrdil, že vyloučení zahraničních uchazečů z některých zadávacích řízení vedlo k omezení hospodářské soutěže, a tudíž k vyšším celkovým cenám, což odpovídalo finančnímu příspěvku prostřednictvím nákupu zboží za cenu vyšší než přiměřenou.

(108) Žadatel navíc poznamenal, že vyloučením dovozu z některých nabídkových řízení zaručují indická pravidla pro zadávání veřejných zakázek indickým výrobcům určité objemy nákupů, což je pro ně samo o sobě výhodou.

(109) Komise souhlasí s tím, že vyloučení zahraničních uchazečů potenciálně omezuje hospodářskou soutěž a může vést k vytvoření trhu pouze pro domácí uchazeče. Objemy prodané skupině Jindal Group prostřednictvím veřejných nabídkových řízení však byly v kontextu celkového domácího prodeje společnosti v období šetření zanedbatelné. Kromě toho při analýze zadávacích řízení, která byla zadána indickému výrobci plochých za studena válcovaných výrobků z korozivzdorné oceli v období šetření, Komise nezaznamenala podstatné rozdíly v cenových úrovních mezi vítěznými nabídkami ve výběrových řízeních vyhlášených pro zahraniční společnosti a těmi, kterých se tyto společnosti neúčastnily. V důsledku toho Komise v tomto konkrétním případě nezjistila žádnou podstatnou výhodu ve smyslu čl. 3 odst. 1 písm. b) základního nařízení.

– Pobídky poskytované Exim Bank ve formě úvěrů pro odběratele

(110) Žadatel tvrdil, že Exim Bank nabízí úvěrové linky a úvěry pro odběratele. Tyto pobídky nejsou poskytovány vývozcům, ale zahraničním vládám, zahraničním rozvojovým bankám a zámořským finančním institucím, komerčním bankám v zahraničí nebo jiným subjektům. Toto financování jim umožňuje nakupovat od indických vývozců za podmínek odloženého úvěru.

(111) Žádný z vývozních prodejů vyvážejících výrobců, kteří jsou předmětem šetření, nebyl během období šetření kryt úvěrovými linkami Exim Bank nebo úvěrem pro odběratele.

(112) V důsledku toho není nutné, aby Komise tyto režimy dále prošetřovala.

– Pobídky poskytované v rámci místních subvenčních programů státu Gudžarát

(113) Žadatel tvrdil, že kromě subvencí poskytovaných indickou vládou mohou někteří výrobci plochých za studena válcovaných výrobků z korozivzdorné oceli využívat subvenční programy na státní úrovni poskytované vládou státu Gudžarát. V podnětu jsou uvedeny čtyři místní programy:

— program pobídek pro průmysl na období 2016–2021, který poskytuje daňové pobídky novým společnostem vznikajícím v Gudžarátu,

— gudžarátský program odpuštění DPH: gudžarátský podnik může získat zpět DPH zaplacenou z nakoupených vstupů formou odpočtu daně na vstupu,

— zákon o zvláštních ekonomických zónách: osvobození od kolkovného a registračního poplatku,

— osvobození od daně z prodeje a dalších státních daní z nákupu vstupů pro zvláštní ekonomické zóny nebo jednotku v rámci zvláštní ekonomické zóny.

(114) Ve státě Gudžarát sídlí pouze jeden z indických vyvážejících výrobců, kteří byli předmětem šetření, a mohl by potenciálně využít výše uvedené místní režimy subvencí. V období šetření však nebylo zjištěno, že by společnost některý z těchto programů využívala.

(115) V důsledku toho není nutné, aby Komise tyto režimy dále prošetřovala.

– Odpočet za elektřinu (vláda státu Gudžarát)

(116) Komise zjistila, že toto opatření využil během období šetření jeden vyvážející výrobce. Jelikož se však ukázalo, že výhoda poskytnutá této společnosti byla zanedbatelná (0,02 %), rozhodla se Komise toto opatření dále neprošetřovat.

3.3. **Režimy, u nichž byl zjištěn důkaz subvencování**

3.3.1. *Režimy osvobození od cla a prominutí cla*

(117) Režim předběžného povolení, režim podpory vývozu kapitálových statků a režim vývozu zboží z Indie vycházejí ze zákona o zahraničním obchodu (vývoj a regulace) z roku 1992 (č. 22 z roku 1992), který vstoupil v platnost dne 7. srpna 1992 (dále jen „zákon o zahraničním obchodu“). Zákon o zahraničním obchodu opravňuje indickou vládu vydávat oznámení týkající se vývozní a dovozní politiky. Tato oznámení jsou shrnuta v dokumentech o politice zahraničního obchodu, které jsou obvykle každých pět let vydávány Ministerstvem obchodu a pravidelně aktualizovány.

(118) Dokument o politice zahraničního obchodu, který se týká období šetření, má název „Politika zahraničního obchodu v období 2015–2020 (dále jen „FTP 2015–2020“). Indická vláda rovněž stanoví postupy, kterými se řídí Politika zahraničního obchodu v období 2015–2020, v Příručce postupů 2015–2020 (dále jen „HOP 2015–2020“).

(119) Režim DDS vychází z paragrafu 75 celního zákona z roku 1962, z paragrafu 37 zákona o spotřební dani z roku 1944, z paragrafů 93 A a 94 finančního zákona z roku 1994 a z Pravidel pro výběr cel, spotřební daně a vracení daní za služby z roku 1995. Sazby navracení jsou pravidelně zveřejňovány.

(120) Jako obecnou poznámku je třeba uvést, že Komise nebyla schopna v přiměřené lhůtě dokončit distanční křížovou kontrolu některých dokladů týkajících se vývozních/dovozních transakcí v rámci režimů navracení cla popsaných v tomto pododdíle, jak bylo požadováno a dohodnuto během distanční křížové kontroly. V tomto ohledu použila Komise v případě zjištěných rozporů mezi údaji vykázanými společnostmi a indickou vládou na základě čl. 28 odst. 3 základního nařízení nejlepší dostupné údaje.

(121) Po poskytnutí konečných informací jeden z indických vyvážejících výrobců tvrdil, že účelem režimů AAS, DDS a MEIS je neutralizovat cla, která společnost platí z dovozu surovin použitých ve vyvážených výrobcích, a proto tyto tři režimy neposkytují společnosti žádnou výhodu.

(122) V rozporu s tímto tvrzením však výhody, které společnosti obdržely v rámci režimů DDS a MEIS, nemají žádnou přímou souvislost s cly splatnými z dovozu surovin použitých společností ve vyvážených výrobcích.

(123) V případě režimu DDS dostává vyvážející společnost platby v hotovosti, které jsou vázány pouze na hodnotu FOB jejího vývozu. Dotyčná společnost nemusí dovážet vůbec žádné suroviny.

(124) V případě režimu MEIS obdrží vyvážející výrobce skripta, která mohou být prodána na trhu nebo použita k vyrovnání budoucích splatných dovozních cel, ale toto vyrovnání se neomezuje na suroviny použité při výrobě vyvážených výrobků, pro které byla skripta režimu MEIS obdržena. Skripta režimu MEIS lze tedy použít k vyrovnání všech splatných dovozních cel, včetně dovozních cel týkajících se kapitálových statků. Lze je proplatit i v případě, že společnost vůbec nic nedováží.

(125) Pouze v případě režimu AAS existuje přímá vazba mezi osvobozením od dovozního cla na suroviny dovážené společností a vyváženými výrobky. Komise tedy nenakládá s osvobozením od cla jako s výhodou pro společnost, pokud ta může prokázat skutečnou spotřebu surovin dovezených v rámci režimu AAS při výrobě vyvážených konečných výrobků.

– Režim předběžného povolení (dále jen „AAS“)

(126) Komise zjistila, že jeden indický vyvážející výrobce používal během období šetření režim AAS.

a) Právní základ

(127) Podrobný popis tohoto režimu je uveden v bodech 4.03 až 4.24 politiky FTP 2015–2020 a v kapitolách 4.04 až 4.52 příručky HOP 2015–2020 a aktualizované příručky HOP 2015–2020.

b) Způsobilost

(128) Režim AAS má šest podrežimů, které jsou podrobněji popsány v následujícím oddílu. Tyto podrežimy se mimo jiné liší rozsahem způsobilosti. Vyvážející výrobci a vyvážející obchodníci, kteří jsou „vázáni“ na pomocné výrobce, jsou způsobilí pro podrežim AAS pro fyzický vývoz a pro podrežim AAS pro roční potřebu. Vyvážející výrobci poskytující dodávky konečnému vývozci jsou způsobilí pro podrežim AAS pro dodávky meziproduktů. Hlavní dodavatelé dodávající v rámci kategorií „domnělého vývozu“ uvedených v odstavci 7.02 dokumentu FTP 2015–2020, jako např. dodavatelé subjektu orientovaného na vývoz, jsou způsobilí pro podrežim AAS pro domnělý vývoz. Dodavatelé meziproduktů vyvážejícím výrobcům jsou způsobilí pro výhody „domnělého vývozu“ v rámci podrežimů předběžného příkazu k uvolnění a tuzemského back-to-back akreditivu.

c) Provádění v praxi

(129) Režim AAS lze vydat v níže popsaných situacích.

(130) Fyzický vývoz: ten je hlavním podrežimem. Umožňuje bezcelní dovoz vstupních materiálů potřebných k výrobě určitého vyváženého konečného výrobku. Termín „fyzický“ v tomto kontextu znamená, že výrobek určený na vývoz musí opustit území Indie. Povolený dovoz a vývozní povinnost, včetně typu vyváženého výrobku, jsou uvedeny v licenci.

(131) Roční potřeba: toto povolení se nevztahuje na konkrétní vyvážený výrobek, nýbrž na širší skupinu výrobků (např. chemické látky a příbuzné výrobky). Držitel licence může, a to až do určité hodnoty stanovené na základě jeho vývozní výkonnosti v minulosti, dovážet bezcelně veškeré vstupy k použití při výrobě jakékoli z položek spadajících do příslušné skupiny výrobků. Může vyvážet jakýkoli výsledný výrobek spadající do dané skupiny výrobků, který byl vyroben s použitím takového materiálu osvobozeného od cla.

(132) Dodávky meziproduktů: tento podrežim se vztahuje na případy, kdy dva výrobci chtějí vyrábět jeden výrobek na vývoz a rozdělí si proces výroby. Vyvážející výrobce, jenž vyrábí meziprodukt, smí bezcelně dovážet vstupní materiály a pro tento účel může získat režim AAS na dodávky meziproduktů. Konečný vývozce dokončuje výrobu a je povinen hotový výrobek vyvézt.

(133) Domnělý vývoz: tento podrežim umožňuje hlavnímu dodavateli bezcelně dovážet vstupy potřebné k výrobě zboží, které má být prodáno jako „domnělý vývoz“. Podle indické vlády zahrnuje domnělý vývoz ty transakce, při nichž dodané zboží neopouští zemi. Za domnělý vývoz se pokládá řada kategorií dodávek za podmínky, že zboží bude vyrobeno v Indii, např. dodávky zboží některé jednotky orientované na vývoz nebo společnosti s místem působení ve zvláštní ekonomické zóně.

(134) Předběžný příkaz k uvolnění (dále jen „ARO“): držitel režimu AAS, který hodlá získávat vstupní materiály z domácích zdrojů místo přímého dovozu, má možnost za tímto účelem využít ARO. V takových případech jsou předběžná povolení validována jako ARO a převedena na domácího dodavatele při dodávce položek, které jsou v nich uvedeny. Schválení ARO opravňuje domácího dodavatele k výhodám domnělého vývozu, jak je uvedeno v odstavci 7.03 dokumentu FTP 2015–2020 (tj. AAS pro dodávky meziproduktů / domnělý vývoz, vrácení cla při domnělém vývozu a náhrady konečné spotřební daně). V mechanismu ARO jsou daně a cla namísto konečnému vývozci vráceny dodavateli, a to ve formě vrácení/náhrady cla. Vrácení daní/cla je možné v případě domácích i dovezených vstupů.

(135) Tuzemský back-to-back akreditiv: tento podrežim se opět vztahuje na domácí dodávky držiteli předběžného povolení. Držitel předběžného povolení může požádat banku o otevření tuzemského akreditivu ve prospěch domácího dodavatele. Banka uzná povolení u přímého dovozu pouze pro hodnotu a objem položek opatřených z domácích zdrojů místo z dovozu. Domácí dodavatel bude mít nárok na výhody domnělého vývozu, jak je uvedeno v odstavci 7.03 dokumentu FTP 2015–2020 (tj. program předběžných povolení na dodávky meziproduktů / domnělý vývoz, vrácení cla při domnělém vývozu a náhrady konečné spotřební daně).

(136) Komise zjistila, že jeden vyvážející výrobce využívající tento režim získal v průběhu období šetření koncese v rámci prvního podrežimu, tj. fyzického vývozu v AAS. Proto není nutné zjišťovat napadnutelnost zbývajících nevyužitých podrežimů.

(137) Pro účely ověření indickými orgány je držitel předběžného povolení ze zákona povinen vést „pravdivou a řádnou evidenci spotřeby a využití bezcelně dováženého zboží / zboží nakupovaného z domácích zdrojů“ ve stanoveném formátu (kapitola 4.51 a dodatek 4H HOP 2015–2020), tj. registr skutečné spotřeby. Tento registr musí ověřit externí autorizovaný účetní / účetní nákladů a provedené práce, který vydá osvědčení o tom, že stanovené registry a příslušné záznamy byly zkontrolovány a že informace předávané podle dodatku 4H jsou po všech stránkách pravdivé a správné.

(138) Pokud jde o podrežim využívaný během období šetření dotčenými společnostmi, tj. fyzický vývoz, jsou povolený dovoz a povinný vývoz pevně stanoveny co do množství a hodnoty indickou vládou a jsou zaznamenány v povolení. Kromě toho mají v okamžiku dovozu a vývozu státní úředníci do povolení zaznamenávat příslušné transakce. Objem dovozu povolený v rámci režimu AAS je určen indickou vládou na základě standardních norem vstupů a výstupů (Standard Input Output Norms, dále jen „normy SION“), které existují pro většinu výrobků, včetně výrobku, který je předmětem šetření.

(139) Dovážený vstupní materiál je nepřenosný a musí být použit k výrobě výsledného výrobku určeného na vývoz. Vývozní povinnost musí být splněna v předepsané lhůtě po vydání licence (18 měsíců, lhůtu lze dvakrát prodloužit, pokaždé o šest měsíců).

(140) Mezi dovezenými vstupy a vyvezenými hotovými výrobky neexistuje blízká vazba. Způsobilé vstupní materiály lze rovněž dovážet a používat pro výrobky jiné než výrobek, který je předmětem šetření. Kromě toho mohou být licence pro různé výrobky spojovány. To znamená, že na základě vývozu jednoho výrobku v rámci licence AAS může vzniknout nárok na bezcelní dovoz vstupů v rámci licence AAS pro jiný výrobek.

(141) Šetření ukázalo, že nebyla dokončena žádná z licencí AAS použitých vyvážejícím výrobcem. Vyvážející výrobce proto nebyl schopen doložit dodatky 4H k licencím AAS. Vyvážející výrobce navíc připustil, že jeho evidence spotřeby neumožňuje zjistit skutečnou spotřebu dovážených surovin a propojit ji s vyrobenými a vyvezenými konečnými výrobky. Je třeba poznamenat, že dotyčný výrobce je vertikálně integrován na více úrovních:

stupeň 1: výroba koksu a ferochromu,

stupeň 2: výroba tekuté korozivzdorné oceli,

stupeň 3: produkce plátů,

stupeň 4: výroba svitků válcovaných za tepla,

stupeň 5: výroba plochých výrobků válcovaných za studena (dotčený výrobek),

přičemž dovážené suroviny se používají v rámci stupně 2, kde se mísí se surovinami vyrobenými ve stupni 1 nebo nakoupenými v tuzemsku.

d) Závěr ohledně režimu předběžného financování

(142) Osvobození od dovozního cla je subvencí ve smyslu čl. 3 odst. 1 písm. a) bodu ii) a čl. 3 odst. 2 základního nařízení; představuje totiž finanční příspěvek indické vlády, neboť snižuje příjmy indické vlády z cla, které by bylo jinak splatné, a zvýhodňuje prošetřovaného vývozce, protože zlepšuje jeho likviditu.

(143) Kromě toho je fyzický vývoz v rámci režimu AAS ze zákona podmíněn vývozní výkonností, a proto je považován za specifický a napadnutelný podle čl. 4 odst. 4 prvního pododstavce písm. a) základního nařízení. Bez závazku týkajícího se vývozu nemůže společnost získat výhody na základě tohoto režimu.

(144) Podrežim využitý v aktuálním případě nelze považovat za povolený systém navracení cla nebo systém navracení u náhradních vstupů ve smyslu čl. 3 odst. 1 písm. a) bodu ii) základního nařízení. Nevyhovuje pravidlům stanoveným v příloze I bodě i), příloze II (definice a pravidla pro navracení) a příloze III (definice a pravidla pro navracení u náhradních vstupů) základního nařízení. Indická vláda neuplatnila účinným způsobem ověřovací systém nebo postup, zda byly vstupy spotřebovány při výrobě vyváženého výrobku a v jakém objemu (příloha II bod 4 základního nařízení a v případě režimů navracení u náhradních vstupů příloha III část II bod 2 základního nařízení). Rovněž se má za to, že normy SION pro výrobek, který je předmětem šetření, nebyly dostatečně přesné, a nemohou samy o sobě tvořit systém pro ověřování skutečné spotřeby, protože se jedná o standardní normy, které

neumožňují indické vládě ověřovat s dostatečnou přesností, jaká množství vstupů byla při výrobě vyváženého výrobku spotřebovávána. Indická vláda kromě toho neprovedla další přezkoumání na základě skutečných vstupů, ačkoli by takové přezkoumání bylo vzhledem k absenci účinně uplatňovaného ověřovacího systému potřebné (příloha II bod 5 a příloha III část II bod 3 základního nařízení).

(145) Uvedený podrežim je proto napadnutelný.

e) Výpočet výše subvence

(146) Vzhledem k tomu, že neexistují povolené systémy navracení cla a není možné ověřit skutečnou míru spotřeby příslušných vstupů, považuje se celková částka prominutého cla (základní clo a celní dávka) za nadměrný odpočet, který by představoval napadnutelnou subvenci podle čl. 3 odst. 1 písm. a) bodu ii) základního nařízení.

(147) Dopisem ze dne 22. listopadu 2021 byl vyvážející výrobce informován o záměru Komise použít článek 28 základního nařízení a o nejlepších dostupných skutečnostech v tomto ohledu.

(148) V rozporu s dalšími tvrzeními společnosti, že tato metodika výpočtu výhody v rámci AAS se odchyluje od předchozí praxe Komise a je založena na pouhých předpokladech a závěrech, se opakuje, že společnost neposkytla žádné údaje, které by umožnily výpočet skutečné nadměrné úlevy.

(149) V souladu s čl. 7 odst. 1 písm. a) základního nařízení byly poplatky, které společnosti vznikly v souvislosti se získáním subvence, odečteny od celkové částky subvence, pokud o ni bylo požádáno.

(150) V souladu s čl. 7 odst. 2 základního nařízení měla být tato nadměrná úleva přepočtena na celkový vývozní obrat jako příslušný jmenovatel, neboť subvence závisí na vývozní výkonnosti.

(151) Sazba subvence stanovená s ohledem na tento režim během období šetření činila 0,05 %.

(152) Po poskytnutí konečných informací dotčený indický vyvážející výrobce zopakoval svá tvrzení ohledně neoprávněného použití článku 28 základního nařízení a metodiky výpočtu výhody pro společnost v rámci tohoto režimu, kterou použila Komise.

(153) Nebyly však předloženy žádné nové argumenty. Připomíná se, že Komise neměla jinou možnost než se odvolat na nejlepší dostupné skutečnosti, protože společnost neposkytla žádné údaje, které by umožnily standardní výpočet nadměrné úlevy v rámci tohoto režimu. V každém případě se Komise s ohledem na stanovenou sazbu subvence, jak je uvedeno ve 151. bodě odůvodnění, rozhodla nevyrovnávat zanedbatelnou výhodu poskytnutou skupině Jindal Group v rámci režimu AAS.

– Režim navracení cla (dále jen „DDS“)

(154) Komise zjistila, že jeden indický vyvážející výrobce používal během období šetření režim DDS.

a) Právní základ

(155) Právním základem použitelným během období přezkumného šetření byl dokument Pravidla pro vracení cel a spotřebních daní z roku 1995 (Custom & Central Excise Duties Drawback Rules 1995, dále jen „pravidla pro DDS z roku 1995“) ve znění z roku 2006 ([17]) a poté nahrazený dokumentem Pravidla pro vracení cel a spotřebních daní z roku 2017 (Customs and Central Excise Duties Drawback Rules, 2017 ([18]), dále jen „pravidla pro DDS z roku 2017“), který vstoupil v platnost dne 1. října 2017. Pravidlo 3 odst. 2 pravidel pro DDS z roku 1995 upravuje způsob výpočtu tohoto režimu navracení cla. Pravidlo 12 odst. 1 písm. a) bod ii) uvedených pravidel pro DDS upravuje prohlášení, které musí vyvážející vývozci předložit, aby mohli tohoto režimu využít. Tato pravidla zůstala stejná i v pravidlech pro DDS z roku 2017 a odpovídají pravidlu 3 odst. 2 a pravidlu 13 odst. 1 písm. a) bodu ii).

([17]) http://www.cbic.gov.in/htdocs-cbec/customs/cs-act/formatted-htmls/cs-rulee

([18]) Oznámení č. 88/2017-CUSTOMS (N.T.) Nové Dillí, 21. září 2017, http://www.cbic.gov.in/resources//htdocs-cbec/customs/cs-act/notifications/notfns-2017/cs-nt2017/csnt88-2017.pdf.

(156) Kromě toho oběžník č. 24/2001 ([19]) obsahuje konkrétní pokyny, jak uplatňovat pravidlo 3 odst. 2 a prohlášení, že vývozci musí vyrábět podle pravidla 12 odst. 1 písm. a) bodu ii).

(157) Pravidlo 4 pravidel pro DDS z roku 1995 stanoví, že ústřední vláda může upravit částky nebo sazby určené podle pravidla 3. Vláda provedla řadu změn, z nichž poslední, které revidovaly sazby, jsou oznámení č. 95/2018 – CLA a oznámení č. 07/2020 – CLA. V důsledku toho činily sazby DDS pro výrobek, který je předmětem šetření, 1,8 %, resp. 1,6 % hodnoty FOB vyvážených výrobků pro první, resp. druhou část ([20]) období šetření. Stejné sazby DDS se uplatňují na výrobky z korozivzdorné oceli válcované za tepla vyvážené dotyčnou indickou společností.

b) Způsobilost

(158) Pro tento režim jsou způsobilí všichni vyvážející výrobci nebo vyvážející obchodníci.

c) Provádění v praxi

(159) V rámci tohoto režimu má jakákoli společnost vyvážející způsobilé výrobky nárok obdržet částku odpovídající procentnímu podílu deklarované hodnoty FOB vyvezeného výrobku. Pravidlo 3 odst. 2 Pravidel pro vracení cel a spotřebních daní specifikuje, jakým způsobem se vypočítá výše subvence:

„(2) Při určování částky nebo sazby navracení podle tohoto pravidla ústřední vláda zohlední:

a) průměrné množství nebo hodnotu každé třídy nebo popis materiálů, z nichž se určitá třída zboží v Indii obvykle vyrábí;

b) průměrné množství nebo hodnotu dovezených materiálů nebo materiálů podléhajících spotřební dani používaných v Indii pro výrobu určité třídy zboží;

c) průměrné clo placené z dovážených materiálů nebo materiálů podléhajících spotřební dani používaných při výrobě polotovarů, dílů a meziproduktů, které se používají při výrobě zboží;

d) průměrné clo placené z materiálů, které se spotřebují při výrobě, a katalyzátorů: za předpokladu, že se jakýkoli takový odpad nebo katalyzátor znovu použije při výrobě nebo je prodán, odečte se rovněž průměrné clo z opětovně použitého nebo prodaného odpadu nebo katalyzátoru;

e) průměrné clo placené z dovážených materiálů nebo materiálů podléhajících spotřební dani použitých pro uchování nebo balení zboží na vývoz;

f) jakékoli jiné informace, které ústřední vláda případně považuje za relevantní nebo užitečné pro daný účel.“

(160) Jinými slovy, indická vláda založila částku určenou k navrácení na průměrných hodnotách příslušných cel placených celým výrobním odvětvím z dovážených surovin a na průměrném podílu spotřeby výrobního odvětví, přičemž tyto údaje indická vláda shromažďuje od výrobců, které považuje za reprezentativní výrobce způsobilých výrobků na vývoz. Indická vláda dále vyjadřuje částku, která má být vrácena, jako procentní podíl průměrné vývozní hodnoty způsobilých vyvážených výrobků.

(161) Indická vláda používá tento procentní podíl k výpočtu výše cla k vrácení, na něž mají nárok všichni způsobilí vývozci. Sazba tohoto režimu je stanovena indickou vládou pro jednotlivé výrobky.

([19]) Clo, 20. dubna, 2001F.NO.605/47/2001-DBK, vláda Indie, Ministerstvo financí, prohlášení podle pravidla 12 odst. 1 písm. a) bodu ii) pravidel pro vracení cla za účelem využití AIR. Viz zejména oddíly 2 a 3 prohlášení podle pravidla 12 odst. 1 písm. a) bodu ii) pravidel pro vracení cla za účelem využití AIR; k dispozici na adrese: http://www.cbic.gov.in/htdocs-cbec/customs/cs- circulars/cs-circulars-2001/24-2001-cus.

([20]) Úroveň sazby DDS se změnila k 28. lednu 2020.

(162) Aby mohla společnost využívat tohoto režimu, musí vyvážet. Jakmile jsou údaje o zásilce zaneseny na celní server, je zde uvedeno, že vývoz probíhá v rámci režimu DDS, a je neodvolatelně stanovena částka DDS. Poté, co přepravní společnost předloží obecné prohlášení o vývozu a celní úřad tento dokument porovná s údaji na přepravním dokladu a zjistí, že se údaje shodují, jsou splněny všechny podmínky pro to, aby se vrátilo clo, a to buď přímou platbou na bankovní účet vývozce, nebo příkazem k výplatě.

(163) Vývozce musí rovněž prokázat realizaci příjmů z vývozu prostřednictvím potvrzení banky o uskutečnění platby (Bank Realisation Certificate, dále jen „BRC“). Tento dokument může být poskytnut poté, co byla vyplacena částka navraceného cla; indická vláda však bude vyplacenou částku vymáhat zpět, pokud vývozce potvrzení BRC nepředloží ve stanovené lhůtě.

(164) Částka navráceného cla může být použita pro jakýkoli účel a v souladu s indickými účetními standardy může být tato částka při splnění vývozní povinnosti zaúčtována do komerčních účtů na akruální bázi jako příjem.

(165) Příslušné právní předpisy a správní pokyny stanoví, že indická celní správa by neměla požadovat žádný důkaz, že na vývozce žádajícího o vrácení cla se vztahuje nebo bude vztahovat povinnost zaplatit clo z dovozu surovin nezbytných k výrobě vyváženého výrobku. Kromě toho indická vláda v průběhu distanční křížové kontroly potvrdila, že společnosti, které budou všechny suroviny získávat z domácích zdrojů, budou i nadále využívat plnou sazbu vypočtenou podle výše uvedeného pravidla 3 odst. 2.

d) Závěr pro DDS

(166) Režim DDS poskytuje subvence ve smyslu čl. 3 odst. 1 písm. a) bodu I) a čl. 3 odst. 2 základního nařízení. Takzvaná částka navráceného cla je finančním příspěvkem indické vlády, protože má podobu přímého převodu finančních prostředků ze strany indické vlády. Pokud jde o používání těchto finančních prostředků, nejsou stanovena žádná omezení. Kromě toho částka navráceného cla poskytuje vývozci výhodu, protože zlepšuje jeho likviditu.

(167) Sazba navráceného cla u vývozu je stanovena indickou vládou pro jednotlivé výrobky. Třebaže se subvence označuje jako navracení cla, tento režim nemá povahu povoleného systému navracení cla nebo systému navracení u náhradních vstupů ve smyslu čl. 3 odst. 1 písm. a) bodu ii) základního nařízení. Tento režim rovněž nevyhovuje pravidlům stanoveným v příloze I bodě I), příloze II (definice a pravidla pro navracení) a příloze III (definice a pravidla pro navracení u náhradních vstupů) základního nařízení. Vyplacení peněžních prostředků vývozci v hotovosti není nutně spojeno se skutečným zaplacením dovozních cel na suroviny a není celním dobropisem ke kompenzaci dovozního cla na minulý nebo budoucí dovoz surovin. Navíc neexistuje žádný systém nebo postup pro potvrzení toho, jaké vstupní materiály jsou spotřebovány při výrobě vyvážených výrobků a v jakém množství. Indická vláda kromě toho neprovedla další přezkoumání na základě skutečných vstupů, ačkoli by takové přezkoumání bylo vzhledem k absenci účinně uplatňovaného ověřovacího systému potřebné (příloha II bod 5 a příloha III část II bod 3 základního nařízení).

(168) Vyplacení ze strany indické vlády po vývozu uskutečněném vývozci je podmíněno vývozní výkonností, a proto je považováno za specifické a napadnutelné podle čl. 4 odst. 4 písm. a) základního nařízení.

(169) Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem se dospělo k závěru, že režim DDS je napadnutelný.

e) Výpočet výše subvence

(170) V souladu s čl. 3 odst. 2 a článkem 5 základního nařízení Komise vypočítala výši napadnutelných subvencí z hlediska výhody poskytnuté příjemci, která byla zjištěna během období šetření. V tomto ohledu Komise stanovila, že výhoda je příjemci poskytnuta v okamžiku, kdy je v rámci tohoto režimu provedena vývozní transakce. V tomto okamžiku musí indická vláda zaplatit částku navraceného cla, která představuje finanční příspěvek ve smyslu čl. 3 odst. 1 písm. a) bodu i) základního nařízení. Jakmile celní úřady vydají vývozní přepravní doklad uvádějící mimo jiné částku navraceného cla, která má být poskytnuta pro danou vývozní transakci, nemůže indická vláda rozhodnutí o udělení subvence nijak ovlivnit.

(171) S ohledem na výše uvedené skutečnosti považovala Komise za vhodné posoudit výhodu v rámci DDS jako součet částek vráceného cla získaných z vývozních transakcí uskutečněných v rámci tohoto režimu během období šetření. Komise vzala v úvahu částky vrácení cla získané ze všech vývozních transakcí indického vyvážejícího výrobce, protože společnost vyváží pouze výrobek, který je předmětem šetření, a výrobky z korozivzdorné oceli válcované za tepla, které jsou polotovary pro výrobu výrobku, který je předmětem šetření, na něž se vztahují stejné sazby DDS.

(172) V souladu s čl. 7 odst. 2 základního nařízení Komise tuto výši subvence přepočetla na celkový vývozní obrat společnosti během období šetření (jmenovatel), protože subvence závisí na vývozní výkonnosti a nebyla poskytnuta podle množství zhotovených, vyrobených, vyvezených nebo přepravených výrobků.

(173) Sazba subvence stanovená s ohledem na tento režim během období šetření pro skupinu Jindal Group činila 1,65 %.

– Režim podpory vývozu kapitálových statků

(174) Komise zjistila, že dva indičtí vyvážející výrobci obdrželi koncese v rámci EPCGS, které mohly být během období šetření přiděleny dotčenému výrobku.

a) Právní základ

(175) Detailní popis režimu EPCGS je uveden v kapitole 5 dokumentu FTP 2015–2020 a v kapitole 5 příručky HOP 2015–2020.

b) Způsobilost

(176) Pro toto opatření jsou způsobilí vyvážející výrobci a vyvážející obchodníci „vázaní“ na podpůrné výrobce a poskytovatele služeb.

c) Provádění v praxi

(177) Pod podmínkou vývozní povinnosti je společnosti umožněno dovážet kapitálové statky (nové i použité kapitálové statky až 10 let staré) za sníženou celní sazbu. Za tímto účelem indická vláda vydá na požádání a po zaplacení poplatku licenci pro režim EPCGS. Tento režim zajišťuje sníženou sazbu dovozního cla použitelnou na veškeré kapitálové statky dovezené v rámci tohoto režimu. Aby byla splněna vývozní povinnost, musí být dovezené kapitálové zboží během určitého období využito k výrobě určitého množství zboží určeného na vývoz. Podle FTP 2015–2020 a aktualizované FTP 2015–2020 může být kapitálové zboží dováženo v rámci režimu EPCGS při celní sazbě 0 %. V případě kapitálových statků dovezených před rokem 2015 však byla alternativou i 3% celní sazba – v tomto případě byla doba pro realizaci vývozní povinnosti delší. Vývozní povinnost, která představuje šestinásobek ušetřeného cla, musí být splněna během období maximálně šesti let.

(178) Držitel licence pro režim EPCGS může také pořídit kapitálové statky z domácích zdrojů. V takovém případě může domácí výrobce kapitálových statků využít výhody bezcelního dovozu dílů nutných pro výrobu těchto kapitálových statků. Alternativně může domácí výrobce požadovat výhodu domnělého vývozu pro dodávky kapitálových statků držiteli licence pro režim EPCGS.

d) Závěr týkající se režimu EPCGS

(179) Režim EPCGS poskytuje subvence ve smyslu čl. 3 odst. 1 písm. a) bodu ii) a čl. 3 odst. 2 základního nařízení. Snížení cla představuje finanční příspěvek indické vlády, neboť tato úleva snižuje příjmy indické vlády z cla, které by byly jinak splatné. Nadto snížení cla vývozce zvýhodňuje, protože ušetřením cla při dovozu se zlepšuje jeho likvidita.

(180) Režim EPCGS je navíc stanoven zákonem v závislosti na vývozní výkonnosti, neboť tyto licence nelze získat bez závazku exportovat. Je proto považován za specifický a napadnutelný podle čl. 4 odst. 4 prvního pododstavce písm. a) základního nařízení.

(181) Režim EPCGS nelze považovat za povolený režim vracení cla nebo režim vracení cla u náhradních vstupů ve smyslu čl. 3 odst. 1 písm. a) bodu ii) základního nařízení. Kapitálové statky nejsou zahrnuty do působnosti takových povolených systémů, jak je uvedeno v příloze I písm. i) základního nařízení, protože nejsou spotřebovány při výrobě výrobků určených na vývoz.

e) Výpočet výše subvence

(182) Výše napadnutelných subvencí byla vypočtena v souladu s čl. 7 odst. 3 základního nařízení rozložením nezaplaceného cla z dovážených kapitálových statků na dobu odpovídající běžné době amortizace takových kapitálových statků v daném výrobním odvětví. Takto vypočtená částka, která připadá na období šetření, byla upravena připočtením úroku v průběhu tohoto období, aby se zohlednila úplná časová hodnota peněz. Za vhodnou pro tento účel byla považována komerční úroková sazba v Indii v průběhu období šetření.

(183) V souladu s čl. 7 odst. 1 písm. a) základního nařízení byly poplatky, které společnostem vznikly v souvislosti se získáním subvence, odečteny od celkové částky subvence, pokud o ni bylo požádáno.

(184) V souladu s čl. 7 odst. 2 a čl. 7 odst. 3 základního nařízení byla tato výše subvence přepočtena na příslušný vývozní obrat v průběhu období šetření (jmenovatel), protože subvence závisí na vývozní výkonnosti a nebyla poskytnuta podle množství zhotovených, vyrobených, vyvezených nebo přepravených výrobků. V případě jedné z indických společností byl jako jmenovatel použit vývozní obrat výrobku, který je předmětem šetření, protože společnost používá stroje zakoupené v rámci režimu EPCGS pouze pro výrobu dotčeného výrobku.

(185) Jeden z indických vyvážejících výrobců požadoval úpravu vývozního obratu, který byl ve výpočtech použit jako jmenovatel. Společnost tvrdila, že v období šetření právě zahájila výrobu a dosáhla pouze 15 % své kapacity. Společnost proto požádala o extrapolaci svého vývozního obratu, aby se zohlednilo plné využití její kapacity.

(186) Výpočet sazeb subvencí však vždy vychází ze skutečných obratů. Nelze předpokládat, že po zahájení činnosti společnost plně využije svou kapacitu. Také poměr budoucího rozdělení mezi domácí a vývozní obrat by byl jen spekulací. Toto tvrzení bylo proto zamítnuto.

(187) Po poskytnutí konečných informací společnost toto tvrzení zopakovala a zdůraznila skutečnost, že režim EPCGS je jednorázová subvence, a proto výpočet bez úpravy jmenovatele neodráží správně výhodu poskytnutou společnosti, která je v počáteční fázi provozu.

(188) Režim EPCGS je skutečně jednorázovou subvencí a Komise s ním tak i nakládala: výše výhody v rámci režimu byla přepočtena na období šetření s přihlédnutím k době odpisů dotyčných kapitálových statků. Komise však nemůže upravit jmenovatel, pokud vychází z předpokladů týkajících se potenciálního vývozního obratu společnosti, jak již bylo zdůrazněno ve 186. bodě odůvodnění výše. Proto se metodika výpočtu potvrzuje.

(189) Sazba subvence stanovená s ohledem na tento režim činila 5,69 % pro společnost Chromeni a 0,36 % pro skupinu Jindal Group, jak bylo vypočteno pro období šetření.

– Režim vývozu zboží z Indie (dále jen „MEIS“)

(190) Komise zjistila, že dva indičtí vyvážející výrobci používali během období šetření režim MEIS.

a) Právní základ

(191) Podrobný popis MEIS je uveden v kapitole 3 FTP 2015–2020 a aktualizované FTP 2015–2020 a v kapitole 3 HOP 2015–2020 a aktualizované HOP 2015–2020.

b) Způsobilost

(192) Pro tento režim jsou způsobilí všichni vyvážející výrobci nebo vyvážející obchodníci.

c) Provádění v praxi

(193) Způsobilé společnosti mohou využívat režim MEIS ve vývozu konkrétních výrobků do konkrétních zemí, které jsou rozděleny do skupiny A („Tradiční trhy“, včetně všech členských států EU), skupiny B („Nově vznikající trhy a trhy, které jsou středem zájmu“) a skupiny C („Ostatní trhy“). Země spadající do každé skupiny a seznam výrobků s odpovídajícími zvýhodněnými sazbami jsou uvedeny v dodatku 3B aktualizované HOP.

(194) Výhoda má formu celního dobropisu, který odpovídá procentnímu podílu hodnoty FOB vývozu. Míra MEIS v období šetření činila 2 % ([21]).

(195) Podle bodu 3.06 politiky FTP 2015–2020 se na určité typy vývozu, např. na vývoz dováženého či překládaného zboží, domnělý vývoz, vývoz služeb a vývozní obrat jednotek působících v rámci zvláštních ekonomických zón / jednotek orientovaných na vývoz, tento režim nevztahuje.

(196) Celní dobropisy v rámci režimu MEIS jsou volně převoditelné a jsou platné po dobu 18 měsíců od data vydání a celní stvrzenky vydané 1. ledna 2016 nebo později jsou platné 24 měsíců od data vydání, jak je to stanovené v bodě 3.13 aktualizované HOP 2015–2020.

(197) Mohou se použít pro: i) platbu cel na dovoz vstupních materiálů nebo zboží, včetně kapitálových statků; ii) platbu spotřebních daní na opatřování vstupních materiálů nebo zboží z domácích zdrojů, včetně kapitálových statků a plateb a iii) platbu daně za služby týkající se veřejných zakázek na služby.

(198) Žádost o poskytnutí výhod na základě režimu MEIS se musí vyplnit online na internetové stránce Generálního ředitelství pro zahraniční obchod. K žádosti on-line musí být připojena příslušná dokumentace (přepravní doklady, potvrzení banky o uskutečnění platby a doklad o vylodění). Příslušný regionální orgán indické vlády vydá celní dobropis po přezkoumání dokumentů. Pokud vývozce poskytne odpovídající dokumentaci, regionální orgán nemůže rozhodnutí o poskytnutí celních dobropisů nijak ovlivnit.

d) Závěry týkající se režimu MEIS

(199) Režim MEIS poskytuje subvence ve smyslu čl. 3 odst. 1 písm. a) bodu ii) a čl. 3 odst. 2 základního nařízení. Celní dobropis v rámci režimu MEIS je finančním příspěvkem indické vlády, protože bude nakonec použit ke kompenzaci dovozního cla zaplaceného za kapitálové statky, a bude tak snižovat výnosy indické vlády z cla, které by bylo jinak splatné. Kromě toho celní dobropis v rámci režimu MEIS poskytuje výhodu vývozci, který nemusí uvedená dovozní cla zaplatit.

(200) Kromě toho režim MEIS právně závisí na vývozní výkonnosti, a proto je považován za specifický a napadnutelný podle čl. 4 odst. 4 prvního pododstavce písm. a) základního nařízení.

(201) Je třeba poznamenat, že režim MEIS skončil po období šetření, a to k 1. lednu 2021. Do konce roku 2021 však mohou společnosti stále žádat o scénáře MEIS pro vývozní transakce uskutečněné v roce 2020. Kromě toho mohou společnosti až do 15. září 2023 používat scénář MEIS získaný v roce 2021 k vyrovnání dlužného dovozního cla. Výhody v rámci tohoto režimu byly tedy získány během období šetření a budou pokračovat i po uložení opatření.

e) Výpočet výše subvence

(202) V souladu s čl. 3 odst. 2 a článkem 5 základního nařízení Komise vypočítala výši napadnutelných subvencí z hlediska výhody poskytnuté příjemci, která byla zjištěna během období šetření. V tomto ohledu Komise stanovila, že výhoda je příjemci poskytnuta v okamžiku, kdy je v rámci tohoto režimu provedena vývozní transakce. V tomto okamžiku vydává indická vláda celní dobropis, který je vyvážejícím výrobcem zaúčtován jako pohledávka, kterou může vyvážející výrobce kdykoli vyrovnat. To představuje finanční příspěvek ve smyslu čl. 3 odst. 1 písm. a) bodu ii) základního nařízení. Jakmile celní úřady vydají vývozní přepravní doklad, nemůže indická vláda rozhodnutí o poskytnutí nebo neposkytnutí subvence nijak ovlivnit. S ohledem na výše uvedené skutečnosti považovala Komise za vhodné posoudit výhodu v rámci MEIS jako součet částek získaných z vývozních transakcí uskutečněných v rámci tohoto režimu během období šetření. Komise vzala v úvahu částky MEIS získané ze všech vývozních transakcí indických vyvážejících výrobců, protože společnosti vyvážejí pouze výrobek, který je předmětem šetření, a výrobky z korozivzdorné oceli válcované za tepla, které jsou polotovary pro výrobu výrobku, který je předmětem šetření, na něž se vztahují stejné sazby MEIS.

(203) V souladu s čl. 7 odst. 1 písm. a) základního nařízení byly poplatky, které společnostem vznikly v souvislosti se získáním subvence, odečteny od celkové částky subvence, pokud o ni bylo požádáno.

([21]) Veřejné oznámení indické vlády č. 32/2015–2020 ze dne 22. září 2016, dostupné na adrese https://content.dgft.gov.in/Website/PN3216_0.pdf.

(204) V souladu s čl. 7 odst. 2 a 3 základního nařízení Komise tuto výši subvence přepočetla na vývozní obrat společností během období šetření (jmenovatel), protože subvence závisí na vývozní výkonnosti a nebyla poskytnuta podle množství zhotovených, vyrobených, vyvezených nebo přepravených výrobků.

(205) Sazba subvence stanovená s ohledem na tento režim činila 1,87 % pro společnost Chromeni a 1,92 % pro skupinu Jindal Group v období šetření.

3.3.2. *Poskytování chromové rudy za cenu nižší než přiměřenou*

3.3.2.1. Podnět a režim subvencí

(206) Žadatel tvrdil, že indická vláda zajišťuje umělé snížení nákladů na klíčové vstupy místního výrobního odvětví tím, že prostřednictvím řady regulačních opatření, včetně omezení vývozu (jako je vývozní daň, vývozní licence a zapojení státních obchodních podniků do vývozu), nutí společnosti těžící chromovou rudu v Indii, aby ji poskytovaly navazujícímu indickému výrobnímu odvětví plochých za studena válcovaných výrobků z korozivzdorné oceli za cenu nižší než přiměřenou.

(207) Žadatel dále tvrdil, že indická vláda plně kontroluje těžební odvětví, pokud jde o chromovou rudu v Indii. Indická vláda prostřednictvím svých právních předpisů určuje, kdo bude těžit chrom (těžební společnosti podléhající licenci). Mezi těžebními společnostmi je také státní vlastnictví a/nebo přítomnost státu. Těžebním společnostem tedy indická vláda svěřila pravomoc, aby sledovaly její politické cíle.

(208) Jelikož se chromová ruda používá především k výrobě ferrochromu, který se v zásadě používá při výrobě korozivzdorné oceli, byla tato výhoda přiznána indickým výrobcům plochých za studena válcovaných výrobků z korozivzdorné oceli, kteří vyrábějí jak ferochrom, tak korozivzdornou ocel.

3.3.2.2. Právní základ

(209) Těžební politika týkající se chromové rudy je spravována Ministerstvem dolů. Vývoz nerostných surovin rovněž spravuje Ministerstvo obchodu a průmyslu.

(210) Ústřední i regionální vlády hrají v těžebním průmyslu, včetně těžby chromové rudy, zásadní roli tím, že stanovují národní těžební politiky, normy, pokyny a kritéria a rozhodují o postupech povolování těžby.

(211) Právní základ příslušných pravidel a předpisů je následující:

— zákon o dolech a nerostných surovinách (rozvoj a regulace) z roku 1957 ([22]),

— pravidla pro nerostné suroviny (důkazy o obsahu nerostných surovin), 2015 ([23]),

— pravidla pro nerostné suroviny (aukce), 2015 ([24]),

— pravidla pro nerostné suroviny (nevýhradní povolení k průzkumu), 2015 ([25]),

— pravidla Národního fondu pro průzkum nerostných surovin, 2015 ([26]),

([22]) K dispozici na adrese https://indiankanoon.org/doc/25127/, naposledy navštíveno dne 27. ledna 2022.
([23]) Oznámení č. 246 ze dne 17. dubna 2015.
([24]) Oznámení č. 322 ze dne 20. května 2015.
([25]) Oznámení č. 516 ze dne 29. června 2015.
([26]) Oznámení č. 632 ze dne 14. srpna 2015.

— pravidla pro nerostné suroviny (těžba státní společností), 2015 ([27]),

— pravidla pro doly a nerostné suroviny (příspěvek do okresní nadace pro nerostné suroviny), 2015 ([28]),

— pravidla pro udělování koncesí na těžbu atomových nerostů, 2016 ([29]),

— pravidla pro udělování koncesí na těžbu nerostných surovin (jiných než atomových a uhlovodíkových energetických surovin), 2016 ([30]),

— pravidla pro ochranu a rozvoj nerostných surovin, 2017 ([31]),

— národní politika v oblasti nerostných surovin, 2019 ([32]).

3.3.2.3. Zjištění, jež šetření přineslo

(212) Komise zjistila, že jeden vertikálně integrovaný indický vyvážející výrobce plochých za studena válcovaných výrobků z korozivzdorné oceli nakupoval na domácím trhu chromovou rudu pro výrobu ferochromu, kterou používal pro výrobu plátů, následně pro svitky válcované za tepla a nakonec pro ploché výrobky válcované za studena.

(213) Převážná většina nákupů chromové rudy společnosti v období šetření pocházela od podniku ve vlastnictví státu Odisha Mining Corporation (dále jen „OMC“). Byly rovněž zaznamenány menší nákupy od dvou údajně soukromých těžebních společností a jedné obchodní společnosti.

a) Použití ustanovení čl. 28 odst. 1 základního nařízení

(214) Komise indické vládě sdělila, že se při posuzování existence a rozsahu údajných subvencí poskytnutých odvětví výroby plochých za studena válcovaných výrobků z korozivzdorné oceli, včetně poskytování chromové rudy za cenu nižší než přiměřenou, může případně uchýlit k použití dostupných údajů podle čl. 28 odst. 1 základního nařízení.

(215) Komise požádala indickou vládu ve svém dotazníku, v písemném upozornění na nedostatky a během distanční křížové kontroly o poskytnutí určitých informací týkajících se dodavatelů a fungování domácího trhu s chromovou rudou v Indii. Tyto žádosti o informace zahrnovaly mimo jiné otázky týkající se právního a institucionálního rámce, organizace trhu s chromovou rudou, výrobců chromové rudy v Indii, mechanismů stanovování cen a cen, jakož i vlastnictví akcií společností.

(216) Při zahájení řízení Komise požádala indickou vládu, aby zaslala dodatek B připojený k antisubvenčnímu dotazníku (dotazník pro dodavatele chromové rudy) deseti největším výrobcům a distributorům chromové rudy, jakož i všem ostatním výrobcům a distributorům chromové rudy, kteří poskytovali chromovou rudu vyvážejícím výrobcům. Dodatek B se skládal z dokumentu ve formátu Word (Dodatek B_Dodavatelé vstupů) a souboru ve formátu Excel (Dodatek B – Tabulky dodavatelů vstupů). Na dodatek B nebyly obdrženy žádné odpovědi.

(217) Komise ve svém písemném upozornění na nedostatky ze dne 25. srpna 2021 pro indickou vládu vzala na vědomí skutečnost, že neobdržela žádnou odpověď na dodatek B dotazníku.

(218) V průběhu distanční křížové kontroly a po jejím skončení Komise informovala indickou vládu, že jí stále chybí informace týkající se celkové výroby a spotřeby chromové rudy na indickém trhu. Indická vláda rovněž uvedla, že není schopna poskytnout cenové statistiky o indických domácích cenách dotyčné suroviny. Kromě toho zůstaly otevřené otázky týkající se struktury a účastníků trhu a toho, zda se jedná o státní, nebo soukromé subjekty. A konečně, Komise stále postrádala správný právní základ týkající se vývozních daní z chromové rudy.

([27]) Oznámení č. 749 ze dne 3. prosince 2015.
([28]) Oznámení č. 645 ze dne 20. října 2015.
([29]) Oznámení č. 471 ze dne 11. července 2016.
([30]) Oznámení č. (číslo neuvedeno) ze dne 4. března 2016.
([31]) Oznámení č. 137 ze dne 27. února 2017.
([32]) K dispozici na adrese https://mines.gov.in/writereaddata/Content/NMP12032019.pdf, naposledy navštíveno dne 27. ledna 2022.

(219) Komise proto dne 8. prosince 2021 informovala indickou vládu, že hodlá využít dostupných skutečností podle čl. 28 odst. 1 základního nařízení. Po tomto dopise indická vláda nejprve poskytla velmi malou část chybějících informací, zejména o struktuře trhu, vlastnictví některých těžebních společností a právním základu vývozní daně. Předložené informace měly pouze několik stran a chyběly k nim podklady. Poté indická vláda zaslala dodatečný dopis, v němž obecně vznesla námitku proti použití čl. 28 odst. 1 základního nařízení, a tvrdila, že by Komise měla vzít v úvahu poskytnuté dodatečné informace, a upustit tak od použití dostupných skutečností.

(220) V odpovědi Komise nejprve uvedla, že indická vláda tyto informace opakovaně neposkytla, když o ně byla v průběhu šetření požádána, a že dodatečné informace byly obdrženy ve velmi pozdní fázi šetření, takže je nebylo možné zohlednit. Komise mezitím získala z veřejných zdrojů příslušné chybějící informace o vlastnictví těžebních společností a o vývozních daních z chromové rudy. Komise tudíž shledala, že indická vláda neposkytla nezbytné informace podle čl. 28 odst. 1 první věty základního nařízení a že informace poskytnuté indickou vládou tak pozdě v průběhu šetření nemohly být použity podle podmínek čl. 28 odst. 3 základního nařízení. V každém případě musela Komise doplnit velmi málo informací, které poskytla indická vláda, o další dostupné skutečnosti týkající se chybějících částí, zejména pokud jde o stanovení cen, jakož i o úlohu indické vlády a její vliv na dodavatele (včetně soukromých subjektů) na trhu s chromovou rudou. Komise tudíž trvala na tom, že se musí opřít o čl. 28 odst. 1 a využít dostupných skutečností.

(221) Po poskytnutí konečných informací indická vláda zopakovala svůj postoj, že použití článku 28 základního nařízení je neoprávněné, neboť všechny informace požadované Komisí byly poskytnuty.

(222) Jak je však podrobně vysvětleno ve 220. bodě odůvodnění, tyto informace Komise obdržela ve velmi pozdní fázi šetření nebo nebyly úplné. To se týkalo zejména takových zásadních prvků, jako je struktura trhu s chromovou rudou, metodika stanovování cen nebo vlastní spotřeba chromové rudy. Ačkoli tedy Komise v maximální možné míře využila informace poskytnuté indickou vládou, musela se také vrátit k dalším zdrojům a nejlepším dostupným skutečnostem.

b) Analýza

(223) Aby bylo možné prokázat existenci napadnutelné subvence, musí být splněny tři prvky podle článků 3 a 4 základního nařízení: i) finanční příspěvek, b) výhoda a c) specifičnost (článek 3 základního nařízení).

i) Finanční příspěvek

Těžební společnosti jednající jako veřejnoprávní subjekt

(224) Šetření nejprve posuzovalo, zda indická vláda poskytovala chromovou rudu výrobcům korozivzdorné oceli prostřednictvím těžebních společností, které jednaly jako „veřejnoprávní subjekt". Příslušná právní norma a výklad pro toto posouzení podle čl. 3 odst. 1 písm. a) a čl. 2 písm. b) základního nařízení vyplývají z judikatury WTO týkající se pojmu „veřejnoprávní subjekt".

(225) Podle příslušné judikatury WTO ([33]) je veřejnoprávním subjektem subjekt, který *„má nebo vykonává vládní pravomoc nebo je jí pověřen"*. Šetření veřejnoprávního subjektu musí být prováděno případ od případu, přičemž musí být náležitě zohledněna *„základní charakteristika a funkce příslušného subjektu"*, jeho *„vztah k vládě"* a *„právní a ekonomické prostředí převládající v zemi, v níž subjekt, který je předmětem šetření, působí"*. V závislosti na konkrétních okolnostech každého případu mohou relevantní důkazy zahrnovat: i) důkazy o tom, že *„subjekt skutečně vykonává vládní funkce"*, zejména pokud tyto důkazy *„ukazují na trvalou a systematickou praxi"*; ii) důkazy týkající se *„rozsahu a obsahu vládních*

([33]) WT/DS379/AB/R (*US – Anti-dumping and Countervailing Duties on Certain Products from China*), zpráva Odvolacího orgánu ze dne 11. března 2011, DS 379, bod 318. Viz také WT/DS436/AB/R (*US – Carbon Steel (India)*), zpráva Odvolacího orgánu ze dne 8. prosince 2014, body 4.9–4.10, 4.17–4.20, a WT/DS437/AB/R (*US – Countervailing Duty Measures on Certain Products from China*), zpráva Odvolacího orgánu ze dne 18. prosince 2014, bod 4.92.

politik vztahujících se k odvětví, v němž subjekt, který je předmětem šetření, působí“, a iii) důkaz, že vláda vykonává „*účinnou kontrolu nad subjektem a jeho jednáním*“. Při provádění šetření veřejnoprávního subjektu musí vyšetřující orgán „*vyhodnotit a řádně zvážit všechny relevantní charakteristiky subjektu*“ a prozkoumat všechny druhy důkazů, které mohou být pro toto vyhodnocení relevantní; přitom by se měl vyvarovat „*výhradního nebo nepřiměřeného zaměření na jednu charakteristiku, aniž by náležitě zohlednil další, které mohou být relevantní*“.

(226) Pro správnou charakteristiku subjektu jako veřejnoprávního subjektu v konkrétním případě může být relevantní zvážit, „*zda funkce nebo chování [subjektu] jsou takového druhu, že jsou v právním řádu příslušného člena obvykle klasifikovány jako vládní*“, a klasifikaci a funkce subjektů v rámci členů WTO obecně. Proto může být pro určení toho, zda je konkrétní subjekt veřejnoprávním subjektem, relevantním hlediskem to, zda jsou jeho funkce nebo chování takového druhu, že jsou v právním řádu příslušného člena obvykle klasifikovány jako vládní.

(227) Existuje mnoho různých způsobů, jimiž by vláda v úzkém smyslu slova mohla subjektům poskytnout pravomoc. Proto k prokázání, že tato pravomoc byla svěřena konkrétnímu subjektu, mohou být relevantní různé typy důkazů. Důkaz o tom, že určitý subjekt ve skutečnosti vykonává vládní funkce, může sloužit jako důkaz o tom, že má nebo mu byla svěřena vládní pravomoc, zejména pokud takový důkaz naznačuje trvalou a systematickou praxi.

(228) Důkaz o tom, že vláda vykonává účinnou kontrolu nad subjektem a jeho chováním, může sloužit za určitých okolností jako důkaz, že daný subjekt má vládní moc a tuto moc uplatňuje při výkonu vládních funkcí. Vládní vlastnictví subjektu sice není rozhodujícím kritériem, ale ve spojení s dalšími prvky může sloužit jako důkaz. Je však nepravděpodobné, že by existence pouhých formálních vazeb mezi subjektem a vládou v úzkém slova smyslu stačila k prokázání vládní pravomoci. Tak například pouhá skutečnost, že vláda je většinovým akcionářem subjektu, sama o sobě neprokazuje, že vláda vykonává účinnou kontrolu nad chováním tohoto subjektu, a tím méně, že mu vláda svěřila vládní pravomoc. V některých případech však lze, jestliže z důkazů vyplývá, že existuje celá řada formálních indicií vládní kontroly a rovněž existují důkazy, že takováto kontrola je vykonávána účinným způsobem, na základě těchto důkazů dojít k závěru, že dotčený subjekt vykonává vládní pravomoc.

(229) Ústředním bodem šetření veřejnoprávního subjektu není to, zda chování, které údajně vedlo k finančnímu příspěvku, logicky souvisí s identifikovanou „vládní funkcí“. V tomto ohledu právní norma pro určení veřejnoprávního subjektu podle čl. 1 odst. 1 písm. a) prvního pododstavce Dohody o subvencích a vyrovnávacích opatřeních nepředepisuje souvislost určitého stupně nebo povahy, která musí být nutně prokázána mezi určenou vládní funkcí a konkrétním sporným finančním příspěvkem. Relevantní je spíše zkoumání subjektu, který se tohoto chování účastní, jeho základních charakteristik a jeho vztahu k vládě. Toto zaměření na subjekt, na rozdíl od chování, které údajně vedlo k finančnímu příspěvku, odpovídá skutečnosti, že „vláda“ (v užším smyslu) a „veřejnoprávní subjekt“ mají „určitý stupeň společných nebo překrývajících se základních znaků“ – tj. oba jsou „vládní“ povahy.

(230) Povaha chování nebo praxe subjektu může jistě představovat důkaz relevantní pro šetření veřejnoprávního subjektu. Chování subjektu – zejména pokud ukazuje na „trvalou a systematickou praxi“ – je totiž jedním z různých druhů důkazů, které mohou v závislosti na okolnostech každého šetření objasnit základní charakteristiky subjektu a jeho vztah k vládě v užším smyslu. Posouzení těchto důkazů je však zaměřeno na zodpovězení hlavní otázky, zda subjekt sám o sobě má základní charakteristiky a funkce, které by jej kvalifikovaly jako veřejnoprávní subjekt. Například informace relevantní pro posouzení, zda je subjekt veřejnoprávním subjektem v souvislosti s čínskými státními komerčními bankami (dále jen „čínské komerční banky“) v dokumentu DS379, zahrnovaly informace, které ukazují, že: i) „vedoucí pracovníci ústředí čínských komerčních bank jsou jmenováni vládou a [Komunistická strana Číny] si zachovává významný vliv na jejich výběr“ a ii) čínské komerční banky „stále nemají dostatečné schopnosti v oblasti řízení rizik a analýzy“. Tyto důkazy se neomezovaly na úvěrovou činnost čínských komerčních bank jako takovou, ale spíše se týkaly jejich organizačních rysů, řetězců rozhodovacích pravomocí a celkového vztahu s čínskou vládou. Odvolací orgán ve věci DS379 proto uvedl, že USDOC sice vzala v úvahu důkazy týkající se chování čínských komerčních bank [„poskytování úvěrů“], ale učinila tak v rámci šetření základních charakteristik těchto subjektů a jejich vztahu s čínskou vládou. Tyto čínské komerční banky vykonávaly vládní funkce jménem čínské vlády.

(231) Kromě toho odvolací orgán přikládal význam také skutečnosti, že dotčená vláda během šetření nespolupracovala. V rozhodnutí DS379 potvrdil odvolací orgán rozhodnutí USDOC, že čínské komerční banky v šetření CFS Paper představují „veřejnoprávní subjekty" na základě následujících úvah: i) téměř úplné státní vlastnictví bankovního sektoru v Číně; ii) článek 34 zákona o komerčním bankovnictví stanoví, že banky jsou povinny „vykonávat úvěrovou činnost v souladu s potřebami národního hospodářství a sociálního rozvoje a pod vedením státní průmyslové politiky"; iii) evidence důkazů, které naznačují, že čínské komerční banky stále nemají dostatečné dovednosti v oblasti řízení rizik a analýzy, a iv) skutečnosti, že „během [tohoto] šetření [USDOC] neobdržel důkazy nezbytné k tomu, aby mohl komplexně zdokumentovat proces, v němž byly požadovány, papírenskému průmyslu poskytovány a vyhodnocovány úvěry" ([34]).

(232) Aby mohly být dotčené podniky ve vlastnictví státu považovány za veřejnoprávní subjekty, nemusely by být nutně kontrolovány čínskou vládou při každém prodeji vstupů navazujícím výrobcům.

(233) Stručně řečeno, to, zda jsou těžební společnosti v Indii, které se zabývají dodávkami chromové rudy, „veřejnoprávními subjekty", je třeba zkoumat na základě základních charakteristik a funkcí těchto společností a jejich vztahu k indické vládě. Důkazy o státním vlastnictví, přímé kontrole ze strany státu, zásahu indické vlády na trhu za účelem dosažení určitých politických cílů mohou i v situaci, kdy daná vláda nespolupracuje, ukazovat, že těžební společnosti vykonávají vládní funkce jménem indické vlády.

Základní charakteristiky těžebních společností a jejich vztah s indickou vládou

(234) Nejprve si Komise vyžádala informace o státním vlastnictví, jakož i další formální indicie vládní kontroly ve státem vlastněných podnicích těžících chromovou rudu. Za tímto účelem se Komise mohla spolehnout pouze na informace poskytnuté společností OMC – jedinou těžební společností, která spolupracovala při šetření přinejmenším ve fázi ověřování distanční křížové kontroly a která byla téměř výhradním dodavatelem indického vyvážejícího výrobce plochých za studena válcovaných výrobků z korozivzdorné oceli, který během období šetření nakupoval chromovou rudu na domácím trhu, jak je uvedeno ve 212. bodě odůvodnění.

(235) Indická vláda uvedla, že v období šetření byli dva aktivní výrobci chromové rudy ve státním vlastnictví, OMC a Industrial Development Corporation of Orissa Ltd., kteří se na celkové výrobě podíleli 21 %, druhá veřejná společnost těžící chromovou rudu měla v období šetření pouze minimální produkci.

(236) Údaje indické vlády se rovněž týkaly šesti soukromých těžebních společností, konkrétně Misrilal Mines Ltd., B.C. Mohanty & Sons Ltd., Ferro Alloys Corporation Ltd., Indian Metals and Ferro Alloys Ltd., Balasore Alloys Ltd. a Tata Steel Mining. Podle veřejně dostupných informací však čtyři z nich vyrábějí chromovou rudu pro vlastní spotřebu ferochromu, a nepůsobí tedy na volném trhu. Kromě toho během období šetření vypršela platnost pronájmu dolu dvou zbývajících těžebních společností. Jejich nájemní smlouvu odkoupila společnost Tata Steel Mining, aby doplnila rozšíření své vlastní výroby ferochromu. První z těchto společností měla v období šetření stále omezenou výrobu (9 % celkové produkce).

(237) V důsledku toho je trh s chromovou rudou, která není určena pro vlastní spotřebu, v Indii omezen na dvě těžební společnosti ve vlastnictví státu, přičemž jedna z nich je okrajovým hráčem (0,1 % celkové produkce), což ve skutečnosti činí ze společnosti OMC jediného dodavatele chromové rudy na volném trhu.

(238) Šetření ukázalo, že společnost OMC je ve 100% vlastnictví státu. Kromě toho jsou podle stanov předseda představenstva, generální ředitel a jeden z členů představenstva členy indické státní správy (oddělení pro státní podniky) a jeden člen představenstva zastupuje oddělení pro státní finance. Podle stanov společnosti jsou navíc všichni členové představenstva jmenováni a placeni guvernérem státu Uríša.

(239) A konečně, podle článku 54A stanov společnosti OMC *„guvernér může čas od času vydávat směrnice a pokyny, které považuje za vhodné, pokud jde o finance a vedení obchodní činnosti a záležitostí společnosti, a členové představenstva jsou povinni tyto směrnice nebo pokyny řádně dodržovat a plnit"*.

([34]) WT/DS379/AB/R (*US – Anti-dumping and Countervailing Duties on Certain Products from China*), zpráva Odvolacího orgánu ze dne 11. března 2011, DS 379, bod 349.

(240) Na základě výše uvedených skutečností dospěla Komise k závěru, že na trhu s chromovou rudou, která není určena pro vlastní spotřebu, dominuje jedna společnost, OMC, která je plně ve vlastnictví státu a je jím také řízena a kontrolována. Díky svému vlastnictví, účasti na správě společnosti, stejně jako řízení jejích obchodních rozhodnutí má indická vláda účinnou kontrolu nad společností OMC a jejím chováním.

Funkce těžebních společností v Indii

(241) Komise posuzovala, zda těžební společnosti, a zejména společnost OMC, disponují vládní pravomocí a zda ji vykonávají při výkonu vládních funkcí.

(242) Silný vliv indické vlády a účinná kontrola vlády nad společností OMC se odráží také ve vysoce regulovaném prostředí v oblasti chromové rudy, které indická vláda vytvořila v minulých letech a které zahrnovalo vývozní omezení spolu s požadavky na těžební licence upřednostňujícími těžbu pro vlastní spotřebu a výkon kontroly nad dodávkami a prodejními cenami na domácím trhu prostřednictvím subjektů ve vlastnictví státu. Z důkazů vyplynulo, že se těžební společnosti, včetně společnosti OMC, řídí v oblasti chromové rudy politickými cíli indické vlády, a vykonávají tak vládní funkce.

(243) Již v roce 2005 vydala skupina odborníků zřízená Ministerstvem oceli za účelem vypracování pokynů pro přednostní udělování pronájmu dolů zprávu (dále jen „Dangova zpráva“) ([35]) s řadou důležitých zjištění a doporučení.

(244) Tehdy bylo konstatováno, že:

„*Železná ruda, manganová ruda a* **chromová ruda** *jsou rozhodujícími surovinami pro ocelářský průmysl. Jejich včasná a dlouhodobě zajištěná dostupnost v odpovídajícím množství a kvalitě je nezbytnou podmínkou rychlého a řádného růstu ocelářského a železářského průmyslu, který je klíčovým odvětvím národního hospodářství*“ ([36]).

„*Srovnání nákladů na těžbu s čistou realizací z vývozu za tyto ceny ukazuje neočekávané zisky hrstky indických vývozců chromu na úkor zachování vzácného neobnovitelného nerostného zdroje. Ačkoli Indie má méně než 1 % známých světových zásob chromové rudy, její podíl na celosvětovém obchodu s chromovou rudou je ve výši 35 % velmi nepoměrný. V Indii je pět hlavních výrobců – M/s. TISCO, M/s. Orissa Mining Corporation Ltd., Balasore Alloys Ltd., Ferro Alloys Corporation Ltd. Jindal Strips Ltd. tvoří více než 90 % produkce.… Vzhledem k velmi omezeným zásobám vysoce kvalitní chromové rudy se zdá být nezbytné omezit vývoz této přírodní rudy, po které je mezi domácími výrobci oceli a slitin velká poptávka…*“ ([37]).

(zvýraznění doplněno)

„*S pouhým 1 % ze 122 světových zásob představuje vývoz indické chromové rudy v současné době velmi neúměrných 35 % světového obchodu. Jedná se zjevně o odchylku způsobenou velkým ziskovým rozpětím mezi náklady na těžbu a čistou vývozní realizací. Vývoz přírodní chromové rudy musí být zcela zastaven*“ ([38]).

(zvýraznění doplněno)

„*Vzhledem k velkému rozpětí mezi náklady na těžbu a vývozními cenami by vláda měla zvážit uložení odstupňovaných vývozních cel na veškerý vývoz chromu včetně koncentrátů, pokud je to vůbec možné*“ ([39]).

„*V souladu s cíli zákona MMDR a stejně jako v případě železné rudy musí mít domácí závody, které potřebují chromovou rudu pro výrobu feroslitin / chromových ocelí s přidanou hodnotou, při udělování pronájmu chromu absolutní přednost*“ ([40]).

([35]) K dispozici na adrese https://steel.gov.in/sites/default/files/GRANT%20OF%20MINING%20LEASES_0.pdf, naposledy navštíveno dne 27. ledna 2022.
([36]) Strana 4 Dangovy zprávy.
([37]) Strany 119–120 Dangovy zprávy.
([38]) Strany 121–122 Dangovy zprávy.
([39]) Strana 157 Dangovy zprávy.
([40]) Strana 121 Dangovy zprávy.

„Po poskytnutí první preference výrobcům oceli prostřednictvím dolů pro vlastní/polovlastní spotřebu je nezbytné zavést politická opatření na podporu celosvětově konkurenceschopného těžebního průmyslu jako takového, který bude pracovat podle světových měřítek vědecké těžby, optimálního využití veškerého vytěženého materiálu, obohacování, systematického a časově omezeného průzkumu a ochrany životního prostředí a biologické rozmanitosti. Tyto profesionální těžební podniky, ať už ve veřejném, nebo soukromém sektoru, musí v první řadě vyčlenit určitý minimální podíl produkce (například 70 %) na uspokojení potřeb domácích uživatelů“ ([41]).

(zvýraznění doplněno)

(245) Z Dangovy zprávy tedy vyplývá, že chromová ruda byla pokládána za životně důležitý zdroj pro domácí ocelářský průmysl, že vývozní ceny byly považovány za příliš vysoké ve srovnání s domácími cenami a že s ohledem na udržení přiměřených domácích cen byla oprávněná kombinace omezení vývozu a preferenčních pronájmů dolů pro vlastní spotřebu. Dangova zpráva dále ukazuje záměr indické vlády přísně regulovat odvětví chromových rud jako „klíčové odvětví národního hospodářství“.

(246) Dále se ve zprávě pracovní skupiny pro ocelářský průmysl ve 12. pětiletém plánu z listopadu 2011 ([42]) výslovně uvádí, že:

„Chromit se používá hlavně v metalurgickém průmyslu při výrobě feroslitin, např. ferochromu, ferochromu s nízkým obsahem uhlíku a křemičitého chromu, které se používají jako přísady při výrobě korozivzdorné oceli a speciální legované oceli“ ([43]).

„Ocelářský průmysl usiloval o omezení vývozu chromitových rud. Vláda zavedla daňový rámec, který má odradit od nadměrného vývozu chromitových rud“ ([44]).

(zvýraznění doplněno).

„Následují hlavní doporučení pro rozvoj odvětví chromitu v Indii: .... v) Zdroje chromitu v zemi nejsou bohaté. Země vlastní pouze 1,8 % celkových světových zásob chromitové rudy, ale její vývoz představuje 30–35 % světového obchodu. Proto je naléhavě nutné zachovat tento kritický vstup pro využití domácím průmyslem a zavést daňová opatření proti vývozu“ ([45]).

(247) V národní politice indické vlády v oblasti nerostných surovin z roku 2019 se rovněž uvádí, že je třeba usilovat o podporu domácího průmyslu a že je třeba vyvinout úsilí v oblasti pronájmů dolů, aby byly zajištěny nepřetržité dodávky rudy navazujícímu průmyslu.

(248) Komise poté posoudila, jak byl tento politický záměr naplněn z legislativního a regulačního hlediska. Za prvé, z hlediska omezení vývozu přijala indická vláda několik opatření, která mají odradit od vývozu chromové rudy, což lze ověřit na internetových stránkách Ministerstva oceli ([46]) a v databázi OECD o omezeních vývozu průmyslových surovin (dále jen „databáze OECD“) ([47]).

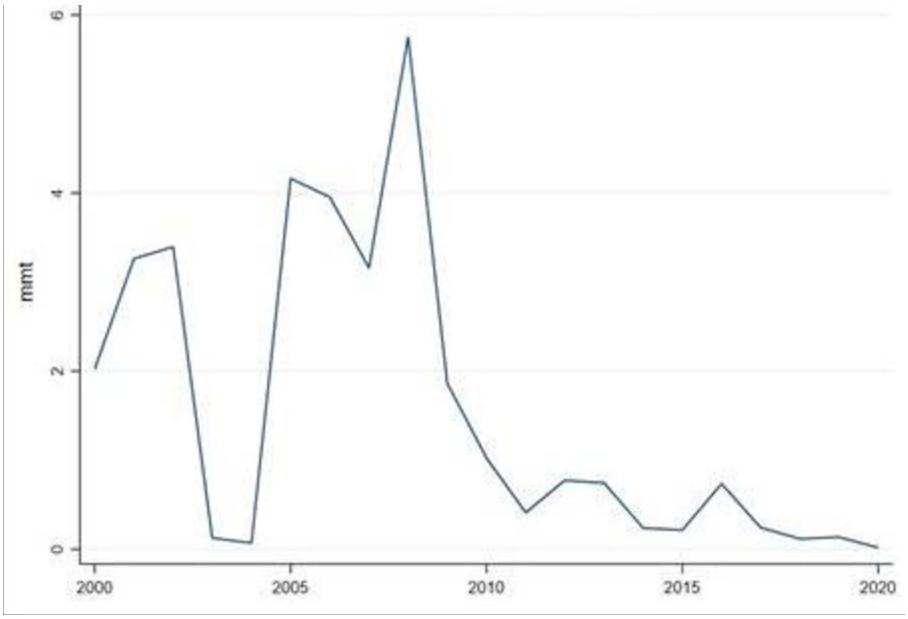
(249) Hlavním opatřením je vývozní daň uložená původně v roce 2008 ve formě zvláštního cla ve výši 2 000 INR za tunu ([48]). Forma této daně byla v roce 2012 na začátku 12. pětiletého plánu změněna na *valorické* clo ve výši 30 % za tunu a na této úrovni zůstává i nyní ([49]). Podle databáze OECD je deklarovaným účelem tohoto opatření *„ochrana domácích dodávek“*; *Podpora dalšího zpracování / přidané hodnoty*“.

([41]) Strana 144 Dangovy zprávy.
([42]) K dispozici na adrese http://mme.iitm.ac.in/shukla/wg_steel2212%281%29.pdf, naposledy navštíveno dne 27. ledna 2022.
([43]) Strana 77 zprávy pracovní skupiny.
([44]) Strana 79 zprávy pracovní skupiny.
([45]) Strany 81–82 zprávy pracovní skupiny.
([46]) https://steel.gov.in/policies/exportimport-policy-iron-ore (druhá tabulka se týká chromové rudy).
([47]) https://qdd.oecd.org/subject.aspx?Subject=ExportRestrictions_IndustrialRawMaterials, naposledy navštíveno dne 27. ledna 2022.
([48]) V roce 2009 se sazba zvýšila na 3 000 INR za tunu.
([49]) Nejnovější právní základ – oznámení č. 35/2016-cla ze dne 26. května 2016.

(250) Mezi další vývozní omezení patří požadavky na licence a seznam kvalifikovaných vývozců (v praxi omezený na státní obchodní společnost Metal and Mineral Trading Corporation) pro určité druhy chromové rudy, jakož i příplatek za přetížení vybíraný k základním nákladním sazbám indických železnic při železniční přepravě chromové rudy do Bangladéše a Pákistánu (pouze tyto země mají železniční spojení s Indií).

(251) Nejviditelnějším projevem této politiky byl impozantní pokles objemu vývozu chromové rudy po zavedení cílených omezení vývozu v roce 2008 a poté znovu po jejich rozšíření v roce 2012. Vývoj vývozu chromové rudy ilustruje následující graf:

IND, vývoz chromu (HS 261000).

(252) Z toho vyplývá, že cílená omezení vývozu dosáhla cíle sledovaného indickou vládou, a sice odradit od vývozu chromové rudy a zachovat ji pro domácí navazující výrobní odvětví.

(253) Tyto objemy vývozu je třeba posuzovat v kontextu domácí spotřeby chromové rudy. Indická vláda ve své odpovědi poskytla pouze omezené údaje týkající se vývozu chromové rudy (rozpočtový rok 2018/19 ([50]) až rozpočtový rok 2020/21), zatímco údaje týkající se domácí výroby a spotřeby byly poskytnuty za rozpočtové roky 2016/17 až 2019/20. Oba soubory těchto údajů jsou poskytnuty jako důvěrné. Přesto je možné na tomto základě provést srovnání objemu vývozu a domácí spotřeby za rozpočtový rok 2019/20 (zahrnující devět měsíců z období šetření) a předchozí rozpočtový rok 2018/19. V obou rozpočtových letech objem vývozu nepřesáhl 1,5 % domácí spotřeby. Je třeba poznamenat, že podíl dovozu na domácím trhu byl rovněž nevýznamný.

(254) Indický trh rovněž vykazoval stálý a iracionální nadbytek výrobní kapacity ve srovnání se součtem domácí spotřeby a vývozu po odečtení dovozu. Indická vláda neuměla tuto nadbytečnou kapacitu vysvětlit. Tuto nadbytečnou kapacitu lze tedy vysvětlit pouze tím, že těžební společnosti, včetně společnosti OMC v odvětví chromové rudy, vykonávaly vládní funkce (zejména zajišťovaly dostatečné dodávky chromové rudy v souladu s politickými cíli indické vlády na podporu navazujícího průmyslu a přidávání hodnoty do dodavatelského řetězce).

(255) Za druhé Komise zjistila, že podle pravidel indické vlády pro udělování koncesí na těžbu nerostných surovin z roku 2016 mají doly pro vlastní spotřebu po vypršení platnosti pronájmu dolu přednostní právo. Článek 8a zákona o dolech a rozvoji těžby nerostných surovin z roku 1957 (ve znění z roku 2015) rovněž stanoví prodlouženou dobu pronájmu dolu pro uživatele pro vlastní spotřebu a opakuje přednostní právo v aukcích na pronájem dolu pro uživatele pro vlastní spotřebu. To umožňuje, aby pronájmy dolu zůstaly převážně v rukou navazujících výrobců ferochromu pro vlastní spotřebu, což je v souladu s tvrzeními uvedenými ve 244. bodě odůvodnění. Jak je uvedeno ve 236. bodě odůvodnění, Komise *de facto* také zjistila, že všichni soukromí vlastníci těžící chromovou rudu ji

([50]) „RR x / x + 1“ zahrnuje období od 1. dubna roku x do 31. března roku x + 1.

skutečně využívají pro vlastní spotřebu. V důsledku uzavření vnějších hranic a přednostního přidělování pronájmů dolů pro vlastní spotřebu zůstal tedy na trhu pouze jeden dominantní státem vlastněný subjekt, tj. společnost OMC, která tak má kontrolu nad množstvím a cenami chromové rudy dostupné na domácím trhu pro vlastní potřebu. Jako převládající dodavatel chromové rudy na indickém trhu musí společnost OMC plnit politické cíle indické vlády, které spočívají v podpoře navazujícího průmyslu prostřednictvím nízkých cen, jak je dále vysvětleno v následujícím oddíle, a vykonává tak vládní funkce.

Poskytování chromové rudy těžebními společnostmi za cenu nižší než přiměřenou

(256) V dalším kroku Komise ověřila, zda byla chromová ruda v praxi poskytována za cenu nižší než přiměřenou, zejména společností OMC.

(257) Jak je vysvětleno ve 213. bodě odůvodnění, indická vláda nebyla schopna sdělit informace o stanovování cen ani cenové statistiky o indických domácích cenách chromové rudy. Převážnou většinu prodeje chromové rudy na indickém trhu neurčeném pro vlastní spotřebu uskutečňuje společnost OMC, a to platí i pro převážnou většinu nákupů skupiny Jindal Group. Tyto prodeje byly proto považovány za reprezentativní pro celý indický volný trh.

(258) Tuto chromovou rudu prodává společnost OMC prostřednictvím elektronické aukce. Šetřením však bylo zjištěno, že společnost OMC omezila přístup k těmto elektronickým aukcím: 70 % měsíční produkce je zaručeno pro tzv. dlouhodobé odběratele ve státě Uríša. Jako dlouhodobí odběratelé jsou způsobilí pouze navazující výrobci ferochromu a zaručené kvóty nemohou překročit specifickou výrobní kapacitu společnosti v oblasti ferochromu. To ukazuje, že společnost OMC při výkonu vládních funkcí v praxi uplatňuje v jiné formě přednostní přidělování množství chromové rudy navazujícím výrobcům ferochromu, jak se již děje i na úrovni přidělování pronájmů dolů. Zbývajících 30 % je rovněž vyhrazeno pro domácí navazující výrobce mimo stát Uríša (kromě obchodníků).

(259) Dodávky chromové rudy na volném trhu tedy kontroluje společnost OMC a v souladu s celkovým záměrem indické vlády a jejím legislativním rámcem, jak je zdůrazněno ve 242. až 255. bodě odůvodnění, je tato společnost převážně orientována na navazující průmysl.

(260) Existovaly však důkazy o tom, že ceny za malá množství nabízená prostřednictvím elektronické aukce nevycházejí z volných nabídek společností. Aukce začíná základní cenou, o níž nahodile rozhoduje představenstvo společnosti OMC. Indická vláda vysvětlila, že v období po období šetření byla tato základní cena stanovena jako zlomek (odpovídající 13,5 %) mezinárodní ceny navazujícího výrobku, tj. ferochromu. Nedokázala však vysvětlit, jak byl tento zlomek / korekční faktor stanoven. Po další analýze Komise zjistila, že korekční faktor pro ceny po období šetření ve skutečnosti vycházel z historického průměru cen chromové rudy stanovených rozhodnutím představenstva společnosti OMC. Komise neměla přístup k dřívějším rozhodnutím rady a indická vláda nemohla vysvětlit zásady, o které se tato rozhodnutí opírala. Komise rovněž nenašla žádnou objektivní souvislost mezi korekčním faktorem a náklady na přeměnu chromové rudy na ferochrom. Komise proto musela vycházet z dostupných údajů o ceně chromové rudy na základě čl. 28 odst. 1 základního nařízení.

(261) V této souvislosti Komise uvedla, že jak připustila indická vláda, základní cena byla ve srovnání s mezinárodními cenami bezdůvodně nízká. Zdá se, že tyto uměle nízké ceny odpovídají politice indické vlády, jejímž cílem je poskytnout levnou domácí chromovou rudu navazujícímu průmyslu. Kromě toho se Komise zabývala empirickými důkazy. Při zkoumání nákupních cen dotyčné suroviny, kterou společnost OMC poskytla skupině Jindal Group, Komise zjistila, že tyto ceny byly v závislosti na druhu chromové rudy o 15–40 % nižší než odpovídající vývozní ceny chromové rudy tureckého původu (která se nejvíce podobá indické chromové rudě) pro její hlavní vývozní trh, tj. Čínu. Na základě toho Komise dospěla k závěru, že základní cena chromové rudy prodávané v elektronické aukci byla stanovena na uměle nízké úrovni vzhledem k tržním cenám chromové rudy. Ceny chromové rudy byly také příliš nízké ve srovnání s navazujícím produktem (ferochromem). Tvrzení indické vlády a společnosti OMC, že ceny ferochromu jsou relevantní pro ceny chromové rudy, byla proto odmítnuta.

(262) Z důkazů tudíž vyplynulo, že společnost OMC, která je dominantním dodavatelem chromové rudy na volném trhu a od níž indický vyvážející výrobce nakupuje tuto surovinu pro další použití v procesu výroby plochých za studena válcovaných výrobků z korozivzdorné oceli, se nechovala jako tržní subjekt; při poskytování chromové rudy společnost OMC spíše vykonávala vládní funkce jménem indické vlády a v souladu s jejími politickými cíli, které spočívaly ve zvýhodnění navazujícího průmyslu.

Závěr

(263) Právní a hospodářské prostředí v Indii ukazuje, že těžební společnosti dodávající chromovou rudu, a zejména podnik ve vlastnictví státu OMC, mají či vykonávají vládní pravomoc nebo jim vládní pravomoc byla svěřena. Chromová ruda je stejně jako ostatní nerostné suroviny v Indii přírodním zdrojem, který indická vláda spravuje jako klíčové odvětví národního hospodářství. Indická vláda zejména zavedla soubor opatření (konkrétně uložení omezení vývozu, která vedla k nadměrné nabídce a nízkým domácím cenám, a stanovení základních cen v aukcích rudy na uměle nízké úrovni pro tyto výrobce), která ukazují, že indická vláda účinným způsobem kontroluje dodavatele chromové rudy, a zejména společnost OMC, při výkonu vládních funkcí. Na základě dostupných důkazů tedy Komise dospěla k závěru, že indická vláda poskytovala odvětví korozivzdorné oceli chromovou rudu za cenu nižší než přiměřenou ve smyslu ustanovení čl. 3 odst. 1 písm. a) bodu iii) základního nařízení, vykládaného a uplatňovaného v souladu s příslušným standardem WTO podle čl. 1 odst. 1 písm. a) bodu iii) Dohody o subvencích a vyrovnávacích opatřeních.

(264) Po poskytnutí konečných informací skupina Jindal Group poznamenala, že cílem aukčního systému není dodávat chromovou rudu za nízkou cenu, ale maximalizovat příjem vlády prodejem chromové rudy za co nejvyšší cenu. Společnost dále uvedla, že indická vláda neurčuje cenu chromové rudy, ale pouze stanovuje minimální cenu pro aukci.

(265) Nakonec společnost poukázala na skutečnost, že indické vývozní ceny ferochromu jsou vyšší než vývozní ceny ferrochromu z Jižní Afriky, Kazachstánu a Turecka, což podle společnosti znamená, že skupina Jindal Group nemá prospěch ze subvencované chromové rudy používané k výrobě ferochromu.

(266) První dva argumenty, které společnost uvedla, však nevyvracejí hlavní závěr Komise ohledně aukcí chromové rudy, jak je popsán ve 258. až 261. bodě odůvodnění, a sice že přístup k aukci a objemy prodeje jsou omezeny, že o minimální ceně rozhoduje svévolně představenstvo společnosti OMC a že její výše je uměle nízká. Výsledkem výše uvedeného je konečná aukční cena, která je skutečně vyšší než minimální cena, ale stále není tržní, jak ukazuje zejména srovnání s tureckými cenami (261. bod odůvodnění).

(267) Rovněž se uvádí, že chromová ruda poskytovaná skupině Jindal Group za cenu nižší než přiměřenou ovlivňuje náklady na výrobu ferochromu, který společnost později používá pro vlastní spotřebu při výrobě korozivzdorné oceli. Finanční příspěvek indické vlády je v každém případě poskytován na úrovni chromové rudy, nikoli na úrovni navazujícího výrobku, tj. ferochromu. Proto je srovnání vývozních cen indického ferochromu s vývozními cenami ferochromu pocházejícího z jiných zemí irelevantní.

(268) S ohledem na výše uvedené skutečnosti se potvrzuje závěr 263. bodu odůvodnění.

ii) Výhoda a výpočet výše subvence

(269) V souladu s čl. 3 odst. 2 a článkem 5 základního nařízení určila Komise existenci výhody a vypočetla výši napadnutelných subvencí na základě výhody u příjemce, která byla zjištěna za období šetření.

(270) Chromovou rudu pro výrobu ferochromu a nakonec plochých za studena válcovaných výrobků z korozivzdorné oceli nakupoval pouze jeden z indických vyvážejících výrobců, kteří byli předmětem šetření (Jindal Group).

(271) V prvním kroku Komise stanovila objemy a vážené průměrné ceny všech nákupů chromové rudy skupiny Jindal Group v období šetření, rozdělené podle druhu rudy, který společnost určila podle formy (např. drobivá nebo koncentrát) a obsahu oxidů chromu. Tyto dva parametry ovlivňují cenové rozdíly různých druhů chromové rudy.

(272) Ve druhém kroku Komise nahradila skutečné ceny jednotlivých druhů nakupované chromové rudy příslušnou referenční cenou.

(273) Komise uvedla, že všechny převládající tržní podmínky v Indii jsou ovlivněny strukturou trhu. Kromě toho, jak je vysvětleno ve 257. bodě odůvodnění, jeden dominantní hráč – v podstatě se 100% podílem na volném trhu –, jednající jako veřejnoprávní subjekt, svou cenu vnucuje. Nebylo tudíž možné určit nezkreslenou cenu chromové rudy pro indického výrobce plochých za studena válcovaných výrobků z korozivzdorné oceli nebo jinde na indickém trhu. V Indii tedy neexistovaly domácí ceny, které by mohly sloužit jako vhodné srovnání.

(274) Z tohoto důvodu a v souladu s čl. 6 písm. d) druhým pododstavcem základního nařízení se Komise uchýlila k jiné zemi jako externí referenční hodnotě, řádně přizpůsobené převládajícím tržním podmínkám v Indii.

(275) Komise se snažila určit nezkreslenou cenu chromové rudy pocházející z dolu v reprezentativní jiné zemi a nasimulovat situaci s takovým dolem v Indii. Většina chromové rudy na světě se vyváží z Jihoafrické republiky do Číny. Komise proto považovala vývozní cenu z Jihoafrické republiky do Číny za možnou referenční cenu. Bylo však zjištěno, že chromová ruda pocházející z Jihoafrické republiky se ve dvou nejdůležitějších parametrech velmi liší od chromové rudy pocházející z Indie: v obsahu oxidů chromu a v poměru chromu a železa (dále jen „poměr Cr:Fe “) ([51]).

(276) Alternativní referenční hodnotou navrženou žadatelem byla vývozní cena chromové rudy z Turecka (které je rovněž jedním z největších světových producentů) do Číny. Komise konstatovala, že oba parametry uvedené ve 275. bodě odůvodnění jsou mnohem bližší při srovnání turecko-indické chromové rudy než jihoafricko-indické chromové rudy ([52]).

(277) Po poskytnutí konečných informací skupina Jindal Group zpochybnila zjištění Komise, že díky takovým parametrům, jako je obsah oxidu chromu a poměr Cr:Fe, je indická chromová ruda podobnější turecké než jihoafrické chromové rudě. Společnost uvedla, že je důležité porovnávat poměr Cr:Fe u chromových rud s podobným obsahem oxidů chromu. Podle společnosti má turecká chromová ruda s obsahem 40–42 % poměr Cr:Fe 2,6–2,8, což je mnohem více než u indické nebo jihoafrické rudy stejného obsahu.

(278) Jak je vysvětleno v 281. bodě odůvodnění, Komise při stanovení základní referenční hodnoty nepoužila chromovou rudu se 40–42 % obsahem, na který se skupina Jindal Group odvolávala. Základní referenční hodnota vybraná Komisí má obsah chromové rudy 46–48 % s poměrem Cr:Fe 2,5 ([53]). Je tedy velmi podobná indické rudě se srovnatelným obsahem oxidů chromu, jak potvrdila sama skupina Jindal Group ve svém podání:

„Indická chromová ruda bude mít poměr Cr:Fe ve výši 2,4 pouze v případě, že obsah Cr2O3 činí 46 % ([54]).

„Aby indická chromová ruda měla poměr Cr:Fe 2,6 až 2,8, musela by mít mnohem vyšší obsah Cr2O3 ve výši 48–50 % nebo více“ ([55]).

Výše uvedené potvrzuje, že indická ruda je mnohem podobnější turecké rudě než rudě jihoafrické s poměrem Cr:Fe 1,3 až 1,5 ([56]).

([51]) Analýza Heinze H. Parisera – dokument Sherlock č. t21.007982 ze dne 25. listopadu 2021.
([52]) Tamtéž.
([53]) DDC Mining Export Limited, Izmir, Turecko, http://www.ddcmining.com/chrome-ore.html.
([54]) Jindal, Komentáře k předložení referenční hodnoty Eurofer, 29. července 2021, bod 13, strana 5.
([55]) Jindal, Komentáře k předložení referenční hodnoty Eurofer, 29. července 2021, bod 8, strana 4.
([56]) Tamtéž.

(279) Kromě toho je podle specifikace chromitu pro metalurgický průmysl dané Indickým úřadem pro normalizaci IS:10818-1984 ([57]) běžný poměr Cr:Fe pro výrobu ferochromu s vysokým obsahem uhlíku používaného při výrobě korozivzdorné oceli přibližně 2,8. To znamená, že referenční hodnota zvolená Komisí je reprezentativnější než jihoafrická alternativa i z hlediska konečného využití chromové rudy skupinou Jindal Group. To znamená přeměnu na ferrochrom s vysokým obsahem uhlíku pro výrobu korozivzdorné oceli.

(280) Dále Komise vzala na vědomí tvrzení indického vyvážejícího výrobce ohledně přetrvávajících rozdílů mezi tureckou a indickou chromovou rudou, pokud jde o jejich fyzikální formu a obsah oxidů chromu. Tyto rozdíly však byly vyřešeny úpravami popsanými ve 289. bodě odůvodnění.

(281) Komise následně použila jako základní referenční hodnotu vážený průměr turecké vývozní ceny do Číny v období šetření ([58]). Základní referenční hodnota 209 USD za tunu se vztahovala na chromovou rudu s obsahem oxidů chromu ve výši 46–48 %, ve formě koncentrátu, dodávanou na základě ceny CIF.

(282) Komise měla rovněž na paměti usnesení Odvolacího orgánu, že úpravy o poplatky za dodání musí odrážet obecně platné náklady na dodání daného zboží v zemi dodání výrobků ([59]). Nákupní ceny chromové rudy vykázané skupinou Jindal Group činily 99,96 % za podmínek dodání ze závodu (dolu).

(283) Komise proto upravila základní referenční cenu na úroveň ceny ze závodu. Cena CIF byla snížena o náklady na námořní dopravu a pojištění ([60]) a náklady na vnitrostátní dopravu v Turecku ([61]).

(284) Po poskytnutí konečných informací indická vláda uvedla, že údaje OECD, které Komise použila k úpravě vývozní ceny CIF Turecko–Čína na úroveň ceny ze závodu, byly k dispozici pouze do roku 2016. Indická vláda dále tvrdila, že extrapolaci příslušného ukazatele na období šetření nelze považovat za objektivní zkoumání cen.

(285) Komise však pouze neextrapolovala poměr CIF-FOB, uvedený organizací OECD pro rok 2016. Úprava období šetření vycházela ze skutečných rozdílů mezi náklady na přepravu a pojištění v roce 2016 a obdobím šetření podle indexu Baltic Exchange Dry Index (dále jen „index BDI“) pro dvacet hlavních námořních tras. Podrobný výpočet základní referenční ceny ze závodu byl skupině Jindal Group poskytnut ve zvláštním sdělení.

(286) Výpočet úprav o přepravné a pojištění provedený Komisí byl rovněž zpochybněn v podání skupiny Jindal Group po poskytnutí informací. Společnost navrhla alternativní zdroj údajů pro úpravu vývozní ceny CIF Turecko–Čína na cenu FOB ([62]). Podle skupiny Jindal Group tento zdroj údajů lépe ukazuje skutečné náklady na přepravu mezi Tureckem a Čínou v období šetření než údaje OECD a indexu BDI, které jsou *„váženým průměrem všech přepravních tras“*.

(287) Cenová nabídka poskytnutá skupinou Jindal Group se však týká pouze jednoho měsíce období šetření, přepravy mezi Tureckem a „severovýchodní Asií“ obecně a přepravy uhličitanu sodného, nikoli chromové rudy. Základní poměr CIF–FOB organizace OECD použitý Komisí zohledňuje celý rok, konkrétní námořní trasu (Turecko–Čína) a konkrétní produkt (chromová ruda a koncentráty). Jedná se pouze o úpravu nákladů indexu BDI mezi rokem 2016 a obdobím šetření, která se týká průměru několika námořních tras.

(288) S ohledem na výše uvedené skutečnosti se metodika použitá pro úpravu základní referenční ceny na cenu ze závodu potvrzuje.

([57]) https://archive.org/details/gov.in.is.10818,1984/page/n7/mode/2up, s. 4.

([58]) Zdroj: 2020 CRU International Ltd. ©

([59]) Zpráva Odvolacího orgánu, *United States – Countervailing Measures on Certain Hot-Rolled Carbon Steel Flat Products from India*, WT/DS436/AB/R, přijatá dne 19. prosince 2014, bod 4.317.

([60]) Na základě souboru údajů OECD: International Transport and Insurance Costs of Merchandise Trade (ITIC) (Mezinárodní náklady na dopravu a pojištění zboží (ITIC)), Turecko—Čína. https://stats.oecd.org/Index.aspx?DataSetCode=CIF_FOB_ITIC upraveno na období šetření na základě indexu BDI Baltic Exchange Dry Index https://en.wikipedia.org/wiki/Baltic_Dry_Index.

([61]) Na základě cenové nabídky pro dodávky mezi přístavy Istanbul – Derince podle Světové banky https://www.doingbusiness.org/content/dam/doingBusiness/country/t/turkey/TUR.pdf, s. 51.

([62]) IHS Mark it.

(289) Komise dále upravila základní referenční cenu ze závodu podle fyzikální formy rudy a obsahu oxidů chromu, aby zjistila konkrétní referenční ceny pro každý druh rudy nakupované skupinou Jindal Group v období šetření. Úprava podle fyzikální formy byla založena na nákladech na briketování (drobivá ruda) a na nákladech na peletizaci plus spékání (koncentrovaná ruda), které poskytla skupina Jindal Group. Úprava podle obsahu oxidů chromu vycházela z nákladů na tavení u ukazatele chromu, které poskytl žadatel ([63]). Rozdíly v poměru Cr:Fe nebyly upravovány, protože tento parametr je při srovnání turecké a indické rudy velmi podobný. Jednalo se o konzervativní přístup, protože poměr Cr:Fe v indické rudě je ve skutečnosti o něco vyšší, což by za normálních okolností vedlo k vyšší ceně rudy ve stejné formě a se stejným obsahem oxidů chromu.

(290) Vzhledem k tomu, že turecká chromová ruda není ovlivněna vládními opatřeními narušujícími indický trh a že převládající tržní podmínky v obou zemích, včetně kvality, dostupnosti, prodejnosti, přepravy a dalších podmínek nákupu nebo prodeje, jsou srovnatelné, měla Komise za to, že cena chromové rudy v Turecku je srovnatelná s cenami, které by převládaly v Indii, kdyby neexistovala rušivá opatření indické vlády.

(291) Nakonec Komise porovnala skutečné náklady na nákup domácí chromové rudy skupinou Jindal Group v období šetření s náklady, které by byly zaplaceny, kdyby byly ceny za druh rudy nahrazeny příslušnými referenčními cenami.

(292) Celková výše rozdílu představuje „úspory“ získané indickým výrobcem, který nakupoval chromovou rudu na narušeném indickém trhu, ve srovnání s cenou, kterou by zaplatil, kdyby ceny nebyly zkresleny. Tato celková částka představuje výhodu, kterou indickému výrobci poskytla indická vláda během období šetření.

(293) Podrobné výpočty referenčních hodnot a poskytnuté výhody byly dotyčnému indickému vyvážejícímu výrobci poskytnuty ve zvláštním sdělení.

(294) V souladu s čl. 7 odst. 2 základního nařízení Komise tuto částku subvence přepočetla na celkový obrat společnosti v průběhu období šetření (jmenovatel), protože subvence poskytla výhodu celé výrobě dotčeného výrobku a jeho předcházejícího výrobku (cívek válcovaných za tepla), nikoli jen výrobě určené na vývoz.

iii) Specifičnost

(295) Zásah indické vlády, pokud jde o poskytování chromové rudy za cenu nižší než přiměřenou, je zaměřen na výhodu některých průmyslových odvětví, zejména odvětví korozivzdorné oceli, včetně výrobců plochých za studena válcovaných výrobků z korozivzdorné oceli. Tato subvence je proto specifická podle čl. 4 odst. 2 písm. a) základního nařízení. Charakteristické vlastnosti chromové rudy omezují možné použití subvence na určité odvětví, to ale neznamená, že subvence, má-li být specifická, musí být dále omezena na některé pododvětví tohoto průmyslového odvětví ([64]).

(296) S ohledem na výše uvedené skutečnosti se Komise domnívá, že zásahy indické vlády jsou pro výrobce plochých za studena válcovaných výrobků z korozivzdorné oceli specifické ve smyslu čl. 4 odst. 2 písm. a) základního nařízení.

c) Závěry o poskytování chromové rudy za cenu nižší než přiměřenou

(297) Ve světle všech prvků zmíněných výše Komise zjistila, že poskytování chromové rudy indickou vládou by se mělo považovat za specifickou subvenci ve smyslu čl. 3 odst. 1 písm. a) bodu iii) a čl. 3 odst. 2 základního nařízení v podobě dodání zboží, kterým získávají společnosti z řad příjemců výhodu.

(298) Výše subvence stanovená pro skupinu Jindal Group činila 0,45 %.

([63]) Dokument Sherlock č. t21.007982 ze dne 25. listopadu 2021.

([64]) Zpráva Odvolacího orgánu, *United States – Countervailing Measures on Certain Hot-Rolled Carbon Steel Flat Products from India*, WT/DS436/AB/R, přijatá dne 19. prosince 2014, bod 4.398.

3.3.3. *Průchodnost subvencí v předcházejících fázích*

(299) Po poskytnutí konečných informací žadatel uvedl, že zjištění Komise odhalila, že velká většina zjištěných subvencí pro integrované vyvážející výrobce se týká předcházejících fází výrobního procesu plochých za studena válcovaných výrobků z korozivzdorné oceli. Podle žadatele to znamená, že neintegrovaný indický výrobce plochých za studena válcovaných výrobků z korozivzdorné oceli, tj. společnost Chromeni, mohl mít rovněž prospěch ze subvencí poskytnutých indickým a/nebo indonéským předcházejícím výrobcům. K tomu by mohlo dojít v případě domácího prodeje předcházejících výrobků skupiny Jindal Group (Indie) společnosti Chromeni nebo v případě nákupu subvencovaných předcházejících výrobků indonéského původu společností Chromeni.

(300) Na základě analýzy výrobního procesu společnosti Chromeni a nákupů surovin společností v období šetření dospěla Komise k závěru, že společnost nemohla mít prospěch z nákupů subvencovaných předcházejících výrobků indického původu.

(301) Společnost Chromeni však nakupovala předcházející výrobky, konkrétně svitky válcované za tepla, od společnosti ve spojení v Indonésii, která mohla mít prospěch z toho, že indonéská vláda poskytovala niklovou rudu za cenu nižší než přiměřenou (viz oddíl 4.3). V tomto ohledu nemohla Komise učinit žádná zjištění, neboť ve spise nebyly žádné podklady, které by umožnily tuto záležitost posoudit.

3.4. **Výše napadnutelných subvencí**

(302) Výše napadnutelné subvence byly stanoveny takto:

Společnost	DDS	EPCGS	MEIS	Celkové vývozní subvence	Cena nižší než přiměřená za chromovou rudu	CELKEM
Chromeni	–	5,69 %	1,87 %	7,56 %	–	7,56 %
Jindal Group	1,65 %	0,36 %	1,92 %	3,93 %	0,45 %	4,37 %

(303) S ohledem na vysokou úroveň (100 %) spolupráce indických výrobců považovala Komise za vhodné stanovit výši zbytkové subvence pro Indii na úrovni nejvyšší individuální subvence, tj. 7,56 %.

4. SUBVENCOVÁNÍ: INDONÉSIE

4.1. Subvence a programy subvencí, jichž se šetření týká

(304) Na základě informací obsažených v podnětu, oznámení o zahájení řízení a odpovědí na dotazníky Komise se prošetřovalo údajné subvencování prostřednictvím těchto subvencí ze strany indonéské vlády:

i. přímý převod peněžních prostředků

— poskytování zvýhodněných úvěrů;

ii. poskytování zboží nebo služeb vládou za cenu nižší než přiměřenou

— poskytování niklové rudy a šrotu z korozivzdorné oceli za cenu nižší než přiměřenou,

— poskytování uhlí za cenu nižší než přiměřenou,

— poskytování pozemků za cenu nižší než přiměřenou,

— poskytování zemního plynu za cenu nižší než přiměřenou,

— zásobování elektrickou energií za cenu nižší než přiměřenou;

iii. prominuté nebo nevybrané státní příjmy, které jsou jinak splatné

— daňové pobídky,

— osvobození od dovozního cla,

— osvobození vstupů a strojního zařízení od DPH,

— daň z pozemků a staveb pro těžební průmysl,

— osvobození od (dovozní) daně z příjmu;

iv. subvence spojené s rozvojem indonéského průmyslu prostřednictvím čínských investic.

4.2. **Průchozí poměry**

(305) Skupina IRNC Group ve svých připomínkách po poskytnutí konečných informací uvedla, že pro výpočet průchozích poměrů u dvou společností ve spojení byly použity nesprávné údaje o prodeji.

(306) Toto tvrzení bylo shledáno oprávněným, a proto Komise příslušné průchozí poměry odpovídajícím způsobem upravila.

4.3. **Základní informace o preferenčních politikách pro domácí odvětví korozivzdorné oceli**

(307) Indonésie má významné zdroje niklu. V roce 2020 byly její zdroje odhadnuty na 21 milionů tun niklu ([65]) (1,1 miliardy tun niklové rudy), což představuje přibližně 20 % známých světových zásob niklové rudy.

(308) V minulosti byla Indonésie jedním z největších producentů niklové rudy. Jelikož však Indonésie měla na domácím trhu omezenou kapacitu pro zpracování niklové rudy (pouze dvě tavírny, jak je vysvětleno v 315. bodě odůvodnění), tradičně většinu své niklové rudy vyvážela, a to většinou do Číny.

(309) Těžba niklové rudy v Indonésii výrazně vzrostla z přibližně 5 milionů tun v roce 1996 na přibližně 10 milionů tun v roce 2007 a dále na 70 milionů tun v roce 2013. Toto zrychlení bylo způsobeno poptávkou ze strany čínských závodů/tavíren vyrábějících surové železo. Surové železo je slitina železa a niklu s nízkým obsahem niklu. Indonéská niklová ruda je obzvláště vhodná pro čínskou technologii výroby surového železa.

Tabulka 1

Vývoz niklové rudy z Indonésie (v tunách)

	2005	2006	2007	2008	2009
Čína	73 353	660 206	5 432 401	6 594 319	7 604 354
Vývoz celkem	3 703 515	4 394 125	9 026 850	10 592 151	10 437 126

Zdroj: databáze Global Trade Atlas („GTA“)

(310) Indonéská vláda si tak postupně uvědomila, že vývoz převážné většiny zásob niklové rudy omezuje potenciální výhody této vzácné suroviny pro zemi. Výhody pro zemi by mohly být mnohem větší, kdyby se indonéské vládě podařilo zvýšit domácí přidanou hodnotu vytvářenou zásobami niklové rudy. Za účelem dosažení tohoto cíle se indonéská vláda zaměřila na domácí rozvoj celého průmyslového hodnotového řetězce využívajícího niklovou rudu až po navazující průmyslová odvětví, konkrétně tavírny a odvětví korozivzdorné oceli jako konečného uživatele této suroviny. To by Indonésii umožnilo získat mnohem větší domácí výhody než pouhý vývoz niklové rudy.

(311) Dosažení tohoto cíle však nebylo pro samotnou Indonésii snadné. Hlavními problémy, s nimiž se indonéská vláda potýkala, byly značné finanční požadavky na zřízení tavíren a navazujících průmyslových odvětví (tj. několik miliard eur počátečních investic) a relativní nedostatek know-how a technologií pro výrobu korozivzdorné oceli ze surového železa, které odpovídalo kvalitě niklové rudy těžené v Indonésii. Proto se indonéská vláda obrátila na potenciální partnerské země, které by jí mohly pomoci tohoto cíle dosáhnout ([66]). Kromě toho byla Čína ideálním kandidátem na to, aby ji indonéská vláda nalákala do preferenčního dvoustranného rámce s cílem maximalizovat

([65]) https://www.statista.com/statistics/273634/nickel-reserves-worldwide-by-country/

([66]) Viz například snahy indonéské vlády přilákat Japonsko: https://kemenperin.go.id/artikel/3594/Let-Japan-Process-Nickel-in-Indonesia:-Industri-minister.

domácí přidanou hodnotu plynoucí z indonéských zásob niklové rudy, neboť Čína měla k dispozici značné finanční prostředky a specifické preferenční politiky podporující odvětví korozivzdorné oceli, včetně investic v zahraničí v rámci dlouhodobé politiky „vykročení do světa“, jakož i potřebné technologie a know-how pro efektivní využití indonéské niklové rudy. Výsledkem je dlouhodobý rámec spolupráce, který trvá dodnes. Hlavní milníky a příslušné úřední dokumenty jsou shrnuty v následujících bodech odůvodnění.

(312) Pokusy indonéské vlády o přilákání čínských investic do indonéského niklového průmyslu sahají přinejmenším do roku 2005, kdy se Indonésie zavázala vytvořit *„příznivé investiční prostředí“* ([67]) pro investory z Číny. V červnu 2005 během návštěvy Pekingu navrhl indonéský koordinující ministr hospodářství čínskému vicepremiérovi investiční perspektivy ve čtyřech odvětvích indonéského hospodářství, včetně přírodních zdrojů, a *„[t]aké doufal, že by do Indonésie mohlo jít investovat více čínských podniků, přičemž uvedl, že indonéská vláda vytvoří příznivé prostředí na podporu čínských investorů“* ([68]). V reakci na tuto nabídku čínský vicepremiér požádal Indonésii, aby zaručila, že čínské investice v Indonésii budou ziskové ([69]). Kromě toho indonéští úředníci také vyjádřili Číně vděčnost za poskytnutí *„bezplatných a zvýhodněných úvěrů pro Indonésii“* ([70]).

(313) V roce 2005 proto indonéská a čínská vláda podepsaly společné prohlášení, které zahájilo jejich spolupráci v těžebním a metalurgickém odvětví. Na základě tohoto společného prohlášení podepsaly indonéská a čínská vláda v roce 2010 akční plán, který obsahuje plán na podporu čínských investic do průmyslových odvětví založených na zdrojích v Indonésii, včetně těžebního průmyslu, jak je dále vysvětleno v 563. a 584. bodě odůvodnění. Již tyto první dohody ukazují hlavní podmínky specifického rámce spolupráce mezi oběma vládami a způsob, jakým vlády plánují realizovat svou strategii tím, že se budou spoléhat na soukromé investory, kteří budou využívat řadu preferenčních politik a podpor, jež vlády bedlivě sledují.

(314) V roce 2007 zavedla indonéská vláda zákon č. 27 o dlouhodobém národním plánu rozvoje (dále jen „národní plán rozvoje“) na období 2005–2025. Národní plán rozvoje považoval průmyslový sektor za motor růstu pro posílení ekonomické struktury. K tomu mělo přispět mimo jiné těžební odvětví. Jako hlavní cíl pro podporu místní a mezinárodní konkurenceschopnosti a posílení národní průmyslové základny bylo zdůrazněno zlepšení přidané hodnoty v primárním sektoru, včetně těžby.

(315) V odvětví niklu znamenalo zvýšení přidané hodnoty výstavbu tavíren v Indonésii. V té době (a až do roku 2016) byly v Indonésii pouze dvě tavírny: tavírna niklu patřící společnosti PT Vale s kapacitou přibližně 80 000 tun niklu a tavírna feroniklu patřící státní společnosti PT. Aneka Tambang (dále jen „Antam“) s výrobní kapacitou 26 000 tun niklu.

(316) Jen náklady na výstavbu tavírny mohou v závislosti na technologii a výrobní kapacitě dosáhnout až 1 miliardy EUR. Jak bylo uvedeno výše, Indonésie neměla ani finanční zdroje, ani tu správnou technologii pro výstavbu tavírny, zatímco Čína měla obojí a navíc potřebovala indonéskou niklovou rudu pro výrobu výrobků z korozivzdorné oceli.

(317) Jedním z hlavních opatření, která měla tento rámec spolupráce mezi indonéskou a čínskou vládou zpečetit a umožnit indonéské vládě dosáhnout jejího cíle, bylo zavedení zákona č. 4 z roku 2009 o těžbě nerostných surovin a uhlí (dále jen „těžební zákon z roku 2009“) v roce 2009, který nahradil zákon č. 11 z roku 1967 o těžbě ([71]). Indonéská vláda těžební odvětví tradičně silně kontrolovala. Již článek 1 zákona č. 11 z roku 1967 o těžbě přiznává indonéské vládě dominantní úlohu a pravomoci regulovat toto odvětví s tím, že *„[v]šechny nerostné suroviny nacházející se v rámci indonéské těžební jurisdikce v podobě přírodních zdrojů jako požehnání všemohoucího Boha jsou národním bohatstvím indonéského lidu, a proto budou kontrolovány státem a využívány pro maximální blaho lidu“*. V preambuli horního zákona z roku 2009 se dále uvádí, že *„nerostné suroviny a uhlí, které se nacházejí v těžební jurisdikci Indonésie, představují neobnovitelné přírodní bohatství, které je darem všemohoucího boha a které hraje důležitou roli při naplňování životních potřeb mnoha lidí, a proto musí být správa těchto zdrojů pod kontrolou státu, aby poskytovala skutečnou přidanou hodnotu národnímu hospodářství ve snaze dosáhnout prosperity a bohatství pro společnost spravedlivým způsobem“*. Konkrétně článek 4 horního zákona z roku 2009 stanoví, že *„(1) [n]erostné suroviny a uhlí jako*

([67]) https://koran.tempo.co/read/ekonomi-dan-bisnis/44119/cina-minta-indonesia-jamin-investor
([68]) http://en.people.cn/200506/28/eng20050628_192888.html
([69]) https://koran.tempo.co/read/ekonomi-dan-bisnis/44119/cina-minta-indonesia-jamin-investor
([70]) https://koran.tempo.co/read/ekonomi-dan-bisnis/44119/cina-minta-indonesia-jamin-investor
([71]) Již článek 1 zákona č. 11 z roku 1967 o těžbě přiznává indonéské vládě dominantní úlohu a pravomoci regulovat toto odvětví s tím, že „[v]šechny nerostné suroviny nacházející se v rámci indonéské těžební jurisdikce v podobě přírodních zdrojů jako požehnání všemohoucího Boha jsou národním bohatstvím indonéského lidu, a proto budou kontrolovány státem a využívány pro maximální blaho lidu“.

neobnovitelné přírodní zdroje představují národní bohatství kontrolované státem pro co největší blaho lidu“ a „*(2) [k]ontrolu nerostných surovin a uhlí ze strany státu podle odstavce 1 vykonává vláda a/nebo regionální vlády*“. Důležité je, že podle článku 103 horního zákona z roku 2009 se zpracování nerostů jako přidaná hodnota nerostů musí provádět v Indonésii. Ve vysvětlení k tomuto čl. 103 odst. 1 se uvádí, že povinnost provádět zpracování a rafinaci v tuzemsku má mimo jiné za cíl a) *zvýšit hodnotu těžby prostřednictvím jejích komodit*; b) *poskytnout suroviny pro průmysl*; c) *zajistit zaměstnanost* a d) *zvýšit příjmy státu*. Jinými slovy, tato ustanovení ukládala všem společnostem těžícím niklovou rudu povinnost buď vybudovat vlastní zařízení na zpracování/čištění niklu, nebo prodávat niklovou rudu takovému domácímu zařízení, aby bylo dosaženo hlavního cíle, jímž je zvýšení domácí přidané hodnoty niklové rudy preferenčními politikami zaměřenými na navazující odvětví korozivzdorné oceli. Kromě toho článek 170 horního zákona z roku 2009 stanovil pětiletou „odkladnou lhůtu“. Cílem „odkladné lhůty“ bylo připravit těžební průmysl na povinnost domácího zpracování a umožnit společnostem vybudovat čisticí zařízení nezbytná k absorpci dodávek niklové rudy.

(318) V souvislosti s horním zákonem z roku 2009, a zejména s jeho požadavkem na domácí zpracování, indonéský vývoz niklové rudy vystřelil prudce vzhůru, přičemž jak ukazuje následující tabulka, téměř veškerý vývoz převzala Čína.

Tabulka 2

Vývoz niklové rudy z Indonésie (v tunách)

	2010	2011	2012	2013	2014	2015
Čína	14 346 464	36 142 281	43 095 682	58 604 652	3 989 894	0
Vývoz celkem	17 566 047	40 792 165	48 449 392	64 802 857	4 160 121	0

Zdroj: GTA

(319) Jelikož cíle indonéské vlády vytvořit v Indonésii zpracovatelské kapacity nebylo dosaženo, zakázala indonéská vláda dne 11. ledna 2014 několika nařízeními vývoz niklové rudy z Indonésie (podrobnější informace o omezeních vývozu a zákazu vývozu niklové rudy viz 405. až 413. bod odůvodnění).

(320) V roce 2017 indonéská vláda zákaz vývozu o něco zmírnila tím, že povolila vývoz niklové rudy s obsahem niklu nižším než 1,7 % v určitých množstvích. Na tyto vývozy se vztahovalo 10% vývozní clo a vývozci museli rovněž prokázat, že výstavba jejich zpracovatelského zařízení probíhá podle plánu. Důvodem byla skutečnost, že Indonésie v té době neměla technologii na zpracování niklové rudy s obsahem niklu nižším než 1,7 % na výrobky s přidanou hodnotou, které byly vhodnější pro baterie do elektrických vozidel než pro ocel (viz dále v oddíle 4.4). V roce 2020 však indonéská vláda zcela zakázala vývoz veškeré niklové rudy. Důvodem opětovného zavedení zákazu rudy s nízkým obsahem niklu byla skutečnost, že čínské společnosti plánovaly výstavbu tavíren pro tento typ niklové rudy, která by mohla být použita k výrobě baterií do elektrických vozidel.

(321) V průběhu let bylo díky požadavku na domácí zpracování a omezením vývozu, která na vývoz niklové rudy uvalila indonéská vláda, postaveno několik tavíren niklové rudy. Domácí potřeba niklové rudy se zvýšila také díky opatřením indonéské vlády, která dosáhla toho, že se tavicí kapacity dříve zavedené v Číně přesunuly do Indonésie. Jak je vysvětleno ve 414. bodě odůvodnění, indonéská vláda skutečně kontroluje produkci niklové rudy, a to prostřednictvím RKAB. Rovněž udržuje domácí cenu výrazně pod mezinárodními cenami ve prospěch tavíren a výrobců korozivzdorné oceli.

Tabulka 3

Niklová ruda z Indonésie (v milionech tun)

	2014	2015	2016	2017	2018	2019	2020
Produkce	7,81	7,84	20,92	26,0	32,0	61,0	48,0
Vývoz	4,16	0	0	4,88	19,7	32,3	0

Zdroj: odpověď indonéské vlády na dotazník a https://www.statista.com/statistics/707267/production-of-nickel-ore-in-indonesia/

(322) Dvoustranná spolupráce iniciovaná indonéskou vládou s čínskou vládou, která se týkala preferenčního zacházení s cílem vytvořit a podpořit vznik a rozvoj indonéského domácího odvětví korozivzdorné oceli, se datuje od prvních let 21. století. Skládá se z řady dvoustranných dokumentů, které stanoví právní a politický rámec vedoucí k přijetí několika specifických podpůrných politik a preferenčních programů, které představují napadnutelné subvence, jichž se týká toto šetření (viz hlavní dvoustranné dokumenty v 548. bodě odůvodnění).

(323) Dvoustranná spolupráce probíhala konkrétně v indonéském průmyslovém parku Morowali Industrial Park (dále jen „park Morowali“). Jedná se o průmyslový park v oblasti Sulawesi, kde se Indonésie a Čína rozhodly rozvíjet odvětví korozivzdorné oceli.

(324) Řídicí společností, která má na starosti realizaci dvoustranné spolupráce v parku Morowali, je čínsko-indonéská společnost IMIP. Tato společnost oficiálně zahájila svou činnost v říjnu 2013.

4.4. **Poskytování niklové rudy za cenu nižší než přiměřenou**

4.4.1. *Podnět a režim subvencí*

(325) Žadatel tvrdil, že indonéská vláda kontroluje odvětví niklové rudy a že ceny niklové rudy jsou v Indonésii v důsledku zásahu indonéské vlády zkresleny. Nikl obsažený v niklové rudě je klíčovou složkou korozivzdorné oceli a hlavním faktorem ovlivňujícím její cenu. Podle žadatele indonéská vláda zajistila zásahem na trhu s niklovou rudou, aby cena surovin pro výrobu korozivzdorné oceli zůstala ve prospěch vyvážejících výrobců plochých za studena válcovaných výrobků z korozivzdorné oceli v Indonésii výrazně nižší než mezinárodní ceny.

4.4.2. *Právní základ*

(326) Těžební politika týkající se niklových rud je řízena Ministerstvem energetiky a nerostných zdrojů (dále jen „MEMR“), které zastupuje generální ředitel pro nerostné suroviny a uhlí. Vývoz nerostných surovin spravuje rovněž Ministerstvo obchodu zastoupené generálním ředitelem pro zahraniční obchod.

(327) Ústřední i regionální vlády hrají v těžebním průmyslu zásadní roli tím, že stanovují národní těžební politiky, normy, pokyny a kritéria a rozhodují o postupech povolování těžby. Kromě toho se indonéská vláda aktivně podílí na rozvoji, kontrole, hodnocení a řešení konfliktů v tomto odvětví.

(328) Těžební průmysl je v Indonésii přísně regulován. Každý aspekt těžebního odvětví sleduje a kontroluje velké množství předpisů, které se neustále mění a jež vydávají různé vládní orgány, jak je uvedeno níže. Právní základ příslušných pravidel a předpisů je následující:

— zákon č. 27 o dlouhodobém národním plánu rozvoje (dále jen „národní plán rozvoje“) na období 2005–2025,

— zákon č. 4 z roku 2009 o těžbě nerostných surovin a uhlí (dále jen „horní zákon z roku 2009“) ve znění zákona č. 3 z roku 2020 (dále jen „horní zákon z roku 2020“),

— nařízení vlády č. 55 z roku 2010 (dále jen „nařízení č. 55/2010“) o pokynech a dohledu nad prováděním řízení těžby nerostných surovin a uhlí,

— nařízení vlády č. 23 z roku 2010 (dále jen „nařízení č. 23/2010“) ve znění nařízení vlády č. 24 z roku 2012 (dále jen „nařízení č. 24/2012“) o provádění podnikatelské činnosti v oblasti těžby nerostných surovin a uhlí,

— nařízení Ministerstva energetiky a nerostných zdrojů č. 27 z roku 2013 o postupech a stanovení cen při odprodeji akcií a změnách kapitálových investic v uhelném a těžebním odvětví (dále jen „nařízení MEMR 27/2013“),

— nařízení vlády č. 1 z roku 2014 (dále jen „nařízení č. 1/2014“) o druhé novele nařízení č. 23/2010 ve znění nařízení č. 24/2012 o provádění podnikatelské činnosti v oblasti těžby nerostných surovin a uhlí,

— nařízení Ministerstva energetiky a nerostných zdrojů č. 1/2014 (dále jen „nařízení MEMR 1/2014“) o zvyšování přidané hodnoty nerostů prostřednictvím zpracování a rafinace nerostů v zemi,

— nařízení vlády č. 77 z roku 2014 (dále jen „nařízení č. 77/2014“), třetí novela nařízení č. 23/2010,

— nařízení vlády č. 1 z roku 2017 (dále jen „nařízení č. 1/2017“), čtvrtá novela nařízení č. 23/2010 o provozu těžby nerostných surovin a uhlí,

— nařízení Ministerstva obchodu č. 01/M-DAG/PER/1/2017 o ustanoveních pro vývoz zpracovaných a čištěných těžařských produktů,

— nařízení Ministerstva energetiky a nerostných zdrojů č. 5 z roku 2017 (dále jen „nařízení MEMR 5/2017“) o zvyšování hodnoty nerostů zpracováním a rafinací nerostů v zemi,

— nařízení Ministerstva energetiky a nerostných zdrojů č. 7 z roku 2017 (dále jen „nařízení MEMR 7/2017“) o postupu stanovení referenční ceny pro prodej nerostných surovin a uhlí,

— nařízení Ministerstva energetiky a nerostných zdrojů č. 9 z roku 2017 o postupech při odprodeji a mechanismu stanovení ceny odprodávaného podílu v oblasti těžby nerostných surovin a uhlí (dále jen „nařízení MEMR 9/2017“) ve znění nařízení MEMR 43/2018,

— nařízení vlády č. 48 z roku 2017 (dále jen „nařízení č. 48/2017“),

— nařízení MF PMK č. 13/PMK.010/2017 a nařízení MF PMK č. 164/PMK.010/2018, kterým se stanoví sazby vývozního cla pro různé formy zpracovaných kovových nerostů,

— vyhláška Ministerstva energetiky a nerostných zdrojů č. 2946K/30/MEM/2017 o vzorci pro výpočet referenční ceny kovů a nerostů,

— nařízení Ministerstva energetiky a nerostných zdrojů č. 25 z roku 2018 (dále jen „nařízení MEMR 25/2018“) týkající se podniků působících v oblasti těžby nerostných surovin a uhlí (kterým bylo zrušeno nařízení MEMR 5/2017),

— nařízení Ministerstva energetiky a nerostných zdrojů č. 26 z roku 2018 (dále jen „nařízení MEMR 26/2018“) o provádění správných těžebních postupů a dohledu nad těžbou nerostných surovin a uhlí,

— nařízení Ministerstva energetiky a nerostných zdrojů č. 11 z roku 2018 (dále jen „nařízení MEMR 11/2018“) o postupu při přidělování území, poskytování licencí a podávání zpráv při podnikatelské činnosti v oblasti těžby nerostných surovin a uhlí, nahrazeno nařízením MEMR č. 7 z roku 2020 (dále jen „nařízení MEMR 7/2020“) o postupu při přidělování území (vymezení těžební oblasti), poskytování licencí a podávání zpráv při podnikatelské činnosti v oblasti těžby nerostných surovin a uhlí,

— nařízení Ministerstva energetiky a nerostných zdrojů č. 22 z roku 2018 (dále jen „nařízení MEMR 22/2018“) o změně nařízení MEMR 11/2018 o postupu při přidělování území, poskytování licencí a podávání zpráv při podnikatelské činnosti v oblasti těžby nerostných surovin a uhlí,

— nařízení Ministerstva energetiky a nerostných zdrojů č. 11 z roku 2019 (dále jen „nařízení MEMR 11/2019“), druhá novela nařízení MEMR 25/2018 týkající se podnikání v oblasti těžby nerostných surovin a uhlí,

— nařízení Ministerstva energetiky a nerostných zdrojů č. 7 z roku 2020 o postupech při udílení regionu (vymezení těžební oblasti), poskytování licencí a podávání zpráv o podnikatelské činnosti v oblasti těžby nerostných surovin a uhlí (dále jen „nařízení MEMR 7/2020“),

— nařízení Ministerstva energetiky a nerostných zdrojů č. 11 z roku 2020 (dále jen „nařízení MEMR 11/2020“) o třetí změně nařízení MEMR č. 7/2017 o postupu stanovení referenčních cen při prodeji kovových nerostů a uhlí a

— rozhodnutí Ministerstva energetiky a nerostných zdrojů č. 84 K/32/MEM/2020 o pokynech pro provádění nabídky, vyhodnocování a výpočtu prodejních cen akcií v oblasti těžby nerostných surovin a uhlí.

4.4.3. *Zjištění, jež šetření přineslo*

(329) Na začátku Komise uvedla, že jeden vyvážející výrobce plochých za studena válcovaných výrobků z korozivzdorné oceli nakupoval niklovou rudu na domácím trhu buď od společností ve spojení, nebo od společností, které nejsou ve spojení, aby ji roztavil a použil k výrobě plochých za studena válcovaných výrobků z korozivzdorné oceli.

(330) Poskytování niklové rudy za cenu nižší než přiměřenou je jedním z klíčových opatření, která indonéská vláda v rámci spolupráce s čínskou vládou zavedla s cílem zajistit rozvoj celého průmyslového hodnotového řetězce odvětví korozivzdorné oceli v Indonésii.

(331) V roce 2007 zavedla indonéská vláda zákon č. 27 o dlouhodobém národním plánu rozvoje (dále jen „národní plán rozvoje“) ([72]) na období 2005–2025. Národní plán rozvoje považoval průmyslový sektor za motor růstu pro posílení ekonomické struktury. K tomu mělo přispět mimo jiné těžební odvětví, včetně niklové rudy. Jako hlavní cíl pro podporu místní a mezinárodní konkurenceschopnosti a posílení národní průmyslové základny bylo zdůrazněno zlepšení přidané hodnoty v primárním sektoru, včetně těžby. V národním plánu rozvoje byl výslovně zmíněn rozvoj hodnotového řetězce prostřednictvím zpracování a diverzifikace produktů (rozvoj navazujícího řetězce), prohlubování struktury (rozvoj předcházejícího řetězce) a vertikální integrace (rozvoj předcházejícího a navazujícího řetězce). Rozvoj zpracovatelského průmyslu by se zaměřil na pododvětví, která splňují několik kritérií, mimo jiné zpracovávají domácí přírodní zdroje a mají potenciál pro rozvoj vývozu.

(332) Jak je popsáno v 317. a následujících bodech odůvodnění, indonéská vláda v souladu se svým cílem zvýšit přidanou hodnotu nerostných surovin v Indonésii zavedla v roce 2009 horní zákon z roku 2009. V rámci plnění cílů horního zákona z roku 2009 vydala indonéská vláda několik prováděcích předpisů, včetně řady novel. Horní zákon z roku 2009 zavedl řadu významných regulačních změn týkajících se systému licencí, licenčních poplatků, zahraničního vlastnictví a vývozu surovin. V roce 2020 byl horní zákon z roku 2009 změněn horním zákonem z roku 2020, který byl přijat dne 10. června 2020. Tento nový zákon, který má pro toto šetření jen omezený význam, neboť nabyl účinnosti na samém konci období šetření, potvrdil nebo dále rozšířil některé požadavky na těžební společnosti.

(333) Horní zákon z roku 2009 svěřil licenční pravomoci ústřední vládě i regionálním vládám v závislosti na poloze těžební oblasti, původu licence a povaze investice těžební společnosti.

(334) Horní zákon z roku 2009 zavedl nový systém udělování licencí, který nahradil starý systém smluv o dílo a místní systém Kuasa Pertambangan neboli systém těžebních práv. Podle nového systému existují dva typy povolení k těžbě s obchodním významem:

a. licence k těžební činnosti (dále jen „licence IUP“) je povolení k těžební činnosti, které je nutné k provádění těžební činnosti na vymezeném území s licencí IUP, a je rozdělena na: i) IUP pro průzkum, která je platná po dobu nanejvýš osmi let pro doly na kovové nerosty; ii) licence IUP pro provozní činnost, která je platná po dobu nanejvýš dvaceti let pro doly na kovové nerosty, určené doly na nekovové nerosty a uhelné doly a kterou lze prodloužit o další dvě desetiletá období. Horní zákon z roku 2009 tak poskytuje záruku, že držitelé povolení k průzkumu získají povolení k těžbě;

b. zvláštní licence k těžební činnosti (dále jen „licence IUPK“) je zvláštní povolení k těžební činnosti, které vydává Ministerstvo energetiky a nerostných zdrojů pro oblasti, které byly považovány za státní rezervní oblasti, a rozdělena je na: i) licenci IUPK pro průzkum, která je platná po dobu nanejvýš osmi let pro doly na kovové nerosty, a ii) licenci IUPK pro provozní činnost, která je platná po dobu nanejvýš dvaceti let pro doly na kovové nerosty. Podle horního zákona z roku 2009 musí být licence IUPK nejprve nabídnuta ve výběrovém řízení společnostem ve vlastnictví státu nebo regionu. Pokud tyto subjekty neprojeví zájem, může být nabídnuta soukromému sektoru. Tyto licence IUPK se vydávají pouze pro jeden konkrétní druh nerostu a v případě, že se má na stejném území těžit jiný druh nerostu, je nutné vydat samostatné licence IUP.

([72]) https://perpustakaan.bappenas.go.id/e-library/file_upload/koleksi/migrasi-data-publikasi/file/RP_RKP/RPJPN%202005-2025-english.pdf

(335) Horní zákon z roku 2009 nerozlišoval mezi licencemi IUP/IUPK pro provozní činnost, které jsou spojeny s tavírnami / zpracovatelskými zařízeními, a licencemi IUP pro provozní činnost, které s takovými zařízeními spojeny nejsou. Všechny licence IUP pro provozní činnost byly uděleny na dobu nanejvýš dvaceti let, která mohla být prodloužena o další dvě období po deseti letech.

(336) Podle průmyslových předpisů byla „licence pro průmyslové podniky" (dále jen „licence IUI") obecně uznávána jako hlavní licence pro průmyslové podniky s výrobou jakéhokoli druhu výrobků. Licence IUI vydává a spravuje Ministerstvo průmyslu. V roce 2013 zavedla ústřední vláda nový typ licence; licenci IUP pro provozní činnost zpracování a rafinace (tavírna) na základě ministerských nařízení (naposledy nařízení MEMR 7/2020). Tato licence se vztahuje na vývoj a provoz tavíren a je vydávána v rámci pravomoci Ministerstva energetiky a nerostných zdrojů. Zpracovatelské společnosti tedy fungují na základě dvou licencí.

(337) Horní zákon z roku 2009 rovněž stanoví správní sankce pro držitele licence IUP, IPR nebo IUPK za porušení ustanovení uvedených mimo jiné v článcích 102 a 103. Tyto správní sankce mají podobu: „a. písemného napomenutí; b. dočasného pozastavení části nebo všech průzkumných nebo těžebních činností a/nebo c. zrušení licence IUP, IPR nebo IUPK" (článek 151 zákona). V neposlední řadě horní zákon zavádí trestní sankce pro společnosti, které nedodržují jeho různá ustanovení, a to až do výše 10 (deseti) let odnětí svobody a maximální pokuty ve výši 10 000 000 000 IDR (deset miliard rupií) za nepravdivé hlášení těžebních a prodejních činností (viz článek 159) a prodej nebo zpracování nerostů od subjektů, které nemají platnou licenci (viz článek 161).

4.4.3.1. Použití ustanovení čl. 28 odst. 1 základního nařízení

(338) Komise indonéské vládě sdělila, že se při posuzování existence a rozsahu údajné podpory poskytnuté ocelářskému průmyslu, včetně poskytování niklové rudy za cenu nižší než přiměřenou, může případně uchýlit k použití dostupných údajů podle čl. 28 odst. 1 základního nařízení.

(339) Komise požádala indonéskou vládu ve svém dotazníku, v písemném upozornění na nedostatky a během distanční křížové kontroly o poskytnutí určitých informací týkajících se dodavatelů (konkrétně těžařských společností) a fungování domácího trhu s niklovou rudou v Indonésii. Tyto žádosti o informace zahrnovaly mimo jiné otázky týkající se právního a institucionálního rámce, organizace trhu s niklovou rudou, producentů niklové rudy v Indonésii, mechanismů stanovování domácích a vývozních cen, jakož i vlastnictví akcií společností.

(340) Při zahájení řízení Komise požádala indonéskou vládu, aby zaslala dodatek B připojený k antisubvenčnímu dotazníku (dotazník pro dodavatele niklové rudy) deseti největším producentům a distributorům niklové rudy, jakož i všem ostatním producentům a distributorům niklové rudy, kteří poskytovali niklovou rudu vyvážejícím výrobcům. Dodatek B se skládal z dokumentu ve formátu Word (*Dodatek B_Dodavatelé vstupů*) a souboru ve formátu Excel (*Dodatek B – Tabulky dodavatelů vstupů*). Indonéská vláda předala známým dodavatelům v Indonésii specifický dotazník určený dodavatelům vstupních materiálů.

(341) Komise ve svém písemném upozornění na nedostatky ze dne 4. října 2021 pro indonéskou vládu vzala na vědomí skutečnost, že neobdržela žádnou odpověď na dodatek B dotazníku ani od jednoho z indonéských největších dodavatelů niklové rudy. Odpověď neposkytli ani dodavatelé niklové rudy ve spojení.

(342) Navzdory skutečnosti, že v Indonésii působí více než 290 těžařů niklové rudy, jak je uvedeno ve 378. bodě odůvodnění, obdržela Komise tudíž odpověď pouze od obchodníka s niklovou rudou ve spojení (PT Ekasa Yad Resources), který stejně předložil svou odpověď jako společnost ve spojení se skupinou IRNC Group, a pouze od jednoho producenta niklové rudy, který není ve spojení (PT GAG Nikel). V odpovědi na písemné upozornění na nedostatky poskytla indonéská vláda pouze dvě další odpovědi za producenty niklové rudy (PT Tiran Indonesia a PT Ceria Nugraha Indotama).

(343) Odpovědi tří těžařů niklové rudy byly značně nedostatečné. Společnost PT GAG Nikel odmítla poskytnout kopii své licence a zápisů z valné hromady a představenstva během období šetření s tím, že jsou důvěrné.

(344) Společnost PT Ceria Hugraha poskytla stanovy a osvědčení o podnikání pouze v jazyce bahasa. Ačkoli bylo poskytnuto několik verzí stanov, všechny byly v jazyce bahasa a v obrázkovém formátu, který nebylo možné přeložit počítačem, a Komise je proto nemohla přečíst.

(345) Společnost PT Tiran Indonesia ani nepředložila odpověď na dokument ve formátu Word nazvaný Dodatek B_Dodavatel vstupů. Předložila pouze prezentaci společnosti v indonéštině, návrh účetní závěrky za roky 2019 a 2020 a excelový soubor Dodatek B – Tabulky dodavatelů vstupů. Společnost nepředložila ani stanovy, ani licenci.

(346) Pokud jde o společnost, která byla podrobena křížové kontrole, PT. GAG Nikel, indonéská vláda nepředložila její RKAB (povinný roční pracovní plán a rozpočet) na roky 2019 a 2020 a čtvrtletní, pololetní a roční zprávy o výrobě a prodeji předložené Ministerstvu energetiky a nerostných zdrojů za roky 2019 a 2020. Po distanční křížové kontrole společnosti GAG Nikel předložila indonéská vláda zakládací listinu společnosti GAG Nikel, ale pouze v jazyce bahasa a ve formátu, který nebylo možné přeložit pomocí počítače, a Komise jej proto nemohla použít.

(347) Závěrem indonéská vláda uvedla, že objem výroby stanovený v RKAB, jak je vysvětleno ve 414. až 424. bodě odůvodnění, byl stanoven v souladu s objemy stanovenými ve studiích proveditelnosti. Poskytla však pouze několik stránek ze studií proveditelnosti a analýz dopadů na životní prostředí společností, u nichž předložila RKAB, s některými čísly, zatímco text týkající se těchto čísel byl bez jakéhokoli vysvětlení začerněn, což naznačuje, že indonéská vláda záměrně bránila Komisi posoudit způsob, jakým těžaři stanovují své roční objemy produkce.

(348) Komise dále zjistila nesrovnalosti týkající se celkové spotřeby niklové rudy na indonéském trhu. Komise nebyla schopna tyto údaje porovnat s nákupy niklové rudy vyvážejícími výrobci plochých za studena válcovaných výrobků z korozivzdorné oceli. Indonéská vláda rovněž neposkytla statistiky o indonéských domácích cenách niklové rudy, ačkoli podle platných právních předpisů tyto informace shromažďuje.

(349) Poté, co indonéská vláda obdržela dopis týkající se možného použití článku 28 základního nařízení (dále jen „dopis podle článku 28“), vyložila si jej jako písemné upozornění na nedostatky a předložila několik dalších dokumentů společnosti GAG Nikel, jako je RKAB společnosti GAG Nikel na roky 2019 a 2020, žádost/zprávu o získání RKAB na roky 2019 a 2020 a čtvrtletní zprávy o produkci a prodeji niklu jako celku za roky 2019 a 2020. Všechny tyto dokumenty byly pouze v jazyce bahasa. Indonéská vláda rovněž předložila odpověď na dodatek B za společnost Antam.

(350) Jelikož tyto dokumenty byly předloženy velmi pozdě a nebyly v angličtině a jelikož se jednalo o řízení podle článku 28, a nikoli o řízení o nedostatcích, jakož i vzhledem k tomu, že Komise by v žádném případě nemohla tyto informace ověřit a vyžádat si k nim vysvětlení, nemohly být při šetření použity. Komise se proto rozhodla k těmto informacím nepřihlížet, jak stanoví čl. 28 odst. 3 základního nařízení, a místo toho použít dostupné údaje.

(351) Pokud jde o rozporuplné údaje o spotřebě niklové rudy v Indonésii, indonéská vláda trvala na tom, že tyto údaje jsou přesné, a tvrdila, že se opírá o množství niklové rudy spotřebované skupinou IRNC Group vzhledem k tomu, že jde o jediného výrobce korozivzdorné oceli, který používá niklovou rudu jako vstupní surovinu. Je třeba poznamenat, že indonéská vláda byla požádána, aby předložila celkovou spotřebu niklové rudy v Indonésii, nikoli pouze spotřebu niklové rudy pro výrobce korozivzdorné oceli. Jak však bylo zdůrazněno v dopise podle článku 28 zaslaném indonéské vládě, tyto údaje se neshodují s údaji, které byly podrobeny křížové kontrole a týkají se nákupu niklové rudy skupiny IRNC Group.

(352) V rozporu s prohlášením indonéské vlády, že nemá záznamy o cenách niklové rudy v Indonésii, navíc čtvrtletní zprávy předložené společností GAG Nikel a žádost o RKAB ukazují opak. V těchto dokumentech společnost GAG Nikel hlásila indonéské vládě veškeré prodeje niklové rudy v transakci podle jednotlivých transakcí a sdělovala jí tak objem prodeje, prodejní ceny niklové rudy, jakož i jména svých zákazníků.

(353) Nedostatečná spolupráce neumožnila Komisi získat veškeré informace, které považovala za důležité pro zjištění v rámci tohoto šetření. Jelikož těžaři niklu nespolupracovali, bylo Komisi rovněž znemožněno shromáždit další dokumenty a vyžádat si další informace, zejména o licenčních smlouvách mezi těžaři a indonéskou vládou, včetně základních podmínek, licenčních poplatků a odkazů na legislativní souvislosti, které je upravují. Co se týká údajného poskytování niklové rudy vládou za cenu nižší než přiměřenou, indonéská vláda nepředložila tedy potřebné informace a důkazy požadované Komisí v dotazníku a během distanční křížové kontroly.

(354) Jelikož nebyly k dispozici informace obdržené od indonéské vlády, vycházela Komise ve svých zjištěních týkajících se těchto aspektů šetření tudíž částečně z dostupných údajů v souladu s článkem 28 základního nařízení.

(355) V připomínkách ke konečnému zveřejnění informací indonéská vláda vysvětlila, že předložila stanovy skupiny GAG Nikel jako součást zakládací listiny, která byla součástí dopisu ze dne 19. listopadu 2021. Komise potvrdila, že stanovy jsou součástí zakládací listiny. Komise však konstatovala, že k tomuto podání došlo velmi pozdě v průběhu šetření, a co je důležitější, stanovy byly předloženy pouze v jazyce bahasa. Komise je proto nemohla použít.

(356) Kromě toho indonéská vláda uvedla, že překlad stanov společnosti PT. Ceria Hugraha vyžadoval čas. V každém případě indonéská vláda tvrdila, že Komise nepožadovala překlad všech dokumentů do angličtiny, a proto by absence překladu neměla bránit šetření. Pokud jde o formát souboru, podle prohlášení indonéské vlády nebyl specifikován.

(357) Komise uvedla, že v pokynech k antisubvenčnímu dotazníku, k němuž byla připojena příloha pro dodavatele vstupů, je jasně uvedeno: „*U všech dokumentů a zdrojových materiálů, které předkládáte jako odpověď na tento dotazník, poskytněte prosím překlad do angličtiny.*“. Antisubvenční dotazník byl navíc indonéské vládě zaslán dne 18. května 2021, takže indonéská vláda měla na překlad stanov společnosti PT. Ceria Hugraha více než dostatek času. Pokud jde o formát souboru, Komise uvedla ve 344. bodě odůvodnění poznámku k formátu dokumentu, a to že neumožňoval počítačový překlad, a proto dokument nemohl být použit. Toto tvrzení bylo proto zamítnuto.

(358) Pokud jde o RKAB, indonéská vláda připomněla, že je předložila jako přílohy dopisu ze dne 8. prosince 2021. Komise připomněla, že v dopise ze dne 19. listopadu 2021 (což byla pro indonéskou vládu lhůta pro předložení výsledků distanční křížové kontroly) indonéská vláda informovala Komisi, že na základě interního rozhodnutí se společnost GAG Nickel rozhodla RKAB neposkytnout. Dopis ze dne 8. prosince 2021 byl zaslán v reakci na dopis podle článku 28. Komise konstatovala, že to bylo v šetření příliš pozdě na to, aby Komise mohla nové dokumenty zohlednit. Důležitější je, že postup podle článku 28 a připomínky, které mohou zúčastněné strany předložit, se týkají neposkytnutí informací a strany je nemohou využít jako příležitost k předložení nových informací, které měly být podány v dřívější fázi šetření nebo v rámci řízení o nedostatcích. Komise proto tento argument odmítla.

(359) Indonéská vláda rovněž vysvětlila, že text, který se netýká údajů o objemu produkce, začernila, aby zjednodušila čtení textu.

(360) Komise poznamenala, že indonéská vláda byla požádána, aby předložila úplné dokumenty a nezačerňovala žádnou část textu. Komise by potřebovala mít přístup ke všem textům, aby mohla pro svá zjištění řádně posoudit úplné informace obsažené v RKAB. Tento argument byl proto zamítnut.

(361) Pokud jde o statistické údaje o spotřebě, indonéská vláda tvrdila, že jelikož Komise použila výběr vzorků, nemohla sesouhlasit údaje o vnitrostátní spotřebě s údaji o niklové rudě nakoupené společností IRNC. Komise zdůraznila a objasnila, že množství niklové rudy nakoupené společností IRNC bylo ve srovnání s údaji o vnitrostátní spotřebě, které uvedla indonéská vláda, výrazně vyšší. Proto se zdá, že údaje předložené indonéskou vládou značně podhodnocují vnitrostátní produkci niklové rudy. Indonéská vláda nepředložila žádná fakta, která by tato zjištění vyvrátila. Toto tvrzení bylo proto zamítnuto.

(362) Indonéská vláda dále vysvětlila, že v době uplynutí lhůty se stále snažila poskytnout informace a údaje, neboť Komise v dopise podle článku 28 uvedla, že by zvážila použití článku 28. Indonéská vláda uvedla, že ona sama a společnost GAG Nikel neměly dostatek času na překlad dokumentů a že během distanční křížové kontroly Komise nenaznačila, že je třeba dokumenty přeložit do angličtiny. Pokud jde o překlad, Komise odkázala na pokyny v dotazníku a připomněla, že nemusí při každé žádosti o dokument opakovat, že tento dokument musí být přeložen. Neposkytnutí informací v angličtině může vést k uplatnění dostupných údajů z důvodu nemožnosti použití předložených dokumentů. Komise připomíná, že indonéská vláda nepředložila žádnou žádost o prodloužení lhůty ani neuvedla, že by probíhaly práce na dokumentech, které byly později předloženy v odpovědi na dopis podle článku 28. Komise dále připomněla, že se indonéská vláda podílela na řadě šetření týkajících se vyrovnávacího cla, a proto si byla dobře vědoma toho, že při těchto šetřeních musí být dokumenty předkládány v angličtině. Toto tvrzení bylo proto zamítnuto.

(363) Indonéská vláda zopakovala obsah svého dopisu ze dne 8. prosince 2021 v souvislosti s otázkou údajů o spotřebě indonéské niklové rudy a uvedla, že předložila údaje o spotřebě niklové rudy v odvětví korozivzdorné oceli. Jak je vysvětleno ve 361. bodě odůvodnění výše, Komise opět připomněla, že indonéská vláda byla požádána, aby předložila celkovou spotřebu niklové rudy v Indonésii, nikoli pouze spotřebu niklové rudy pro odvětví korozivzdorné oceli.

(364) Indonéská vláda rovněž tvrdila, že ona sama a těžaři nikdy neodmítli poskytnout důkazy o státních podílech, kontrole a rozhodovacích procesech. Připustila, že společnost Antam získala akcionáře společnosti GAG Nikel, ale připomněla, že společnost GAG Nikel je stále uvedena na seznamu jako zahraniční subjekt, jak bylo vysvětleno během distanční křížové kontroly.

(365) Komise měla za to, že v odpovědi na dotazník nebyl uveden žádný důkaz o státním vlastnictví většinového vlastníka společnosti GAG Nikel, což bylo zmíněno až v průběhu distanční křížové kontroly. Kromě toho skutečnost, že společnost GAG Nikel je uvedena jako zahraniční subjekt, nemá žádný význam, pokud jde o její státní vlastnictví. Toto tvrzení bylo proto zamítnuto.

(366) Indonéská vláda dále vysvětlila, že společnost PT. Vale nebyla na seznamu deseti největších výrobků vstupů, protože dotazník pro dodavatele vstupů předala pouze dodavatelům vstupů spolupracujících vyvážejících výrobců. Seznam deseti největších výrobců vstupů proto neobsahoval společnost PT. Vale.

(367) Komise připomíná, že pokyny v dotazníku týkajícím se seznamu deseti největších výrobců vstupů jasně požadovaly, aby indonéská vláda *„poskytla seznam obsahující následující informace o deseti největších výrobcích každého z těchto vstupních materiálů“*. V pokynech nebyla uvedena žádná zmínka o dodávkách vstupních materiálů vyvážejícím výrobcům, a proto měl seznam zahrnovat deset největších výrobců vstupů celkem v Indonésii.

(368) Závěrem byla všechna tvrzení zamítnuta. Komise v každém případě konstatovala, že žádná z těchto připomínek, ať už samostatně, nebo společně, by nemohla zvrátit zjištění o nedostatečné spolupráci nebo jiné aspekty šetření, které tak byly potvrzeny.

4.4.3.2. Analýza

(369) Aby bylo možné prokázat existenci napadnutelné subvence, musí být splněny tři prvky podle článků 3 a 4 základního nařízení: a) finanční příspěvek indonéské vlády prostřednictvím veřejnoprávního subjektu a/nebo pověření soukromých subjektů, aby zajistily niklovou rudu na domácím trhu, nebo nařízení soukromým subjektům, aby tak učinily; b) přínos pro příjemce a c) specifičnost.

4.4.3.2.1. Finanční příspěvek

(370) U prvního prvku Komise analyzovala, zda soubor opatření přijatých indonéskou vládou vedl k finančnímu příspěvku ve formě poskytování niklové rudy za cenu nižší než přiměřenou ze strany vlády indonéským vyvážejícím výrobcům plochých za studena válcovaných výrobků z korozivzdorné oceli prostřednictvím veřejnoprávního subjektu nebo formou pověření soukromých subjektů či nařízení soukromým subjektům ve smyslu čl. 3 odst. 1 písm. a) základního nařízení.

i) Těžební společnosti jednající jako veřejnoprávní subjekt

(371) Šetření nejprve posuzovalo, zda indonéská vláda poskytovala niklovou rudu výrobcům korozivzdorné oceli prostřednictvím těžebních společností, které jednaly jako „veřejnoprávní subjekt". Příslušná právní norma a výklad pro toto posouzení podle čl. 3 odst. 1 písm. a) základního nařízení vyplývají z judikatury WTO týkající se pojmu „veřejnoprávní subjekt", která již byla vysvětlena ve 225. až 232. bodě odůvodnění.

(372) Stručně řečeno, to, zda jsou těžební společnosti v Indonésii „veřejnoprávními subjekty", je třeba zkoumat na základě základních charakteristik a funkcí těchto společností a jejich vztahu k indonéské vládě.

Základní charakteristiky a funkce těžebních společností v Indonésii

(373) Indonéská vláda zavedla regulační mechanismus, který uděluje společnostem těžícím niklovou rudu pravomoc vykonávat vládní funkce.

(374) Těžba a nakládání s nerostnými surovinami v Indonésii patří k těm činnostem, které jsou v Indonésii klasifikovány jako státní. V tomto ohledu čl. 33 odst. 3 ústavy z roku 1945 potvrzuje, že země, voda a přírodní bohatství, které jsou v zemi uloženy, mají být pod kontrolou státu a využívány k co největší prosperitě společnosti. Jak se uvádí v preambuli horního zákona z roku 2009, *„správa těchto zdrojů musí být pod kontrolou státu, aby poskytovala skutečnou přidanou hodnotu národnímu hospodářství ve snaze dosáhnout prosperity a bohatství pro společnost spravedlivým způsobem"*. Všechny nerostné suroviny v Indonésii jsou tedy veřejnými přírodními zdroji, které kontroluje a využívá stát.

(375) Indonéská vláda prostřednictvím několika právních předpisů rozhoduje o tom, která společnost a kde smí těžit niklovou rudu (konkrétně v těžebních oblastech). Těžební společnosti musí mít na těžbu niklové rudy licenci. Indonéská vláda rovněž určuje množství niklové rudy, které těžební společnosti mohou vytěžit. Podle čl. 5 odst. 3 horního zákona z roku 2009 má indonéská vláda *„pravomoc stanovit množství produkce každé komodity za rok v každé provincii"*. Podobně podle čl. 5 odst. 1 a čl. 5 odst. 5 horního zákona z roku 2009 může indonéská vláda kontrolovat těžbu a vývoz nerostů v domácím zájmu. Indonéská vláda rovněž požaduje, aby těžební společnosti zvýšily přidanou hodnotu nerostů tím, že budou vyžadovat další zpracování a čištění niklové rudy, a určuje, komu mohou těžební společnosti niklovou rudu k tomuto dalšímu zpracování prodat (články 102–104 horního zákona z roku 2009). Článek 119 horního zákona z roku 2009 dále stanoví, že licence *„může být zrušena ministrem, guvernérem, regentem/starostou na základě jejich pravomocí, pokud: a. držitel [licence] neplní své povinnosti, které jsou již stanoveny v [licenci] a v právních předpisech"*.

(376) Právní a hospodářské prostředí převládající v Indonésii, jak je dále uvedeno ve 396. až 400. bodě odůvodnění, tedy ukazuje, že těžební společnosti těžící niklovou rudu jsou při výkonu vládních funkcí úzce propojeny s vládou. Účelem těžebních společností, které jsou často ve vlastnictví státu, je zejména zavádět indonéskou politiku, jak nakládat s přírodními zdroji způsobem, který nejlépe slouží národnímu rozvoji a přispívá k němu.

Vztah k indonéské vládě: vlastnictví a formální indicie kontroly ze strany indonéské vlády

(377) Nejprve si Komise vyžádala informace o státním vlastnictví, jakož i další formální indicie vládní kontroly ve státem vlastněných podnicích těžících niklovou rudu. Za tímto účelem musela Komise vycházet téměř výhradně z dostupných údajů podle článku 28 základního nařízení, protože indonéská vláda a těžaři niklu odmítli poskytnout důkazy o vlastnictví, kontrole a rozhodovacím procesu, které vedly k poskytování niklové rudy za cenu nižší než přiměřenou, jak je uvedeno ve 338. až 354. bodě odůvodnění.

(378) Indonéská vláda uvedla, že během období šetření působilo v Indonésii více než 290 producentů niklové rudy. Poskytla seznam deseti největších producentů niklové rudy a upřesnila, že pouze jeden z nich je ve vlastnictví státu, a to společnost Antam. Rovněž prohlásila, že nevlastní společnosti, které jsou klasifikovány jako soukromé, ani nad nimi nemá kontrolu nebo k nim vztah. Dále tvrdila, že žádný státní úředník není členem představenstva společnosti PT Aneka Tambang. Je třeba poznamenat, že společnost Antam neposkytla ve stanovené lhůtě odpověď na dodatek B uvedený ve 340. bodě odůvodnění. Indonéská vláda předložila odpověď na dodatek B za společnost Antam poté, co byla informována o použití článku 28, jak je uvedeno ve 349. bodě odůvodnění, a proto již nemohla být podrobena křížové kontrole.

(379) Dále indonéská vláda uvedla, že 6 % domácí produkce niklu v roce 2019 a 4 % v roce 2020 vyrobí společnosti ve vlastnictví státu.

(380) V písemném upozornění na nedostatky Komise požádala indonéskou vládu o uvedení podílu na trhu u každého z deseti největších producentů niklové rudy, nebo pokud není k dispozici, o jejich příslušné obraty. V odpovědi na tuto otázku poskytla indonéská vláda další seznam deseti největších společností produkujících niklovou rudu na základě objemu jejich produkce niklové rudy v letech 2019 a 2020. Celkem tyto společnosti představovaly 37 %, resp. 42 % celkové domácí produkce. V obou seznamech deseti největších producentů niklové rudy se překrývali pouze dva producenti.

(381) V písemném upozornění na nedostatky Komise rovněž požádala indonéskou vládu, aby poskytla strukturu akcionářů deseti největších producentů niklové rudy uvedených v odpovědi na dotazník. Komise rovněž požádala indonéskou vládu, aby poskytla strukturu akcionářů deseti producentů niklové rudy, které označila za velké dodavatele společnosti IRNC.

(382) Indonéská vláda odpověděla, že kromě společnosti Antam, která je kotovanou společností, ostatní společnosti nejsou kotovány na indonéské burze cenných papírů, a proto nemůže získat informace o jejich struktuře akcionářů. Kromě toho indonéská vláda poskytla strukturu akcionářů dvou společností z druhého seznamu deseti největších producentů niklové rudy, z níž vyplývá, že tyto dvě společnosti jsou v soukromém vlastnictví. Indonéská vláda též poskytla strukturu akcionářů šesti společností, které byly v seznamu společností předloženém Komisí označeny jako soukromé společnosti. Závěrem indonéská vláda uvedla, že jediný vyvážející výrobce, který nakupoval niklovou rudu v Indonésii, dodával niklovou rudu pouze od soukromých dodavatelů.

(383) Šetření ukázalo, že prohlášení indonéské vlády o tom, že nemá informace o struktuře akcionářů společností těžících nikl, bylo věcně nesprávné. Komise naopak zjistila, že indonéská vláda pečlivě sleduje vlastnictví těžebních společností. Za prvé, když společnost žádá o získání licence na těžbu (jako je licence IUP nebo IUPK), musí příslušným indonéským orgánům předložit strukturu akcionářů, protože existují určitá omezení týkající se zahraničního vlastnictví. Podle nařízení č. 77/2014 ([73]) mohou mít licence IUP a IUPK pro průzkum až 75% zahraniční vlastnictví. Procentní podíl zahraničních vlastníků u licencí IUP/IUPK začíná na 49 % a postupně se zvyšuje na 60 %, pokud provoz zahrnuje zpracovatelské nebo rafinační činnosti, a opět na 70 %, pokud provoz probíhá v podzemí. Za druhé, struktura akcionářů je rovněž nutná k tomu, aby indonéská vláda mohla provést požadavek na odprodej podle horního zákona z roku 2009, jak byl uplatněn v nařízení č. 1/2017 a nařízení MEMR 9/2017 (ve znění nařízení MEMR 43/2018), jak je vysvětleno ve 425. až 433. bodě odůvodnění. Od přijetí horního zákona v roce 2009 vydala indonéská vláda několik nařízení, která vyžadují souhlas ústřední nebo regionální vlády se změnou akcionářů a členů představenstva těžebních společností. Nařízení MEMR 27/2013 bylo prvním nařízením, které zavedlo požadavky na schválení změny akcionářů a členů představenstva pro držitele licence IUP. Toto nařízení v podstatě vyžadovalo souhlas Ministerstva energetiky a nerostných zdrojů nebo předsedů regionálních vlád (v závislosti na jejich pravomoci) se změnou akcionářů a členů představenstva v těžebních společnostech s licencí IUP. Nejnovějším nařízením v tomto ohledu je nařízení č. 48/2017 ([74]). Kromě toho byla struktura akcionářů společnosti GAG Nikel zahrnuta do žádosti/zprávy o získání RKAB pro společnost GAG Nikel, kterou předložila indonéská vláda v odpovědi na žádost podle článku 28, jak je uvedeno ve 349. bodě odůvodnění. Proto každý rok, když těžební společnost žádá o povinný RKAB, musí v rámci balíčku informací předkládaného v této souvislosti předložit Ministerstvu energetiky a nerostných zdrojů svou strukturu akcionářů. Proto se Komise musela uchýlit k dostupným údajům na základě článku 28 základního nařízení, aby zaplnila mezery způsobené nedostatečnou spoluprací ze strany indonéské vlády ohledně vlastnictví a kontroly těžebních společností.

(384) Komise nejprve prošetřila velmi omezené informace o vlastnictví a kontrole těžebních společností, které byly v rámci šetření předloženy. V odpovědi na přílohu B společnosti PT GAG Nickel bylo uvedeno, že společnost Antam je menšinovým akcionářem a většinu akcií vlastní jiná společnost. V odpovědi na dotazník neposkytla indonéská vláda žádné konkrétní informace o veřejném charakteru akcionářů této společnosti. Podle veřejných zdrojů zjištěných Komisí ([75]) se však ukázalo, že skutečným akcionářem této společnosti byla ve skutečnosti indonéská vláda, která byla jejím plným vlastníkem. To bylo následně potvrzeno při distanční křížové kontrole společnosti PT GAG Nickel. V důsledku toho bylo zřejmé, že indonéská vláda neposkytla úplné a přesné informace o skutečném konečném vlastnictví této společnosti.

([73]) http://www.gbgindonesia.com/en/main/legal_updates/government_changes_divestment_requirements_for_mining_companies_in_indonesia.php

([74]) https://jdih.esdm.go.id/peraturan/Permen%20ESDM%20Nomor%2048%20Tahun%202017.pdf

([75]) Výroční zpráva společnosti Antam za rok 2020, s. 296, k dispozici na adrese: https://www.antam.com/en/reports/annual-reports.

(385) Dále je třeba uvést, že společnost PT Vale nebyla indonéskou vládou zařazena na seznam největších těžařů niklové rudy v Indonésii. Na základě veřejně dostupných informací však společnost PT Vale vytěžila v roce 2019 přibližně 4,2 milionu ([76]) tun niklové rudy, což je více, než kolik v roce 2019 vytěžil největší těžař niklové rudy podle údajů indonéské vlády. Kromě toho stát prostřednictvím společnosti PT Indonesia Asahan Aluminium (Inalum) ([77]) vlastní také 20 % podíl ve společnosti PT Vale Indonesia ([78]). Indonéská vláda se stala akcionářem společnosti PT Vale v roce 2020 v rámci svého požadavku na odprodej podílů společností v zahraničním vlastnictví. Dále v odpovědi na článek 28 indonéská vláda uvedla, že společnost PT Vale není společností ve vlastnictví státu (zamlčela však, že indonéský stát vlastní ve společnosti PT Vale 20% podíl) a že neprodukuje ani neprodává niklovou rudu, nýbrž niklový kamínek. Společnost PT Vale je sice producentem niklového kamínku, ale má také důl na niklovou rudu v Indonésii ([79]) a těží niklovou rudu pro vlastní spotřebu.

(386) Z toho vyplývá, že indonéská vláda poskytla nepřesné informace o největších těžařských dodavatelích niklu a že si také protiřečila v tom, co uvedla v odpovědi na dotazník a písemné upozornění na nedostatky, a v tom, co vysvětlila při distanční křížové kontrole. Kromě toho indonéská vláda předložila nejen nespolehlivé údaje o spotřebě niklové rudy, jak je vysvětleno v 351. bodě odůvodnění, ale nespolehlivý je i objem produkce niklové rudy, jelikož indonéská vláda nezahrnula produkci niklové rudy pro vlastní spotřebu. Tyto zjevné nesrovnalosti vrhají stín pochybnosti na indonéskou vládu ohledně její přesnosti a spolehlivosti v těchto aspektech šetření.

(387) S cílem zaplnit všechny podstatné mezery týkající se vlastnictví státu a výkonu kontroly ve společnostech těžících niklovou rudu vzhledem k omezeným a nejednotným informacím, které poskytla indonéská vláda, provedla Komise průzkum na základě veřejně dostupných zdrojů. Veřejně k dispozici bylo bohužel jen málo informací o vlastnictví a kontrole těžebních společností, včetně těch velkých. Tento průzkum nicméně odhalil, že kromě společnosti Antam ([80]) vlastní stát prostřednictvím společnosti PT Antam také podíly ve společnostech PT GAG Nickel a WEDA Bay Nickel ([81]), ačkoli indonéská vláda tvrdila, že nemá informace o struktuře akcionářů společnosti PT WEDA Bay Nickel.

(388) Z průzkumu Komise dále vyplynulo, že další společnost ve vlastnictví státu, a to PT Timah TbK, provozuje svou činnost v oblasti těžby niklu prostřednictvím své dceřiné společnosti PT Tim Nikel Sejahtera v provincii Jihovýchodní Sulawesi ([82]). Akcionářem společnosti PT Tonia Mitra Sejahtera, jedné ze společností uvedených indonéskou vládou, je indonéské Ministerstvo obchodu.

(389) Komise poté vypočítala podíl státem vlastněných společností na základě procentních podílů domácí produkce, které v rámci šetření předložila indonéská vláda. I s přihlédnutím k veřejně dostupným informacím o velmi omezeném počtu společností (pět) v porovnání s celkovým počtem těžebních společností, který uvedla indonéská vláda (více než 290), lze dospět k závěru, že podíl státem vlastněných společností na celkové produkci v roce 2020 činil více než 27 % ([83]) (podíly společností PT Vale a PT Tim Nikel Sejahtera nebyly v informacích poskytnutých indonéskou vládou zahrnuty). Již tato hodnota představuje značný podíl společností vlastněných státem na trhu a měla by být považována za podhodnocenou, neboť je velmi pravděpodobné, že mezi mnoha dalšími těžebními společnostmi, o nichž nebyly k dispozici veřejné informace, jsou i jiné společnosti vlastněné státem. Na základě článku 28 tak mohla Komise vyvodit, že větší část těžebních společností, které produkují niklovou rudu, je ve skutečnosti ve vlastnictví státu. Tento procentní podíl se může zvýšit pouze s ohledem na povinnost odprodat majetek vysvětlenou ve 425. až 434. bodě odůvodnění.

([76]) http://www.vale.com/indonesia/EN/investors/information-market-id/annual-reports/doc/2020-Annual-Report-PT-Vale-Indonesia-Tbk.pdf

([77]) Indonéská společnost ve 100 % vlastnictví státu.

([78]) http://www.vale.com/indonesia/EN/investors/information-market-id/shareholder-profile/Pages/default.aspx

([79]) http://www.vale.com/indonesia/en/business/mining/nickel/nickel-indonesia/pages/default.aspx

([80]) Indonéská vláda je majoritním akcionářem společnosti Antam prostřednictvím společnosti Inalum, která v ní vlastní 65 % podíl.

([81]) Společnost Antam vlastní 10 % podíl ve společnosti PT Weda Bay Nickel. Společnost Antam má opci na zvýšení svého podílu ve společnosti PT WBN na 25 %. Zbývajících 90 % vlastní společnost Strand Minerals Pte. Ltd, která je v současné době z 57 % vlastněna skupinou Tsingshan a ze 43 % společností Eramet S.A. (viz výroční zpráva společnosti Antam za rok 2020, strana 421).

([82]) https://timah.com/userfiles/post/2103166050097BA4F96.pdf (Výroční zpráva společnosti PT Timah za rok 2020).

([83]) Společnost PT Vale byla zahrnuta na základě veřejně dostupných informací (výroční zpráva společnosti PT Vale).

(390) Komise se musela spolehnout na vlastní průzkum, a to i pokud jde o řízení a kontrolu těžebních společností, protože indonéská vláda nespolupracovala. Veřejně dostupné informace byly opět omezené. Pokud jde o společnost Antam, Komise zjistila, že podle jejích výročních zpráv se rada komisařů skládá z pěti členů a představenstvo ze čtyř členů. Zdá se, že indonéská vláda drží přímo ve společnosti Antam pouze akcie série A s „vlastnictvím Dwiwarna". Všichni ostatní akcionáři vlastní akcie série B. Akcionáři/prokuristé Dwiwarna mají výhradní právo jmenovat členy představenstva a rady komisařů. V roce 2018 byli na návrh indonéské vlády a jejího „zmocněnce" odvoláni a nahrazeni dva z pěti členů rady komisařů a tři ze čtyř členů představenstva. Podobně byli v roce 2019 odvoláni a nahrazeni na návrh indonéské vlády a jejího „zmocněnce" předseda rady komisařů, předseda představenstva a další dva členové představenstva. Současný předseda rady komisařů je navíc bývalým příslušníkem ozbrojených sil, další komisař je současným členem Státní zpravodajské služby a další je úředníkem Ministerstva energetiky a nerostných zdrojů. Pouze dva z pěti komisařů se těší kvalifikaci „nezávislých komisařů". Konečně v radě komisařů je jeden člen bývalým zaměstnancem společnosti GAG Nikel, další bývalým zaměstnancem společnosti Inalum a další rovněž bývalým zaměstnancem jiné společnosti ve vlastnictví státu. Pouze jeden člen pochází ze soukromého sektoru.

(391) Dále se rada komisařů společnosti GAG Nikel skládá ze dvou členů, zatímco představenstvo se podle odpovědi na dotazník společnosti GAG Nikel skládá ze dvou členů, resp. ze tří členů podle výroční zprávy společnosti Antam za rok 2020. Jedním ze současných členů rady komisařů společnosti GAG Nikel je bývalý ředitel pro příjmy z těžby nerostných surovin a uhlí z Ministerstva energetiky a nerostných zdrojů, zatímco bývalý (od 20. června 2020) předseda rady komisařů byl zaměstnancem společnosti Antam. Současný předseda představenstva společnosti GAG Nikel a další člen představenstva jsou zaměstnanci společnosti Antam, třetí člen je zaměstnancem společnosti Inalum.

(392) Představenstvo PT Vale se skládá z pěti členů a rada komisařů z deseti členů. Současný místopředseda rady komisařů je současným ředitelem strategických služeb společnosti Inalum ([84]). Dalším členem rady komisařů je bývalý indonéský ministr komunikací a informací a zástupce generálního ředitele indonéské státní elektrárenské společnosti PT. PLN. Dalším členem rady komisařů je bývalý generální ředitel Ministerstva energetiky a nerostných zdrojů a bývalý předseda rady komisařů společnosti Antam a současný asistent ministra průmyslu pro záležitosti kovů, zemního plynu a přírodních zdrojů.

(393) Na základě informací obsažených ve spisu a vlastního průzkumu v důsledku značně nedostatečné spolupráce ze strany indonéské vlády dospěla Komise k závěru, že těžební společnosti, které představují významnou produkci niklové rudy, jsou plně nebo částečně ve vlastnictví státu a jsou rovněž řízeny a/nebo kontrolovány státem v úzkém vztahu s indonéskou vládou.

Vládní pravomoc a výkon účinné kontroly ze strany indonéské vlády

(394) Kromě vlastnictví státu a formálních vazeb mezi státem a těžebními společnostmi Komise posuzovala, zda těžební společnosti disponují vládní pravomocí a zda tyto pravomoci vykonávají při výkonu vládních funkcí.

(395) Šetření potvrdilo, že všechny těžební společnosti, bez ohledu na jejich vlastnictví, podléhají řadě vládou předepsaných opatření týkajících se dodávek niklové rudy a musí je provádět, a sice: 1) povinnost domácího zpracování; 2) omezení a/nebo zákaz vývozu; 3) povinný roční pracovní plán a rozpočet (dále jen „RKAB"); 4) povinnost odprodeje; 5) povinný mechanismus tvorby ceny. Tyto povinnosti jasně ukazují, že těžební společnosti vykonávají vládní funkce.

(396) V souvislosti se všemi těmito opatřeními Komise připomíná, že podle článku 4 horního zákona z roku 2009 jsou nerosty pod kontrolou státu. Klíčovým cílem horního zákona z roku 2009 je navíc maximalizovat přidanou hodnotu zásob niklové rudy pro indonéské hospodářství. Za tímto účelem právní předpisy stanoví státní kontrolu nad těžbou nerostných surovin a uhlí. Čl. 2 odst. 2 stanoví, že „*kontrolu nerostných surovin a uhlí ze strany státu podle odstavce 1 vykonává vláda a/nebo regionální vlády*". Kromě toho může indonéská vláda stanovit politiku v oblasti nerostných surovin, která upřednostňuje domácí zájmy, zejména prostřednictvím kontroly produkce a vývozu. Čl. 5 odst. 2 stanoví, že „*národní zájmy uvedené v odstavci 1 lze realizovat prostřednictvím kontroly produkce a vývozu*". Indonéská vláda má pravomoc stanovit roční produkci jednotlivých komodit pro každou provincii. Čl. 5 odst. 3 stanoví, že „*při provádění kontroly podle odstavce 2 je vláda oprávněna stanovit roční produkci jednotlivých komodit pro*

([84]) http://www.vale.com/indonesia/EN/aboutvale/local-leadership/boc/Pages/default.aspx

každou provincii“. V souladu s článkem 144 dohlíží indonéská vláda bedlivě na řízení těžební činnosti. V rámci provádění tohoto článku vydala indonéská vláda nařízení GR č. 55/2010 týkající se vedení a dohledu nad prováděním řízení těžební činnosti. Článek 22 stanoví, že dohled indonéské vlády se týká mimo jiné „*realizace produkce a prodeje, včetně kvality a množství a ceny nerostných surovin a uhlí*“.

(397) Kromě toho v rámci provádění horního zákona z roku 2009 vydala indonéská vláda nařízení GR č. 23/2010 ve znění nařízení GR č. 24/2012. Na základě čl. 89 odst. 1 „*[m]inistr kontroluje produkci nerostů a uhlí prováděnou držiteli povolení k těžbě nerostných surovin a uhlí a držiteli* zvláštního *povolení k těžbě nerostných surovin a uhlí*“ a podle čl. 89 odst. 2 „*[C]ílem kontroly těžby nerostných surovin a uhlí podle odstavce 1 je: a. splnění požadavků na ochranu životního prostředí; b. zachování nerostných a uhelných zdrojů; c. kontrola cen nerostných surovin a uhlí*“. Kromě toho podle čl. 90 odst. 1 „*[m]inistr stanoví vnitrostátní množství produkce nerostných surovin a uhlí na úrovni provincie*“ a podle čl. 90 odst. 2 „*[m]inistr může pověřit guvernéry, aby stanovili množství produkce nerostných surovin a uhlí pro příslušné okresy/města*“. Článek 84 dále stanoví, že „*(1) [d]ržitelé povolení k těžební činnosti a držitelé zvláštního povolení k těžbě musí upřednostňovat domácí potřeby nerostů a/nebo uhlí. (2) Ministr stanoví domácí potřebu nerostných surovin a uhlí podle odstavce 1, která zahrnuje potřebu pro zpracovatelský průmysl a přímé domácí využití*“.

(398) Kontrola produkce je dále doprovázena kontrolou domácího prodeje a cen nerostných surovin. Ustanovení čl. 92 odst. 1 tohoto nařízení zmocňuje ministra ke „*kontrole prodeje nerostů a uhlí, který provádějí držitelé povolení k těžbě nerostných surovin a uhlí a držitelé zvláštního povolení k těžbě nerostných surovin a uhlí*“. Dále čl. 92 odst. 2 stanoví, že „*[C]ílem kontroly prodeje nerostů nebo uhlí podle odstavce 1 je: a. upřednostňovat dodávky nerostných surovin a uhlí pro domácí potřebu a b. stabilizovat ceny nerostných surovin a uhlí*“.

(399) Vedle objemu produkce indonéská vláda přísně dohlíží na všechny prodejní transakce na domácím trhu. V článku 10 nařízení MEMR 7/2017 se uvádí: „*Držitelé licence IUP pro těžbu kovových nerostů, licence IUP pro těžbu uhlí, licence IUPK pro těžbu kovových nerostů a licence IUPK pro těžbu uhlí musí předložit ministrovi prostřednictvím generálního ředitele nebo guvernéra v souladu s jeho pravomocemi každou smlouvu o prodeji kovových nerostů nebo uhlí.*“ Článek 11 dále uvádí toto: „*(1) Držitelé licence IUP pro těžbu kovových nerostů, licence IUP pro těžbu uhlí, licenci IUPK pro těžbu kovových nerostů a licenci IUPK pro těžbu uhlí jsou povinni každý měsíc nejpozději do 5 (pěti) kalendářních dnů po skončení každého měsíce předložit ministrovi prostřednictvím generálního ředitele nebo guvernéra v souladu s jeho pravomocemi zprávy o provádění činností v oblasti prodeje kovových nerostů nebo uhlí. (2) Zpráva o prodeji kovových nerostů nebo uhlí podle odstavce 1 obsahuje alespoň prodejní cenu, objem prodeje, kvalitu prodaných kovových nerostů nebo uhlí, místo prodeje a zemi nebo region prodeje.*“

(400) Tato opatření již ukazují na silné zásahy a kontrolu ústřední vlády v těžebním odvětví, včetně niklové rudy, mimo jiné s ohledem na cíl produkce a prodeje, kontrolu cen a příklon k domácím potřebám v oblasti nerostů těžených v Indonésii. Nejedná se o pouhý regulační rámec pro těžební činnost, ale o rámec, v němž je těžebním společnostem svěřena pravomoc, která jim umožnila rozvíjet vládní funkce týkající se uvádění těžebních produktů na trh a jejich dodávek tak, aby bylo dosaženo příslušných vládních cílů. Následující opatření specifická pro odvětví niklové rudy dále ukazují, jak indonéská vláda vykonává svou pravomoc a kontrolu nad těžebními společnostmi.

Povinnost domácího zpracování

(401) Podle článku 102 horního zákona z roku 2009 je „*držitel licencí IUP a IUPK povinen zvyšovat přidanou hodnotu nerostných a/nebo uhelných zdrojů při provádění vývoje, zpracování a čištění, jakož i při těžbě nerostů a uhlí*“. Dále podle čl. 103 odst. 1 „*[d]ržitel licencí IUP a IUPK je povinen provádět zpracování a čištění domácích důlních produktů*“ a podle čl. 103 odst. 2 „*[d]ržitel licencí IUP a IUPK podle odstavce 1 může zpracovávat a čistit důlní produkty jiných držitelů licencí IUP a IUPK*“.

(402) Povinnost provádět zpracování a rafinaci v tuzemsku má mimo jiné za cíl a) zvýšit hodnotu těžby prostřednictvím jejích komodit, b) poskytnout suroviny pro průmysl, c) zajistit zaměstnanost a d) zvýšit příjmy státu. Jinými slovy, tato ustanovení ukládala všem společnostem těžícím niklovou rudu povinnost buď vybudovat vlastní zařízení na zpracování/čištění niklu, nebo svůj produkt takovému domácímu zařízení prodávat.

(403) Kromě toho článek 170 horního zákona z roku 2009 stanovil pětiletou „odkladnou lhůtu“: „*Držitel smlouvy o dílo […], který již zahájil produkci, je povinen zahájit čištění, jak je uvedeno v čl. 103 odst. 1, nejpozději do 5 (pěti) let od přijetí tohoto zákona*.“ Článek 112 odst. 4 nařízení GR č. 23/2010 ve znění nařízení GR č. 24/2012 potvrdil, že držitelé licence k těžební činnosti musí provádět zpracování a rafinaci v tuzemsku nejpozději do pěti let od přijetí horního zákona z roku 2009: „*Povolení k těžbě, regionální povolení k těžbě a povolení k těžbě malého rozsahu udělená podle právních předpisů před vydáním tohoto nařízení vlády zůstávají v platnosti až do uplynutí jejich platnosti a musí: […] c) provádět domácí zpracování a/nebo rafinaci/tavení nejpozději do 5 (pěti) let od nabytí účinnosti zákona číslo 4 z roku 2009 o těžbě nerostných surovin a uhlí*“.

(404) Tyto povinnosti ukazují, že těžební společnosti nemají možnost organizovat své produkční a zpracovatelské činnosti podle obchodních hledisek. Spíše musí dodržovat tyto povinnosti, aby rudu produkovaly a zpracovávaly v tuzemsku a zvýšily tak její přidanou hodnotu v Indonésii. Je jim tedy svěřena vládní pravomoc, a v důsledku toho vykonávají činnosti, které jim vláda nařídila.

Omezení vývozu

(405) Dne 11. ledna 2014 vydala indonéská vláda nařízení GR č. 1/2014, které pozměnilo článek 112 nařízení GR č. 24/2012 a doplnilo nový článek 112C. Nejvýznamnější změnou článku 112 bylo zrušení čl. 112 odst. 4 písm. c) v nařízení GR č. 23/2010, podle něhož měl držitel licence k těžební činnosti (IUP) nebo licence k těžbě malého rozsahu (IPR) povinnost provádět domácí zpracování a rafinaci nerostů do pěti let od přijetí horního zákona z roku 2009, neboť tato lhůta již uplynula. Klíčové termíny v tomto dodatečném článku 112C byly tyto: (1) držitelé smluv o dílo podle článku 170 horního zákona z roku 2009 musí své těžební produkty rafinovat na domácím trhu a (2) držitelé licencí k těžební činnosti pro provozní činnost (IUPOP) podle čl. 112 odst. 4 písm. a) tohoto nařízení musí své těžební produkty zpracovávat a rafinovat na domácím trhu ([85]).

(406) Téhož dne bylo vydáno nařízení MEMR 1/2014 ([86]) jako prováděcí nařízení k nařízení GR č. 1/2014. Nařízení MEMR 1/2014 obsahovalo pokyny k úrovni zpracování nebo rafinace, která musí být splněna před vývozem. Určilo jedenáct kovových nerostů, jejichž vývoz byl od ledna 2014 zakázán. Šest kovů, včetně niklu, bylo možné vyvážet pouze ve zpracované formě.

(407) Ve snaze zmírnit dopady zákazu vývozu nezpracovaných nebo nedostatečně zpracovaných nerostů na těžaře a příjmy země z vývozu vydala indonéská vláda nařízení GR č. 1/2017, které těžařským společnostem umožňuje po dobu pěti let ode dne 11. ledna 2017 nadále vyvážet polozpracované produkty a některé druhy rud, a to za podmínek stanovených v prováděcích předpisech. Článek 4 předpisu MOT 01/M-DAG/PER/1/2017 stanoví toto: „*Těžební produkty uvedené v dodatku III ve smyslu čl. 3 odst. 1 lze vyvážet pouze za těchto podmínek: a. společnost vlastnící licenci IUP na těžbu niklu nebo IUPK na těžbu niklu: 1. použila nikl s obsahem < 1,7 % (méně než jedna celá sedm desetin procenta) u nejméně 30 % (třicet procent) celkové vstupní kapacity vlastněného zařízení na zpracování a čištění niklu a 2. postavila nebo staví čisticí zařízení, a to samostatně nebo ve spolupráci s jinými stranami*“.

(408) Na základě nařízení MEMR 25/2018 existovala specifická pravidla, která se vztahovala na kovové nerosty s konkrétními kritérii (tj. nikl s obsahem < 1,7 %). V čl. 46 odst. 1 se stanoví, že „*[d]ržitelé licence k těžební činnosti (IUP) pro provozní činnost nebo zvláštní licence k těžební činnosti (IUPK) pro provozní činnost mohou provádět prodej niklu s obsahem < 1,7 % (menším než jedna celá sedm desetin procenta) nebo praného bauxitu s obsahem Al_2O_3 >= 42% (větším nebo rovným čtyřiceti dvěma procentům) do zahraničí v konkrétních množstvích s využitím sazebníku Post/HS (harmonizovaný*

([85]) https://www.pwc.com/id/en/publications/assets/eumpublications/newsflash/2014/eumnewsflash-50.pdf
([86]) http://extwprlegs1.fao.org/docs/pdf/ins137694.pdf

systém) v souladu s ustanoveními právních předpisů nejpozději ode dne 11. ledna 2022“, a čl. 46 odst. 2 stanoví, že „*[p]rodej niklu s obsahem < 1,7 % (menším než jedna celá sedm desetin procenta) nebo praného bauxitu s obsahem Al_2O_3 >= 42% (větším nebo rovným čtyřiceti dvěma procentům), jak je uvedeno v odstavci 1, se provádí za těchto podmínek: a. má nebo staví čisticí zařízení a b. platí vývozní clo v souladu s právními předpisy*“. Zařízení na rafinaci/tavení bylo povoleno postavit buď samostatně, nebo společně s jinými stranami.

(409) Vývoz těchto výrobků mohl být uskutečněn až po přezkoumání inspektorem a schválení Generálním ředitelstvím zahraničního obchodu na základě doporučení Ministerstva energetiky a nerostných zdrojů. Účelem zkoumání bylo zajistit, aby těžební produkty splňovaly minimální požadavky na zpracování a/nebo rafinaci.

(410) V únoru 2017 Ministerstvo financí vydalo nařízení PMK č. 13/PMK.010/2017 ([87]) (následně změněné nařízením Ministerstva financí PMK č. 164/PMK.010/2018), kterým se stanoví sazby vývozního cla pro různé formy zpracovaných kovových nerostů. Pro niklovou rudu o koncentraci < 1,7 % Ni činila vývozní daň 10 %.

(411) Podle nařízení MEMR 11/2019 byl zákaz vývozu niklové rudy s obsahem nižším než 1,7 % Ni urychlen k 31. prosinci 2019. Veškerá vývozní doporučení, která Ministerstvo energetiky a nerostných zdrojů vydalo pro vývoz niklové rudy s obsahem nižším než 1,7 % Ni před vydáním nařízení MEMR 11/2019, zůstávají v platnosti. Platnost tohoto doporučení však skončila dne 31. prosince 2019. Nařízení MEMR 11/2019 nabylo účinnosti dne 1. ledna 2020. Ministerstvo energetiky a nerostných zdrojů mohlo vydávat vývozní doporučení pro niklovou rudu s obsahem nižším než 1,7 % Ni ještě do 31. prosince 2019.

(412) Ode dne 1. ledna 2020 je proto zakázáno vyvážet všechny druhy niklové rudy.

(413) Tato vývozní omezení a zákaz vývozu niklové rudy výrazně omezují svobodu těžebních společností prodávat niklovou rudu kupcům, kteří nabízejí nejvyšší cenu na světě. Tyto společnosti mohou prodávat na indonéském trhu pouze ve prospěch navazujícího průmyslu, zejména odvětví korozivzdorné oceli, přestože zdroje niklové rudy jsou celosvětově vzácné a Indonésie je velmi velkým producentem. Tato omezení vedou k velmi omezenému počtu domácích odběratelů jako uživatelských odvětví a také ke snížení domácích cen niklové rudy. To opět ukazuje, že těžební společnosti zdaleka nejsou subjekty volného trhu, ale „veřejnoprávními subjekty“, které ve skutečnosti vykonávají vládní činnosti.

Roční pracovní plány a rozpočet (RKAB)

(414) Podle článku 101 nařízení GR č. 23/2010 ve znění nařízení GR č. 24/2012 „*držitelé povolení k těžbě a držitelé zvláštního povolení k těžbě musí předávat veškeré údaje získané při průzkumu a těžbě příslušnému ministrovi, guvernérovi nebo regentovi/starostovi*“. Dále podle článku 103 „*[z]právy podle článku 101 jsou postupné zprávy o práci ve stanoveném časovém rámci a stanovené činnosti, které předkládají držitelé povolení k těžbě pro průzkum a držitelé zvláštního povolení k těžbě pro průzkum, jakož i držitelé povolení k těžbě pro provozní činnost a držitelé zvláštního povolení k těžbě pro provozní činnost*“. Kromě toho „*roční pracovní plány a rozpočet (RKAB) podle článku 101 se předkládají příslušnému ministrovi, guvernérům nebo regentům/starostům nejpozději 45 (čtyřicet pět) pracovních dnů před koncem každého kalendářního roku*“.

(415) Nařízení MEMR 11/2018 ([88]) (ve znění nařízení MEMR 22/2018 a MEMR 51/2018) definuje roční RKAB jako „*roční pracovní plán a rozpočet v oblasti těžby nerostných surovin a uhlí, zahrnující aspekty obchodní, technické a environmentální*“. Ukládá držitelům licence k těžební činnosti povinnost vypracovat a předat roční RKAB ministrovi nebo guvernérovi v souladu s jejich pravomocí získat souhlas (čl. 61 odst. 1 písm. b)). Kromě stanovení této povinnosti zakazuje držitelům licence k těžební činnosti provádět stavební, těžební, zpracovatelské a/nebo rafinační činnosti, jakož i přepravu a prodej před schválením jejich ročního RKAB.

([87]) https://jdih.kemenkeu.go.id/fulltext/2017/13~PMK.010~2017Per.pdf
([88]) http://www.apbi-icma.org/uploads/files/old/2018/02/Peraturan-Menteri-ESDM-No.11-Tahun-2018-English-Version-.pdf

(416) Roční RKAB musí držitelé licence k těžební činnosti a držitelé zvláštní licence k těžební činnosti předložit nejméně 90 kalendářních dnů a nejpozději 45 kalendářních dnů před jeho skončením rozpočtového roku a součástí toho je i získání souhlasu s ročním RKAB.

(417) Z pověření Ministerstva energetiky a nerostných zdrojů nebo guvernéra provede Generální ředitelství pro nerostné suroviny a uhlí vyhodnocení ročního RKAB a udělí souhlas nebo poskytne odpověď o ročním RKAB nejpozději do 14 pracovních dnů ode dne, kdy byl roční RKAB zcela a řádně doručen. Držitelé licence IUP jsou povinni dodat upravenou verzi ročního RKAB, která musí zohledňovat odpověď Generálního ředitelství pro nerostné suroviny a uhlí, nejpozději do pěti dnů od data, kdy byla odpověď generálního ředitelství doručena. Generální ředitelství vydá souhlas s upravenou verzí ročního RKAB nejpozději do 14 pracovních dnů ode dne, kdy byl upravený roční RKAB zcela a řádně doručen. Držitelé licencí IUP a IUPK pro průzkum, licence IUP pro provozní činnost, IUPK pro provozní činnost nebo IUP pro provozní činnost určených speciálně pro zpracování a/nebo rafinaci mohou v běžném roce požádat o jednu změnu ročního RKAB, pokud dojde ke změně jejich produkční kapacity. Žádost o změnu ročního RKAB se podává po předložení druhé čtvrtletní zprávy držitelem licence IUP a musí být předložena nejpozději do 31. července běžného roku. Držitelé licencí IUP pro provozní činnost a IUPK pro provozní činnost musí v souladu s ustanoveními platných předpisů předložit změny svých zpráv o studii proveditelnosti, pokud dojde ke změnám technických, ekonomických nebo environmentálních proměnných. Držitelé licencí IUP a IUPK pro průzkum, licencí IUP pro provozní činnost, IUPK pro provozní činnost nebo IUP pro provozní činnost speciálně pro zpracování a/nebo rafinaci musí oznámit veškeré změny ve využití svých podniků těžebních služeb v běžném roce.

(418) Nařízení MEMR 11/2018 bylo zrušeno a nahrazeno nařízením MEMR 7/2020 ([89]). Nařízení MEMR 7/2020 obsahuje podobná ustanovení jako nařízení MEMR 11/2018, pokud jde o požadavek na roční RKAB.

(419) V průběhu šetření předložila indonéská společnost čtyři RKAB pro těžaře niklové rudy. Komise uvedla, že RKAB obsahuje podrobné kvantitativní, kvalitativní a finanční informace týkající se průzkumné činnosti, zdrojů a zásob, těžebních operací, objemu zpracování a rafinace, uvádění na trh a přepravy na vývoz i na domácí trhy, životního prostředí, bezpečnosti, pracovních sil a odhadů finančních údajů (prodeje, licenčních poplatků, příjmů, daně z příjmů).

(420) Indonéská vláda bohužel nepředložila skutečné studie proveditelnosti a vyhnula se diskusi o tom, jak jsou pro každou společnost stanovovány cíle produkce, jakým způsobem indonéská vláda následně provádí monitorování a jak jedná s ohledem na skutečně dosaženou produkci za období, na které se studie proveditelnosti vztahuje. Vzhledem k nedostatečné spolupráci v tomto důležitém ohledu se Komise musela spolehnout na dedukce na základě článku 28 základního nařízení.

(421) Indonéská vláda předložila objem produkce niklové rudy v Indonésii v období 2017–2020, jakož i domácí spotřebu niklové rudy v témže období. Tyto údaje ukázaly, že existuje značný rozdíl mezi objemem produkce a objemem spotřeby niklové rudy. Objem domácí spotřeby niklové rudy, který předložila indonéská vláda, navíc nebylo možné porovnat s objemem nákupů niklové rudy společnosti IRNC, které byly křížově zkontrolovány během distanční křížové kontroly, což zřejmě naznačuje, že indonéská vláda předložila chybné informace týkající se spotřeby niklové rudy.

(422) Dále je třeba poznamenat, že kromě požadavku na každoroční předkládání RKAB, který je vysvětlen ve 414. až 419. bodě odůvodnění, nařízení MEMR 11/2018 rovněž požaduje, aby držitelé licence IUP předkládali tři další zprávy: a) pravidelnou zprávu; b) závěrečnou zprávu a c) zvláštní zprávu s různými úrovněmi požadavků v závislosti na typu držitele licence IUP. Mezi druhy informací, které je třeba předložit, patří informace o produkčních a prodejních činnostech, které musí držitelé licence IUP předložit.

(423) Společnost GAG Nickel během distanční křížové kontroly potvrdila, že čtvrtletně, pololetně a ročně podává zprávy o objemu produkce, jakož i o objemu a hodnotě prodeje niklové rudy. Komise požádala společnost o poskytnutí těchto zpráv za období šetření. Komise poskytla indonéské vládě několik dní po skončení distanční křížové kontroly na předložení těchto informací. Nicméně indonéská vláda předložila tyto údaje až poté, co ji Komise informovala o použití článku 28 základního nařízení, jak je vysvětleno ve 349. bodě odůvodnění.

([89]) http://www.apbi-icma.org/uploads/files/regulation/PERMEN%20ESDM%20NO.%207%20THN%202020%20(ENG-VERSION).pdf

(424) Pravidla týkající se RKAB ukazují další aspekt účinné a přísné kontroly, kterou má indonéská vláda zejména nad každoročními cíli produkce jednotlivých těžebních společností. Komise dospěla k závěru, že v důsledku těchto pravidel pro RKAB je hlavní charakteristikou a funkcemi těžebních společností dodávat niklovou rudu v souladu s vládním cílem podporovat navazující odvětví výroby korozivzdorné oceli. Míra shody nebo překrývání základních charakteristik těžebních společností s cíli a funkcemi indonéské vlády v odvětví nerostných surovin ukazuje, že těžební společnosti mají nebo vykonávají vládní pravomoc nebo jim vládní pravomoc byla svěřena.

Povinnost odprodat majetek

(425) Podle horního zákona z roku 2009 jsou těžební společnosti v zahraničním vlastnictví povinny odprodat své podíly indonéským stranám, aby byly podpořeny domácí investice v těžebním odvětví. Horní zákon z roku 2009 se nezmiňuje o výši podílu, který musí být odprodán, a ponechává ji na další úpravě ústřední vlády v příslušných prováděcích předpisech.

(426) Ústřední vláda od vydání horního zákona z roku 2009 postupně změnila požadavek na minimální procento odprodeje. V současné době činí převládající požadavek minimálního odprodeje 51 % a byl uplatněn čtvrtou změnou nařízení GR č. 23/2010 v roce 2017 (nařízení GR č. 1/2017) ([90]) a nařízení MEMR 9/2017 ([91]) (ve znění nařízení MEMR 43/2018 ([92])).

(427) Podle článku 97 *„držitelé povolení k těžbě a držitelé zvláštního povolení k těžbě v rámci zahraničních investic musí po 5 (pěti) letech těžby postupně odprodat své podíly tak, aby v desátém roce vlastnili indonéští účastníci alespoň 51 %* (padesát *jedna procent) jejich podílů*“. Kromě toho se *„odprodej podílů podle bodu 1 provádí ve prospěch indonéských účastníků, mezi něž patří vláda, provinční vlády nebo okresní/městské samosprávy, subjekty ve vlastnictví státu, subjekty ve vlastnictví regionu nebo vnitrostátní soukromé subjekty*“.

(428) Podíly vlastněné zahraničními investory mohou být odprodány indonéským soukromým společnostem pouze v případě, že vláda, provinční vlády nebo okresní/městské samosprávy, subjekty ve vlastnictví státu a subjekty ve vlastnictví regionu nejprve odmítly tyto podíly koupit. Odprodej může být proveden prostřednictvím emise nových akcií a/nebo převodu či prodeje stávajících akcií, a to buď přímo, nebo nepřímo. Je třeba poznamenat, že na rozdíl od těžebních společností nepodléhají tavírny žádné povinnosti odprodeje.

(429) Podle nařízení MEMR 9/2017 vychází cena odprodávaného podílu ze „spravedlivé tržní hodnoty“, aniž by se zohlednila hodnota zásob nerostných surovin v době, kdy se odprodej provádí. Toto ustanovení týkající se ceny odprodávaného podílu bylo změněno nařízením MEMR 43/2018, podle kterého se při stanovení spravedlivé tržní hodnoty nepřihlíží k zásobám nerostných surovin nebo uhlí, s výjimkou těch, které mohou být vytěženy v období platnosti licence IUP pro provozní činnost nebo licence IUPK pro provozní činnost. Dále se výpočet spravedlivé tržní hodnoty provede metodou diskontovaných peněžních toků s využitím ekonomických přínosů v odprodávaném období provádění do konce platnosti licence IUP pro provozní činnost nebo licence IUPK pro provozní činnost a/nebo srovnáváním tržních údajů.

(430) Na základě nařízení MEMR 9/2017 by se regulovaná cena podílů při odprodeji stala: a. maximální cenou, která má být nabídnuta ústřední vládě, provinční vládě nebo regentské/obecní samosprávě, nebo b. minimální cenou, která má být nabídnuta společnosti ve vlastnictví státu, společnosti ve vlastnictví regionu nebo vnitrostátnímu soukromému podnikatelskému subjektu.

(431) Nařízením PerMen 43/2018 bylo výše uvedené ustanovení změněno s tím, že regulovaná cena odprodávaného podílu by se stala: a. maximální cenou, která má být nabídnuta ústřední vládě, provinční vládě nebo regentské/obecní samosprávě, společnosti ve vlastnictví státu, společnosti ve vlastnictví regionu nebo zvláštní účelové jednotce, která byla zřízena nebo jmenována vládou prostřednictvím Ministerstva energetiky a nerostných zdrojů, společně s provinční vládou nebo regentskou/komunální vládou, společností ve vlastnictví státu a/nebo společnosti ve vlastnictví regionu; nebo b. minimální cenou, která má být nabídnuta vnitrostátnímu soukromému podnikatelskému subjektu prostřednictvím nabídky.

([90]) http://www.apbi-icma.org/uploads/files/old/2017/02/PP-No.1-2017-ENGLISH-Version.pdf
([91]) http://www.apbi-icma.org/uploads/files/old/2017/02/Permen-ESDM-No.9-2017-English-Version.pdf
([92]) https://jdih.esdm.go.id/peraturan/25_Permen%20ESDM%20No.%2043%20Tahun%202018%20tentang%20Perubahan%20atas%20Permen%20ESDM%20Nomor%209%20Tahun%202017.pdf

(432) Vláda (prostřednictvím Ministerstva energetiky a nerostných zdrojů) může pověřit nezávislého hodnotitele, aby cenu odprodávaného podílu posoudil. Pokud se nepodaří dosáhnout dohody o ceně odprodávaného podílu, nařízení MEMR 9/2017 stanoví, že odprodávané podíly jsou nabídnuty na základě ceny odprodávaného podílu, která byla vypočtena s ohledem na ocenění, které provedla vláda. Toto ustanovení bylo v nařízení MEMR 43/2018 zrušeno.

(433) Horní zákon z roku 2020 zachovává požadavek na odprodej zahraničního vlastnictví a výslovně stanoví, že zahraniční investoři musí odprodat takový počet akcií, aby bylo zajištěno, že alespoň 51 % všech akcií společnosti budou vlastnit indonéští investoři. Tento minimální požadavek na odprodej je v souladu se současnými požadavky na odprodej uplatňovanými podle nařízení GR č. 23/2010. Pokud jde o načasování a postupy takového odprodeje, horní zákon z roku 2020 stanoví, že se tyto záležitosti řídí příslušnými vládními nařízeními (v současnosti nařízení GR 23/2010), která vyžadují, aby byl proces odprodeje zahájen po pátém výročí zahájení produkce dolu.

(434) Tato ustanovení ukazují, že se indonéská vláda snaží zvýšit svou účinnou kontrolu nad těžebními společnostmi tím, že zvyšuje svou přítomnost a vytlačuje těžební společnosti v zahraničním vlastnictví. Aby byl zajištěn její hlavní cíl, kterým je dodávat niklovou rudu pro domácí navazující průmysl, jsou tyto subjekty povinny se po poměrně krátké době vzdát vlastnictví s přednostním právem na koupi, které je přiznáno indonéské vládě a dalším veřejným společnostem. Existují také zvláštní pravidla pro oceňování podílů, která se nezdají být v souladu s běžnými tržními jednáními, jež by probíhala mezi hospodářskými subjekty bez těchto ustanovení. Na tomto základě Komise dospěla k závěru, že povinnosti odprodat podíl ukazují, jak indonéská vláda udržuje účinnou kontrolu nad vlastnictvím a řízením těžebních společností, aby zajistila, že budou nadále plnit vládní funkce v souladu s cíli politiky indonéské vlády.

Povinný mechanismus tvorby ceny

(435) Šetření ukázalo, že stanovení ceny niklové rudy podléhá vládnímu mechanismu, který brání tomu, aby cenu určovala běžná tržní dynamika nabídky a poptávky. Vývoj příslušných právních předpisů o tvorbě cen ukazuje, že indonéská vláda aktivně sleduje ceny niklové rudy pomocí konkrétních opatření již od roku 2010. V prvních dnech indonéská vláda tvrdila, že mechanismus tvorby ceny se uplatňuje především v souvislosti s výběrem licenčních poplatků. Následně se zásahy indonéské vlády do cen v průběhu let zesilovaly, až byl do právních předpisů formálně zaveden zvláštní povinný mechanismus tvorby ceny, který kodifikoval mechanismus tvorby cen, který již *de facto* existoval. V průběhu let, a výrazně od roku 2017, byl tento mechanismus vždy určen ke stanovení ceny s výraznou slevou ve srovnání s převládající cenou na mezinárodním trhu, aby byl podpořen rozvoj odvětví korozivzdorné oceli podle dohody a dvoustranné spolupráci s čínskou vládou.

(436) Hlavním cílem mechanismu tvorby ceny je zajistit, aby niklová ruda byla dodávána s výraznou slevou oproti mezinárodním cenám ve prospěch odvětví korozivzdorné oceli. Regulovaná cena se zároveň snaží zohlednit i zájmy těžařů, aby byla zajištěna kontinuita dodávek za tuto zvýhodněnou cenu a aby se zabránilo bankrotům a sociálním nepokojům. A konečně zajišťuje minimální úroveň příjmů pro stát, i když mnohem nižší, než kdyby sleva oproti mezinárodní ceně neexistovala. To potvrdil i úřadující generální ředitel pro nerostné suroviny a uhlí, který, jak je uvedeno níže, řekl, že hodlá nalézt *„spravedlnost pro tavírny, které chtějí co nejnižší ceny. Na druhé straně však musí zajistit, aby těžba niklu poskytovala dostatečnou marži pro těžební odvětví“* ([93]).

(437) Na základě všech dostupných důkazů dospěla Komise k závěru, že pomocí regulované ceny měla indonéská vláda konkrétně v úmyslu zajistit, aby cena niklové rudy přinesla výraznou slevu ve srovnání s cenami na mezinárodním trhu ve prospěch odvětví korozivzdorné oceli. Prostřednictvím tohoto mechanismu vykonávala indonéská vláda účinnou kontrolu nad možností těžebních společností stanovit jinak ceny na jiné úrovni na základě běžné tržní nabídky a poptávky.

([93]) https://www.esdm.go.id/en/media-center/news-archives/-new-regulation-on-mineral-ore-benchmark-price-issued

Označení těžebních společností za „národní životně důležité objekty“

(438) Dalším důkazem toho, že těžebním společnostem byla svěřena vládní pravomoc, je jejich formální označení za „národní životně důležité objekty“.

(439) Šetření ukázalo, že těžaři niklu PT. Antam TBK UPBN Southeast Sulawesi, PT. Ceria Nugraha Indotama, PT Vale jsou formálně uznáni za národní životně důležité objekty v odvětví nerostných surovin a uhlí ([94]). Připomínáme, že společnost Antam je společnost ve státním vlastnictví a stát vlastní také akcie společnosti PT Vale, zatímco společnost PT Ceria Nugraha Indotama je soukromá společnost.

(440) Tento status vychází z vyhlášky MEMR číslo 202.K/HK.02/MEM.S/2021 o druhé změně vyhlášky ministra energetiky a nerostných zdrojů číslo 77 K/90/MEMILIKI/2019 o národních životně důležitých objektech v oblasti energetiky a nerostných zdrojů ze dne 18. října 2021 ([95]). Na seznamu národních životně důležitých objektů je 34 společností z odvětví těžby nerostných surovin a uhlí.

(441) Společnosti, které mají nárok na toto uznání, jsou podniky důležité pro hospodářský rozvoj země nebo zdroje státních příjmů strategické povahy. V případě odvětví nerostných surovin a uhlí. Při narušení provozu nebo ohrožení budou mít národní životně důležité objekty první prioritu z hlediska bezpečnostní pomoci indonéských národních policejních sil. Podle nařízení č. 63 z roku 2004 o ochraně národních životně důležitých objektů „*za ochranu národních životně důležitých objektů odpovídá správce národních životně důležitých objektů, a to každý na základě zásady vnitřní bezpečnosti*“. Dále „*Státní policie Indonéské republiky je povinna poskytovat bezpečnostní asistenci národnímu životně důležitému objektu*“ a „*Státní policie Indonéské republiky nasadila síly na ochranu národního životně důležitého objektu na základě potřeby a odhadu ohrožení a/nebo nepokojů, které mohou nastat*“. Zásah státu je zajištěn i v případě, že dojde k akcím odborů ([96]).

(442) Na základě výše uvedených skutečností dospěla Komise k závěru, že skutečnost, že těžební společnosti působící v oblasti těžby niklové rudy – ať už veřejné, nebo soukromé – mají právo být formálně uznány za „národní životně důležité objekty“, opět dokazuje, že mají nebo vykonávají vládní pravomoc nebo jim byla právní pravomoc svěřena.

Závěr

(443) Z výše uvedeného celkového právního prostředí a posouzení vyplývá, že těžební společnosti dodávající niklovou rudu jsou „veřejnoprávními subjekty“. Právní a ekonomické prostředí, které v Indonésii panuje, ukazuje, že těžební společnosti plní vládní funkce tím, že jménem indonéské vlády dodávají niklovou rudu. Niklová ruda je stejně jako ostatní nerostné suroviny v Indonésii přírodním zdrojem, který je plně pod kontrolou a správou indonéské vlády. Navzdory velmi nedostatečné spolupráci ze strany indonéské vlády šetření ukázalo, že řada těžebních společností, které představují významnou domácí produkci niklové rudy, je plně nebo částečně ve vlastnictví státu a/nebo je řídí a/nebo kontroluje indonéská vláda.

(444) Kromě formálních indicií kontroly vytvořila indonéská vláda úplný normativní rámec, který musí těžební společnosti dodržovat. Z hlavních charakteristik těžebních společností jako takových vyplývá, že místo toho, aby těžební společnosti těžící nikl fungovaly jako běžní účastníci trhu, provádějí jednoduše rámec stanovený indonéskou vládou při výkonu vládních funkcí ve vztahu k odvětví plochých za studena válcovaných výrobků z korozivzdorné oceli. Trvalá a systémová povaha všech opatření přijatých indonéskou vládou se vztahuje na všechny aspekty produkce a zpracování, prodeje, omezení vývozu a tvorby tržní ceny niklové rudy, jakož i na přísnou kontrolu zahraničních společností prostřednictvím povinností odprodeje a formálního označení domácích těžařů jako národních strategických objektů.

(445) Komise proto dospěla k závěru, že indonéská vláda dává finanční příspěvek ve formě poskytování niklové rudy tavírnám ve spojení s výrobci korozivzdorné oceli prostřednictvím domácích těžebních společností jednajících jako veřejnoprávní subjekty ve smyslu čl. 3 odst. 1 písm. a) bodu iii) základního nařízení.

([94]) https://cerindocorp.com/News/61835aaa4161220b3a25ea7d
([95]) https://cerindocorp.com/News/61835aaa4161220b3a25ea7d
([96]) https://industriallindah.com/tag/obyek-vital-nasional/

ii) Těžební společnosti pověřené nebo řízené indonéskou vládou

(446) Kromě zjištění, že těžební společnosti jsou „veřejnoprávním subjektem" pro účely čl. 3 odst. 1 písm. a) základního nařízení, Komise rovněž zkoumala alternativu, zda indonéská vláda poskytla finanční příspěvek tím, že pověřila těžební společnosti těžící niklovou rudu (jako soukromé subjekty) jejím prodejem výrobcům korozivzdorné oceli za cenu nižší než přiměřenou nebo že jim to nařídila, jak stanoví čl. 3 odst. 1 písm. a) bod iv) základního nařízení.

Právní norma

(447) Podle čl. 3 odst. 1 písm. a) bodu iv) druhé odrážky základního nařízení je finanční příspěvek poskytnut, pokud vláda: *„pověří soukromý subjekt výkonem jedné nebo více funkcí uvedených v bodech i), ii) a iii), které by jinak byly svěřeny vládě, nebo jejich výkon takovému subjektu nařídí a jejich výkon se v žádném smyslu neliší od jednání obvykle prováděného vládou*". Typ funkcí popsaných v čl. 3 odst. 1 písm. a) bodě iii) základního nařízení nastává tehdy, pokud *„vláda dodává zboží nebo poskytuje služby, které nejsou součástí obecné infrastruktury, nebo nakupuje zboží …*". Tato ustanovení odrážejí ustanovení čl. 1 odst. 1 písm. a) prvního pododstavce bodů iii) a iv) Dohody o subvencích a vyrovnávacích opatřeních a měla by být vykládána a uplatňována v souladu s příslušnou judikaturou WTO.

(448) Panel WTO ve věci *USA – vývozní omezení* rozhodl, že dvě slova „pověřit" a „usměrnit" použitá v čl. 1 odst. 1 písm. a) prvním pododstavci bodě iv) Dohody o subvencích a vyrovnávacích opatřeních vyžadují, aby působení vlády obsahovalo pojetí zmocnění (v případě pověření) nebo příkazu (v případě usměrnění). Odmítl argument USA o „příčině a následku" a požadoval výslovné souhlasné zmocnění nebo příkaz. V následujícím případě (*USA – vyrovnávací cla na DRAMS*) však Odvolací orgán rozhodl, že nahrazení slov „pověřuje" a „usměrňuje" slovy „deleguje" a „přikazuje" je jako norma příliš přísné. Podle Odvolacího orgánu dochází k „pověření" v případech, kdy vláda dává odpovědnost soukromému subjektu, a „usměrněním" se rozumí situace, kdy vláda uplatňuje nad soukromým subjektem svou moc. V obou případech vláda využívá soukromý subjekt jako zástupce pro realizaci finančního příspěvku a „ve většině případů by se dalo očekávat, že pověření nebo usměrnění soukromého subjektu bude zahrnovat nějakou formu hrozby nebo nucení".

(449) Ustanovení čl. 1 odst. 1 písm. a) prvního pododstavce bodu iv) Dohody o subvencích a vyrovnávacích opatřeních současně členům neumožňuje ukládat vyrovnávací opatření na výrobky *„v případech, kdy* vláda *pouze vykonává své obecné regulační pravomoci*" nebo kdy zásah vlády *„může, ale nemusí mít konkrétní výsledek vzhledem k daným skutkovým okolnostem a výkonu svobodné volby ze strany aktérů na trhu*". Pověření a usměrnění pak spíše znamená *„aktivnější úlohu vlády než pouhé pobízení*". WTO se navíc nedomnívá, že *„ponechání diskreční pravomoci soukromému subjektu je nutně v rozporu s pověřením nebo usměrněním tohoto soukromého subjektu […]. Mohou sice nastat případy, kdy je rozsah diskreční pravomoci ponechané soukromému subjektu takový, že není možné řádně dospět k závěru, že tento soukromý subjekt byl pověřen nebo usměrněn (k provedení určitého úkolu), ale to je skutková/důkazní záležitost, kterou je třeba řešit případ od případu*". V souladu s těmito rozhodnutími WTO se ne všechna vládní opatření, která mohou přinést výhody, rovnají finančnímu příspěvku podle článku 3 základního nařízení a čl. 1 odst. 1 písm. a) Dohody o subvencích a vyrovnávacích opatřeních.

(450) Ve stručnosti příslušná rozhodnutí WTO stanoví, že:

i) rozhodnutí ohledně toho, zda existuje „finanční příspěvek" podle čl. 1 odst. 1 písm. a) prvního pododstavce Dohody o subvencích a vyrovnávacích opatřeních, by se mělo zaměřit na povahu vládního opatření, a nikoli na jeho účinky nebo výsledky. Jinými slovy, obecně se uznává, že vlády zasahují na trhu jako regulační orgány a že toto má účinky na trh i na jeho účastníky. V tomto smyslu může vláda legitimně uložit vývozní daně za účelem vytvoření příjmů v případě velmi konkurenční komodity na mezinárodních trzích. Uložení vývozních omezení není naopak legitimní, je-li zřejmé, že využití takovéhoto nástroje spolu s jinými mechanismy k udržení komodit na domácím trhu a donucení dodavatelů k prodeji za nižší než tržní ceny jsou součástí širšího systému navrženého vládou na podporu konkrétního výrobního odvětví nebo souboru výrobních odvětví k zvýšení jejich konkurenceschopnosti. Při posuzování „finančního příspěvku" je tudíž důležitá povaha vládního opatření, včetně jeho kontextu, předmětu a účelu;

ii) „pověření“ nebo „usměrnění“ zahrnuje výslovné souhlasné zmocnění určené konkrétní straně v souvislosti s určitým úkolem nebo povinností, což se velmi liší od situace, kdy vláda zasahuje na trhu určitým způsobem, což může, ale nemusí mít konkrétní výsledek vzhledem k daným skutkovým okolnostem a výkonu svobodné volby ze strany aktérů na tomto trhu. Klíčovou otázkou v souvislosti s pojmy pověření nebo usměrnění je to, zda dotyčné chování, tj. finanční příspěvek ve formě poskytování zboží za cenu nižší než přiměřenou, lze přičíst vládě nebo zda existuje svobodná volba soukromých subjektů vzhledem k aspektům trhu, jako jsou regulační omezení;

iii) ustanovení čl. 1 odst. 1 písm. a) prvního pododstavce bodu iv) Dohody o subvencích a vyrovnávacích opatřeních je v podstatě opatřením proti obcházení, a tudíž zjištění pověření nebo usměrnění vyžaduje, aby vláda přenesla odpovědnost na soukromý subjekt nebo aby uplatňovala nad soukromým subjektem svou moc při realizaci finančního příspěvku. Ve většině případů se očekává, že pověření nebo usměrnění soukromého subjektu zahrnuje nějakou formu hrozby nebo nucení, což může sloužit jako důkaz o pověření nebo usměrnění. Vlády však mají k uplatňování moci nad soukromým subjektem pravděpodobně k dispozici jiné prostředky, jež mohou být „jemnější“ než příkaz, nebo nemusí zahrnovat stejnou míru nátlaku;

iv) musí existovat „prokazatelná souvislost“ mezi opatřením vlády a chováním soukromého subjektu. Neexistuje důvod, proč by se pověření nebo usměrnění ze strany vlády nemělo předpokládat na základě nepřímých důkazů (jako je předpokládané a neformální zmocnění nebo příkaz), jsou-li tyto důkazy průkazné a přesvědčivé. V tomto ohledu je třeba prokázat záměr vlády podporovat navazující odvětví (například prostřednictvím veřejně vyhlášených politik nebo rozhodnutí vlády či jiných vládních opatření) nebo existenci jiných vládních opatření zajišťujících určitý výsledek na trhu (např. omezení vývozu spolu s vládním opatřením, které brání hospodářským subjektům podléhajícím těmto omezením skladovat své výrobky, nebo vládní regulace cen s cílem udržet nízké domácí ceny dotčeného výrobku), mohou být relevantní pro určení existence „finančního příspěvku“ podle čl. 1 odst. 1 písm. a) prvního pododstavce bodu iv) Dohody o subvencích a vyrovnávacích opatřeních (zejména jako nepřímý způsob, jakým vláda poskytuje zboží, jak je stanoveno v bodě iii)). Za určitých okolností může „usměrnění“ představovat i „pokyn“ vlády. Podle okolností se může soukromý subjekt rozhodnout, že nebude vykonávat funkci, která mu byla svěřena nebo která mu byla nařízena, navzdory možným nepříznivým důsledkům, které mohou následovat. To však samo o sobě neprokazuje, že soukromý subjekt nebyl pověřen či usměrňován.

(451) V souladu s touto judikaturou Komise zkoumala povahu zásahu indonéské vlády, tj. zda zásah indonéské vlády zahrnuje pověření nebo usměrnění producentů niklové rudy, aby dodávali niklovou rudu tavírnám za cenu nižší než přiměřenou; povahu pověřených nebo usměrněných subjektů, tj. zda jsou producenti niklové rudy soukromými subjekty ve smyslu čl. 3 odst. 1 písm. a) bodu iv) základního nařízení, a činnost pověřených nebo usměrňovaných subjektů, tj. zda pověření nebo usměrnění producenti niklové rudy poskytují niklovou rudu indonéským tavírnám za cenu nižší než přiměřenou, a tudíž působí jako zástupce indonéské vlády. Komise mimoto posuzovala, zda by vykonávaná funkce byla obvykle svěřena vládě, tj. zda je poskytování niklové rudy za cenu nižší než přiměřenou tavírnám v Indonésii obvyklou činností vlády a zda se tato funkce v žádném smyslu neliší od jednání obvykle prováděného vládami, tj. zda se vlastní poskytování niklové rudy producenty / těžebními společnostmi ve skutečnosti liší od toho, co by učinila samotná vláda.

Posouzení

(452) S ohledem na judikaturu WTO uvedenou v předchozím oddíle Komise nejprve analyzovala, zda je podpora indonéského ocelářského průmyslu ze strany indonéské vlády v podobě poskytování niklové rudy za cenu nižší než přiměřenou skutečně cílem různých dotčených vládních opatření, a nikoli pouze „vedlejším účinkem“ výkonu obecné regulační pravomoci. V rámci šetření se zejména zkoumalo, zda zjištěné nižší ceny niklové rudy byly součástí vládních cílů, nebo zda nižší ceny byly spíše „neúmyslným“ vedlejším produktem obecné vládní regulace. Komise dospěla k závěru, že cílem různých zásahů indonéské vlády bylo podpořit odvětví korozivzdorné oceli a že nižší ceny niklové rudy byly zamýšleným cílem těchto opatření.

(453) V průběhu let přijala indonéská vláda řadu opatření k dosažení svého politického cíle. V oddíle 4.4 byly podrobně popsány příslušné souvislosti a kontext, které vedly k rozhodnutí indonéské vlády maximalizovat přidanou hodnotu z významných zásob niklové rudy rozvojem domácího hutního a navazujícího odvětví korozivzdorné oceli. Součástí této celkové politiky indonéské vlády bylo motivovat tavírny k budování a udržování tavicí kapacity v Indonésii, mimo jiné zajištěním nízkých cen niklové rudy pro tyto tavírny, a to zejména prostřednictvím omezení vývozu v kombinaci s dalšími vládními opatřeními; jmenovitě požadavky na domácí zpracování a povinný mechanismus tvorby ceny, který ceny uměle udržuje na nízké úrovni.

(454) Zejména horní zákon z roku 2009 ukládal všem společnostem těžícím niklovou rudu povinnost buď vybudovat vlastní zařízení na zpracování/čištění niklu, nebo svůj produkt takovému domácímu zařízení prodávat. To ve skutečnosti znamenalo zákaz vývozu nezpracované niklové rudy. Jedním z uváděných klíčových cílů horního zákona z roku 2009 v tomto ohledu je: „*podporovat a rozvíjet rozšiřování národních schopností, aby se zvýšila konkurence-schopnost na celostátní, regionální a mezinárodní úrovni*“ (čl. 3 písm. d)). Těžební zákon z roku 2009 potvrzuje cíl

indonéské vlády vybudovat navazující odvětví zpracování nerostných surovin a zajistit jim konkurenční výhodu na mezinárodní úrovni. Vzhledem k tomu, že hlavním využitím niklové rudy je výroba korozivzdorné oceli, je zřejmé, že hlavní prospěch z horního zákona z roku 2009 mají vyvážející výrobci.

(455) Jak je podrobně vysvětleno v předchozím oddíle o těžebních společnostech, které jednají jako veřejnoprávní subjekty, zavedla indonéská vláda zejména následující opatření týkající se niklové rudy, která se vztahují na všechny těžební společnosti bez ohledu na to, zda jsou vlastněné státem, nebo v soukromém vlastnictví:

i. povinnost domácího zpracování (viz 401. až 404. bod odůvodnění);

ii. omezení vývozu do roku 2019 a úplný zákaz vývozu ode dne 1. ledna 2020 (viz 405. až 413. bod odůvodnění);

iii. povinný mechanismus tvorby ceny (viz 435. až 437. bod odůvodnění).

(456) Stručně řečeno, závazek povinného zpracování vyžadoval, aby hutě zpracovávaly niklovou rudu na domácím trhu, což dokazuje, že indonéská vláda měla v úmyslu zajistit, aby se niklová ruda produkovala a zpracovávala na domácím trhu, a nikoli vyvážela. Následná faktická nebo právní omezení vývozu a zákazy vývozu niklové rudy platné od roku 2014, po přechodném období od roku 2009, a zejména úplný zákaz vývozu od 1. ledna 2020, měly konkrétně zajistit, aby navíc k tomu, že niklová ruda musí být zpracována v tuzemsku, nemohla být vyvážena. Místo toho musela ve prospěch odvětví korozivzdorné oceli zůstat na domácím trhu, což vedlo ke snížení domácích cen niklové rudy.

(457) Nízké ceny niklové rudy vyplývající z vývozních omezení (a požadavku na domácí zpracování) byly dále podpořeny povinným mechanismem tvorby ceny, který byl zaveden v roce 2020.

(458) Indonéská vláda začala regulovat některé aspekty cen niklové rudy již v roce 2010 prostřednictvím článku 85 nařízení GR č. 23/2010. Právní předpisy zahrnovaly referenční cenu především pro účely výpočtu výše licenčních poplatků splatných indonéské vládě. Dosud neregulovala transakční ceny mezi těžebními společnostmi a tavírnami. V těchto počátcích se referenční cena vztahovala pouze na domácí transakce s niklovou rudou. Indonéská vláda chtěla zajistit, aby vzhledem k potenciálně nízké úrovni domácích cen ve srovnání s vývozními cenami byla vláda schopna vybírat přiměřenou výši licenčních poplatků z domácího prodeje. Mechanismus tvorby ceny stanovený v článku 85 prošel v roce 2017 důležitou změnou, a to prostřednictvím nařízení GR č. 1/2017, kterým indonéská vláda začala regulovat nejen cenu niklové rudy, pokud jde o licenční poplatky, ale i skutečnou transakční cenu. Pozměněné znění článku 85 ve znění GR č. 1/2017 zní takto: „*(1) Držitelé licence IUP pro provozní činnost, pro nerostné suroviny i uhlí, kteří prodávají nerostné suroviny a uhlí, se musí řídit referenční cenou. (2) Cenu uvedenou v bodě 1 stanoví: a. ministr v případě kovů a uhlí; b. guvernér nebo regent/starosta, v závislosti na své úloze, v případě nekovových nerostů a hornin. (3) Cena uvedená v bodě 1 je stanovena tržním mechanismem a/nebo v závislosti na ceně přijaté na mezinárodním trhu. (4) Podrobnosti o stanovení cen kovových nerostů a uhlí stanoví ministr nařízením*“ ([97]).

([97]) Indonéská vláda uvedla, že cílem tohoto pozměněného znění článku 85 v nařízení GR č. 1/2017 bylo uplatnit HPM při prodeji nerostných surovin a uhlí pro účely výpočtu státních příjmů. Nezdá se však, že by v tomto nařízení byla zmínka o tom, že by se HPM měla používat pouze pro účely výpočtu státních příjmů.

(459) Indonéská vláda stanovila ve svých zvláštních předpisech skutečný mechanismus pro stanovení referenčních cen pro transakce mezi těžebními společnostmi a tavírnami, aby dosáhla výrazné slevy z ceny niklové rudy na mezinárodních trzích. Referenční cena niklu (HPM) byla stanovena podle vzorce uvedeného ve vyhlášce MEMR č. 2946K/30/MEM/2017 takto: HPM niklová ruda = % Ni x CF x HMA nikl. „1. *HPM niklová ruda je referenční cena kovového nerostu ve formě niklové rudy v USD/DMT 2. % Ni je obsah Ni v niklové rudě. 3. CF je korekční faktor, což je procentní částka, která zohledňuje slevu nebo prémii oproti kvalitě prodávané komodity pod podmínkou, že: a. CF pro niklovou rudu s 1,9 % Ni = 20 % a b. CF bude kolísat směrem nahoru/dolů o 1 % při každém zvýšení obsahu Ni o 0,1 %.*“ MEMR 7/2017 definuje HPM jako „*cenu kovových nerostů, která je stanovena v místě prodeje, vyplaceně na loď, pro každou těžební komoditu kovových nerostů*“ a HMA jako „*cenu získanou z průměrných zveřejněných cen kovových nerostů v předchozím měsíci nebo cenu ke stejnému datu jako transakci podle cenové nabídky ze zveřejněné ceny kovových nerostů*“. Výši HMA určuje každý měsíc ministr a odkazuje na mezinárodní ceny, jako je cena niklu na londýnské burze kovů (LME).

(460) Vzorec pro výpočet regulované HPM pro niklovou rudu je sice skutečně vázán na mezinárodní cenu niklové rudy, ale zahrnuje významný korekční faktor, který zajišťuje, že indonéská domácí cena niklové rudy je výrazně nižší než mezinárodní ceny.

(461) Cenové nařízení rovněž výslovně ukazuje záměr indonéské vlády regulovat ceny ve prospěch domácího odvětví korozivzdorné oceli na úrovni nižší, než jsou běžné tržní podmínky. Cílem mechanismu bylo dosáhnout ceny s výraznou slevou oproti ceně na mezinárodním trhu. To potvrdila i různá prohlášení indonéské vlády. Tento cenový mechanismus byl rovněž důležitý pro politické cíle indonéské vlády, neboť zajišťoval, aby těžební společnosti mohly pokračovat v produkci a dodávkách pro navazující průmysl, protože předpojatost politiky indonéské vlády ve prospěch tavíren ohrožovala živobytí některých těžařů.

(462) Tisková zpráva MEMR č. 253.Pers/04/SJI/2020 o novém nařízení o referenční ceně nerostné rudy ([98]) potvrzuje skutečnost, že prostřednictvím mechanismu regulovaných cen hodlá indonéská vláda udržet nízkou úroveň ceny niklové rudy ve prospěch domácího hutního průmyslu jako svůj hlavní cíl a že chce zároveň zajistit, aby cena umožňovala pokračování produkce niklové rudy. Úřadující generální ředitel pro nerostné suroviny a uhlí otevřeně vysvětluje, že „*vláda stanovila HPM pod mezinárodní cenou, aby zvýšila úspory z rozsahu tavíren*“, a že „*čím nižší je HPM, tím jsou tavírny hospodárnější. HPM stanovujeme vždy pod mezinárodní tržní cenou.*“ Ředitel pro podporu nerostných surovin a podnikání Yunus Saefulhak uvedl příklad stanovení HPM pod mezinárodní cenou. „*Například pokud je mezinárodní cena 60 USD (za tunu mokré metrické tuny), naše (indonéská) cena je 30 USD (za tunu mokré metrické tuny)*“ ([99]).

(463) Jiní komentátoři rovněž uvádějí, že indonéská vláda při stanovování ceny niklové rudy bedlivě sledovala zájem tavíren. Úřadující generální ředitel pro nerostné suroviny a uhlí potvrdil, že hodlá nalézt „*spravedlnost pro tavírny, které chtějí co nejnižší ceny. Na druhou stranu však musí zajistit, aby těžba niklu poskytovala dostatečnou marži pro těžební odvětví,*“ ([100]) a dodal: „*Samozřejmě upozorňujeme, že po výpočtu je průměrná ceny nerostu stále pod mezinárodní cenou o 30 procent. Cílem toho je podpořit investiční prostředí pro tavírny, aby v Indonésii vybudovaly zpracovatelská a rafinační zařízení*“ ([101]). Regulovaná cena niklové rudy, odtržená od podmínek na trhu, může fungovat pouze při souběžném zavedení zákazu vývozu, který těžařům brání v dalších možnostech prodeje a v možnosti obejít cenová omezení prodejem svých výrobků do zahraničí za vyšší cenu.

([98]) https://www.esdm.go.id/en/media-center/news-archives/-new-regulation-on-mineral-ore-benchmark-price-issued
([99]) https://www.esdm.go.id/en/media-center/news-archives/-new-regulation-on-mineral-ore-benchmark-price-issued
([100]) http://www.ima-api.org/wp-content/uploads/2020/07/IMA-Daily-Update-Tuesday-July-21-2020-dikonversi.pdf
([101]) http://www.ima-api.org/wp-content/uploads/2020/07/IMA-Daily-Update-Tuesday-July-21-2020-dikonversi.pdf

(464) Tím, že indonéská vláda uvalila na těžební společnosti omezení vývozu niklové rudy v kombinaci s dalšími vládními opatřeními, mezi něž patří zejména i) cenová regulace, která uměle udržovala nízké ceny niklové rudy, a ii) požadavky na domácí zpracování, které vedly k nadměrné nabídce a nízkým cenám, dostala těžaře niklu do ekonomicky iracionální situace, neboť je nutila prodávat niklovou rudu na domácím trhu za uměle snížené ceny ve srovnání s podstatně vyššími cenami, které by jinak mohli získat od mnoha dalších potenciálních zákazníků, pokud by neexistovaly licenční povinnosti a mechanismus tvorby ceny. Těžaři niklové rudy tak nemají možnost racionální obchodní volby a jsou nuceni vyhovět politickému cíli indonéské vlády, kterým je zvýhodňování odvětví korozivzdorné oceli.

(465) Na základě údajů poskytnutých indonéskou vládou o produkci a spotřebě niklové rudy v Indonésii za předpokladu, že tyto údaje jsou přesné, jak tvrdí indonéská vláda (viz 348. a 351. bod odůvodnění), je produkce niklové rudy výrazně vyšší než její spotřeba.

(466) Jinými slovy, tato opatření dohromady představují výslovné a pozitivní opatření indonéské vlády, kterým pověřuje společnosti těžící niklovou rudu nebo jim přikazuje, aby dodávaly niklovou rudu tavírnám za cenu nižší než přiměřenou. Úloha indonéské vlády v oblasti těžby přesáhla rámec běžného zásahu jako regulátora trhu v těžebním odvětví. Příslušná opatření neupravovala pouze obecné aspekty trhu, ale ukládala těžebním společnostem konkrétní chování tím, že jim dala za povinnost zpracovávat rudu na domácím trhu, uzavírala vývozní trhy a regulovala cenu s výraznou slevou oproti mezinárodnímu trhu. Všechna tato opatření byla přijata proto, aby těžební společnosti poskytovaly niklovou rudu za cenu nižší než přiměřenou ve prospěch navazujícího průmyslu. Tento záměr byl jasně vyjádřen v mnoha politických prohlášeních a opatřeních.

(467) Tím, že indonéská vláda těžební společnosti zavázala k dodržování těchto opatření (včetně sankcí a odebrání licencí, viz 337. až 375. bod odůvodnění), zbavila je možnosti svobodně volit strategii produkce a prodeje podle tržních hledisek. Jinými slovy, tato opatření jasně vytvářejí „prokazatelnou souvislost" mezi aktem vlády a chováním soukromých těžebních společností. Indonéská vláda využívala těžební společnosti jako prostředníka pro podporu tavíren a výrobců korozivzdorné oceli. Komise navíc již uvedla, že indonéská vláda v rámci svých vládních funkcí řídí a kontroluje těžbu přírodních zdrojů, včetně niklové rudy (viz 374. bod odůvodnění). Poskytování niklové rudy lze proto považovat za funkci, kterou vláda obvykle vykonává v rámci svých regulačních pravomocí.

(468) Namísto toho, aby indonéská vláda poskytovala niklovou rudu za cenu nižší než přiměřenou přímo odvětví korozivzdorné oceli, aby dosáhla cílů veřejné politiky, jimiž je přilákat tavicí kapacitu prostřednictvím nízkých cen niklové rudy, přiměla těžební společnosti, aby tak činily jejím jménem prostřednictvím souboru pečlivě cílených právních předpisů.

(469) V připomínkách ke konečným informacím vznesla indonéská vláda nejprve námitku proti odkazu na ústavu z roku 1945 v 374. bodě odůvodnění jako zcela irelevantnímu v souvislosti se stanovením finančního příspěvku. V tomto ohledu indonéská vláda připomněla zásadu státní svrchovanosti, která zahrnuje zásadu svrchovanosti nad národními zdroji, jak ji uznal panel WTO ve věci *Čína – suroviny* ([102]).

(470) Komise na úvod poznamenala, že odkazem na ústavu z roku 1945 není dotčena zásada státní svrchovanosti, včetně zásady svrchovanosti nad přírodními zdroji. Komise ve skutečnosti nezpochybnila možnost ani schopnost indonéské vlády přijímat politická a regulační rozhodnutí. Jediným zjištěním, které Komise v 374. bodě odůvodnění vyvodila z ústavy z roku 1945 spolu s horním zákonem z roku 2009, je to, že všechny nerostné suroviny v Indonésii jsou veřejnými přírodními zdroji, které kontroluje a využívá stát. Komise pouze na základě citace ústavy z roku 1945 omezené na čl. 33 odst. 2 neprokázala, že by indonéská vláda poskytovala finanční příspěvek v souvislosti s poskytováním niklové rudy z ceny nižší než přiměřené. Význam ústavy z roku 1945 je odůvodněn tím, že článek 33 je dvakrát zmíněn v preambuli horního zákona z roku 2009, který vlastně reguluje těžební odvětví a provádí zásadu zakotvenou v ústavě z roku 1945. Komise dále uvedla, že zásada státní svrchovanosti nevylučuje, aby určitá politická a regulační rozhodnutí, která indonéská vláda svobodně přijala, mohla být společně se všemi

([102]) Zprávy panelu, *China – Measures Related to the Exportation of Various Raw Materials*, WT/DS394/R, Add.1 a Corr.1 / WT/DS395/R, Add.1 a Corr.1 / WT/DS398/R, Add.1 a Corr.1, přijaté dne 22. února 2012, ve znění zpráv Odvolacího orgánu WT/DS394/AB/R / WT/DS395/AB/R / WT/DS398/AB/R, DSR 2012:VII, s. 3 501, body 7.378 a 7.380.

dalšími dostupnými důkazy kvalifikována jako poskytnutí finančního příspěvku pro účely závazků indonéské vlády v rámci WTO. Ve věci *Čína – suroviny* panel sice uznal, že *„schopnost uzavírat mezinárodní dohody, jako je dohoda o WTO, je typickým příkladem výkonu svrchovanosti“* ([103]), ale připomněl, že *„členové musí vykonávat svou svrchovanost nad přírodními zdroji v souladu se svými závazky vůči WTO“* ([104]). V důsledku toho panel ve věci *Čína – suroviny* doporučil ([105]), a Odvolací orgán potvrdil ([106]), že Čína musí své vývozní clo a svou vývozní kvótu na některé suroviny sladit se svými závazky vůči WTO. Komise proto považovala odkaz na Ústavu za relevantní pro pochopení právního kontextu a tuto námitku zamítla.

(471) Indonéská vláda rovněž tvrdila, že těžební zákony, nařízení a politiky citované Komisí jsou v souvislosti se stanovením finančního příspěvku irelevantní, jelikož nezasahují do obchodních transakcí mezi podnikatelskými subjekty. Indonéská vláda tvrdila, že Komise nesprávně vyložila význam slova „kontrola“, které je obsaženo v řadě ustanovení a které ve skutečnosti odkazuje na činnost řízení a dohledu nad těžebními podniky nebo činnostmi s cílem bojovat proti nezákonné těžbě, předcházet škodám na životním prostředí způsobeným těžebními činnostmi a zajistit, aby byl těžební průzkum plně v souladu se správnou těžební praxí. V této souvislosti se odvolává na definice řízení, dohledu, ochrany veřejnosti a prováděcích pokynů obsažené v kapitole XIX horního zákona z roku 2009 a v článku 3 nařízení GR č. 55/2010 a vyzývá Komisi, aby zohlednila všechny právní předpisy, včetně prováděcích opatření, zejména nařízení GR č. 55/2010. Byla toho názoru, že tato ustanovení nedokazují, že zasahovala do soukromých obchodních transakcí a nařizovala těžařům, aby niklovou rudu poskytovali za cenu nižší než přiměřenou.

(472) Indonéská vláda konkrétně zpochybnila úlohu na trhu s niklovou rudou, kterou jí Komise přisoudila ve 327. bodě odůvodnění, odkazem na preambuli nařízení MEMR 26/2018 o provádění správných těžebních postupů a dohledu nad těžbou nerostných surovin a uhlí, kterým se provádí nařízení GR č. 55/2010 a v němž se uvádí, že úkolem indonéské vlády je pouze dohlížet a poskytovat pokyny pro provádění správných těžebních zásad a postupů.

(473) Na zjištění ve 374. bodě odůvodnění, že všechny přírodní zdroje jsou pod její kontrolou, reagovala indonéská vláda tvrzením, že musí kontrolovat těžební odvětví, aby zabránila negativním dopadům těžebních činností, jako je zhoršování životního prostředí a znečištění v souvislosti s těžebními oblastmi.

(474) Komise se v první řadě domnívala, že k závěru o finančním příspěvku v souvislosti s poskytováním niklové rudy za cenu nižší než přiměřenou musí vzít v úvahu všechny příslušné právní předpisy nebo regulaci týkající se těžebního odvětví, včetně prováděcího nařízení. Právní posouzení založené pouze na částečných informacích a důkazech ve spisu, které by opomíjelo potenciálně relevantní informace a důkazy, by zpochybnilo přesnost a přiměřenost zjištění Komise. Bylo tedy zákonnou povinností Komise analyzovat všechny relevantní důkazy, což je v rozporu s tvrzením indonéské vlády. Tento argument byl proto zamítnut.

(475) Co se týče ostatních tvrzení, tvrzení, že Komise nesprávně pochopila význam slova „kontrola“, a částečné, omezené citace některých právních předpisů nejsou samy o sobě způsobilé zvrátit závěry Komise.

(476) Komise nezpochybňuje skutečnost, že kontrola ze strany indonéské vlády prostřednictvím řízení a dohledu je vykonávána také za účelem boje proti nezákonné těžbě, předcházení škodám na životním prostředí a zajištění správných těžebních postupů. Kontrola ze strany indonéské vlády se však neomezuje pouze na tyto činnosti. Jak šetření a důkazy dostatečně prokázaly, kontrola ze strany indonéské vlády byla prováděna také s hlavním cílem

([103]) Zpráva panelu, *China – Raw Materials*, cit., bod 7.382.
([104]) Zpráva panelu, *China – Raw Materials*, cit., bod 7.381.
([105]) Zpráva panelu, *China – Raw Materials*, cit., bod 8.8.
([106]) Zprávy Odvolacího orgánu, *China – Measures Related to the Exportation of Various Raw Materials*, WT/DS394/AB/R / WT/DS395/AB/R / WT/DS398/AB/R, přijaté dne 22. února 2012, DSR 2012:VII, s. 3295, odst. 362 písm. b).

rozvíjet domácí zpracovatelský průmysl, mimo jiné prostřednictvím kontroly produkce a prodejních cen niklové rudy. Fakt, že kontrola může mít i jiné souběžné a/nebo vedlejší cíle, tuto skutečnost nijak nesnižuje. To by již stačilo k zamítnutí tohoto tvrzení.

(477) Pro úplnost Komise analyzovala také definice řízení, dohledu a ochrany veřejnosti v kapitole XIX horního zákona z roku 2009. Uvedla, že se vztahují k činnosti řízení a dohledu, kterou ústřední indonéská vláda vykonává nad provinční a okresní/městskou úrovní v rámci svých pravomocí při řízení těžebního odvětví. To je zřejmé z odstavců uvádějících definice zmiňované indonéskou vládou, konkrétně z článku 139: „*Ministr vydává pokyny k řízení těžební činnosti, kterou provádějí provinční vlády a okresní/městské samosprávy v rámci své pravomoci*“ a čl. 140 odst. 1: „*Ministr vykonává dohled nad řízením těžební činnosti prováděné provinčními vládami a okresními/městskými samosprávami v rámci své pravomoci*.“ To potvrzují i atributy ústřední indonéské vlády v čl. 6 odst. 1 horního zákona z roku 2009, kde písmeno n) říká: „*řídit činnosti řízení těžby nerostných surovin a uhlí, které provádějí regionální vlády, a dohlížet na ně*“. Proto se činnost řízení a dohledu a její definice týkají řízení a dohledu ústřední indonéské vlády ve vztahu k místním vládním úrovním. To však představuje pouze jeden z atributů ústřední indonéské vlády. Komise například konstatuje, že indonéská vláda ve svých argumentech neodkázala na kapitolu III horního zákona z roku 2009, výslovně nazvanou „*Kontrola nerostných surovin a uhlí*“. Tato kontrola se provádí na všech úrovních indonéské vlády (čl. 4 odst. 2: „*provádí vláda a/nebo regionální vlády*“), na rozdíl od řízení a dohledu v kapitole XIX, které vykonává konkrétně ministr energetiky a nerostných zdrojů. Kromě toho článek 5 horního zákona z roku 2009 dále rozvádí pojem kontroly, když uvádí, že „*v národním zájmu ... může vláda ... přijmout politiku přednostního uspokojování domácích potřeb v oblasti nerostných surovin a/nebo uhlí*“ (odstavec 1), že „*národní zájmy ... mohou být realizovány prostřednictvím dohledu nad těžbou a vývozem*“ (odstavec 2) a že „*při provádění dohledu ... má vláda pravomoc stanovit roční množství produkce jakékoli komodity pro kteroukoli provincii*“ (odstavec 3). Dohled uvedený v článku 5 se velmi liší od dohledu uvedeného v kapitole XIX. V definici dohledu, kterou uvádí indonéská vláda, obsažené v článku 141 kapitoly XIX horního zákona z roku 2009, totiž nelze nalézt žádný odkaz na produkci a vývoz. Indonéská vláda nepředložila žádný důkaz o tom, že pojem kontrola je v článku 141 definován jako dohled, ani že dohled uvedený v článku 5 je definován v článku 141. Definice dohledu v článku 141 totiž jasně odkazuje na „*dohled ve smyslu článku 140*“, tj. na dohled ústřední indonéské vlády nad místními vládními úrovněmi při řízení těžebního odvětví.

(478) Opětovně, rovněž s odkazem na článek 3 nařízení GR č. 55/2010, provádí indonéská vláda částečný výklad právních předpisů. Ačkoli Komise nezpochybňuje definici pokynů uvedenou v článku 3, poznamenává, že tato definice není pro posouzení kontroly relevantní. Podstatné je například to, že místo toho, aby „*ministr, guvernér nebo regent/starosta v souladu se svými pravomocemi dohlíželi na provádění řízení těžebních podniků…*“(čl. 13 odst. 2), že „*[d]ohled podle čl. 13 odst. 2 se provádí na základě těchto činností: … b. uvádění na trh*“ (čl. 16 písm. b)) a konečně, že „*[d]ohled nad uváděním na trh podle čl. 16 písm. b) by měl zahrnovat alespoň toto: a. realizace produkce a prodeje včetně kvality a množství a ceny nerostných surovin a uhlí*“ (článek 22). Indonéská vláda se nezabývala žádným z těchto jasných právních základů pro kontrolu z její strany a její zásahy do stanovování cen niklové rudy.

(479) Kromě toho Komise s odkazem na nařízení MEMR 26/2018 nezpochybnila, že podle jeho preambule je úkolem indonéské vlády pouze dohlížet na provádění správných těžebních zásad a postupů a poskytovat k němu pokyny. Komise se domnívá, že toto prohlášení samo o sobě není dostatečné pro popis úlohy indonéské vlády. Naopak je třeba poznamenat, že definice správných těžebních postupů „*zahrnuje ... b. řízení těžební činnosti*“ (čl. 3 odst. 2 písm. b)), které potažmo „*zahrnuje provádění: a. uvádění na trh*“ (čl. 3 odst. 4 písm. a)). Tato ustanovení o uvádění na trh provádějí držitelé licencí IUP a IUPK pro provozní činnost a „*skládají se přinejmenším z: ... c. prodejní ceny nerostných surovin a uhlí, která se řídí referenční cenou nerostných surovin, referenční cenou uhlí nebo prodejní cenou, kterou stanovil ministr; d. stanovení cen v příslušných kupních smlouvách podle referenční ceny nerostných surovin nebo referenční ceny uhlí*“ (čl. 30 odst. 1 písm. c) a d)). I v tomto případě se indonéská vláda opírala o selektivní citace a záměrně se nezabývala nejdůležitějšími ustanoveními právních předpisů, které ve svém podání citovala. Proto byla tato tvrzení zamítnuta.

(480) Indonéská vláda dále tvrdila, že těžaři a tavírny niklové rudy mohou zcela svobodně a nezávisle na indonéské vládě vyjednávat o svých obchodních transakcích, včetně ceny niklové rudy. Podle indonéské vlády měla HPM zajistit i) platby licenčních poplatků a ii) obchodní spravedlnost, přičemž HPM sloužila rovněž jako povinná minimální cena niklové rudy.

(481) Komise na začátku poznamenala, že je samo o sobě rozporuplné, když indonéská vláda na jedné straně tvrdí, že těžaři a tavírny niklové rudy mohou plně svobodně vyjednávat o ceně niklové rudy, a na druhé straně tvrdí, že HPM funguje jako povinná minimální cena. Samotná existence HPM a její role ukazuje, že těžaři a tavírny niklové rudy nemají při vyjednávání o cenách niklové rudy úplnou svobodu. Tvrzení, že HPM je minimální cenou, je navíc v rozporu s převažujícími důkazy ve spisu, které ukazují, že ceny niklové rudy v praxi po celé období odpovídaly HPM u transakcí mezi stranami ve spojení a stranami, které nejsou ve spojení, (viz 518. bod odůvodnění). Z toho vyplývá, že HPM byla regulovaným a povinným mechanismem tvorby ceny, kterým se řídily všechny strany, a že její mechanismus prostřednictvím libovolného korekčního faktoru byl navržen a zaveden tak, aby zajistil výraznou slevu ve srovnání s mezinárodními cenami niklové rudy. Toto tvrzení bylo proto zamítnuto.

(482) V reakci na zjištění, že indonéská domácí cena je udržována výrazně pod mezinárodními cenami, indonéská vláda prohlásila, že žádný předpis takto nezasahuje. Indonéská vláda tvrdila, že podle nařízení MEMR 7/2017 byla HPM naopak stanovena na základě převládající tržní ceny a že její povinné zavedení podle nařízení MEMR 11/2020 ukazuje, jak indonéská vláda dodržuje mezinárodní cenu, neboť HPM zahrnuje HMA, která obsahuje prvek mezinárodní ceny. Navzdory tomu indonéská vláda tvrdila, že obchodní rozhodnutí v transakcích plně závisí na stranách, aniž by indonéská vláda jakkoli zasahovala.

(483) Komise tvrzení indonéské vlády důrazně odmítla jako neopodstatněné. Je sice pravda, že HPM odkazuje na HMA, která odráží mezinárodní cenu niklu podle LME, ale HMA je poté upravena libovolným korekčním faktorem, jak je vysvětleno ve 460. bodě odůvodnění. Tento korekční faktor zavádí významnou „*diskontní nebo prémiovou hodnotu vůči kvalitě prodávané komodity*“ (příloha vyhlášky MEMR č. 2946 K/30/MEM/2017), která zajišťuje, že se domácí ceny niklové rudy vždy udržují pod mezinárodní úrovní. Tento argument byl proto zamítnut.

(484) Pokud jde o úlohu těžařů, kteří jednají jako veřejnoprávní subjekt, indonéská vláda s odkazem na 373. bod odůvodnění tvrdila, že nikdy nepověřila těžaře, aby vykonávali vládní funkce, a ve spise pro to nejsou žádné důkazy.

(485) V reakci na 375. bod odůvodnění indonéská vláda rovněž upřesnila, že nikdy neurčovala, komu by měli těžaři prodat niklovou rudu k dalšímu zpracování. Zejména odkazuje na čl. 104 odst. 1 horního zákona z roku 2009, kde formulace „*mohou spolupracovat*“ znamená, že těžaři mohou spolupracovat s jinými podnikatelskými subjekty.

(486) Komise uvedla, že zjištění, že těžaři niklové rudy jednají jako veřejnoprávní subjekty, vyplývá z převažujícího množství důkazů a následných zjištění rozebraných v 371. až 445. bodě odůvodnění. Pokud jde o pokyny týkající se toho, komu mají těžaři prodávat niklovou rudu, Komise uznala, že indonéská vláda přímo nenutí těžaře spolupracovat s jinými držiteli povolení k těžbě nebo zvláštních povolení k těžbě. Těžaři jsou však podle článku 102 horního zákona z roku 2009 povinni zvyšovat přidanou hodnotu své produkce. Pokud to nemohou udělat sami, musí spolupracovat s jinými držiteli povolení k těžbě nebo zvláštního povolení k těžbě. Jakmile se rozhodnou spolupracovat, horní zákon z roku 2009 výrazně omezuje počet potenciálních spolupracujících stran, neboť v článku 103 stanoví, že výstup musí být zpracován v Indonésii, a omezuje účast na zpracování výstupu na držitele povolení k těžbě nebo zvláštního povolení k těžbě. Povolení k těžbě nebo zvláštní povolení k těžbě navíc vydává indonéská vláda. Toto tvrzení bylo proto zamítnuto.

(487) Indonéská vláda dále uvedla, že nikdy neurčovala, které společnosti a oblasti mohou těžit niklovou rudu. Konstatovala, že povolení k těžbě mají kontrolní a regulační funkci s cílem zajistit, aby činnosti nebyly ve vzájemném rozporu a aby nedocházelo ke zneužívání udělených povolení. Na podporu tohoto tvrzení odkázala na nařízení MEMR 7/2020, v němž se uvádí, že účelem povolení k těžbě je zaručit právní jistotu, zajistit účinnost a efektivitu těžebních činností a podpořit rozvoj podnikání. Opět požádala Komisi, aby se zabývala také prováděcími předpisy, jako je nařízení MEMR 25/2018 týkající se podnikání v oblasti těžby nerostných surovin a uhlí, které vysvětluje plánování a administrativní kroky při těžbě niklové rudy. Pokud jde o RKAB, zejména

připomněla, že množství niklové rudy, které se má vytěžit, závisí na výsledcích průzkumu a studie proveditelnosti vypracovaných společnostmi. Indonéská vláda schvaluje RKAB, pokud je v souladu se studií proveditelnosti a vyžaduje od těžařů pouze další zpracování nerostu do určitého stupně čištění. Tvrdila, že tento požadavek je běžný a nevyplývá z odvětví korozivzdorné oceli.

(488) Komise uvedla, že různé cíle vydání povolení k těžbě nemají vliv na zjištění, že indonéská vláda prostřednictvím povolení k těžbě určuje, které společnosti mohou těžit niklovou rudu. Komise dále podotýká, že indonéská vláda nezpochybnila zjištění, že prostřednictvím rozhodnutí o plánování na vnitrostátní a místní úrovni určuje, ve kterých oblastech je povoleno těžit niklovou rudu. Komise navíc potvrdila, že ve své analýze zohlednila nařízení MEMR 25/2018 a že to nevedlo k jiným zjištěním, než jsou ta v tomto nařízení. A konečně, pokud jde o RKAB, Komise poznamenala, že indonéská vláda nepředložila celé studie proveditelnosti a vyhnula se diskusi o tom, jak jsou pro každou společnost stanovovány cíle produkce a jak společnost následně sleduje a jedná s ohledem na skutečně dosaženou produkci za období, na které se studie proveditelnosti vztahuje. Vzhledem k nedostatečné spolupráci v tomto důležitém ohledu se Komise musela spolehnout na dedukce na základě článku 28 základního nařízení. Proto byla tato tvrzení, která nebyla jako taková dále doložena, zamítnuta.

(489) V reakci na závěr uvedený ve 393. bodě odůvodnění, že velká část těžařů niklové rudy je ve vlastnictví indonéské vlády, indonéská vláda připomněla, že podle článku 2 zákona č. 19 z roku 2003 jsou podniky ve vlastnictví státu zřizovány s cílem maximalizovat zisk ze své obchodní činnosti.

(490) V tomto ohledu indonéská vláda tvrdila, že stanovení pověření těžařů a nařizování těžařům by vyžadovalo písemnou právní úpravu, která v tomto případě chybí. Indonéská vláda poukázala na příklad odvětví uhlí, kde byla vyhláškou MEMR č. 261 z roku 2019 zavedena maximální cena pro uhlí určené pro státní výrobu elektřiny. Indonéská vláda naopak tvrdila, že takový strop pro niklovou rudu nebo odvětví korozivzdorné oceli neexistuje. Zopakovala, že jediným požadavkem je dodatečné zpracování niklové rudy, aby se dosáhlo určitého minimálního čištění v souladu s nařízením MEMR 25/2018.

(491) Indonéská vláda tvrdila, že v tomto případě nelze nalézt žádný ze tří prvků existence pověření a nařizování, jak je uvedl panel ve věci *USA – vývozní omezení* ([107]). Dodala, že pověření a nařizování nelze zjistit ani na základě ekonomických účinků vládního opatření, přičemž odkázala na rozhodnutí panelu ve věci *USA – vyrovnávací opatření na měkké dřevo z Kanady* ([108]).

(492) Komise uvedla, že skutečnost, že podniky ve vlastnictví státu jsou zřizovány s cílem maximalizovat zisk podle právních předpisů, nezpochybňuje státní vlastnictví a všechny ostatní prvky, na nichž je založen závěr, že těžaři niklové rudy jednali jako veřejnoprávní subjekt. Existence opatření o povinném domácím zpracování, omezeních vývozu a povinném mechanismu tvorby ceny svědčí o tom, že tyto podniky ve vlastnictví státu a další těžaři, kteří se zdaleka nesnažili o maximalizaci zisku, byli nuceni k iracionálnímu ekonomickému chování tím, že byli povinni zpracovávat rudu na domácím trhu, nesměli ji vyvážet, a tím dosahovat vyšší ceny na mezinárodních trzích. Dokonce i na domácím trhu mohli prodávat pouze za nízkou cenu, kterou stanovila vláda (tj. HPM). Proto je právní prostředí vytvořené indonéskou vládou objektivně neslučitelné s údajným legislativním cílem těchto společností maximalizovat svůj zisk.

([107]) Zpráva panelu, *United States – Measures Treating Exports Restraints as Subsidies*, WT/DS194/R, přijatá dne 23. srpna 2001, bod 8.29.

([108]) Zpráva panelu, *United States – Countervailing Measures on Softwood Lumber from Canada*, WT/DS533/R, rozesláno členům WTO dne 24. srpna 2020, body 7.600 a 7.606.

(493) Pokud jde o pověření a nařízení, Komise na začátku uvedla, že podle jejích hlavních zjištění těžaři niklové rudy jednali jako veřejnoprávní subjekty. Proto i kdyby toto tvrzení indonéské vlády bylo opodstatněné, *quod non*, nemělo by to žádný vliv na závěr týkající se finančního příspěvku vlády nebo veřejnoprávního subjektu. Komise ve 446. až 499. bodě odůvodnění v podstatě prokázala existenci pověření a nařízení ze strany indonéské vlády vůči těžařům. Zjištěné důkazy byly považovány za splňující podmínky a požadavky uvedené v příslušné judikatuře WTO. Jak Komise připomněla ve 448. bodě odůvodnění, zjištění ve věci *USA – vývozní omezení* je třeba vykládat společně se zjištěními Odvolacího orgánu, což uznal i panel ve věci *USA – vyrovnávací opatření na měkké dřevo z Kanady*. Kombinace opatření přijatých indonéskou vládou, včetně povinností domácího zpracování, vývozních omezení a povinného cenového mechanismu, jakož i prohlášení učiněná v souvislosti s nimi, ukázala, že indonéská vláda záměrně zavedla tato opatření, aby pověřila dodavatele niklové rudy dodávkami niklové rudy za cenu nižší než přiměřenou nebo je nařídila. Účinky dosažené těmito opatřeními tedy nebyly náhodné nebo pouhým vedlejším produktem ekonomických účinků těchto politik. Proto byla tato tvrzení zamítnuta.

(494) Pokud jde o zákaz vývozu uvedený ve 405. až 413. bodě odůvodnění, indonéská vláda tvrdila, že jeho cílem nebylo zkreslit cenu niklové rudy v Indonésii. Místo toho měl chránit zásoby nerostných surovin a životní prostředí. Indonéská vláda rovněž zopakovala, že transakce s niklovou rudou byly prováděny nezávisle, bez jejího zásahu a s HPM jako minimální cenou, která se určuje podle převládající ceny a praxe na mezinárodním trhu.

(495) V tomto ohledu indonéská vláda připomněla rozhodnutí panelu ve věci *USA – vývozní omezení*, který rozhodl, že zacházení s vývozními omezeními jako s finančním příspěvkem na základě pouhé reakce na opatření není v souladu s Dohodou o subvencích a vyrovnávacích opatřeních ([109]). Panel uvedl, že existence finančního příspěvku by měla být prokázána odkazem na opatření vlády. V daném případě indonéská vláda tvrdila, že pouze vykonává své funkce a že její politika týkající se niklové rudy není opatřením, jehož cílem je poskytovat subvence. Indonéská vláda potvrdila, že zjištění Komise se týkají reakce nebo účinku politiky ohledně niklové rudy.

(496) Komise odkázala na své argumenty ve 493. bodě odůvodnění a uvedla, že její zjištění o existenci finančního příspěvku nejsou založena pouze na zákazu vývozu zavedeném Indonésií, ale na souboru opatření a mechanismů přijatých indonéskou vládou, včetně zejména povinnosti domácího zpracování, RKAB, povinnosti odprodeje, mechanismu stanovení ceny niklové rudy a označení těžebních společností za „národní životně důležité objekty“. Společné uplatňování všech těchto opatření svědčí o promyšleném postupu indonéské vlády pro dosažení jejího politického cíle ve prospěch odvětví zpracování niklu, zejména výrobců plochých za studena válcovaných výrobků z korozivzdorné oceli. Tvrzení bylo proto považováno za neopodstatněné a bylo zamítnuto.

(497) V reakci na zjištění uvedené ve 330. bodě odůvodnění týkající se vztahu mezi politikou indonéské vlády v oblasti niklové rudy a spoluprací mezi indonéskou vládou a čínskou vládou indonéská vláda tvrdila, že dohoda mezi ní a čínskou vládou o rozšíření a prohloubení dvoustranné hospodářské a obchodní spolupráce nemá žádnou souvislost s poskytováním niklové rudy za cenu nižší než přiměřenou. Podle indonéské vlády se spolupráce s čínskou vládou neomezovala pouze na odvětví korozivzdorné oceli. V každém případě indonéská vláda připomněla, že provádění jakékoli mezinárodní dohody podléhá indonéskému právu, které se vztahuje na všechny účastníky indonéského trhu.

(498) Komise poznamenala, že spolupráce mezi čínskou vládou a indonéskou vládou, zjištěná v tomto šetření, ukazuje, že přístup k indonéské niklové rudě byl jedním z hlavních cílů spolupráce Číny na projektu Morowali. Dohoda mezi indonéskou vládou a čínskou vládou o rozšíření a prohloubení dvoustranné hospodářské a obchodní spolupráce pochází z roku 2011, tedy z doby, kdy byl vývoz niklové rudy do Číny vysoký, jak ukazuje tabulka 2, a kdy ještě neplatil zákaz vývozu z roku 2014. Nicméně dohoda již obsahovala odkaz na „*ocelářský průmysl*“ (článek III) jako jednu z oblastí spolupráce, neboť horní zákon z roku 2009 již stanovil povinnost domácího zpracování s pětiletou odkladnou lhůtou. V každém případě cíl čínské spolupráce nemá žádný vliv na zjištění o napadnutelnosti poskytování niklové rudy za cenu nižší než přiměřenou, neboť se týkal pouze kontextu, v němž byl tento program prováděn. Pro zjištění týkající se tohoto programu byla relevantní opatření přijatá indonéskou vládou. Toto tvrzení bylo proto zamítnuto.

([109]) Zpráva panelu, *US – Exports Restraints*, cit., bod 8.34.

Závěr

(499) Komise tudíž dospěla k závěru, že existuje dostatek důkazů o tom, že opatření přijatá indonéskou vládou byla výslovně určena k tomu, aby pověřila společnosti zabývající se těžbou niklu plněním politických cílů nebo aby jim to nařídila ve prospěch odvětví korozivzdorné oceli způsobem, který se rovná napadnutelné subvenci podle čl. 3 odst. 1 písm. a) bodů iv) a iii) základního nařízení, v souladu s výkladem a uplatněním ve shodě s příslušnou normou WTO podle čl. 1 odst. 1 písm. a) bodů iv) a iii) Dohody o subvencích a vyrovnávacích opatřeních.

4.4.3.2.2. Výhoda

(500) Komise dospěla k závěru, že společnosti těžící niklovou rudu představují veřejnoprávní subjekt a/nebo je indonéská vláda pověřila poskytováním niklové rudy odvětví korozivzdorné oceli nebo jim to nařídila.

(501) V dalším kroku Komise posuzovala, zda těžební společnosti jednající jako veřejnoprávní subjekty nebo pověřené či usměrňované indonéskou vládou skutečně poskytovaly niklovou rudu za cenu nižší než přiměřenou. To si vyžádalo podrobnou analýzu vývoje trhu v Indonésii ve srovnání s vhodným měřítkem.

(502) V souladu s čl. 3 odst. 2, článkem 5 a čl. 6 písm. d) základního nařízení posoudila Komise výši napadnutelných subvencí na základě výhody u příjemce, která byla zjištěna za období šetření.

(503) Komise proto nejprve posoudila, zda ceny stanovené těžebními společnostmi v Indonésii mohou představovat vhodnou referenční hodnotu.

(504) Jak je uvedeno ve 435. až 437. bodě odůvodnění, šetření ukázalo, že stanovení ceny niklové rudy podléhá vládnímu mechanismu tvorby ceny a dalším vládním zásahům, které brání tomu, aby cenu určovala běžná tržní dynamika nabídky a poptávky.

(505) Jak bylo připomenuto ve 458. bodě odůvodnění, indonéská vláda začala regulovat některé aspekty cen niklové rudy již v roce 2010.

(506) S postupným zaváděním omezení vývozu a dalších opatření od roku 2014 s cílem dosáhnout svého cíle vybudovat navazující odvětví korozivzdorné oceli na domácím trhu a podpořit toto vybudování mimo jiné prostřednictvím nízkých cen niklové rudy změnila indonéská vláda postupně způsob stanovení ceny. Tyto politiky indonéské vlády úspěšně dosáhly svého cíle vytvořit přebytek nabídky niklové rudy na indonéském trhu ve prospěch odvětví korozivzdorné oceli. V důsledku toho toto odvětví získalo značnou cenovou sílu vůči těžebním společnostem, a výrazně tak snížilo ceny niklové rudy v Indonésii.

(507) V této souvislosti, jak bylo vysvětleno výše, byl mechanismus tvorby ceny stanovený v článku 85 v roce 2017 změněn, když indonéská vláda začala regulovat nejen cenu niklové rudy, pokud jde o licenční poplatky, ale i skutečnou transakční cenu.

(508) Připomínáme, že indonéská vláda stanovila prostřednictvím svých zvláštních předpisů skutečný mechanismus pro stanovení referenčních cen pro transakce mezi těžebními společnostmi a tavírnami, aby dosáhla výrazné slevy z ceny niklové rudy na mezinárodních trzích. Referenční cena niklu (HPM) byla stanovena podle vzorce uvedeného ve vyhlášce MEMR č. 2946K/30/MEM/2017 (dále jen „vyhláška MEMR 7/2017“) takto: HPM niklová ruda = % Ni x CF x HMA nikl. „1. *HPM niklová ruda je cena kovového nerostu ve formě niklové rudy v USD/DMT 2. % Ni je obsah Ni v niklové rudě. 3. CF je korekční faktor, což je procentní částka, která zohledňuje slevu nebo prémii oproti kvalitě prodávané komodity pod podmínkou, že: a. CF pro niklovou rudu s 1,9 % Ni = 20 % a b. CF bude kolísat směrem nahoru/dolů o 1 % při každém zvýšení obsahu Ni o 0,1 %.*“ MEMR 7/2017 definuje HPM jako „*cenu kovových nerostů, která je stanovena v místě prodeje, vyplaceně na loď, pro každou těžební komoditu kovových nerostů*“; a HMA jako „*cenu získanou z průměrných zveřejněných cen kovových nerostů v předchozím měsíci nebo cenu ke stejnému datu jako transakci podle cenové nabídky ze zveřejněné ceny kovových nerostů*“. Výši HMA určuje každý měsíc ministr a odkazuje na mezinárodní ceny, jako je cena niklu na londýnské burze LME.

(509) Článek 2 vyhlášky MEMR 7/2017 dále uvádí toto: „*(1) Držitelé licencí IUP na těžbu kovových nerostů, IUP na těžbu uhlí, IUPK na těžbu kovových minerálů a IUPK na těžbu uhlí se při prodeji produktů kovových nerostů nebo uhlí musí řídit cenami HPM nebo HPB pro kovy.*“

(510) Indonéská vláda tvrdila, že HPM je vázána na mezinárodní ceny a měla by být považována za minimální cenu pro skutečné transakce mezi producenty niklové rudy a odběrateli niklové rudy. Komise konstatuje, že vzorec pro výpočet regulované HPM pro niklovou rudu je sice skutečně vázán na mezinárodní cenu niklové rudy, ale zahrnuje významný korekční faktor, který zajišťuje, že indonéská domácí cena niklové rudy je výrazně nižší než mezinárodní ceny. Skutečná cena transakcí musí ze své podstaty zajišťovat výraznou slevu oproti mezinárodním cenám.

(511) Ačkoli HPM v té době nebyla povinnou cenou, byla důležitá pro ochranu subjektů podnikajících v oblasti těžby a tavení při nákupu a prodeji nerostných surovin. Generální ředitel Ministerstva energetiky a nerostných zdrojů uvedl, že vláda cenu zavede v říjnu 2017 a že bude vyhlašována každý měsíc. Dále bylo uvedeno, že „*HPM se stane referenční cenou, aby těžební společnosti neprodávaly za vyšší cenu, jinak by podnikatelé v oblasti tavení nenakupovali nikl za cenu, která je hluboko pod tržní cenou. V tomto případě vláda nechce, aby jedna strana byla při určování cen komodit nadřazena druhé*“ ([110]). To potvrzuje i publikace indonéské Asociace společností zpracovatelského a rafinačního průmyslu (AP3I) ze září 2017, která zmiňuje, že HPM má chránit tavírny a těžaře při transakcích prodeje a nákupu nerostných surovin ([111]). Jinými slovy, HPM – stanovená na úrovni hluboko pod mezinárodní cenou – se stala referenční cenou niklové rudy v Indonésii.

(512) Vzhledem k tomu, že politika indonéské vlády zaměřená na rozvoj odvětví korozivzdorné oceli byla účinně prováděna a úspěšná, výsledné nízké ceny niklové rudy spolu s kupní silou odvětví korozivzdorné oceli podporovanou vládou zhoršily obtížnou finanční situaci těžebních společností, z nichž většině hrozilo ukončení činnosti. Těžaři kvůli tomuto příklonu k odvětví korozivzdorné oceli také organizovali protesty a sociální nepokoje. Proto se indonéská vláda musela uchýlit k HPM jako ke způsobu, jak zvýhodnit odvětví korozivzdorné oceli, ale zároveň zamezit tomu, aby těžební společnosti buď zkrachovaly, nebo aby se ještě více zvýšila jejich sociální nespokojenost s vládou. To by způsobilo narušení dodávek a možné zvýšení cen na úkor odvětví korozivzdorné oceli, což by ohrozilo hlavní cíl politiky indonéské vlády. Vedlejším účinkem HPM bylo také zajištění minimální úrovně státních příjmů z licenčních poplatků, které byly rovněž značně ovlivněny nadměrnou nabídkou niklové rudy a odpovídajícím snížením cen v důsledku úspěšného politického příklonu ve prospěch odvětví korozivzdorné oceli.

(513) V lednu 2020 indonéská vláda znovu zavedla úplný zákaz vývozu niklové rudy všech stupňů čistoty. To zvýšilo již existující nerovnováhu na indonéském trhu s niklovou rudou ve prospěch tavíren, a proto se indonéská vláda rozhodla regulovat cenu niklové rudy prostřednictvím zvláštních právních předpisů a s využitím HPM. V dubnu 2020 proto Ministerstvo energetiky a nerostných zdrojů revidovalo vyhlášku MEMR 7/2017 a vydalo MEMR 11/2020. Tímto nařízením se mění článek 2 týkající se pokynů pro prodej kovových nerostů a uhlí. Podle nového článku 2: „*(1) Držitelé licencí IUP na těžbu kovových nerostů, IUP na těžbu uhlí, IUPK na těžbu kovových minerálů a IUPK na těžbu uhlí se při prodeji produktů kovových nerostů nebo uhlí musí řídit cenami HPM nebo HPB*.“ Podle vyhlášky MEMR 7/2017 se tedy těžaři museli cenou HPM řídit při svých prodejních transakcích, podle MEMR 11/2020 museli HPM používat jako transakční cenu. Jak je uvedeno v 508. bodě odůvodnění výše, cenou HPM se rozumí „*cena kovových nerostů, která je stanovena na místě prodeje*“. Jinými slovy, těžební společnosti byly povinny stanovit cenu v souladu s cenou HPM a v praxi tak činily.

(514) Dále byl do MEMR 11/2020 doplněn článek 2A týkající se postupů a povinností při prodeji niklové rudy, který zní takto: „*(1) Držitelé licence IUP pro těžbu kovových nerostů a licence IUPK pro těžbu kovových nerostů, kteří produkují niklovou rudu, musí při prodeji vytěžené niklové rudy používat cenu HPM. (2) Povinnost používat cenu HPM podle odstavce 1 se vztahuje také na držitele licence IUP pro těžbu kovových nerostů a licence IUPK pro těžbu kovových nerostů při prodeji vytěžené niklové rudy jejich přidruženým společnostem. (3) Ostatní strany, které zušlechťují niklovou rudu pocházející od držitelů licence IUP pro těžbu kovových nerostů a licence IUPK pro těžbu kovových nerostů, jsou povinny nakupovat niklovou rudu s využitím ceny HPM.*“

([110]) https://www.tambang.co.id/harga-patokan-mineral-akan-diterapkan-di-bulan-oktober-15712/
([111]) https://www.ap3i.or.id/News/News-Update/Oktober-ESDM-Terapkan-Harga-Patokan-Mineral.html

(515) Článek 3 zní: „*(1) Cena HPM pro kov podle článku 2 je*: *a. dolní mezní cena pro výpočet povinnosti platit poplatky za těžbu držitelům licence IUP pro těžbu kovových nerostů a licence IUPK pro těžbu kovových nerostů.*“ Tentýž článek rovněž uvádí, že „*(3) Pokud se referenční období pro referenční cenu kovového nerostu ve výpočtu ceny HPM pro kov liší od období nabídky transakce, sankce za nečistoty nebo bonusy pro určité nerosty při prodeji niklové rudy se provádějí za těchto podmínek: a. pokud je transakční cena nižší než cena HPM pro kov v období nabídky podle referenční ceny kovového nerostu nebo pokud existuje sankce za nečistoty, může být prodej uskutečněn podle ceny HPM pro kov s maximálním rozdílem 3 % (tří procent); nebo b. pokud je transakční cena vyšší než cena HPM pro kov v období nabídky podle referenční ceny kovového nerostu nebo pokud existuje bonus pro určité nerosty, musí se prodej řídit transakční cenou vyšší než cena HPM pro kov.*“

(516) V návaznosti na mechanismus tvorby ceny zavedený na konci roku 2017 odráží regulovaná cena niklové rudy, provedená do právních předpisů, stejný přístup a logiku. Jedná se o cenu, kterou stanovila vláda, jejímž hlavním cílem je zajistit, aby niklová ruda byla dodávána s výraznou slevou oproti mezinárodní ceně na londýnské burze ve prospěch odvětví korozivzdorné oceli. Cena zároveň zohledňuje i zájmy těžařů, aby byla zajištěna kontinuita dodávek za tuto zvýhodněnou cenu a aby se zabránilo bankrotům a sociálním nepokojům. A konečně zajišťuje minimální úroveň příjmů pro stát, i když mnohem nižší, než kdyby sleva oproti mezinárodní ceně neexistovala. To potvrdil i úřadující generální ředitel pro nerostné suroviny a uhlí, který, jak je uvedeno, řekl, že hodlá nalézt „*spravedlnost pro tavírny, které chtějí co nejnižší ceny*“. *Na druhé straně však musí zajistit, aby těžba niklu poskytovala dostatečnou marži pro těžební odvětví*“ ([112]). Jinými slovy, cena niklové rudy v Indonésii není volně určována podle tržních podmínek, ale je stanovena v úzkém cenovém koridoru indonéskou vládou, aby bylo dosaženo příslušných politických cílů.

(517) Při šetření byla potvrzena i skutečnost, že cena HPM, provedená do právních předpisů v dubnu 2020, byla pokračováním mechanismu z roku 2017. Hlavní rozdíl spočíval v tom, že před vstupem nařízení MEMR 11/2020 v platnost byla v kupních smlouvách na niklovou rudu cena této rudy stanovena jako absolutní hodnota. Po vstupu nařízení MEMR 11/2020 v platnost byla cena niklové rudy v kupních smlouvách stanovena jako vládní cena HPM. Empirické důkazy shromážděné v rámci šetření (tj. nákupy niklové rudy skupiny IRNC Group) potvrdily, že ceny během období šetření před vstupem nařízení MEMR 11/2020 v platnost a po něm jsou v podstatě stejné, tj. v souladu s mechanismem HPM ve znění před dubnem 2020 a po něm.

(518) Šetření rovněž odhalilo, že cenový vzorec z dubna 2020 byl upraven pomocí „1 % obsahu vlhkosti“. Společnost IRNC uvedla, že vládní vzorec se vztahuje na suchou niklovou rudu, a jelikož se niklová ruda prodává v mokré formě, musí být tento vzorec odpovídajícím způsobem upraven. Pokud tomu tak je, pak je to v rozporu s tvrzením indonéské vlády, že cena HPM byla v minulosti používána pouze pro výpočet licenčních poplatků. Šetření skutečně odhalilo, že kupní cena společnosti IRNC a jejích společností ve spojení se během období šetření velmi blížila vládní ceně. Kromě toho nebyl zjištěn žádný cenový rozdíl mezi nákupy niklové rudy od dodavatelů ve spojení oproti nákupům od dodavatelů, kteří nejsou ve spojení. Z prodejních transakcí jediného těžaře niklu, který tyto informace v rámci šetření předložil, během období šetření vyplynulo, že všem zákazníkům byla za stejný druh niklové rudy účtována velmi podobná cena. To ukazuje, že vládou stanovená cena niklové rudy byla v praxi dodržována.

(519) Na základě všech výše uvedených důkazů dospěla Komise k závěru, že indonéská vláda zasahuje do trhu s niklovou rudou tím, že konkrétně reguluje transakční cenu niklové rudy mezi těžebními společnostmi a tavírnami. Tato cena tedy není tržní cenou, ale cenou, kterou stanovila vláda s ohledem na své specifické politické cíle. Již z tohoto důvodu se Komise domnívá, že ceny niklové rudy v Indonésii jsou zkreslené a nelze je použít jako referenční hodnotu pro účely stanovení výhody.

(520) Kromě vládní regulace cen niklové rudy však existují i další narušení trhu ze strany indonéské vlády, která specificky ovlivňují ceny niklové rudy v Indonésii, což potvrzuje, že tyto ceny nemohou sloužit jako referenční hodnota. Zejména vládou daná povinnost tavíren zpracovávat niklovou rudu na domácím trhu spolu s konkrétními cíli

([112]) https://www.esdm.go.id/en/media-center/news-archives/-new-regulation-on-mineral-ore-benchmark-price-issued

produkce vede k nadměrné nabídce na domácím trhu, a snižuje tak domácí ceny. K nadměrné nabídce niklové rudy na domácím trhu, a tedy ke snížení cen, přispěla i omezení vývozu. Žádná jednotlivá transakce s niklovou rudou v Indonésii neunikne skutečnosti, že různá narušení trhu, která přímo či nepřímo ovlivňují ceny, vedou k tomu, že všechny ceny niklové rudy v Indonésii jsou zkreslené.

(521) V důsledku toho Komise dospěla k závěru, že těmito opatřeními je ovlivněn celý domácí trh s niklovou rudou a že není možné stanovit nezkreslenou cenu niklové rudy na indonéském trhu podle převládajících domácích podmínek. Neexistovaly tedy žádné domácí ceny, které by mohly sloužit jako vhodné srovnání.

(522) Komise proto musela hledat vhodnou referenční hodnotu v zahraničí ([113]). V této souvislosti Komise uvedla, že od zastavení indonéského vývozu niklové rudy v roce 2014 došlo k výraznému rozvoji vývozu niklové rudy z Filipín, zejména na hlavní spotřební trh, kterým je ČLR. Filipínská lateritová niklová ruda má stejné vlastnosti jako indonéská lateritová niklová ruda. Těží se stejným postupem v povrchových dolech jako v Indonésii a má podobný obsah niklu jako indonéská ruda. Filipínské i indonéské rudy se těží v podobně vlhkém klimatu, takže mají relativně vysoký a podobný obsah vody. Jelikož filipínská niklová ruda není ovlivněna vládními opatřeními, která narušují indonéský trh, a vzhledem k tomu, že převládající tržní podmínky v obou zemích, včetně kvality, dostupnosti, prodejnosti, dopravy a dalších podmínek nákupu nebo prodeje, jsou podobné, považovala Komise filipínskou a indonéskou niklovou rudu za srovnatelné. Existuje také zeměpisná blízkost, která rovněž přispívá k tomu, že situace filipínské niklové rudy je srovnatelná se situací, která by panovala v Indonésii, kdyby neexistovala rušivá opatření indonéské vlády.

(523) Komise se proto domnívala, že v souladu s čl. 6 písm. d) druhým pododstavcem bodem ii) základního nařízení představuje vývozní cena z Filipín vhodnou referenční hodnotu pro posouzení, zda ceny indonéské niklové rudy byly, či nebyly nižší než přiměřené. Jako referenční cena pro filipínskou niklovou rudu je považována cena FOB Filipíny, kterou uvádí společnost FerroAlloyNet, s obsahem niklu 1,8 %. Tyto informace předložil žadatel za každé čtvrtletí. Kromě toho poskytl referenční hodnoty (rovněž čtvrtletně) pro výrobky s obsahem niklu 1,5 %, 1,6 %, 1,9 % a 2,0 %. Tyto referenční hodnoty byly použity pro stanovení referenčních hodnot pro další stupně nakupované skupiny IRNC Group na základě obsahu niklu (1,3 %, 1,4 %, 1,7 %, 2,1 %, 2,2 %, 2,3 % a 2,4 %).

(524) Tyto referenční hodnoty byly porovnány s oznámenými nákupními cenami společností v rámci skupiny IRNC Group (IRNC, GCNS, ITSS, SMI a TSI) v období šetření podle obsahu niklu i příslušného čtvrtletí. Rozdíly získané z tohoto srovnání byly vypočteny pro každou společnost skupiny v IDR. Z výše uvedených bodů odůvodnění vyplývá, že ceny indonéské niklové rudy na domácím trhu byly trvale nižší než zástupná referenční cena (ceny FOB Filipíny). Komise tudíž dospěla k závěru, že opatření indonéské vlády dávají společnostem těžícím niklovou rudu, které jednají jako veřejnoprávní subjekty a/nebo subjekty vládou pověřené nebo usměrňované, za povinnost poskytovat nikl indonéskému odvětví korozivzdorné oceli za cenu nižší než přiměřenou.

(525) Komise proto porovnala skutečnou domácí nákupní cenu niklové rudy pro spolupracující výrobce s nezkreslenou referenční cenou na Filipínách.

(526) Ve svých připomínkách ke konečným informacím se indonéská vláda a skupina IRNC Group neshodly na referenční hodnotě pro niklovou rudu založenou na niklové rudě z Filipín, protože: i) filipínský laterit má vlastnosti niklové rudy s obsahem Ni < 1,5 % (limonit), zatímco indonéská lateritová niklová ruda má vlastnosti niklové rudy s obsahem Ni > 1,5 %; ii) množství lateritové niklové rudy vytěžené v Indonésii je více než dvojnásobné oproti produkci na Filipínách a iii) náklady na tunu vytěženého niklu v Indonésii jsou nižší než na Filipínách, protože průměrná mocnost niklového lateritu v Indonésii je 30 m, zatímco na Filipínách pouze 20 m, a ložisko niklu v Indonésii je na úrovni 1,8 % obsahu niklu, zatímco na Filipínách je 1,6 % obsahu niklu. Kromě toho jak indonéská vláda, tak společnost IRNC tvrdily, že indonéský zákaz vývozu, který stlačil domácí cenu, zvýšil ceny niklové rudy z Filipín. Správnou referenční hodnotou by podle indonéské vlády měly být skutečné výrobní náklady na niklovou rudu společnosti IRNC, jak byly stanoveny v antidumpingovém šetření dovozu některých za tepla válcovaných

([113]) Zpráva Odvolacího orgánu, *United States – Countervailing Measures on Certain Hot-Rolled Carbon Steel Flat Products from India*, WT/DS436/AB/R, přijatá dne 19. prosince 2014, bod 4.158.

ocelových plechů a svitků z korozivzdorné oceli ([114]), nebo podle skupiny IRNC Group skutečné výrobní náklady, skutečné prodejní, správní a režijní náklady a přiměřený zisk indonéských producentů niklové rudy, kteří byli předmětem šetření.

(527) Žadatel odpověděl, že podle jeho názoru zůstává filipínská niklová ruda nejvhodnější referenční hodnotou pro indonéskou niklovou rudu. Žadatel dodal, že pokud by Komise usoudila, že filipínská niklová ruda nepředstavuje vhodnou referenční hodnotu, podporuje odkaz na mezinárodní cenu niklu na londýnské burze LME jako jedinou existující alternativní referenční hodnotu. Žadatel připomněl, že z londýnské burzy LME vychází i zveřejněná indonéská cena HMA za nikl, která se používá k určení domácí prodejní ceny niklové rudy (HPM). Jelikož se LME vztahuje na suché metrické tuny, měla by být podle žadatele upravena podle obsahu vlhkosti. Žadatel objasnil, že by se jednalo o konzervativní přístup, protože nezohledňuje obsah železa v niklové rudě.

(528) Společnost IRNC zareagovala na odpověď sdružení EUROFER týkající se využívání londýnské burzy LME jako alternativní referenční hodnoty. Nejprve zdůraznila, že nikl, na který odkazuje londýnská burza LME, a niklová ruda jsou odlišné produkty. Podle skupiny IRNC Group by rozdílné trendy v údajích o cenách niklu na základě londýnské burzy LME, které klesají, a niklové rudy na Filipínách, které rostou, zpochybnily její použití, protože poptávka a nabídka niklu a niklové rudy by se lišily. Za druhé tvrdila, že vzorec navržený sdružením EUROFER cenu niklové rudy nadhodnocuje, protože: i) ne všechen obsah niklu v niklové rudě lze z ní extrahovat a dále zpracovat na čistý nikl, ale je třeba zvážit poměr výtěžnosti niklové rudy k niklu; ii) cena čistého niklu odráží veškeré náklady a výdaje nezbytné k uvedení čistého niklu na trh (např. náklady na niklovou rudu, náklady na energii, náklady na odpisy strojních zařízení, náklady na pracovní sílu, náklady na dopravu, prodejní, režijní a správní náklady a zisky výrobců a obchodníků atd. Skupina IRNC Group dospěla k závěru, že podle jejího názoru vzorec založený na londýnské burze LME nadhodnocuje referenční hodnotu a že správná referenční hodnota by vycházela ze skutečných výrobních nákladů, skutečných prodejních, režijních a správních nákladů a řádného zisku indonéských producentů niklové rudy, kteří jsou předmětem šetření.

(529) Komise všechny argumenty, které strany vznesly, pečlivě zvážila. Počínaje žádostí indonéské vlády a skupiny IRNC Group o použití vnitrostátní referenční hodnoty založené na výrobních nákladech, prodejních, režijních a správních nákladech a přiměřeném ziskovém rozpětí indonéských producentů niklové rudy dospěla Komise k závěru, že by to nebylo proveditelné a v každém případě by to nebylo v souladu s příslušnými právními předpisy. Vzhledem k tomu, že producenti niklové rudy nespolupracovali, neměla Komise k dispozici vnitrostátní údaje o výrobních nákladech a prodejních, režijních a správních nákladech indonéských producentů niklové rudy ani informace o přiměřeném ziskovém rozpětí v Indonésii. Proto by nebylo možné vytvořit referenční hodnotu, jak tyto strany požadují. V každém případě Komise konstatovala, že vzhledem k všudypřítomným domácím deformacím na indonéském trhu s niklovou rudou, jak je podrobně popsáno v oddíle 4.4.3.2.2, dospěla v 521. bodě odůvodnění k závěru, že nemůže nalézt žádnou vhodnou vnitrostátní referenční hodnotu, a proto se musí uchýlit k zahraniční referenční hodnotě. Proto byla tato vnitrostátní alternativní referenční hodnota zamítnuta.

(530) Komise poté pečlivě posoudila argumenty týkající se vzorce založeného na ceně niklu na londýnské burze LME. Na začátku Komise vzala v úvahu, že LME patří mezi největší finanční trhy se základními kovy na světě. Pokud jde o cenu niklu, Komise konstatovala, že cena na londýnské LME vychází ze skutečných transakcí a že její podmínky jsou dobře sladěny s podmínkami na indonéském trhu. Co je důležitější, Komise považovala za přesvědčivý argument, že cena niklu na londýnské burze LME je výchozím bodem metodiky, kterou používá samotná indonéská vláda pro stanovení domácí referenční ceny niklové rudy, protože by to představovalo užší vazbu na indonéský trh a situaci. Ceny niklu na londýnské burze LME proto představují vhodný základ pro výpočet niklové rudy v Indonésii. Komise zároveň poznamenala, že vzorec navrhovaný žadatelem pro ceny niklu by bylo třeba upravit tak, aby zohledňoval některé prvky, které skupina IRNC Group uvedla ve svém podání s protiargumenty. Jelikož v extrémně pozdní fázi šetření nebyly k dispozici dostatečné důkazy, nebylo pro Komisi realizovatelné výše uvedenou úpravu provést, a tudíž použít ceny na londýnské burze LME jako referenční hodnotu v šetření.

([114]) Prováděcí nařízení Komise (EU) 2020/1408 ze dne 6. října 2020, kterým se ukládá konečné antidumpingové clo a s konečnou platností se vybírá prozatímní clo na dovoz některých za tepla válcovaných ocelových plechů a svitků pocházejících z Indonésie, Čínské lidové republiky a Tchaj-wanu, Úř. věst. L 325, 7.10.2020, s. 26.

(531) S ohledem na výše uvedené Komise následně zvážila argumenty vznesené stranami ohledně referenční hodnoty založené na skutečných cenách niklové rudy na Filipínách na základě FOB, které byly použity pro výpočet výhody. Komise poznamenala, že indonéská vláda a skupina IRNC Group nezdůvodnily, jak jimi uváděné prvky týkající se rozdílných technických vlastností a množství výstupu mezi indonéskou a filipínskou niklovou rudou ovlivnily tyto filipínské ceny, ani nepředložily žádné důkazy, které by se snažily vyčíslit případné úpravy vyplývající z těchto rozdílů filipínských cen používaných jako referenční hodnota. Argument, že indonéský zákaz vývozu uměle snížil domácí indonéské ceny a vedl také k vyšším filipínským cenám, neměl vliv na skutečnost, že filipínské ceny představovaly vhodnou referenční hodnotu, protože odrážely skutečné tržní ceny niklové rudy vyplývající ze všech souběžných tržních okolností a regulačních rozhodnutí různých zemí (včetně Indonésie), a tudíž nenarušují skutečnou reprezentativnost těchto cen na trhu. Pokud jde o tvrzení o rozdílném obsahu niklu v niklové rudě na Filipínách, referenční hodnota použitá Komisí tento rozdíl zohledňuje (Komise vytvořila referenční hodnotu pro každý typ niklové rudy nakupované skupinou IRNC Group). Pokud jde o tvrzení, že náklady na produkci niklové rudy v Indonésii jsou nižší než na Filipínách, jak je uvedeno v 528. bodě odůvodnění, indonéští těžaři niklové rudy při šetření nespolupracovali, a proto Komise nemohla tyto náklady posoudit. Komise proto potvrdila svou volbu použít filipínskou referenční hodnotu jako nejvhodnější za těchto okolností, a to i s ohledem na značná množství vyvážená z Filipín a skutečnost, že hlavními odběrateli filipínské niklové rudy byli čínští výrobci korozivzdorné oceli, kteří k výrobě dotčeného výrobku používají stejnou technologii jako skupina IRNC Group. Argumenty indonéské vlády a skupiny IRNC Group v tomto ohledu byly proto zamítnuty.

(532) Indonéská vláda rovněž tvrdila, že niklová ruda není přímou surovinou plochých za studena válcovaných výrobků z korozivzdorné oceli. Naopak, niklová ruda byla surovinou pro surové železo a korozivzdorné výrobky válcované za tepla, které jsou zase předcházejícími vstupy pro ploché za studena válcované výrobky z korozivzdorné oceli. Podle indonéské vlády by tato skutečnost měla být zohledněna při výpočtu výhody.

(533) Skupina IRNC Group tvrdila, že subjekt IRNC prodával nakoupenou niklovou rudu v rámci skupiny IRNC Group, a proto by do výpočtu výhody neměla být zahrnuta žádná výhoda plynoucí z její nakoupené niklové rudy. Tento argument skupina IRNC Group zopakovala po poskytnutí dodatečných konečných informací.

(534) Komise potvrdila, že při výpočtu výše subvence pro skupinu IRNC Group zohlednila oba tyto aspekty. Za prvé, u dodavatelů vstupů ve spojení byla výhoda zjištěná u těchto společností přidělena pomocí podílu jejich obratu, který se týkal vyvážejícího výrobce. Tato přidělená výhoda byla poté přičtena k výhodě vyvážejícího výrobce a zahrnuta do výpočtu jeho subvence. Na úrovni vyvážejícího výrobce byl jmenovatelem výhody celkový obrat společnosti. S podrobnou metodikou výpočtu byla skupina IRNC Group seznámena v rámci individuálního poskytnutí informací, protože obsahovala důvěrné informace.

(535) Komise poznamenala, že konečné použití nakoupené niklové rudy, ať už pro dotčený výrobek, nebo pro prodej společnostem ve spojení k dalšímu zpracování, není relevantní, neboť při výpočtu sazby subvence je jmenovatelem celkový obrat skupiny IRNC Group. Tvrzení bylo proto zamítnuto.

(536) Takto vypočtená výše výhody činila pro skupinu IRNC Group 9,64 %.

4.4.3.2.3. Specifičnost

(537) Soubor opatření indonéské vlády byl zaměřen ve prospěch některých průmyslových odvětví, zejména domácího odvětví korozivzdorné oceli. Přestože z narušení trhu s niklovou rudou mají prospěch i jiné navazující výrobky než korozivzdorná ocel (konkrétně výrobci elektrických baterií používaných ve vozidlech poháněných novou energií), výhodu mají pouze některá odvětví v Indonésii, a to ta, která působí v hodnotovém řetězci niklu. Opatření indonéské vlády jsou proto specifická podle čl. 4 odst. 2 písm. a) základního nařízení. Charakteristické vlastnosti niklové rudy omezují možné použití subvence na určité odvětví, to ale neznamená, že subvence, má-li být specifická, musí být dále omezena na některé pododvětví tohoto průmyslového odvětví ([115]).

([115]) Zpráva Odvolacího orgánu, DS 436, bod 4.398.

(538) Ve svých připomínkách ke konečným informacím indonéská vláda tvrdila, že politiky týkající se niklové rudy neobsahují žádnou specifičnost, protože se nevztahují pouze na odvětví korozivzdorné oceli, ale na různý sortiment výrobků.

(539) Komise toto tvrzení odmítla. Politika indonéské vlády v oblasti niklové rudy se vždy zaměřovala na niklovou rudu jako surovinu pro odvětví korozivzdorné oceli. Z dokumentů ve vyšetřovacím spisu vyplývá, že niklová ruda používaná k výrobě korozivzdorné oceli musí obsahovat > 1,7 % niklu. Naopak niklová ruda s obsahem < 1,7 % nachází různé využití, například v bateriích pro elektrická vozidla. Důkazem toho je skutečnost, že od nařízení GR 1/2017 až po nařízení MEMR 11/2019 se zákaz vývozu týkal pouze niklové rudy s obsahem niklu > 1,7 %, tj. pouze niklové rudy používané v odvětví korozivzdorné oceli. Tvrzení bylo proto zamítnuto.

4.4.3.3. Závěry

(540) Na základě specifického souboru opatření poskytuje indonéská vláda prostřednictvím těžebních společností, které jednají jako veřejnoprávní subjekty nebo subjekty vládou pověřené nebo usměrňované, niklovou rudu odvětví korozivzdorné oceli za cenu nižší než přiměřenou. Toto poskytování zboží představuje finanční výhodu pro příjemce a je specifické, a tudíž napadnutelné.

(541) Nebyly předloženy dostatečné důkazy, aby bylo možné stanovit, do jaké míry může společnost Jindal Stainless Indonesia z tohoto režimu těžit, protože není vertikálně integrovaná a svůj výrobní proces zahajuje na úrovni svitků válcovaných za tepla.

(542) Výše subvence zjištěná v souvislosti s poskytováním niklové rudy za cenu nižší než přiměřenou během období šetření pro skupinu IRNC Group činila:

Společnost	Výše celkové subvence
Skupina IRNC Group	9,64 %

4.5. **Spolupráce mezi Indonésií a Čínou a průmyslový park Morowali**

4.5.1. *Úvod a skutkové okolnosti*

(543) V podnětu bylo uvedeno, že v rámci svého plánu na rozvoj odvětví korozivzdorné oceli se indonéská vláda spoléhala na finanční podporu ze strany čínské vlády. Tato podpora byla konkrétně spojena s rozvojem parku Morowali, který v podstatě provozují čínské společnosti, zejména Shanghai Decent Investment (Group), holdingová společnost Tsingshan Group. Podle podnětu indonéská vláda nejenže aktivně vyhledávala, uznávala a přijímala čínské financování za své, ale také údajně vyvíjela nátlak na čínskou vládu, aby podporovala čínské společnosti, které dříve tavily niklovou rudu dováženou z Indonésie na surové železo v Číně, aby přesunuly své tavicí činnosti do Indonésie.

(544) Historické a faktické pozadí velmi úzké spolupráce mezi Indonésií a Čínou na rozvoji zcela integrovaného navazujícího odvětví korozivzdorné oceli, které se opírá o zásoby niklové rudy dostupné v Indonésii a o finance a know-how, které přinesla Čína, je uvedeno v oddíle 4.3. Jak bylo vysvětleno, Indonésie má významné zásoby niklové rudy a je jedním z největších hráčů na tomto trhu na světě. Od roku 2005 se těžba niklové rudy výrazně zvýšila, stejně tomu bylo u vývozu (viz tabulky 1 a 2). Z tabulek také vyplývá, že Čína se postupně stala zdaleka největším cílem vývozu niklové rudy, protože indonéská ruda byla nejvhodnější pro výrobu korozivzdorné oceli. Indonéská vláda se obávala, že její zásoby niklové rudy budou vývozem vyčerpány, protože nemá dostatečnou domácí kapacitu na další zpracování rudy, a země tak z nich nebude mít dostatečný prospěch.

(545) Novým horním zákonem z roku 2009 se indonéská vláda rozhodla zvýšit domácí přidanou hodnotu podporou domácího zpracování nerostných surovin včetně niklové rudy, a to zejména prostřednictvím povinnosti domácího zpracování (viz 401. až 404. bod odůvodnění). Rozhodla také o zavedení omezení vývozu po pětileté odkladné lhůtě, aby zajistila vybudování dostatečné domácí kapacity, která by absorbovala produkci niklové rudy, a aby zajistila, že ji těžaři budou dodávat za cenu nižší než přiměřenou (viz předchozí oddíl).

(546) V této souvislosti zahájila indonéská vláda jednání s potenciálními zájemci z řad třetích zemí s domácím odvětvím korozivzdorné oceli. Například se snažila přesvědčit Japonsko a jeho průmysl zpracování niklové rudy, aby investovaly v Indonésii. Japonská vláda se však postavila proti plánovaným indonéským omezením vývozu, protože je považovala za neslučitelná s pravidly WTO, a pohrozila, že proti Indonésii zahájí řízení u WTO ([116]).

(547) Indonéská vláda se obrátila na čínskou vládu a dosáhla úspěchu. Na základě dvoustranné spolupráce, která byla schválena v dohodách z let 2011 a 2013 a následně ještě zintenzivněna, začali Číňané v Indonésii stavět a rozvíjet tavírny. Vývoz do Číny dosáhl vrcholu v roce 2013 a činil 58 milionů tun, zatímco domácí kapacita v Indonésii se postupně zvýšila ze 7,81 milionu tun v roce 2014, kdy vstoupila v platnost povinnost domácího zpracování a omezení vývozu, až na 61 milionů tun v roce 2019 (viz tabulka 3).

4.5.1.1. Právní základ

(548) Mezi příslušné dvoustranné dohody, které byly v průběhu let podepsány mezi indonéskou a čínskou vládou, a společně vydaná prohlášení patří:

— Společné prohlášení Indonésie a ČLR o strategickém partnerství, podepsané v Jakartě dne 25. dubna 2005,

— Akční plán provádění společného prohlášení o strategickém partnerství mezi indonéskou a čínskou vládou, podepsaný v Jakartě dne 21. ledna 2010,

— Dohoda mezi indonéskou a čínskou vládou o rozšíření a prohloubení dvoustranné hospodářské a obchodní spolupráce, podepsaná v Jakartě dne 29. dubna 2011,

— Společné komuniké mezi indonéskou a čínskou vládou o dalším posilování strategického partnerství mezi Čínou a Indonésií, které bylo vydáno v Jakartě dne 29. dubna 2011,

— Protokol, kterým se mění memorandum o porozumění mezi Ministerstvem námořních záležitostí a rybolovu Indonésie a Státní oceánskou správou ČLR o námořní spolupráci, podepsaný v Jakartě dne 29. dubna 2011,

— Společné prohlášení, v němž jsou čínské podniky vyzývány ke zvýšení investic v Indonésii, přednesené v Pekingu dne 25. března 2012,

— Indonésko-čínský pětiletý program rozvoje hospodářské a obchodní spolupráce, podepsaný v Jakartě dne 2. října 2013,

— Dohoda mezi indonéskou a čínskou vládou o indonésko-čínských integrovaných průmyslových parcích, podepsaná v Jakartě dne 2. října 2013,

— Společné prohlášení o posílení komplexního strategického partnerství mezi ČLR a Indonésií, přednesené v Pekingu dne 26. března 2015,

— Akční plán provádění komplexního strategického partnerství mezi indonéskou a čínskou vládou (2017–2021), podepsaný v Pekingu dne 14. května 2017,

— Memorandum o porozumění o podpoře spolupráce na rozvoji regionálních komplexních hospodářských koridorů mezi koordinujícím Ministerstvem námořních záležitostí Indonésie a Národní komisí pro rozvoj a reformy ČLR, podepsané v Bogoru dne 7. května 2018, a

— Memorandum o porozumění o zřízení společného řídicího výboru pro rozvoj regionálních komplexních hospodářských koridorů mezi koordinujícím Ministerstvem námořních záležitostí Indonésie a Národní komisí pro rozvoj a reformy ČLR, podepsané v Pekingu dne 23. října 2018.

(549) Kromě toho některé vnitrostátní právní předpisy uzákoněné indonéskou vládou prováděly výše uvedené dvoustranné dohody nebo s nimi souvisely:

— Hlavní plán urychlení a rozšíření hospodářského rozvoje Indonésie na období 2011–2025 (dále jen „plán MP3EI“) zveřejněný v květnu 2011 a

— vyhláška indonéského Ministerstva průmyslu č. 432/M-IND/Kep/7/2014 o týmu pro spolupráci nebo indonésko-čínské integrované průmyslové zóně ze dne 22. července 2014.

([116]) https://kemenperin.go.id/artikel/3594/Let-Japan-Process-Nickel-in-Indonesia:-Industri-minister

4.5.2. *Částečně nedostatečná spolupráce a využívání dostupných údajů v souvislosti s podporou v parku Morowali*

4.5.2.1. Použití ustanovení čl. 28 odst. 1 základního nařízení na indonéskou vládu

(550) Komise požádala indonéskou vládu o poskytnutí určitých informací týkajících se rámce dvoustranné spolupráce stanoveného indonéskou a čínskou vládou, a zejména podmínek, za nichž byl park Morowali původně zřízen, a toho, zda a do jaké míry byl park Morowali a finanční pomoc poskytnutá čínskou vládou součástí dvoustranné spolupráce mezi příslušnými vládami Indonésie a Číny.

(551) Komise indonéskou vládu výslovně požádala o předložení dokumentu, který dne 3. října 2013 podepsali Siang Kuan-ta ze společnosti Shanghai Decent Investment a Halim Mina ze společnosti Bintang Delapan Group za přítomnosti čínského a indonéského prezidenta. Tento dokument, který podle informací, jež má Komise k dispozici, stanoví dohodu o společném založení IMIP a následném rozvoji průmyslového parku Morowali ([117]), indonéská vláda nepředložila. Kromě toho indonéská vláda při své distanční křížové kontrole existenci této dohody potvrdila; nicméně indonéská vláda tvrdila, že ji nemá.

(552) Jak je vysvětleno v 573. bodě odůvodnění, Komise požádala indonéskou vládu o poskytnutí seznamu prioritních projektů, které byly vybrány k realizaci podle ustanovení indonésko-čínského programu. Namísto toho indonéská vláda poskytla jiný seznam projektů, tj. seznam projektů spolupráce mezi Indonésií a Čínou v rámci hospodářského dialogu na vysoké úrovni (HLED).

(553) Jak je vysvětleno v 639. a následujících bodech odůvodnění, Komise také požádala indonéskou vládu o předložení dokumentace týkající se provádění poskytnutých dohod a konzultačních mechanismů, které v tomto ohledu čínská a indonéská vláda zavedly. Indonéská vláda však odpověděla, že tým KIT Indonesia zřízený v této souvislosti nevytvořil smysluplné politiky, a odmítla poskytnout jakoukoli dokumentaci v tomto ohledu.

(554) Komise proto indonéskou vládu vyrozuměla, že se při posuzování existence a rozsahu údajného subvencování poskytnutého společnostem nacházejícím se v průmyslovém parku Morowali možná bude muset uchýlit k použití dostupných údajů podle čl. 28 odst. 1 základního nařízení.

(555) Vzhledem k tomu, že Komise požadované informace neobdržela, měla za to, že neobdržela zásadní a nezbytné informace týkající se tohoto aspektu šetření. Komise proto použila článek 28 základního nařízení a ve vztahu k těmto záležitostem vycházela z dostupných údajů.

4.5.2.2. Použití ustanovení čl. 28 odst. 1 základního nařízení na čínskou vládu

(556) Jak je uvedeno výše v 15. bodě odůvodnění, Komise v oznámení o zahájení řízení vyzvala čínskou vládu, aby se stala zúčastněnou stranou, a téhož dne po zveřejnění zaslala oznámení o zahájení řízení čínské vládě a výslovně ji na tuto výzvu upozornila. V e-mailu ze dne 19. února 2021 čínská vláda potvrdila, že se zaregistrovala jako zúčastněná strana.

(557) Komise zaslala čínské vládě žádost o informace s cílem shromáždit informace o přehledu finančního sektoru v Číně, informace týkající se Čínské bankovní a regulační komise a informace o finanční podpoře, vývozních zárukách a pojištění v souvislosti s parkem Morowali a zámořskými zónami obchodu a spolupráce. Čínská vláda však tyto informace odmítla poskytnout.

([117]) Výroční zpráva IMIP za rok 2017;
https://www.business.hsbc.com.cn/en-gb/belt-and-road/story-5;
www.etsingshan.com/Art/Art_38/Art_38_69.aspx;
https://www.dsppatech.com/dsppa-pa-system-applied-in-indonesia-morowali-industrial-park.html.

(558) Komise proto čínskou vládu vyrozuměla, že se s ohledem na předmětný režim subvencí možná bude muset uchýlit k použití dostupných údajů podle čl. 28 odst. 1 základního nařízení. Od čínské vlády nebyly obdrženy žádné připomínky.

(559) Vzhledem k tomu, že Komise požadované informace neobdržela, měla za to, že neobdržela zásadní a nezbytné informace týkající se tohoto aspektu šetření. Komise proto použila článek 28 základního nařízení a ve vztahu k těmto záležitostem vycházela z dostupných údajů.

4.5.3. *Právní a politické dokumenty rámce dvoustranné spolupráce mezi indonéskou a čínskou vládou*

(560) Spolupráci s čínskou vládou, kterou iniciovala indonéská vláda a která se týkala preferenčního zacházení s cílem vytvořit a podpořit vznik a rozvoj indonéského odvětví korozivzdorné oceli, lze sledovat již od začátku 21. století. Skládá se z řady dvoustranných dokumentů, které stanoví právní a politický rámec vedoucí k přijetí několika specifických podpůrných politik a preferenčních programů, které představují napadnutelné subvence, jichž se týká toto šetření.

(561) Z těchto dokumentů vyplývá, že obě země v průběhu let vytvořily rámec spolupráce na základě řady dvoustranných právních a politických dokumentů s cílem postupně prohlubovat vzájemnou spolupráci. Obsahují všechny podmínky spolupráce a hlavní cíl, kterým je založení a rozvoj domácího odvětví korozivzdorné oceli v Indonésii prostřednictvím řady různých preferenčních opatření a politik platných pro čínsko-indonéské subjekty, které příslušné vlády podporují při realizaci této spolupráce.

(562) Spolupráce mezi indonéskou a čínskou vládou v těžebním a metalurgickém odvětví byla zahájena v roce 2005 podpisem společného prohlášení mezi Indonésií a Čínou o strategickém partnerství, v němž se uvádí, že obě strany *„posílí investiční spolupráci zvýšením vzájemného porozumění a vytvářením sítí mezi investičními orgány, včetně soukromého sektoru, a vytvořením příznivějšího sociálně-politického a právního prostředí pro tok investic“*. Již v té době požádala čínská vláda indonéskou vládu o ujištění, že zaručí zájmy zahraničních investorů, aby dosahovali zisků ([118]). Tehdy bylo dále uvedeno, že v posledních deseti letech hospodářského rozvoje čínská vláda vždy zaručovala, že každá investice v Číně je zisková. Tato spolupráce byla v souladu s čínskou politikou „vykročení do světa“, která byla zahájena v roce 1999 a která podporovala usazování čínských společností v zahraničí a jejich vývoz a internacionalizaci.

(563) V lednu 2010 podepsaly Indonésie a Čína jako provedení společného prohlášení z roku 2005 Akční plán Indonésie a Číny (dále jen „Akční plán z roku 2010“), jehož cílem je prohloubit strategické partnerství. Tento dokument obsahuje plán na podporu čínských investic do průmyslových odvětví založených na zdrojích v Indonésii, včetně těžby ([119]). V oddíle 3.2 „Obchodní spolupráce“ se v článku 3.2.14 uvádí „formulovat a provádět pětiletý plán hospodářské a obchodní spolupráce mezi Čínou a Indonésií“, který byl skutečně krátce poté podepsán (viz níže). Kapitola „Investiční spolupráce“ stanoví *podporu* účasti soukromých subjektů (článek 3.4.3) a *podporu „čínských investic do odvětví založených na zdrojích v Indonésii, jako je (...) těžba a energetika (...)“* (článek 3.4.8). Dokument rovněž odkazuje na Memorandum o porozumění mezi indonéskou a čínskou vládou o spolupráci v oblasti infrastruktury a přírodních zdrojů, které bylo podepsáno dne 25. dubna 2005.

(564) Šetřením bylo zjištěno, že během návštěvy tehdejšího čínského premiéra Wen Ťia-paa v Jakartě koncem dubna 2011 podepsali zástupci čínské a indonéské vlády tři memoranda o porozumění a jeden technický předpis. Komise požádala indonéskou vládu o poskytnutí těchto tří memorand o porozumění a technického předpisu.

(565) Indonéská vláda předložila tři dokumenty. Prvním byl Protokol, kterým se mění memorandum o porozumění mezi Ministerstvem námořních záležitostí a rybolovu Indonésie a Státní oceánskou správou ČLR o námořní spolupráci, podepsaný dne 29. dubna 2011.

([118]) https://koran.tempo.co/read/ekonomi-dan-bisnis/44119/cina-minta-indonesia-jamin-investor
([119]) https://treaty.kemlu.go.id/apisearch/pdf?filename=CHN-2010-0093.pdf

(566) Druhým byla Dohoda mezi indonéskou a čínskou vládou o rozšíření a prohloubení dvoustranné hospodářské a obchodní spolupráce, podepsaná dne 29. dubna 2011. V souladu s touto dohodou se „*obě vlády dohodly na podpoře podniků*“ při uskutečňování hospodářské spolupráce v různých formách v několika oblastech, jako je ocelářský průmysl, průmyslový park a vývozní zpracovatelská zóna.

(567) Třetím bylo Společné komuniké mezi indonéskou a čínskou vládou o dalším posilování strategického partnerství mezi Čínou a Indonésií, které bylo podepsáno dne 29. dubna 2011. V souladu s tímto komuniké „*[o]bě strany vyjádřily uspokojení nad Akčním plánem provádění společného prohlášení o strategickém partnerství mezi čínskou a indonéskou vládou, podepsaného dne 21. ledna 2010, a dohodly se na přijetí konkrétních opatření k provádění Akčního plánu a podpoře pragmatické spolupráce mezi oběma zeměmi v různých oblastech*“. Dále „*[č]ínská strana rovněž doufá v posílení spolupráce s indonéskou stranou na rozvoji zóny hospodářské a obchodní spolupráce*“.

(568) Dne 25. března 2012 se indonéská a čínská vláda ve společném prohlášení vydaném v Pekingu na závěr oficiální návštěvy indonéského prezidenta Yudhoyona dohodly na vypracování dvoustranné dohody o hospodářské a obchodní spolupráci mezi Indonésií a Čínou v souladu se specifickými preferenčními politikami 12. pětiletého plánu čínské vlády a plánu MP3EI indonéské vlády ([120]). Kromě toho indonéská vláda podpořila čínské podniky, aby se podílely na zvyšování průmyslové kapacity Indonésie, a slíbila, že „*bude i nadále vytvářet příznivé investiční prostředí pro zahraniční investory, včetně investorů čínských*“. Konkrétně indonéská vláda očekávala, že čínské podniky budou „*více investovat do indonéského těžebního průmyslu*“, a „*informovala Čínu o svém úsilí zlepšit řízení svých těžebních zdrojů*“. Nakonec se obě strany dohodly, že „*zvýší úsilí o další upevnění a rozšíření spolupráce v oblasti [...] těžby*“. Z tohoto prohlášení vyplývá, že obě strany usilovaly o provádění svých příslušných domácích preferenčních politik, zejména s cílem posílit navazující průmyslové kapacity Indonésie zapojením Číny do vývoje politiky v oblasti surovin a jejím průběžným informováním.

(569) Pokud jde o Indonésii, plán MP3EI uznává, že je třeba průmysl v Indonésii dále rozvíjet, a označuje Sulawesi za oblast rozvoje průmyslu. Na podporu rozvoje ocelářského průmyslu předpokládala indonéská vláda mimo jiné regulační změny, které by usnadnily poskytování surovin, budování vnitrostátních předcházejících a navazujících obchodních partnerství, rozvoj klastrů navazujícího ocelářského průmyslu a upřednostnění integrace tavení oceli a výroby korozivzdorné oceli ([121]). Kromě toho jsou středem pozornosti také přírodní zdroje, konkrétně těžba a nikl, a sice s cílem zvýšit průmyslové zpracování v Indonésii, aby bylo dosaženo vyšší přidané hodnoty. V případě niklu je třeba se zaměřit na posílení navazujících odvětví niklu, a to díky podpoře silných partnerství mezi předcházejícími a navazujícími odvětvími ([122]).

(570) Pokud jde o ČLR, 12. pětiletý plán národního hospodářského a sociálního rozvoje, platný v době založení společnosti IMIP, zdůrazňuje strategickou vizi čínské vlády pro zlepšení a podporu klíčových průmyslových odvětví. Z toho vyplývá, že čínská vláda vytváří politiky na podporu technického zdokonalení podniků, aby se zvýšila konkurenceschopnost na trhu. Minulá šetření ukázala, že ocelářský průmysl zaujímá mezi těmito klíčovými odvětvími významné místo ([123]). Kromě toho vydala čínská vláda zvláštní plán pro ocelářský průmysl, tj. 12. pětiletý plán pro ocelářský průmysl (dále jen „12. pětiletý plán pro ocelářský průmysl“), který byl platný i v době založení společnosti IMIP. Dvanáctý pětiletý plán pro ocelářský průmysl zdůrazňuje, že ocelářský průmysl je důležitým základním odvětvím národního hospodářství, a zdůrazňuje význam „*posílení propojení politik v oblasti daní, financí, obchodu, pozemků, úspor energie, ochrany životního prostředí a bezpečnosti a dalších politik s ocelářskou průmyslovou politikou*“. Minulá šetření ukázala, že tyto plány jsou právně závazné ([124]), a odhalila dominantní roli čínské vlády

([120]) https://tingroom.com/print_173679.html

([121]) Hlavní plán urychlení a rozšíření hospodářského rozvoje Indonésie na období 2011–2025, s. 65–68.

([122]) Hlavní plán urychlení a rozšíření hospodářského rozvoje Indonésie na období 2011–2025.

([123]) Prováděcí nařízení Komise (EU) 2017/969 ze dne 8. června 2017, kterým se ukládají konečná vyrovnávací cla na dovoz určitých plochých za tepla válcovaných výrobků ze železa, nelegované nebo ostatní legované oceli pocházejících z Čínské lidové republiky a kterým se mění prováděcí nařízení Komise (EU) 2017/649, kterým se ukládá konečné antidumpingové clo na dovoz určitých plochých za tepla válcovaných výrobků ze železa, nelegované nebo ostatní legované oceli pocházejících z Čínské lidové republiky, Úř. věst. L 146, 9.6.2017, s. 17, 49. bod odůvodnění a násl.

([124]) Tamtéž, 55. bod odůvodnění.

prostřednictvím podniků ve vlastnictví státu v odvětví oceli ([125]). Dominantní roli čínské vlády v odvětví oceli a z toho vyplývající významná narušení trhu potvrzuje i pracovní dokument útvarů Komise o významných narušeních v hospodářství ČLR pro účely šetření na ochranu obchodu, v němž se uvádí, že „*[p]ři vysoké míře vládních zásahů v ocelářském průmyslu a vysokém podílu podniků ve vlastnictví státu v tomto odvětví je dokonce i soukromým výrobcům oceli bráněno působit za tržních podmínek*“, a uznává se „*podstatné vlastnictví, kontrola a/nebo vládní zásah ve vztahu k údajně soukromým ocelářským společnostem*“ ([126]).

(571) Dne 2. října 2013 podepsali ministr hospodářství Indonésie a ministr obchodu Číny v Jakartě Indonésko-čínský pětiletý program rozvoje hospodářské a obchodní spolupráce (dále jen „indonésko-čínský program“). Indonésko-čínský program předpokládal „*posílení obchodních investic mezi oběma zeměmi a prosazení realizace společných prioritních projektů*“ ([127]), které měly být konkrétním vyjádřením programu.

(572) V kapitole III indonésko-čínského programu indonéská a čínská vláda objasnily, že program se uskutečňuje prostřednictvím prioritních projektů, jejichž „*zásada výběru by měla odpovídat strategickým zájmům a potřebám socioekonomického rozvoje obou zemí, být v souladu se střednědobým a dlouhodobým plánováním hospodářského rozvoje obou zemí a odpovídat plánům rozvoje zúčastněných podniků*“.

(573) Komise požádala indonéskou vládu o poskytnutí seznamu prioritních projektů, které byly vybrány k realizaci podle ustanovení indonésko-čínského programu. Indonéská vláda však poskytla jiný seznam projektů, tj. seznam projektů spolupráce mezi Indonésií a Čínou v rámci hospodářského dialogu na vysoké úrovni (HLED). Na základě použití čl. 28 odst. 1 v důsledku tohoto odmítnutí spolupráce Komise vyvodila, že na tento seznam prioritních projektů v rámci dvoustranné spolupráce byl zařazen i projekt Morowali. Jedná se totiž o důležitý projekt, kde je přítomnost čínských společností významná.

(574) Indonésko-čínský program rovněž potvrdil prohlášení z roku 2012, že jedním z hlavních cílů spolupráce je provádění preferenčních politik pro odvětví oceli v kapitole I bodě 1.2.3, kde se uvádí, že jedním ze zastřešujících cílů dvoustranné spolupráce je „*podpořit konkurenceschopné a renomované čínské podniky a finanční instituce, aby se podílely na rozvoji šesti hospodářských koridorů v Indonésii a na projektu uvedeném v plánu MP3EI indonéské vlády, a podpořit konkurenceschopné a renomované indonéské podniky při rozvoji 12. pětiletého plánu čínské vlády*“ ([128]).

(575) Z indonésko-čínského programu vyplývá, že obě vlády určily klíčové oblasti ([129]) spolupráce, mezi něž mimo jiné patří těžební průmysl, metalurgický průmysl a průmyslové parky (včetně zvláštních ekonomických zón). V opatřeních věnovaných těžbě se v oddíle 2.4.2 indonéská a čínská vláda výslovně dohodly na „*spolupráci při průzkumu, rafinaci a zpracování nerostných zdrojů, včetně …niklu…*“, „*urychlení a usnadnění dvoustranné spolupráce v oblasti těžebních a metalurgických projektů*“, „*podpora rozvoje nerostných zdrojů budováním specializovaných průmyslových parků a zón v šesti hospodářských koridorech…*“, „*spolupráci při rozvoji nerostných zdrojů v Indonésii*“.

([125]) Prováděcí nařízení Komise (EU) 2019/688 ze dne 2. května 2019, kterým se ukládá konečné vyrovnávací clo na dovoz určitých výrobků z oceli s organickým povlakem pocházejících z Čínské lidové republiky na základě přezkumu před pozbytím platnosti podle článku 18 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/1037, Úř. věst. L 116, 3.5.2019, 37. a 70. bod odůvodnění.

([126]) Commission Staff Working Document on significant distortions in the economy of the People's Republic of China for the purposes of trade defence investigations (pracovní dokument útvarů Komise o podstatných zkresleních v ekonomice Čínské lidové republiky pro účely šetření na ochranu obchodu), SWD(2017) 483 final/2), 20.12.2017, s. 360. Obecněji o odvětví oceli v ČLR viz kapitola 14 – Odvětví oceli, s. 346–376 téhož dokumentu.

([127]) Indonésko-čínský pětiletý program rozvoje hospodářské a obchodní spolupráce (kapitoly I a III).

([128]) Indonésko-čínský pětiletý program rozvoje hospodářské a obchodní spolupráce (kapitola I bod 1.2.3).

([129]) Indonésko-čínský pětiletý program rozvoje hospodářské a obchodní spolupráce (kapitola III).

(576) V oddíle 2.7.8 indonésko-čínského programu, který se zabývá metalurgickým průmyslem, se indonéská a čínská vláda konkrétně dohodly, že budou „*podporovat čínské metalurgické výrobce, aby v Indonésii přímo investovali, využívali indonéské přírodní zdroje a investovali formou integrovaných metalurgických průmyslových parků, a pomohli tak zlepšit řetězec metalurgického průmyslu a zvýšit přidanou hodnotu projektů v oblasti nerostných surovin*“ ([130]). Program stejně tak potvrzuje, že čínští metalurgičtí výrobci jsou vybízeni k zakládání společných podniků s indonéskými společnostmi. V oddíle 2.9 o průmyslových parcích (včetně zvláštních ekonomických zón) se indonéská a čínská vláda dohodly na podpoře průmyslových parků, „*na tom, že budou podporovat čínské podniky, aby investovaly do indonéských průmyslových parků…*“, „*...budou usnadňovat a poskytovat politickou podporu při rozvoji průmyslových parků*“. Proto indonéská vláda aktivně usilovala o politickou podporu, kterou poskytla čínská vláda konkrétním projektům, jako je průmyslový park v Morowali, a přijala ji.

(577) Dne 27. března 2015 obě vlády vydaly „Společné prohlášení o posílení komplexního strategického partnerství mezi ČLR a Indonésií“ ([131]). V tomto prohlášení „*…se obě strany zavázaly aktivně realizovat pětiletý plán rozvoje hospodářské a obchodní spolupráce mezi Čínou a Indonésií a co nejdříve dokončit seznam prioritních projektů s cílem…*“. Stejně tak obě vlády „*… zastávají názor, že iniciativa Námořní hedvábné stezky 21. století navržená prezidentem Si Ťin-pchingem a strategie globálního námořního centra iniciovaná prezidentem Joko Widodem se vzájemně velmi dobře doplňují*“. Podobně obě vlády „*... slíbily urychlit výstavbu čínsko-indonéských integrovaných průmyslových parků a co nejdříve zřídit mezivládní koordinační výbor*“. Indonéská strana „*.... zavede preferenční politiky pro průmyslové parky, aby zajistila ochranu a usnadnila vstup většího počtu čínských podniků do parku v souladu s indonéskými právními předpisy, a urychlila tak rozvoj průmyslových parků*“, a Čína se zavázala „*…pokračovat v poskytování finanční podpory výstavbě infrastruktury a velkým projektům Indonésie prostřednictvím dvoustranných a mnohostranných finančních cest*“.

(578) Dne 7. května 2018 podepsaly indonéská a čínská vláda memorandum o porozumění „o podpoře spolupráce při rozvoji regionálních komplexních hospodářských koridorů“, v němž se obě strany dohodly, že budou spolupracovat mimo jiné na rozvoji Severního Sulawesi. V tomto memorandu se obě strany dohodly na „*mobilizaci a koordinaci příslušných vládních agentur, kvalifikovaných podniků a institucí, které se budou podílet na vypracování plánu rozvoje těchto koridorů*“.

(579) Dne 23. října 2018 podepsaly indonéská a čínská vláda memorandum o porozumění „*o zřízení společného řídícího výboru pro rozvoj regionálních komplexních hospodářských koridorů*“. Toto memorandum vymezilo organizační strukturu spolupráce: společný sekretariát, společné pracovní skupiny, pracovní mechanismy, řídicí výbor atd. Tato struktura opět ukazuje, že rámec dvoustranné spolupráce je společně realizován prostřednictvím specifických společných správních orgánů.

(580) Výše uvedené dvoustranné dohody a dokumenty ukazují, že dvoustranná spolupráce se zhmotnila v dohodách, které upřesňují podmínky a příspěvek každé vlády. Podrobnosti o financování, řízení prostřednictvím společnosti IMIP a dalších dvoustranných správních mechanismech budou popsány v následujících oddílech. Dokumenty uvedené v tomto oddíle však potvrzují, že obě vlády uzavřely konkrétní dohody o provádění preferenčních politik ve prospěch konkrétních průmyslových odvětví a projektů, na něž se tato spolupráce vztahuje. Ukazují, že se konkrétně jedná o politiky, které mají podpořit rozvoj průmyslu zpracování niklové rudy a navazujícího odvětví korozivzdorné oceli v Indonésii tím, že zajistí čínské investice prostřednictvím čínské preferenční podpory. Skupina IRNC Group byla jasným příjemcem těchto politik dohodnutých v rámci dvoustranné spolupráce.

(581) Výše uvedené dohody a dokumenty ukazují rámec spolupráce mezi Indonésií a Čínou a vývoj a neustálé prohlubování této spolupráce v průběhu let. Tato prohlubující se spolupráce umožňuje čínským investicím a společnostem těžit z indonéských surovin a zeměpisné polohy. Čínská strana poskytuje finanční prostředky na investice do vybraných „koridorů“ v rámci iniciativy Pás a stezka (dále jen „iniciativa BRI“), zatímco indonéská strana

([130]) Indonésko-čínský pětiletý program rozvoje hospodářské a obchodní spolupráce, (kapitola II bod 2.7.8).
([131]) https://www.mfa.gov.cn/ce/cebe//eng/mhs/t1249201.htm

aktivně udržuje příznivý legislativní, strategický a politický rámec, aby podpořila realizaci projektů v určitých částech svého území. Založení parku Morowali v provincii Sulawesi a zřízení hlavního vyvážejícího výrobce, který je do něj plně integrován, proběhlo v tomto rámci a kontextu, jak je podrobněji vysvětleno v následujících oddílech.

4.5.4. *Preferenční finanční podpora v rámci dvoustranné spolupráce*

(582) Jedním z pilířů dvoustranné spolupráce v oblasti odvětví korozivzdorné oceli bylo to, že čínská strana poskytne čínským společnostem preferenční finanční podporu na rozvoj odvětví korozivzdorné oceli v Indonésii. To byla podmínka, kterou si Indonésie kladla, aby čínským společnostem umožnila přístup ke svým velkým zásobám niklové rudy vhodné pro jejich výrobní proces.

(583) Jak je patrné z výše uvedeného, již v roce 2005 v souvislosti se společným prohlášením mezi Indonésií a Čínou o strategickém partnerství čínská vláda zdůraznila potřebu chránit zájmy investorů, aby dosáhli zisku, a ukázat, že v předchozích letech čínská vláda vždy zajistila, aby tohoto cíle bylo dosaženo. V těchto letech byla úspěšně uplatňována čínská politika „vykročení do světa“, která byla zavedena v roce 1999 mimo jiné s cílem podpořit a stimulovat čínské zahraniční investice a vývozní expanzi.

(584) V článku 3.1.10 Akčního plánu z roku 2010 se v souvislosti s „finanční spoluprací“ uvádí, že obě strany „posílí pravidelné dvoustranné konzultace a koordinaci s cílem urychlit využívání a provádění *preferenčního vývozního úvěru pro odběratele, zvýhodněného úvěru* a dalších finančních programů na podporu rozvoje“.

(585) V tisku ([132]) se objevila zpráva, že již v roce 2011 se Industrial and Commercial Bank of China (ICBC) a Bank of China zavázaly poskytnout kapitálový úvěr ve výši 8 miliard USD čínským společnostem, které chtějí investovat v Indonésii.

(586) Hlavním dokumentem, který schvaluje poskytnutí preferenčního financování Čínou, byla písemná dohoda mezi indonéskou a čínskou vládou ze dne 29. dubna 2011 o rozšíření a prohloubení dvoustranné hospodářské a obchodní spolupráce. V článku VI se jednoznačně uvádí, že „[s]trany se dohodly, že *povzbudí své příslušné finanční a pojišťovací instituce, aby upřednostňovaly financování a pojistnou podporu těchto projektů* [...]“.

(587) Indonésko-čínský program hospodářské a obchodní spolupráce ze dne 2. října 2013 v kapitole V o finančních službách v bodě 5.2.1 rovněž výslovně uvádí, že „*čínské finanční instituce jsou vybízeny k podpoře financování* investic a výstavby projektů prováděných podniky financovanými Čínou v Indonésii s ohledem na tuzemské právní předpisy“.

(588) Jak bylo vysvětleno v předchozím oddíle, financování bylo poskytováno v kontextu hlavního cíle dvoustranné spolupráce „*podpořit konkurenceschopné a renomované čínské podniky a finanční instituce, aby se podílely na rozvoji šesti hospodářských koridorů v Indonésii a na projektu uvedeném v plánu MP3EI indonéské vlády, a podpořit konkurenceschopné a renomované indonéské podniky při rozvoji 12. pětiletého plánu čínské vlády*“ ([133]). Odkaz na příslušné domácí preferenční politiky, včetně politiky pro odvětví korozivzdorné oceli, souvisí s cílem poskytovat preferenční financování pro dosažení dvoustranné dohody o průmyslovém parku Morowali ve prospěch odvětví korozivzdorné oceli.

(589) Během indonésko-čínského summitu za přítomnosti příslušných prezidentů státu podepsali dne 2. října 2013 zakládající akcionáři společnosti IMIP, PT Bintangdelapan Investama (dále jen „BDI“) a Shangai Decent Investment Group (dále jen „SDI“) (viz 626. a 777. bod odůvodnění), investiční a finanční dohodu s Fondem pro investiční spolupráci mezi Čínou a sdružením ASEAN o rozvoji činností v parku Morowali ([134]). Fond pro investiční spolupráci mezi Čínou a sdružením ASEAN (dále jen „fond CAF“) je zahraniční kapitálový fond schválený Státní radou Čínské lidové republiky a Národní komisí pro rozvoj a reformy. Založení fondu sponzoruje Export-Import Bank of China společně s dalšími čínskými a mezinárodními institucionálními investory. Fond CAF se zaměřuje na

([132]) Bisnis, „China-based lenders back investment in Indonesia“ (Čínští poskytovatelé úvěrů podporují investice v Indonésii), 26. dubna 2011, https://bisnis.tempo.co/read/331438/cina-diminta-investasi-pengolahan-hasil-tambang.

([133]) Indonésko-čínský pětiletý program rozvoje hospodářské a obchodní spolupráce (kapitola I bod 1.2.3).

([134]) http://www.china-asean-fund.com/sub-fund-3-detail.php?id=1

investice do infrastruktury, energetiky a přírodních zdrojů v zemích sdružení ASEAN a slouží jako průkopník při prosazování „spolupráce jih-jih“ mezi Čínou a rozvíjejícími se trhy a usnadňuje čínským podnikům strategii „vykročení do světa“.

(590) Bylo také oznámeno, že během návštěvy čínského prezidenta v Indonésii v říjnu 2013 bylo podepsáno 23 dohod, které se týkaly zejména niklu. Z toho celých 60 % vstoupilo do odvětví zpracovatelského průmyslu s celkovými investicemi ve výši 32,8 miliardy USD (36,1 bilionu rupií) ([135]). To dále dokazuje, že indonéská vláda přímo usilovala o čínské financování niklového průmyslu.

(591) Ve společném prohlášení z března 2015 byl potvrzen závazek čínské vlády „*...nadále poskytovat finanční podporu výstavbě infrastruktury a velkým projektům v Indonésii* prostřednictvím dvoustranných a mnohostranných finančních kanálů“.

(592) Kromě toho předseda představenstva společnosti IMIP, která spravuje průmyslový park Morowali, kde sídlí vyvážející výrobce IRNC, uvedl, že „projekt“ (park a nájemci ve spojení) „*měl snadný přístup ke střednědobému a dlouhodobému financování*“. *Když byl projekt v počátcích, zapojily se do něj se střednědobou a dlouhodobou finanční podporou banky zajišťující vládní politiku včetně China Development Bank, Export-Import Bank of China a čínské banky ve vlastnictví státu včetně Bank of China*“ ([136]).

(593) A konečně, je zřejmé, že indonéská vláda nemohla nevědět o poskytnutí takového preferenčního financování čínskými bankami, neboť její úředníci byli několikrát přítomni podpisu takového financování. Jeden z příkladů byl již uveden v 589. bodě odůvodnění výše. Další se týká podpisu termínovaného úvěru ve výši 170 milionů USD a memoranda o porozumění s bankou China Development Bank společnostmi ITSS a PT. Dexin Steel Indonesia (DSI), další společností ve spojení sídlící v parku společnosti IMIP, ve večerních hodinách dne 7. května 2018. Stalo se tak na slavnostní večeři v rámci indonésko-čínského obchodního summitu, který pořádal čínský premiér Li Kche-čchiang a indonéský viceprezident Jusuf Kalla.

(594) Tyto písemné dokumenty, prohlášení a kroky jednoznačně potvrzují, že indonéská vláda aktivně usilovala o preferenční finanční podporu poskytovanou čínskou vládou, přijala ji a uznala ji za vlastní. Namísto přímého poskytnutí takové podpory vytvořila indonéská vláda rámec dvoustranné spolupráce s čínskou vládou s cílem zajistit, že čínská vláda bude poskytovat preferenční financování investic čínských společností v Indonésii v kontextu preferenčních politik, aby čínské společnosti měly zabezpečeny potřebné dodávky niklové rudy. Jak ukázalo šetření (viz oddíl o společnosti IMIP a oddíl o preferenčním financování), společnost IRNC byla hlavním příjemcem tohoto preferenčního financování poskytovaného čínskou politikou a bankami ve vlastnictví státu na financování výstavby a provozních činností tavíren a navazujících výrobců korozivzdorné oceli ve spojení v průmyslovém parku Morowali.

4.5.5. *Průmyslový park Morowali*

(595) Pokud jde konkrétně o zpracování niklové rudy a odvětví korozivzdorné oceli, úzká spolupráce mezi indonéskou a čínskou vládou na území vyvážející země vyvrcholila založením a provozem průmyslového parku Morowali. Indonéská a čínská vláda zajistily pro společnosti vyrábějící korozivzdornou ocel v tomto parku příznivé podmínky, které jim přinášejí výhody. Toto sdružování zdrojů prostřednictvím úzké spolupráce slouží společnému účelu a přináší prospěch společnému příjemci, kterým je skupina IRNC Group ([137]).

(596) Morowali Park je průmyslový park zaměřený na vybudování plně integrovaného odvětví korozivzdorné oceli, od těžby niklové rudy až po konečný navazující výrobek z korozivzdorné oceli. Park se nachází v Bahodopi v okres Morowali v provincii Střední Sulawesi.

([135]) www.beritasatu.com/whisnu-bagus-prasetyo/ekonomi/142063/sby-presiden-tiongkok-hadiri-penandatanganan-bisnis-lebih-rp-36-t

([136]) https://www.business.hsbc.com.cn/en-gb/belt-and-road/story-5

([137]) Společnost Jindal Stainless Indonesia nevyužívala žádný režim preferenčního financování, jelikož nebyla součástí dvoustranné spolupráce mezi čínskou a indonéskou vládou a neobdržela žádné úvěry za preferenčních podmínek.

(597) Hlavní spolupracující indonéský vyvážející výrobce, společnost IRNC, má sídlo v parku Morowali. Park se rozkládá na ploše 2 500 ha a má 29 nájemců, z nichž více než polovina je ve spojení se společností IMIP. Hlavním investorem společností IRNC a IMIP je čínská společnost Tsingshan Steel Group.

(598) Z výše uvedeného příslušného dvoustranného regulačního rámce vyplývá, že se Indonésie a Čína dohodly na zřízení a rozvoji zvláštní oblasti v průmyslovém parku Morowali, která bude podporovat způsobilé společnosti při provádění jejich spolupráce. Park Morowali získal status uznané průmyslové zóny, na kterou se mimo jiné vztahují preferenční indonéská vnitrostátní pravidla pro průmyslové zóny.

(599) Za zmínku stojí, že park Morowali je čínskou vládou klasifikován jako zóna hospodářské a obchodní spolupráce ([138]).

(600) Spolupráce na rozvoji společnosti IMIP byla sice poprvé oznámena na summitu čínského prezidenta Si Ťin-pchinga a tehdejšího indonéského prezidenta Susila Bambanga Yudhoyona v roce 2013, ale její vývoj lze vysledovat až do roku 2007, kdy společnost Bintangdelapan Group zahájila těžební činnost v koncesi o rozloze 47 000 hektarů v Morowali ([139]). Společnost oslovila čínské investory, aby investovali do těžby niklu, protože Čína byla v té době největším trhem pro vývoz niklu z Indonésie ([140]).

(601) V roce 2009, tedy v době, kdy byla zavedena přísnější opatření pro udržení niklové rudy v Indonésii obsažená v horním zákoně z roku 2009, založily společnosti BDI a SDI společný podnik za účelem rozvoje těžebního průmyslu v této oblasti. Tyto dvě strany založily společnost PT Sulawesi Mining Investment (dále jen „SMI“), která se zabývá produkcí a vývozem niklové rudy především do Číny. Toto partnerství bylo v souladu s politikou společnosti SDI „vykročení do světa“. Na internetových stránkách společnosti SDI se uvádí, že „*v zájmu aktivního provádění politiky „vykročení do světa“ navázala společnost SDI v roce 2009 partnerství se společností SMI, aby se stala průkopníkem v těžbě a vývozu indonéské niklové rudy a tavení feroniklu, a investovala do výstavby společnosti PT IMIP, která má velký význam pro hospodářskou spolupráci mezi Čínou a Indonésií a mezi Čínou a sdružením ASEAN*“ ([141]).

(602) Ve Společném komuniké o dalším posilování strategického partnerství mezi Čínou a Indonésií ze dne 29. dubna 2011 bylo uvedeno, že „*[č]ínská strana rovněž doufá v posílení spolupráce s indonéskou stranou na rozvoji zóny hospodářské a obchodní spolupráce*“.

(603) V květnu 2011 bylo oznámeno, že indonéská Rada pro koordinaci investic (dále jen „rada BKPM“) požádala čínské investory o investice do zpracování těžebních komodit (včetně niklu na jihovýchodě Sulawesi): „*Rada pro koordinaci investic (BKPM) směřuje potenciální investory k investicím do zpracování těžebních produktů. (...) Kromě toho rada BKPM požádala Čínu, aby investovala do zpracování niklu v jihovýchodním Sulawesi*“ ([142]). U projektu, který zahrnoval výstavbu hliníkárny, byla navíc zdůrazněna omezení týkající se pořizování pozemků. To opět ukazuje snahu indonéské vlády o získání čínských investic v Indonésii.

(604) Pětiletý program rozvoje hospodářské a obchodní spolupráce mezi indonéskou a čínskou vládou ze dne 2. října 2013 v oddíle 2.9 o průmyslových parcích (včetně zvláštních ekonomických zón (SEZ)) uvádí: „*Podporovat čínské podniky, aby investovaly do indonéských* zvláštních ekonomických zón, parků hospodářského a technologického rozvoje, parků hospodářské a obchodní spolupráce, *průmyslových parků*, technologických demonstračních oblastí a dalších forem průmyslových parků. Obě strany se dohodly, že vláda bude usnadňovat a poskytovat politickou podporu při rozvoji průmyslových parků“.

(605) Obě vlády také 2. října podepsaly dohodu o indonésko-čínských integrovaných průmyslových parcích. Článek V upřesňuje politické podpory, na kterých se země dohodly: „*Vláda Čínské lidové republiky potvrzuje, že poskytne příslušnou podporu a usnadní výstavbu, přilákání podnikatelů a provoz průmyslových parků v souladu s platnými zákony, předpisy a politikami obou zemí. Indonéská vláda se bude snažit poskytovat podporu a usnadňovat opatření v souladu s platnými vnitrostátními zákony, předpisy a politikami. O podrobnostech politik podpory se rozhoduje na základě dvoustranných jednání.*“

([138]) http://www.cccme.org.cn/cp/cooperation/zones.aspx
([139]) https://enterpriseasia.org/apea/indonesia/awards/id-2015/halim-mina/
([140]) https://www.thejakartapost.com/news/2017/11/15/morowali-investors-jittery-over-policy-uncertainties.html
([141]) http://www.decent-china.com/index.php/index/about/index?cid=15
([142]) https://bisnis.tempo.co/read/331438/cina-diminta-investasi-pengolahan-hasil-tambang

(606) Kromě „indonésko-čínského programu“ podepsaly obě vlády téhož dne, 2. října 2013, další dvoustrannou dohodu věnovanou konkrétně rozvoji integrovaných průmyslových parků v Indonésii. Podle článku 1 této dohody se indonéská a čínská vláda dohodly na „*podpoře zřizování indonésko-čínských integrovaných průmyslových parků v Indonésii*“, které „*budou přednostně zřizovány v regionech Indonésie bohatých na nerostné suroviny*“.

(607) V této dohodě se čínská vláda zavázala, že „*poskytne příslušnou podporu a usnadní výstavbu, přilákání podnikatelů a provoz průmyslových parků v souladu s platnými zákony, předpisy a politikami obou zemí*“ ([143]). Současně indonéská vláda prohlásila, že se bude „*snažit poskytovat podporu a usnadňovat opatření v souladu s platnými vnitrostátními zákony, předpisy a politikami*“ ([144]).

(608) Důležitým dvoustranným dokumentem upravujícím park Morowali byla dohoda mezi čínskou a indonéskou vládou o indonésko-čínských integrovaných průmyslových parcích z roku 2013 (dále jen „dohoda o integrovaných průmyslových parcích“). Článek 1 uvádí, že „*cílem této dohody je podpořit zřizování indonésko-čínských integrovaných průmyslových parků v Indonésii*“ (dále jen „průmyslové parky“). „Průmyslové parky *budou přednostně zřizovány v regionech Indonésie bohatých na nerostné suroviny.*“ V článku 3.1 se uvádí, že „*rozsah spolupráce podle této dohody zahrnuje koordinaci, usnadňování a konzultace při zřizování průmyslových parků*“. Kapitola V této dohody věnovaná „politické podpoře“ uvádí v článku 5.1, že „*[v]láda Čínské lidové republiky potvrzuje, že poskytne příslušnou podporu a usnadní výstavbu*, přilákání podnikatelů a provoz průmyslových parků v souladu s platnými zákony, předpisy a politikami obou zemí“.

(609) Během dvoustranného summitu dne 3. října 2013 čínský prezident Si představil plán na vybudování Námořní hedvábné stezky 21. století. Předchozí den summitu, dne 2. října 2013, indonéská a čínská vláda podepsaly Indonésko-čínský pětiletý program rozvoje hospodářské a obchodní spolupráce a Dohodu mezi vládou Čínské lidové republiky a vládou Indonéské republiky o indonésko-čínských integrovaných průmyslových parcích“. Tyto dohody o spolupráci mají být zakomponovány do vybraných prioritních projektů.

(610) Ve společném prohlášení Číny a Indonésie o posílení strategického partnerství z března 2015 se uvádí, že indonéská vláda „*…zavede preferenční politiky pro* průmyslové *parky, aby zajistila ochranu a usnadnila vstup pro více čínských podniků do parku v souladu s indonéskými právními předpisy, a urychlila tak rozvoj průmyslových parků*“.

(611) V návaznosti na společné prohlášení zavedla indonéská vláda nařízení č. 142/2015 o průmyslových zónách, které nahradilo předchozí nařízení o průmyslových zónách z roku 2009, aby bylo v souladu s dvoustranným společným prohlášením z roku 2015 a s dvoustrannou dohodou o integrovaných průmyslových parcích z roku 2013. Toto nařízení stanoví hlavní pobídky pro společnosti, které se usadí v těchto průmyslových zónách, jako je skupina IRNC Group v kapitole 8. Mezi ně patřil i čl. 4 písm. i), který stanovil, že pravomoci ministra se vztahují na „*stanovení pokynů pro referenční prodejní ceny nebo nájemné v průmyslových blocích a/nebo budovách v průmyslové zóně na základě návrhů Výboru pro průmyslové zóny*“. Čl. 41 odst. 1 stanovil, že „*[s]polečnosti v průmyslové zóně a průmyslové společnosti se sídlem v průmyslové zóně se poskytují daňové pobídky*“. Čl. 45 odst. 1 stanovil, že „*[v]láda může iniciovat rozvoj průmyslových zón jako průmyslové infrastruktury a) v případě, že soukromý sektor nemá zájem ani není schopen průmyslovou zónu rozvíjet, a/nebo b) urychlit šíření a rovnoměrné rozložení průmyslového rozvoje*“. Kromě toho indonéská vláda zavedla přísné zapojení a monitorování společností spravujících tyto nemovitosti prostřednictvím orgánu předpokládaného v čl. 51 odst. 1: „*Za účelem podpory rozvoje průmyslových zón se zřizuje Výbor pro průmyslové zóny.*“

(612) Integrace komplexního procesu parku je v souladu s cíli rozvoje politiky indonéské vlády. Konkrétně tavírny splňují právní požadavky horního zákona z roku 2009 a související předpisy Ministerstva průmyslu týkající se přidané hodnoty k primárnímu materiálu. Podle tohoto zákona a předpisů musí společnosti těžící niklovou rudu vybudovat vlastní tavicí kapacity s cílem rozvíjet v Indonésii průmysl s vyšší přidanou hodnotou (viz předchozí oddíl).

([143]) Dohoda mezi vládou Čínské lidové republiky a vládou Indonéské republiky o indonésko-čínských integrovaných průmyslových parcích, článek 5.1.

([144]) Dohoda mezi vládou Čínské lidové republiky a vládou Indonéské republiky o indonésko-čínských integrovaných průmyslových parcích, článek 5.2.

(613) Rozvoj parku Morowali zahrnuje klíčové prvky, které si indonéská vláda ve svých plánech rozvoje stanovila jako prioritní. V tomto smyslu se park Morowali nachází ve strategické zeměpisné oblasti Sulawesi, působí v podporovaném odvětví oceli, podporuje integraci předcházejících a navazujících odvětví a zvyšuje tvorbu přidané hodnoty přírodních zdrojů a těžby, konkrétně niklu.

(614) Ze zeměpisného hlediska se park Morowali nachází v koridoru Sulawesi ([145]), v jednom ze šesti hospodářských koridorů, které indonéská vláda určila a podpořila jako osy plánů hospodářského rozvoje země. Těžba niklu je označena za jedno z odvětví, která mají uskutečnit rozvoj oblasti.

(615) Indonéské i čínské orgány udělily parku Morowali zvláštní formální status.

(616) Indonéská vláda mu oficiálně udělila status národního strategického projektu ([146]) (dále jen „projekt PSN“). To je důležité ze dvou hledisek, a to z hlediska rozvoje prioritních průmyslových oblastí / speciálních ekonomických zón a projektů rozvoje tavíren. Projekty PSN jsou vybírány v souladu s politikou rozvoje v Indonésii, vláda je pečlivě sleduje a jsou způsobilé k určitým privilegiím ([147]). Vzhledem k tomu, že společnost IMIP měla status PSN, mohla také zahájit výstavbu průmyslového komplexu a začít stavět závody, zatímco čekala na stavební povolení.

(617) Čínská vláda, a zejména její Ministerstvo obchodu, oficiálně uznala park Morowali jako určenou zámořskou zónu obchodní a hospodářské spolupráce v roce 2016 ([148]), *de facto* již v roce 2009 ([149]).

(618) Podle internetových stránek Ministerstva obchodu ([150])se formální uznání zámořské zóny hospodářské a obchodní spolupráce vztahuje na průmyslový park s kompletní infrastrukturou, jasnými vedoucími průmyslovými odvětvími, solidními funkcemi veřejné služby a koncentrovanými a projevujícími se účinky na investice a výstavbu podniků v čínském vlastnictví registrovaných na území ČLR. Při výstavbě zámořské zóny hospodářské a obchodní spolupráce podnik v souladu s příslušnými ustanoveními o zahraničních investicích splní formality pro zápis nebo schválení zahraničních investic státu v Číně, získá osvědčení o zahraniční investici podniku vydané příslušným ministerstvem obchodu, dokončí příslušné registrační postupy v souladu s právními předpisy hostitelské země a založí podnik v zóně spolupráce. Stavební podnik získá pozemek koupí nebo pronájmem pozemku a dokončí celé pozemkově právní řízení. Podniky v oblasti výstavby formulují jasné plány výstavby a provozu parku a průmyslové zaměření, dokončí výstavbu infrastruktury vodovodu, elektřiny a silnic potřebných pro park a formulují jasné pokyny pro služby podnikům vstupujícím do zóny, aby přilákaly podniky k investicím a výrobě v oblasti.

(619) V jednom z článků se uvádí: *„Pod vedením vládních úřadů v rámci iniciativy „Jeden pás, jedna cesta“ a v souvislosti se strategií hostitelské země na nejvyšší úrovni se zámořské zóny spolupráce staly nástrojem k provádění iniciativy „Jeden pás, jedna cesta“ a mezinárodní spolupráce v oblasti výrobních kapacit“* ([151]). Tento koridor je rovněž způsobilý v rámci iniciativy BRI jako jedna z oblastí podporovaných tímto nástrojem.

(620) Výše uvedený rámec potvrzuje, že zřízení a rozvoj parku Morowali probíhaly ve zvláštním režimu, který byl vymezen právními předpisy týkajícími se průmyslových zón s cílem podpořit industrializaci a rozvoj Indonésie prostřednictvím průmyslových parků. Tento právní rámec poskytuje různé výhody a specifickou podporu ze strany indonéských orgánů, například snadnější udělování licencí, poskytování infrastruktury a daňové pobídky. To potvrdila zjištění šetření, která jsou podrobně popsána v následujících oddílech ([152]). Kromě toho indonéská vláda svým jednáním jednoznačně usilovala o přednostní finanční podporu ze strany čínské vlády pro společnosti v parku Morowali a tuto podporu přijala za vlastní.

([145]) Hlavní plán urychlení a rozšíření hospodářského rozvoje Indonésie na období 2011–2025, s. 120–140.

([146]) Výbor pro zrychlení realizace prioritní infrastruktury (dále jen „výbor KPPIP“) a nařízení prezidenta Indonéské republiky č. 3 z roku 2016 o zrychlení realizace národních strategických projektů.

([147]) Jak stanoví nařízení prezidenta republiky č. 3 z roku 2016 o zrychlení realizace národních strategických projektů.

([148]) http://www.scio.gov.cn/ztk/wh/slxy/31200/Document/1493265/1493265.htm

([149]) https://mscconference.com/wp-content/uploads/MSC18-presentations/Evolving-Seascape-3-Xue-BRI.pdf a http://www.acfic.org.cn/zzjg_327/nsjg/llb/llbgzhdzt/2019zhinan/2019zhinan_1/201910/t20191029_144336.html. Viz rovněž https://www.etsingshan.com/Art/Art_19/Art_19_103.aspx a https://link.springer.com/content/pdf/10.1007/s11442-018-1526-5.pdf.

([150]) http://fec.mofcom.gov.cn/article/jwjmhzq/article02.shtml

([151]) Výroční zpráva o rozvoji v Africe, č. 19 (2016– 2017, Yellow Books of Africa, s. 13.

([152]) Nařízení o průmyslových zónách 142/2015 v. 24/2009 a následné nařízení o průmyslových zónách 142/2015.

4.5.6. *Společné řízení prostřednictvím společnosti IMIP*

(621) Subjektem, který park Morowali rozvíjí a spravuje, je indonéská společnost PT Indonesian Morowali Industrial Park (dále jen „IMIP“). Ta byla založena a zapsána podle indonéského práva v září 2013.

(622) Spolupráce na rozvoji společnosti IMIP byla sice poprvé oznámena na summitu čínského prezidenta Si Ťin-pchinga a tehdejšího indonéského prezidenta Susila Bambanga Yudhoyona v roce 2013, ale její vývoj lze vysledovat až do roku 2007, kdy společnost Bintangdelapan Group zahájila těžební činnost v koncesi o rozloze 47 000 hektarů v Morowali ([153]). Společnost oslovila čínské investory, aby investovali do těžby niklu, protože Čína byla v té době největším trhem pro vývoz niklu z Indonésie.

(623) V roce 2009 založily společnosti BDI a SDI společný podnik za účelem rozvoje těžebního průmyslu v oblasti. Tyto dvě strany založily společnost PT Sulawesi Mining Investment (dále jen „SMI“), která se zabývá produkcí a vývozem niklové rudy především do Číny. SDI je dceřinou společností skupiny Tsingshan Steel Group, konečné mateřské společnosti hlavních spolupracujících vyvážejících výrobců, IRNC. Na druhé straně je společnost BDI dceřinou společností skupiny Bintang Delapan Group, konglomerátu, do kterého patří těžební společnosti s velkými ložisky niklové rudy v Indonésii.

(624) Současnými akcionáři společnosti IMIP jsou SDI (49,7 %), BDI (25 %) a SMI (25,3 %). Společnost SMI se stala akcionářem v roce 2015.

(625) Během summitu v říjnu 2013 podepsaly společnosti SDI a BDI dohodu o založení společnosti IMIP. Indonéská vláda podpis této dohody potvrdila během distanční křížové kontroly. Tvrdila však, že nemá k dispozici její kopii. Kromě toho předložit dohodu odmítla během šetření i společnost IMIP.

(626) Během téhož summitu, dne 2. října 2013, podepsali zakládající akcionáři, společnosti BDI a SDI, také dohodu o investicích a financování s Fondem pro investiční spolupráci mezi Čínou a sdružením ASEAN o rozvoji činností v parku Morowali ([154]). Fond pro investiční spolupráci mezi Čínou a sdružením ASEAN (dále jen „fond CAF“) je zahraniční kapitálový fond schválený Státní radou Čínské lidové republiky a Národní komisí pro rozvoj a reformy. Založení fondu sponzoruje Export-Import Bank of China společně s dalšími čínskými a mezinárodními institucionálními investory. Fond CAF se zaměřuje na investice do infrastruktury, energetiky a přírodních zdrojů v zemích sdružení ASEAN a slouží jako průkopník při prosazování „spolupráce jih-jih“ mezi Čínou a rozvíjejícími se trhy a usnadňuje čínským podnikům strategii „vykročení do světa“.

(627) Po založení společnosti IMIP se park Morowali rychle rozvíjel. Postupně byla vybudována infrastruktura, podpůrná zařízení a výrobní závody. Investice do parku byly do prosince 2017 odhadnuty na 6 miliard USD ([155]). Společnost IMIP je akcionářem několika společností založených v parku, včetně spolupracujícího vyvážejícího výrobce. Je společností ve spojení s vyvážejícím výrobcem.

(628) Ačkoli se skupina Tsingshan Group jeví jako soukromá společnost, z důvodu rámce dvoustranné spolupráce se striktně řídí politikou čínské vlády a v Indonésii také politikou indonéské vlády. Předseda představenstva společnosti Tsingshan Holding Group uvedl, že „*každý krok, který společnost učinila, úzce souvisí s národní strategií a strukturální transformací čínského hospodářství*“ ([156]). Společnost Tsingshan Steel Group ([157]) dále uvedla, že aktivně realizuje čínskou iniciativu BRI tím, že urychluje rozvoj mezinárodní strategie a buduje velké průmyslové parky v Indonésii a dalších zemích. A konečně, nezávislé zdroje popisují společnost Tsingshan Group jako skupinu s „*významnými vazbami na vládu provincie Če-ťiang*“ ([158]).

([153]) https://enterpriseasia.org/apea/indonesia/awards/id-2015/halim-mina/
([154]) http://www.china-asean-fund.com/sub-fund-3-detail.php?id=1
([155]) Strategický informační dokument Tenggara: Iniciativa „Pás a stezka“: Co z toho bude mít Indonésie?, https://tenggara.id/assets/source/Insights/BRI-Briefing-Paper-English.pdf.
([156]) http://www.chinatoday.com.cn/english/report/2016-11/29/content_731597.htm
([157]) https://www.tssgroup.com.cn/en/tsingshan-became-a-newcomer-of-the-fortune-500/
([158]) https://pandapawdragonclaw.blog/2021/01/17/indonesia-morowali-industrial-park-how-industrial-policy-reshapes-chinese-investment-and-corporate-alliances/

(629) Společnost IMIP se ve svých výročních zprávách prezentuje jako pilotní oblast této indonésko-čínské hospodářské spolupráce.

(630) Podle výroční zprávy společnosti IMIP za rok 2017 (s. 1, 18 a 80) a internetových stránek skupiny Eternal Tsingshan Group: *„Dne 3. října podepsali za účasti čínského prezidenta Si Ťin-pchinga a tehdejšího indonéského prezidenta Susila Bambanga Yudhoyona majitel čínské společnosti Tsingshan Group Siang Kuang-ta a majitel indonéské společnosti Bintang Delapan Group Halim Mina dohodu o spolupráci na založení průmyslového parku Indonesia Morowali Industrial Park (dále jen „IMIP") a prvního projektu v této oblasti.* V téže zprávě se uvádí, že *„indonéský prezident Joko Widodo a všechny úrovně ústřední, provinční a okresní vlády věnují výstavbě průmyslového parku IMIP velkou pozornost, podporují ji a povzbuzují"*.

(631) Další spojení průmyslového parku IMIP s oběma vládami spočívá v tom, že jeho činnost a mandát musí být v souladu se zvláštními pravidly pro průmyslové zóny, aby mohl získat základní výhody a plnit svůj specifický úkol v rámci širších preferenčních politik předložených vládami. Rámec, v němž průmyslový park IMIP působí, je rámec dvoustranné spolupráce mezi Indonésií a Čínou k realizaci jednoho ze sjednaných strategických projektů, jímž je rozvoj průmyslu zpracování niklové rudy v parku Morowali. Působí tedy v oblasti působnosti hlavních dokumentů dvoustranné spolupráce.

(632) Z právního hlediska dochází k formálnímu spojení s oběma vládami a je sledováno provádění vládních politik prostřednictvím systému udělování licencí stanoveného v indonéských předpisech o průmyslových zónách, tj. v platném nařízení č. 142 z roku 2015. Článek 1.7 odkazuje na povolení k podnikání v průmyslové zóně (dále jen „povolení IUKI"), což je licence udělovaná vládou k rozvoji a správě průmyslové zóny. Kapitola IV nařízení č. 142, články 12 a následující, stanoví pravidla pro získání povolení IUKI vládou. Nařízení rovněž předpokládá zřízení Výboru pro průmyslové zóny, což je organizace zřízená ministrem, jejímž úkolem je pomáhat při provádění politik rozvoje a správy průmyslových zón (oddíl 1.10). Kapitola XII nařízení č. 142 obsahuje seznam správních sankcí a příslušný postup v případě, že řídicí společnosti nedodržují příslušné nařízení.

(633) A konečně, existují veřejně dostupné důkazy o tom, že společnost IMIP je v pravidelném kontaktu s orgány indonéské a čínské vlády, jak ukazuje například schůzka, která se uskutečnila mezi Ministerstvem průmyslu, generálním ředitelem společnosti Tsingshan, čínským velvyslancem v Indonésii a společností IMIP dne 3. března 2017 s cílem projednat rozvoj průmyslového parku Morowali ([159]). Dalším příkladem je schůzka, která se uskutečnila v červenci 2019 mezi generálním ředitelem společnosti Tsingshan a indonéským prezidentem a jejímž účelem bylo informovat o vývoji investic společnosti Tsingshan v parku, jakož i o situaci v oblasti podpory průmyslových investic společnosti IMIP v parku ([160]).

(634) Tyto formální postupy prokazující úzké spojení mezi společností IMIP a oběma vládami, jakož i rámec dvoustranné spolupráce a konkrétněji dohoda z října 2013, kterou indonéská vláda a společnost IMIP odmítly předložit a o kterou Komise opírá své závěry v souladu s článkem 28 základního nařízení, ukazují, že společnost IMIP není soukromou společností spravující park Morowali podle tržních zásad. Naopak, posláním společnosti IMIP je realizovat zastřešující politický cíl indonéské a čínské vlády, kterým je usnadnit založení a rozvoj odvětví korozivzdorné oceli, a zejména společnost IRNC, a dosáhnout tak úspěšné realizace tohoto prioritního projektu sjednaného mezi oběma vládami.

(635) Kromě toho Komise konstatuje, že společnost IMIP rovněž usnadňuje akvizici pozemků pro společnosti zřízené v parku Morowali a získání všech dalších pobídek stanovených v kapitole VIII nařízení č. 142 z roku 2015 (viz oddíl 4.8).

4.5.7. *Další dvoustranné správní mechanismy provádějící dvoustrannou spolupráci*

(636) Kromě společnosti IMIP zřídily obě vlády řadu dvoustranných správních orgánů, které mají na starosti provádění a sledování několika dohod, které byly od roku 2005 uzavřeny za účelem zpečetění jejich spolupráce.

([159]) https://kemenperin.go.id/artikel/17208/Kunjungan-Chairman-Tsingshan-Holding-Group-Tiongkokhttps://kemenperin.go.id/artikel/17208/Kunjungan-Chairman-Tsingshan-Holding-Group-Tiongkok

([160]) https://www.etsingshan.com/Art/Art_14/Art_14_196.aspx

(637) Pokud jde konkrétně o park Morowali, jak bylo vysvětleno výše, obě vlády podepsaly dne 2. října 2013 dohodu o indonésko-čínských integrovaných průmyslových parcích v Indonésii. Článek IV stanovil zvláštní „mechanismus spolupráce“ mezi stranami: „*Oba jmenované orgány vytvoří mechanismus spolupráce, který bude zahrnovat: a. Indonésko-čínský mezivládní koordinační výbor pro integrované průmyslové parky; b. Koordinační výbor místních orgánů; a c. společnosti pro rozvoj průmyslových parků.*“

(638) Za účelem provedení této dohody vydala Indonésie vyhlášku 432/M-IND/kep/7/2014. Vznikl tak zvláštní tým pro indonéskou stranu, a to tým pro spolupráci v rámci čínsko-indonéské integrované průmyslové zóny (dále jen „KIT Indonesia“). Tým KIT Indonesia má za úkol poskytovat „*směrnice týkající se provádění Dohody mezi vládou Indonésie a vládou ČLR o indonésko-čínské integrované průmyslové zóně*“ a také „*podávat zprávy o výsledku přípravy provádění Dohody mezi vládou Indonésie a vládou ČLR o indonésko-čínské integrované průmyslové zóně*“. Dále má „*tým pro politickou podporu povinnost koordinovat a připravovat politické materiály a usnadňující opatření v rámci zřízení indonésko-čínské integrované průmyslové zóny*“.

(639) Komise požádala indonéskou vládu, aby uvedla, jakého pokroku bylo v této oblasti dosaženo, a aby poskytla podklady týkající se zavedení tohoto mechanismu spolupráce. Indonéská vláda však pouze odpověděla, že tým sestavený na základě vyhlášky č. 432/M-IND/KEP/7/2014 nevytvořil smysluplné politiky, ale žádné další dokumenty nepředložila.

(640) Vzhledem k nedostatečné spolupráci čínské vlády nemohla Komise získat příslušné informace o provádění tohoto konkrétního dvoustranného výboru čínskou stranou. Ze spisu však vyplývá, že záměrem čínské vlády bylo takový výbor vytvořit, jak je patrné ze společného prohlášení o posílení komplexního strategického partnerství mezi Čínskou lidovou republikou a Indonéskou republikou z roku 2015, v němž se prohlašuje, že „*[o]bě strany přislíbily urychlit výstavbu čínsko-indonéských integrovaných průmyslových parků a co nejdříve zřídit mezivládní koordinační výbor* ([161])“.

(641) Z důkazů ve spisu každopádně dále vyplynulo, že Indonésie a Čína zřídily další společné správní orgány, v nichž by se mohla řešit správa a provádění parku Morowali. Příkladem je společný výbor pro dvoustrannou spolupráci mezi Čínou a Indonésií a společný řídicí výbor pro rozvoj regionálních komplexních hospodářských koridorů mezi Čínou a Indonésií, v němž se projednávají projekty spolupráce v rámci BRI a projekty v rámci komplexních hospodářských koridorů. Oba souvisejí také s parkem Morowali.

(642) Vzhledem k nedostatečné spolupráci ze strany čínské vlády a částečné spolupráci ze strany indonéské vlády v tomto ohledu se Komise musela spolehnout na dostupné údaje. Na základě veřejných prohlášení, která usilovala o zřízení subjektů umožňujících mezivládní koordinaci mezi indonéskou a čínskou vládou, odmítnutí předložit jakýkoli dokument v tomto ohledu oběma vládami, jakož i na základě existence několika společných výborů čínské a indonéské vlády dospěla Komise k závěru, že existovaly dvoustranné prováděcí mechanismy, jejichž úkolem bylo posuzovat úspěšný rozvoj a sledovat park Morowali pro účely projektu zpracování niklové rudy. Díky těmto prováděcím mechanismům je indonéská vláda schopna zajistit, aby čínská vláda dodržovala své závazky, včetně poskytování preferenční podpory společnostem v parku Morowali, a zaručit tak hospodářský úspěch tohoto projektu.

([161]) Společné prohlášení o posílení komplexního strategického partnerství mezi Čínskou lidovou republikou a Indonéskou republikou, k dispozici na adrese https://www.mfa.gov.cn/ce/ceindo/eng/zgyyn/zywx/t1249223.htm

4.5.8. *Právní posouzení*

(643) Úzká spolupráce mezi indonéskou a čínskou vládou na území vyvážející země vyvrcholila založením a provozem průmyslového parku Morowali. Indonéská a čínská vláda shromáždily své zdroje, aby pro společnosti vyrábějící korozivzdornou ocel v tomto parku zajistily příznivé podmínky, které jim přinášejí výhody. Toto sdružování zdrojů prostřednictvím úzké spolupráce slouží společnému účelu a přináší prospěch společnému příjemci, kterým je skupina IRNC Group.

(644) Podle čl. 1 odst. 1 písm. a) Dohody o subvencích a vyrovnávacích opatřeních existuje subvence pouze tehdy, pokud je poskytován finanční příspěvek od vlády nebo veřejnoprávního subjektu na území člena WTO.

(645) Ve svém podání ze dne 21. října 2021 se čínská vláda odvolala na své stanovisko ve věci AS656 ([162]) a tvrdila, že tzv. přeshraniční šetření subvencí je v rozporu s Dohodou o subvencích a vyrovnávacích opatřeních i se základním nařízením EU. Odvolávala se na články 1 a 2 Dohody o subvencích a vyrovnávacích opatřeních a tvrdila, že finanční příspěvky subjektům mimo území člena, který je poskytuje, nelze považovat za subvence ve smyslu Dohody o subvencích a vyrovnávacích opatřeních, protože subvence existuje, pokud *„existuje finanční příspěvek vlády nebo jakéhokoli veřejného orgánu na území člena“*, *„ a subvence je specifická pouze tehdy, pokud je poskytnuta subjektu v jurisdikci orgánu, který ji poskytuje*“. Vláda dále odkázala na článek 2 základního nařízení s tím, že pojem „vláda“ je definován jako „každý veřejnoprávní subjekt na území země původu nebo vývozu“. Rovněž citovala čl. 4 odst. 2 základního nařízení, podle něhož je subvence považována za specifickou, pokud je určena *„pro některý podnik, výrobní odvětví … v působnosti orgánu, který ji poskytuje*“. Na tomto základě dospěla čínská vláda k závěru, že toto šetření nelze rozšířit mimo území a jurisdikci Indonésie a že žádný akt čínské vlády se nemůže stát základem pro určení existence subvencí indonéské vlády.

(646) Komise zaznamenala, že tyto připomínky řeší otázku, zda je čínská vláda podle Dohody o subvencích a vyrovnávacích opatřeních odpovědná za poskytování subvencí na výrobu v zámoří, pokud jde o zboží vyvážené třetím členům WTO. Neřeší však samostatnou otázku toho, zda je v konkrétních případech vláda vyvážející země podle Dohody o subvencích a vyrovnávacích opatřeních odpovědná za to, že ve společném podniku o tyto subvence proaktivně usilovala, uznala je a přijala je za vlastní za účelem zvýhodnění výrobků, které se v něm vyrábějí.

(647) Jak bylo zjištěno ve věci AS656 ([163]), výraz „vláda“ v čl. 3 odst. 1 písm. a) základního nařízení a výraz „vlády“ v čl. 1 odst. 1 písm. a) prvním pododstavci Dohody o subvencích a vyrovnávacích opatřeních, vykládané mimo jiné ve světle článku 11 článků Komise pro mezinárodní právo o odpovědnosti států za porušení mezinárodního práva (dále jen „články ILC“), umožňují přičíst indonéské vládě finanční podporu, kterou indonéským vyvážejícím výrobcům v průmyslovém parku Morowali v Indonésii poskytuje čínská vláda.

(648) Podle článku 11 článků ILC lze chování přičíst státu, „pokud uvedený stát uznává a přijímá toto chování za vlastní“. Komentář k návrhu článků ILC potvrzuje, že formulace „uznává a přijímá toto chování za vlastní“ má odlišit případy uznání a přijetí od případů pouhé podpory nebo schválení. V tomto smyslu obecně nebude podle článku 11 chování přičitatelné státu, pokud stát pouze uzná faktickou existenci chování nebo s ním vyjádří slovní souhlas.

([162]) Prováděcí nařízení Komise (EU) 2020/776 ze dne 12. června 2020, kterým se ukládají konečná vyrovnávací cla na dovoz některých tkaných a/nebo vpichovaných textilií ze skleněných vláken pocházejících z Čínské lidové republiky a Egypta a kterým se mění prováděcí nařízení Komise (EU) 2020/492, kterým se ukládá konečné antidumpingové clo na dovoz některých tkaných a/nebo vpichovaných textilií ze skleněných vláken pocházejících z Čínské lidové republiky a Egypta (Úř. věst. L 189, 15.6.2020, s. 1).

([163]) Prováděcí nařízení Komise (EU) 2020/776 ze dne 12. června 2020, kterým se ukládají konečná vyrovnávací cla na dovoz některých tkaných a/nebo vpichovaných textilií ze skleněných vláken pocházejících z Čínské lidové republiky a Egypta a kterým se mění prováděcí nařízení Komise (EU) 2020/492, kterým se ukládá konečné antidumpingové clo na dovoz některých tkaných a/nebo vpichovaných textilií ze skleněných vláken pocházejících z Čínské lidové republiky a Egypta (Úř. věst. L 189, 15.6.2020, s. 1).

(649) Uznání a přijetí chování ze strany státu může být navíc výslovné nebo může být vyvozeno z chování daného státu (například v případech, kdy stát o daném chování přinejmenším ví a souhlasí s ním). V každém případě musí být akt uznání a přijetí, ať už má formu slov, nebo chování, jasný a jednoznačný. Článek 11 článků ILC proto vyžaduje konkrétní posouzení chování vyvážející země, které naznačuje, že uznala a přijala za své chování zahraniční vlády.

(650) V tomto ohledu bude Komise spíše než přímé poskytování subvencí zkoumat, zda by chování zahraniční vlády (tj. čínské vlády při poskytování preferenčních úvěrů) mělo být přičteno vyvážející zemi (tj. indonéské vládě) jako nepřímé poskytování těchto subvencí prostřednictvím zahraniční vlády v souladu s dohodou obou vlád. Musí být vytvořena prokazatelná/výslovná vazba mezi indonéskou vládou a opatřeními, která přijala čínská vláda, aby poskytovala vyvážejícím výrobcům v Indonésii dohodnutou preferenční podporu. V takovém případě by indonéská vláda odpovídala za to, že aktivně vyhledala, uznala a přijala takové subvence ve prospěch výrobků vyráběných v Indonésii za vlastní.

(651) Komise tedy byla oprávněna ověřit, zda by zdroje poskytnuté skupině IRNC Group mohly být označeny za napadnutelné subvence, které poskytla indonéská vláda ve smyslu článků 2, 3 a 4 základního nařízení.

4.5.8.1. Finanční příspěvek vlády nebo veřejnoprávního subjektu

(652) Podle čl. 3 odst. 1 písm. a) základního nařízení subvence existuje, pokud některá vláda v zemi původu nebo vývozu poskytla finanční příspěvek. Stejně tak čl. 1 odst. 1 písm. a) Dohody o subvencích a vyrovnávacích opatřeních uvádí, že subvence bude považována za existující, „*jestliže se vyskytuje finanční příspěvek vlády nebo veřejně právní instituce*“.

(653) Indonéská vláda poskytla skupině IRNC Group niklovou rudu, pozemky a řadu dalších subvencí. Tyto subvence tedy řídí a poskytuje přímo indonéská vláda.

(654) Od zahájení dvoustranné spolupráce na základě společného prohlášení mezi Indonésií a Čínou v roce 2005 a memoranda o porozumění o spolupráci v oblasti infrastruktury a přírodních zdrojů podle 563. a následujících bodů odůvodnění však indonéská vláda proaktivně přiměla čínskou vládu k poskytování finanční podpory společnostem v Indonésii tím, že konkrétně přispěje ke vzniku a rozvoji odvětví korozivzdorné oceli v Indonésii prostřednictvím parku Morowali. To je jasně uvedeno v Indonésko-čínském akčním plánu z roku 2010, konkrétně v kapitole „Investiční spolupráce“ (viz 563. bod odůvodnění). Spolupráce byla dále posílena třemi dokumenty, které indonéská a čínská vláda podepsaly v roce 2011 (viz 548. a následující body odůvodnění). V dohodě ze dne 29. dubna 2011 (566. bod odůvodnění) se vlády „*dohodly, že budou podporovat své příslušné finanční a pojišťovací instituce, aby přednostně poskytovaly finanční a pojistnou podporu těmto projektům*“, včetně projektů v ocelářském průmyslu a průmyslových parcích (jako je Morowali). Indonéská vláda prostřednictvím své Rady pro koordinaci investic (BKPM) výslovně požádala Čínu, aby investovala do zpracování niklu v jihovýchodním Sulawesi, tj. tam, kde se nachází park Morowali (viz 603. bod odůvodnění).

(655) Klíčovým rokem pro zintenzivnění spolupráce byl rok 2013. Indonéská a čínská vláda podepsaly indonésko-čínský pětiletý program rozvoje hospodářské a obchodní spolupráce, který určil klíčové oblasti spolupráce, včetně metalurgického průmyslu, niklových projektů a průmyslových parků, a podpořil čínské podniky a finanční instituce, aby se podílely na rozvoji hospodářských koridorů a konkrétních prioritních projektů (viz 604. a 609. bod odůvodnění). Spolupráce pak byla zpečetěna na nejvyšší politické úrovni při již zmíněné návštěvě čínského prezidenta u indonéského prezidenta v říjnu 2013.

(656) Park Morowali spravuje společnost IMIP, jak je vysvětleno výše. Tato čínsko-indonéská společnost byla oficiálně založena v roce 2013 a v roce 2016 ji indonéská vláda oficiálně uznala jako národní strategický projekt a čínská vláda jako projekt v zámořské oblasti investic v rámci čínské iniciativy BRI. Tato formální vládní uznání znamenají, že společnost při plnění svých úkolů ve veřejném zájmu plní státní politiku a podléhá zvláštním předpisům a kontrolám. Již to ukazuje, že společnost IMIP není pouhou soukromou společností, ale výrazem dohody obou vlád o spolupráci na rozvoji průmyslu zpracování niklové rudy v parku Morowali ve prospěch skupiny IRNC Group. To potvrzuje i samotná společnost IMIP, která se prohlásila za pilotní projekt dvoustranné spolupráce.

(657) Kromě toho je společnost IMIP subjektem s úzkými vazbami na nejvyšší politické úrovně v Číně a Indonésii, což dokládá podpora příslušných prezidentů, kteří byli přítomni podpisu dohody o jeho zřízení v říjnu 2013. Důležité je, že jak indonéská vláda, tak společnost IMIP opakovaně odmítly tuto dohodu poskytnout. Vzhledem k nedostatečné spolupráci v tomto ohledu ze strany indonéské vlády a společnosti IMIP Komise na základě čl. 28 odst. 1 základního nařízení vyvodila, že tato dohoda obsahuje také konkrétní důkaz o tom, že obě vlády pověřily společnost IMIP realizací projektu niklové rudy jako jednoho ze strategických projektů, na nichž se vlády dohodly. Kromě toho se na společnost IMIP vztahují požadavky na udělování licencí a sledování ze strany indonéské vlády podle nařízení č. 142 z roku 2015, aby mohla plnit své povinnosti vyplývající z toho, že byla uznána jako průmyslová zóna.

(658) Na základě všech těchto skutečností dospěla Komise k závěru, že Morowali Park a společnost IMIP jsou projevem společného řízení projektu zpracování niklové rudy ze strany indonéské a čínské vlády ve prospěch skupiny IRNC Group.

(659) Indonéská a čínská vláda rovněž zřídily společné správní orgány a orgány pro spolupráci, jejichž úkolem je zajistit hladké provádění dvoustranné spolupráce, mimo jiné prostřednictvím parku Morowali a společnosti IMIP. Mezi nimi byli v týmu pro dvoustrannou spolupráci podle dohody mezi Čínou a Indonésií o integrovaných průmyslových parcích v Indonésii zástupci vlády zvolení indonéskou vládou (KIT Indonesia) a na základě závěrů podle čl. 28 odst. 1 základního nařízení, zejména rámce pro dvoustrannou spolupráci, také čínskou vládou.

(660) Spojení sil indonéské a čínské vlády sledovalo několik účelů.

(661) Z indonéského pohledu bylo cílem přimět Čínu, aby přinesla investice, know-how a kapitál za účelem rozvoje celého hodnotového řetězce odvětví korozivzdorné oceli a maximalizovala tak přidanou hodnotu velkých zásob niklové rudy pro zemi. Indonésie nebyla schopna tohoto cíle dosáhnout sama, a proto potřebovala čínskou spolupráci a podporu. Indonéská vláda využila svého výsadního postavení, neboť disponovala velkými zásobami niklové rudy, které čínský průmysl nutně potřeboval, a přiměla čínskou vládu, aby se aktivně zapojila do poskytování nezbytné podpory konkrétnímu projektu. Jako další pobídku, jak je uvedeno výše, předložila indonéská vláda na stůl poskytování niklové rudy za cenu nižší než přiměřenou.

(662) Z čínského pohledu neměla čínská vláda vzhledem k situaci jinou možnost než indonéské žádosti vyhovět. Čínské odvětví korozivzdorné oceli bylo po určitou dobu závislé na dovozu indonéské niklové rudy, která z hlediska kvality dokonale odpovídala technologii a výrobním postupům tamního průmyslu. To potvrzují statistiky vývozu do Číny v tabulkách 1 a 2. Změna politiky indonéské vlády v podobě posílení domácího hodnotového řetězce zákazem vývozu niklové rudy ohrozila čínskou výrobu korozivzdorné oceli. Čínský průmysl se pokoušel získat niklovou rudu z Filipín, ale tento pokus byl neúspěšný. Čína proto souhlasila s uzavřením rámce dvoustranné spolupráce s Indonésií.

(663) S postupným prohlubováním spolupráce se čínská vláda spoléhala na svou iniciativu BRI, aby tento projekt upřednostnila a poskytla odpovídající preferenční financování a další podporu. Podle 13. pětiletého plánu Ministerstva obchodu pro rozvoj zahraničního obchodu je jedním z hlavních úkolů iniciativy OBOR posílit obchodní spolupráci se zeměmi v rámci iniciativy BRI s cílem v souladu s následujícím prohlášením podpořit a rozšířit vývoz: „*Stabilizovat vývoz výhodných výrobků, jako jsou výrobky náročné na pracovní sílu, do výše uvedených zemí, využít příležitostí k budování infrastruktury pro tyto země a podpořit vývoz velkých kompletních souborů zařízení, technologií, norem a služeb. Přizpůsobit se trendu transformace a modernizace průmyslu těchto zemí a urychlit vývoz elektromechanických*

a vyspělých technologických výrobků. … Zintenzivnit expanzi na rozvíjející se trhy a po komplexním zvážení ekonomického rozsahu, rychlosti růstu, vybavenosti zdroji, míry rizika a dalších faktorů vybrat několik rozvíjejících se trhů pro primární expanzi. Rozšiřovat vývoz vyspělého technického vybavení a podporovat vývoz vysoce kvalitních, špičkových a srovnatelně výhodných průmyslových odvětví a výrobků."

(664) Plánovaná opatření k dosažení těchto úkolů zahrnují „*rozvoj zón hospodářského a technologického rozvoje a různých parků na celostátní úrovni*". Do této souvislosti spadá i park Morowali. Dále „*[z]aměřit se na země s dobrými podmínkami pro zdroje, silnými podpůrnými schopnostmi a velkým tržním potenciálem v rámci iniciativy „Pásu a cesty", pokračovat ve zlepšování mechanismu investiční spolupráce s příslušnými zeměmi, posílit koordinaci […] a řádně podporovat vývoz výhodných výrobních kapacit, zabránit spěchu a neuspořádané konkurenci […] podporovat výhodné ocelářské podniky, aby zřizovaly základny pro výrobu oceli, jakož i zpracovatelská a distribuční centra v zámoří, podporovat vývoz vyspělého vybavení, technologií a řízení*" ([164]). Dohoda s Indonésií, která je bohatá na zdroje, tomuto cíli dokonale vyhovuje.

(665) Kromě toho 13. pětiletý plán přizpůsobení a modernizace ocelářského průmyslu uvádí, že Čína bude „*podporovat výhodné ocelářské podniky, aby zřizovaly základny pro výrobu oceli a zpracovatelská a distribuční centra v zámoří a podporovaly vývoz vyspělého vybavení, technologií a řízení*". To opět ukazuje na příklon politiky čínské vlády k ocelářskému průmyslu s vysokou přidanou hodnotou, jako je odvětví korozivzdorné oceli.

(666) Zámořské zóny, jako je ta v parku Morowali, tak slouží několika strategickým cílům i pro Čínu. Za prvé pomáhají zvýšit poptávku po strojích a zařízeních vyrobených v Číně. Za druhé, výrobou v zámoří a vývozem do Evropy nebo Severní Ameriky se čínské společnosti mohou vyhnout obchodním třenicím a překážkám uvaleným na vývoz z Číny (na dovoz výrobků z korozivzdorné oceli z Číny jsou již zavedena antidumpingová cla a podíl dovozu z Číny na trhu je téměř nulový). Za třetí, pomáhají čínským snahám podpořit vlastní domácí restrukturalizaci a napomáhají jejímu průmyslu, aby se v hodnotovém řetězci na domácím trhu posunul nahoru ([165]).

(667) Čínský investor Tsingshan Group, hlavní investor vyvážejícího výrobce IRNC Group, výslovně potvrdil, že aktivně provádí čínskou iniciativu BRI (viz 628. bod odůvodnění).

(668) Z výše uvedeného vyplývá, že indonéská vláda přiměla Čínu, aby poskytla výrobcům korozivzdorné oceli mimo jiné preferenční financování prostřednictvím úzké spolupráce v parku Morowali. Jak bylo vysvětleno výše, čínská vláda neměla příliš na výběr, a musela se tak zapojit do dvoustranné spolupráce, včetně poskytnutí finanční podpory, a k financování tohoto projektu využila kontextu BRI, který, jak ukázaly předchozí případy ([166]), využívá čínská vláda k poskytování preferenčního financování čínským společnostem.

(669) Za těchto okolností měla Komise za to, že pojem „vláda" v čl. 3 odst. 1 písm. a) základního nařízení by měl zahrnovat nejen opatření přímo vydaná indonéskou vládou, ale také ta opatření čínské vlády, která lze na základě dostupných důkazů přičíst indonéské vládě.

(670) Již od počátku spolupráce v roce 2005 se indonéská vláda aktivně snažila získat čínskou finanční podporu k povzbuzení svého odvětví niklu a navazujícího průmyslu, což se projevilo v parku Morowali. Jak je podrobně uvedeno výše, zejména v dohodách mezi Indonésií a Čínou z let 2011 a 2013, jakož i v čínských ustanoveních o provádění iniciativy OBOR a politik v oblasti oceli, bylo poskytování preferenčního financování nedílnou součástí dohody mezi Indonésií a Čínou. Například v dohodě z roku 2011 se jednoznačně uvádí, že „*[s]trany se dohodly, že povzbudí své příslušné finanční a pojišťovací instituce, aby upřednostňovaly financování a pojistnou podporu těchto projektů*". V bodě 5.2.1 indonésko-čínského programu se uvádí, že „*čínské finanční instituce jsou vybízeny k tomu, aby podporovaly financování* investic a výstavby projektů prováděných v Indonésii podniky, které financuje Čína". Dohoda pak byla zpečetěna na summitu v roce 2013 za účasti tehdejšího indonéského prezidenta Susila Bambanga Yudhoyona a čínského prezidenta Si Ťin-pchinga. Z indonésko-čínského pětiletého programu rozvoje hospodářské a obchodní spolupráce z roku 2013 rovněž jednoznačně vyplývá, že indonéská vláda uznala a schválila čínskou preferenční podporu i pro průmyslové parky, jako je park Morowali.

([164]) Kapitola IV oddíl 8 třináctého pětiletého plánu přizpůsobení a modernizace ocelářského průmyslu.

([165]) D. Brautigam a Xiaoyang Tang; Going Global in Groups: Structural transformation and China's Special Economic Zones overseas, World Development, ročník 63, 2014, s. 78–91.

([166]) Antisubvenční šetření týkající se textilií ze skleněných vláken a případ pneumatik (oddíly 4.3.3 a 3.7).

(671) Charakteristika čínské iniciativy BRI je veřejně známá. Články 30 až 36 poradních stanovisek Státní rady pro podporu mezinárodní výrobní kapacity a spolupráce v oblasti výroby zařízení ze dne 13. května 2015 uvádějí veškeré druhy politické podpory, které mohou získat společnosti „směřující do zahraničí". Zahrnují politiky fiskální a daňové podpory, zvýhodněné úvěry, finanční podporu prostřednictvím syndikovaných úvěrů, vývozní úvěry a financování projektů, kapitálové investice a v neposlední řadě také pojištění vývozních úvěrů. Článek 31 těchto stanovisek odkazuje na „zvýhodněné úvěry", které „*podporují podniky, aby se zapojily do vývozu rozsáhlých kompletních souborů zařízení, uzavírání smluv na projekty a rozsáhlých investičních projektů*". V praxi tato politika vedla k řadě režimů preferenčního financování ze strany bank nebo ze speciálně zřízeného „Fondu hedvábné stezky" podle článku 35 poradních stanovisek, jak nedávno stanovila Komise v jiné věci ([167]).

(672) Jelikož si indonéští prezidenti bezpochyby byli vědomi toho, že čínská iniciativa BRI zahrnuje rozsáhlé státní financování prostřednictvím preferenčního financování a dalších finančních nástrojů (viz 577. a 589. bod odůvodnění), došlo společným zřízením parku Morowali k jasnému aktu potvrzení a přijetí tohoto preferenčního financování čínskou vládou na nejvyšší politické úrovni.

(673) Skutečnost, že Indonésie proaktivně usilovala o preferenční financování od Číny jako o jeden z hlavních bodů jejich dvoustranné spolupráce, potvrzuje, že preferenční podpora poskytnutá čínskou vládou by měla být přičtena indonéské vládě. To podporuje závěr, že Indonésie uznala a přijala čínské preferenční financování za vlastní. To vychází mimo jiné z článku VI dvoustranné dohody z roku 2011 a z čl. 5.2.1 indonésko-čínského programu. Indonéská vláda rovněž souhlasila s tím, aby pro účely iniciativy BRI označila Čína park Morowali a společnost IMIP podle svých zákonů za „zámořskou oblast investic", a zrcadlově to podpořila formálním domácím uznáním tohoto projektu jako národního strategického projektu podle indonéských zákonů. Vzhledem k tomu, že „zámořské oblasti investic" jsou nástrojem iniciativy BRI a že tato iniciativa využívá jako nástroj preferenční financování, mělo takové označení parku Morowali a společnosti IMIP za následek, že se skupina IRNC Group stala způsobilou k podání žádosti o preferenční úvěr od čínských bank zajišťujících vládní politiku a preferenční podmínky pojištění vývozu. Jak již bylo ohledně čínského preferenčního financování konstatováno v řadě předchozích šetření ([168]), místo správy jasně stanovených programů financování s přísnými kritérii způsobilosti je několik podporovaných odvětví určeno na nejvyšší politické úrovni ([169]). Oficiální označení parku Morowali a společnosti IMIP jako zámořské oblasti investic pro čínské společnosti po společné dohodě mezi oběma prezidenty na podporu financování plně zapadá do obvyklého čínského vzorce aktivace preferenčního financování ze strany jejích bank zajišťujících vládní politiku. To dokládá společné porozumění Indonésie a Číny, že čínská vláda nemá poskytovat financování za tržní sazby, ale proaktivně poskytovat státní pobídky i s ohledem na obrovskou výši požadovaných investic a související rizika neúspěchu projektu. Opět to ukazuje, jaké výhody nebo preference jim byly přiznány.

(674) Čínská preferenční opatření ve prospěch čínských subjektů usazených v Indonésii tak byla jasně a jednoznačně „identifikována" a Indonésií „uznána a přijata za vlastní".

(675) Kromě toho se indonéská vláda úzce podílela na činnosti společnosti IMIP jakožto subjektu vybraného pro správu parku Morowali, a to prostřednictvím povolení k usazování v oblasti parku a usnadnění nákupu pozemků (viz níže). Neméně důležitými prostředky vládních zásahů jsou systém udělování licencí prostřednictvím povolení IUKI a kontrolní činnosti předepsané nařízením č. 142 z roku 2015 prostřednictvím Výboru pro průmyslové zóny. Ty indonéské vládě umožňují důkladně kontrolovat a sledovat činnosti společností spravujících průmyslové zóny, jako je společnost IMIP. Indonéští úředníci se navíc průběžně účastnili dvoustranného prováděcího mechanismu zřízeného v roce 2014 v rámci dvoustranné dohody o integrovaných průmyslových parcích (605. bod odůvodnění). Indonéská vláda byla rovněž pověřena udělením formálního statusu způsobilé průmyslové zóny společnosti IMIP jako správci parku Morowali, a to vydáním dočasné licence k provozování činnosti v rámci tohoto statusu a následnou kontrolou, zda byly splněny všechny požadavky příslušných právních předpisů a politik, aby mohla být udělena trvalá licence.

([167]) Prováděcí nařízení Komise (EU) 2018/1690, kterým se ukládají konečná vyrovnávací cla na dovoz určitých pneumatik z Číny (Úř. věst. L 283, 12.11.2018 s. 1, 409. až 412. bod odůvodnění).

([168]) Například prováděcí nařízení Komise (EU) 2017/96 ze dne 8. června 2017, kterým se ukládají konečná vyrovnávací cla na dovoz určitých plochých za tepla válcovaných výrobků ze železa, nelegované nebo ostatní legované oceli pocházejících z Čínské lidové republiky a kterým se mění prováděcí nařízení Komise (EU) 2017/649, kterým se ukládá konečné antidumpingové clo na dovoz určitých plochých za tepla válcovaných výrobků ze železa, nelegované nebo ostatní legované oceli pocházejících z Čínské lidové republiky, Úř. věst. L 146, 9.6.2017, s. 17.

([169]) Prováděcí nařízení Komise (EU) 2018/1690, kterým se ukládají konečná vyrovnávací cla na dovoz určitých pneumatik z Číny, Úř. věst. L 283, 12.11.2018 s. 1, 377. bod odůvodnění.

(676) Pokud jde konkrétněji o preferenční financování, indonéská vláda má zaveden proces sledování, který umožňuje kontrolovat veškeré finanční toky pro zahraniční investory a zahraniční kapitál, včetně potřeby směrovat zahraniční finanční prostředky přes místní indonéské pobočky. Kromě toho v případě konkrétních úvěrů a finanční podpory poskytnutých společnostem ve skupině IRNC Group poskytly finanční prostředky čínské komerční banky nebo banky zajišťující vládní politiku se sídlem v Číně, ale v úvěrových smlouvách, které podepsaly společnosti se sídlem v Indonésii, byly stanoveny i tzv. „agenturní" banky. Jednalo se o místní indonéské pobočky čínských bank, jejichž úkolem bylo působit jako prostředníci při převodu finančních prostředků z Číny přijímajícím společnostem v Indonésii. Indonéská vláda tak mohla řádně sledovat dohodnutou finanční podporu.

(677) Prostřednictvím všech těchto mechanismů Indonésie rovněž prokázala, že plně podporuje a pečlivě kontroluje čínské preferenční financování ve prospěch výrobce korozivzdorné oceli v parku Morowali.

(678) Z dostupných důkazů a navzdory nedostatečné spolupráci indonéské a čínské vlády v souvislosti s touto částí šetření vyplývá, že preferenční financování skupiny IRNC Group čínskými veřejnoprávními subjekty lze přičíst indonéské vládě jakožto vládě země původu nebo vývozu podle čl. 3 odst. 1 písm. a) základního nařízení. Důkazy prokázaly, že indonéská vláda proaktivně požádala Čínu o preferenční finanční podporu pro výrobce korozivzdorné oceli v parku Morowali, a tudíž ji schválila, a to v souladu s dohodnutými závazky rozvíjet a podporovat rozvoj odvětví korozivzdorné oceli v Indonésii.

(679) V této souvislosti Komise dále uvedla, že možnost vlád poskytnout finanční příspěvek nepřímo prostřednictvím soukromých subjektů není mimo základní nařízení ani dohodu o subvencích ([170]). V případech, kdy vlády pověří soukromé subjekty určitým chováním nebo jim toto chování nařídí, je klíčovou otázkou to, že musí existovat „prokazatelná spojitost" mezi aktem vlády a chováním soukromého subjektu ([171]). Obdobně v tomto případě existuje jasná a výslovná vazba mezi pozitivními opatřeními přijatými Čínou s cílem poskytnout dohodnutou finanční podporu skupině IRNC Group a indonéskou vládou.

(680) Komise proto dospěla k závěru, že preferenční financování poskytnuté čínskou vládou vyvážejícím výrobcům plochých za studena válcovaných výrobků z korozivzdorné oceli v parku Morowali představuje finanční příspěvek indonéské vlády ve smyslu čl. 3 odst. 1 bodu i) základního nařízení ([172]).

4.5.8.2. Výhoda

(681) Komise se dále zabývala tím, zda by tyto finanční příspěvky přičitatelné indonéské vládě poskytly výhodu skupině IRNC Group podle čl. 3 odst. 2 základního nařízení. Připomněla, že společnosti IRNC působily v Indonésii a byly založeny podle indonéského práva. Proto bylo v zásadě vhodné zjistit, zda tito příjemci financování získali lepší podmínky, než jaké by získali na indonéském finančním trhu. Jak je uvedeno v 732. a 733. bodě odůvodnění, Komise tento bod ověřila a přesvědčila se, že tomu tak skutečně je.

(682) Komise však vzala rovněž v úvahu výjimečné okolnosti této věci. Je třeba připomenout, že vyvážející výrobci jsou ve spojení s čínskými mateřskými společnostmi. Čínské veřejnoprávní subjekty poskytly preferenční financování po vyjednání a podpisu příslušných dokumentů v Číně a příjemci je obdrželi přímo nebo nepřímo prostřednictvím své mateřské společnosti v Číně (úvěry mezi společnostmi). V úvěrových smlouvách bylo uvedeno, že finanční prostředky budou použity na projekty v Indonésii. Vytvořením rámce pro dvoustrannou spolupráci, který byl spuštěn opatřeními indonéské vlády, jež měla přimět čínské tavicí kapacity k přesunu do Indonésie, indonéská vláda usilovala o to, aby tyto subjekty obdržely preferenční podporu, včetně levných úvěrů v souladu s čínským právem, tj. za čínských podmínek, a schválila ji. Čínské veřejnoprávní subjekty poskytly toto financování v souladu s politikami preferenčního financování prováděnými v Číně.

([170]) Viz čl. 3 odst. 1 písm. a) bod iv) základního nařízení a čl. 1 odst. 1 písm. a) první pododstavec bod iv) Dohody o subvencích a vyrovnávacích opatřeních.

([171]) Zpráva Odvolacího orgánu, Spojené státy – DRAMs (WT/DS296/AB/R), bod 112.

([172]) Ostatně lze konstatovat, že sporné skutečnosti mohou být rovněž vzaty v úvahu z hlediska článku 16 článků ILC. Úzká spolupráce mezi indonéskou a čínskou vládou nejen vedla k tomu, že indonéská vláda uznala a přijala čínské jednání, ale rovněž sloužila k potenciálnímu obcházení skutečných a potenciálních cel uložených EU na čínský vývoz dotčeného výrobku v Indonésii.

(683) Komise proto dospěla k závěru, že přijetí a uznání finančních příspěvků poskytnutých čínskými veřejnoprávními subjekty společnosti IRNC ze strany indonéské vlády rovněž zahrnovalo preferenční aspekty / prvek výhody. Stanovila tedy čínské tržní sazby pro preferenční financování a odpovídajícím způsobem vypočetla výhodu. Tyto podrobnosti jsou podrobněji popsány v oddíle 4.6 níže. Komise konstatovala, že tento přiměřený přístup vedl k nižším částkám subvencí, než jaké vyplývaly z použití hypotetického indonéského srovnávacího kritéria.

4.5.8.3. Specifičnost

(684) Pokud jde o třetí bod týkající se specifičnosti, Komise zkoumala, zda jsou tyto subvence specifické, jak to vyžaduje čl. 4 odst. 2 až 4 základního nařízení.

(685) Na základě uznání a přijetí byla indonéská vláda, pokud jde o preferenční financování, poskytujícím orgánem. Indonéská vláda zejména uznala a přijala označení parku Morowali a společnosti IMIP čínskou vládou za zámořské území investic a podpořila plnohodnotné provádění dvoustranné dohody a dalších dvoustranných dokumentů, mimo jiné tím, že čínská vláda poskytla preferenční financování.

(686) Tyto subvence byly omezeny na společnosti působící v parku Morowali. Komise proto dospěla k závěru, že se jednalo o regionální subvence ve smyslu čl. 4 odst. 3 základního nařízení, které spadají do působnosti poskytujícího orgánu, v souladu s čl. 4 odst. 2 až 4 základního nařízení.

4.5.9. *Připomínky k poskytnutí konečných informací*

(687) Žadatel, indonéská vláda, čínská vláda a skupina IRNC Group předložily připomínky ke konečným informacím o spolupráci mezi indonéskou a čínskou vládou.

4.5.9.1. Připomínky k finančnímu příspěvku

(688) Indonéská vláda, čínská vláda a skupina IRNC Group tvrdily, že toto šetření je v rozporu s Dohodou o subvencích a vyrovnávacích opatřeních i se základním nařízením, neboť se zabývá subvencemi na výrobu dotčeného výrobku poskytnutými jinou zemí než zemí vývozu. Podle nich nelze antisubvenční šetření rozšířit mimo území a jurisdikci Indonésie.

(689) Čínská vláda dále připomněla, že svůj postoj vyjádřila již v antisubvenčním šetření, které se týkalo textilií ze skleněných vláken. V daném případě chápala čínská vláda 646. bod odůvodnění jako potvrzení toho, že Komise sdílí její názor, že Dohoda o subvencích a vyrovnávacích opatřeních se netýká vztahu mezi jednou vládou a výrobci sídlícími v zámoří.

(690) V souladu s tím čínská vláda a skupina IRNC Group tvrdily, že podle článků 1 a 2 Dohody o subvencích a vyrovnávacích opatřeních se finanční příspěvky subjektům mimo území poskytující země nepovažují za subvence ve smyslu Dohody o subvencích a vyrovnávacích opatřeních. Konkrétněji, indonéská vláda uvedla, že čl. 1 odst. 1 písm. a) první pododstavec body i) až iv) Dohody o subvencích a vyrovnávacích opatřeních zmiňuje v každém z odstavců, které odkazují na stejný subjekt v úvodu, také výrazy „vláda/vládou“ a že tyto odkazy nelze vykládat tak, že by se jednalo o vládu mimo území země poskytující finanční příspěvek.

(691) Indonéská vláda dodala, že judikatura WTO vykládá čl. 1 odst. 1 písm. a) první pododstavec Dohody o subvencích a vyrovnávacích opatřeních jako *„vyčerpávající uzavřený seznam“* ([173]), který *„definuje a určuje chování vlády, jež pro účely Dohody o subvencích a vyrovnávacích opatřeních představuje finanční příspěvek“* ([174]), a *„od samého počátku bylo záměrem jejích navrhovatelů právě zajistit, aby ne všechna vládní opatření, která poskytují výhody, mohla být považována za subvence“* ([175]). V souvislosti s výkladem čl. 1 odst. 1 písm. a) prvního pododstavce Dohody o subvencích

([173]) Zpráva panelu, *United States – Measures Affecting Trade in Large Civil Aircraft (Second Complaint)*, WT/DS353/R, přijatá dne 23. března 2012, ve znění zprávy Odvolacího orgánu WT/DS353/AB/R, DSR 2012:II, s. 649, bod 7.955.

([174]) Zpráva panelu, *United States – Measures Affecting Trade in Large Civil Aircraft (Second Complaint)*, WT/DS353/AB/R, přijatá dne 23. března 2012, DSR 2012:I, s. 7, bod 614.

([175]) Zpráva panelu, *US – Exports Restraints*, cit., body 8.65 a 8.73.

a vyrovnávacích opatřeních prostřednictvím článku 11 článků ILC, uvedeným v 647. až 650. bodě odůvodnění, připomněla indonéská vláda judikaturu WTO týkající se výkladu dohod WTO ([176]). Dále tvrdila, že Komise tím, že v čl. 1 odst. 1 písm. a) prvním pododstavci Dohody o subvencích a vyrovnávacích opatřeních vyložila výraz „vláda" tak, že zahrnuje možné přičtení poskytování subvencí jiným vládám, přidala slova, která v textu Dohody o subvencích a vyrovnávacích opatřeních nejsou.

(692) Indonéská vláda, čínská vláda a skupina IRNC Group dále tvrdily, že vzhledem k tomu, že pojem „vláda" uvedený v článku 2 základního nařízení je definován jako „každý veřejnoprávní subjekt na území země původu nebo vývozu", nemohou údajné subvence čínské vlády spadat do oblasti působnosti tohoto šetření. Podle čínské vlády a skupiny IRNC Group posiluje tento názor čl. 4 odst. 2 základního nařízení odkazem na „*působnost orgánu, který [subvenci] poskytuje*".

(693) Komise s žádným z výše uvedených tvrzení nesouhlasila. Komise konstatovala, že argumenty indonéské vlády, čínské vlády a společnosti IRNC se většinou překrývaly a v některých otázkách uváděly samostatné argumenty. Komise analyzovala vzájemně se překrývající body společně a dále samostatně řešila zbývající argumenty, které předložily jednotlivé strany.

(694) Na začátku Komise odkázala na argumenty uvedené ve věci AS 656, zejména v 685. a následujících bodech odůvodnění a v 709. a následujících bodech odůvodnění, které by již stačily k zamítnutí tvrzení těchto stran. Nicméně na podporu svého stanoviska Komise poskytla následující vysvětlení.

(695) Pokud jde o výklad ustanovení WTO a ustanovení základního nařízení, Komise konstatovala, že strany neodkázaly na příslušnou judikaturu WTO. Jak rozhodl Odvolací orgán WTO ve věci US–Gasoline ([177]), nelze právo WTO vykládat v klinické izolaci od obecného mezinárodního práva. Obecné zásady mezinárodního práva tedy tvoří součást právního řádu WTO, který není samostatným režimem ([178]). V souladu s článkem 3.2 Ujednání o řešení sporů a čl. 31 odst. 3 písm. c) Vídeňské úmluvy o smluvním právu (dále jen „Vídeňská úmluva") musí být při posuzování souvislostí podmínek úmluvy brán zřetel na „*každé příslušné pravidlo mezinárodního práva použitelné ve vztazích mezi stranami*". Tato „pravidla" zahrnují zvykové mezinárodní právo ([179]) a jsou ze své podstaty závazná pro všechny členy WTO, včetně Indonésie, Číny a Evropské unie. Články ILC jsou nedílnou a důležitou součástí zvykového mezinárodního práva v souladu s mandátem Valného shromáždění OSN podle čl. 13 odst. 1 písm. a) Charty OSN. Pravidla uvedená v článcích Komise pro mezinárodní právo jsou rovněž „relevantní" ve smyslu čl. 31 odst. 3 písm. c) Vídeňské úmluvy, protože poskytují pokyny pro výklad pojmu přičitatelnosti, tj. pokud lze určitá jednání nebo opomenutí přičíst jednomu státu, i když tato jednání nebo opomenutí nepocházejí přímo z tohoto státu. V tomto ohledu je pro výklad pojmů „*vláda*" v úvodní větě čl. 1 odst. 1 písm. a) prvního pododstavce Dohody o subvencích a vyrovnávacích opatřeních relevantní pojem „přičitatelnost", a to zejména pro určení správné přičitatelnosti chování v situaci spolupráce mezi dvěma státy, pokud jde o subvence, jak je tomu v daném případě ([180]). Články ILC lze tedy použít k výkladu pojmu „*vláda*" v návětí čl. 1 odst. 1 písm. a) prvního pododstavce Dohody o subvencích a vyrovnávacích opatřeních za účelem přičtení daného chování (tj. poskytnutí subvence) indonéské vládě, a to i v případech, kdy finanční příspěvek nebyl poskytnut přímo indonéskou vládou.

(696) Pokud jde o tvrzení týkající se čl. 2 písm. b) základního nařízení, stanoví tento článek, že „*„vládou" [se] rozumí každý veřejnoprávní subjekt na území země původu nebo vývozu*". Komise souhlasila s výkladem, že toto ustanovení se vztahuje na opatření vlády, z jejíhož území jsou subvencované výrobky vyváženy do EU. Právě tak je tomu v projednávaném případě. Dotčený výrobek se vyrábí v Indonésii a vyváží se z Indonésie do EU. Avšak čl. 2 písm. b) základního nařízení se nevyjadřuje k samostatné otázce, které jednání může vláda na svém území povolit a uznat je za vlastní. Stejně jako pojem „veřejnoprávní subjekt" lze i pojem „vláda" vykládat s ohledem na jeho kontext, předmět a účel. Jednání přičitatelná vládě země původu nebo vývozu tedy nemusí být pouze jednání, kterých se tato vláda dopustí

([176]) Zpráva Odvolacího orgánu, *United States – Continued Existence and Application of Zeroing Methodology*, WT/DS350/AB/R, přijatá dne 19. února 2009, DSR 2009:III, s. 1291, bod 268 a Zpráva odvolacího orgánu, *India – Patent Protection for Pharmaceutical and Agricultural Chemical Products*, WT/DS50/AB/R, přijatá dne 16. ledna 1998, DSR 1998:I, s. 9, bod 45.

([177]) WT/DS2/AB/R – *US – Reformulated Gasoline*, zpráva Odvolacího orgánu přijatá dne 20. května 1996, s. 17.

([178]) Podrobně viz J. Pauwelyn, The Role of Public International Law in the WTO – How far can we go?, American Journal of International Law (2001), s. 535 a následující; Graham Cook, Digest of WTO Jurisprudence on Public International Law Concepts and Principles (CUP 2015).

([179]) WT/DS379, Spojené státy – konečná antidumpingová a antisubvenční cla na určité výrobky z Číny, zpráva odvolacího orgánu přijatá dne 11. března 2011, bod 308; M.E. Villiger, „Commentary on the 1969 Vienna Convention on the Law of Treaties" (Martinus Nijhoff, 2009), s. 433.

([180]) WT/DS379/AB/R, body 304–322.

přímo, ale rovněž jednání, která lze takovéto vládě přičíst. To je dále potvrzeno ustanovením čl. 3 odst. 1 písm. a) základního nařízení, když odkazuje na finanční příspěvek, který „poskytla“ vláda. Ze stejných důvodů jsou ostatní argumenty odvolávající se na ustanovení Dohody o subvencích a vyrovnávacích opatřeních, konkrétně na čl. 1 odst. 1 písm. a) první pododstavec, bezpředmětné.

(697) Na základě výkladu čl. 2 písm. b), čl. 3 odst. 1 písm. a) a čl. 4 odst. 2 základního nařízení v souladu s příslušnými ustanoveními Dohody WTO o subvencích a vyrovnávacích opatřeních a články ILC proto Komise dospěla k závěru, že je oprávněna vyrovnávat subvence poskytované indonéskou vládou, která nejenže uznala a přijala základní napadnutelné finanční příspěvky poskytované čínskou vládou jako vlastní, ale dokonce o ně proaktivně usilovala. Komise proto tato tvrzení zamítla.

(698) Pokud jde o 646. bod odůvodnění, skupina IRNC Group tvrdila, že změnou tématu na přičítání Komise obchází předpoklady pro přijetí vyrovnávacích opatření. Podle skupiny IRNC Group dospěla Komise k závěru, že indonéská vláda je orgánem poskytujícím podporu, bez řádného vysvětlení a analýzy, formou přičtení pouze na základě článku 11 článků ILC, ačkoli takový odkaz nebyl uveden. Skupina IRNC Group tvrdila, že proto, aby článek 11 článků ILC umožňoval přičíst indonéské vládě finanční podporu čínské vlády, musela by Komise v první řadě prokázat, že údajná finanční podpora poskytnutá čínskou vládou byla „*porušením mezinárodního práva*“, jinak by celý základ argumentace Komise neexistoval. Jelikož se WTO domnívá, že rozvojové země mají právo plně využívat své vlastní zdroje pro hospodářský rozvoj, nemůže dvoustranná spolupráce mezi dvěma rozvojovými zeměmi spadat pod definici „*porušení mezinárodního práva*“. Skupina IRNC Group dodala, že i kdyby Komise nějakým způsobem stanovila přičtení, stále existuje značná logická mezera od výroku „indonéská vláda je odpovědná“ k výroku sama „indonéská vláda je orgánem poskytujícím podporu“.

(699) Komise prostřednictvím křížového odkazu na argumenty a právní argumentaci ve věci AS656 v kombinaci s dalšími vysvětleními v 647. až 651. bodě odůvodnění podrobně vysvětlila, jak se v tomto šetření uplatnil článek 11 článků ILC. Kromě toho byly v oddíle 4.5.8.1 podrobně popsány všechny právní argumenty a podkladové důkazy na podporu přičtení finančního příspěvku a příslušných subvencí indonéské vládě. Komise připomněla, že podle článku 11 článků ILC lze chování přičíst státu, „*pokud uvedený stát uznává a přijímá toto chování za vlastní*“. Komentáře k návrhu článků ILC potvrzují, že formulace „*uznává a přijímá toto chování za vlastní*“ má odlišit případy uznání a přijetí od případů pouhé podpory nebo schválení. Zejména není podle článku 11 chování přičitatelné státu, pokud stát pouze uzná faktickou existenci chování nebo s ním vyjádří slovní souhlas. Akt uznání a přijetí, ať už má formu slov, nebo chování, musí být jasný a jednoznačný ([181]). Článek 11 článků ILC proto vyžaduje konkrétní posouzení chování vyvážející země, které naznačuje, že uznala a přijala za své chování zahraniční vlády. Přesně to Komise učinila ve své podrobné analýze v oddíle 4.5.8.1, kde dospěla k závěru, že indonéská vláda vyhledala, uznala a přijala za své chování čínské vlády. Opatření spočívající v poskytování napadnutelných subvencí ze strany indonéské a čínské vlády byla v rozporu s ustanoveními Dohody o subvencích a vyrovnávacích opatřeních a základního nařízení, a proto spadají přímo do oblasti působnosti článku 11 článků ILC. Skutečnost, zda je důsledkem takových preferenčních úvěrů z normativního hlediska i mezinárodní odpovědnost Číny za porušení Dohody o subvencích a vyrovnávacích opatřeních, je irelevantní. Jinými slovy, Komise přičetla indonéské vládě čínské „chování“ (tj. poskytování preferenčních úvěrů), a nikoli „protiprávní skutky“. Proto byly argumenty stran zamítnuty. Čínská vláda požádala Komisi o vysvětlení, zda se na výklad základního nařízení vztahuje odkaz Komise na článek 11 článků ILC, tj. zda lze, podle čínské vlády, použít zvykové mezinárodní právo k výkladu vnitrostátního práva EU.

(700) Komise na začátku upozornila na ustálenou judikaturu evropských soudů, podle níž musí být ustanovení základního nařízení vykládána pokud možno s ohledem na odpovídající ustanovení dohod WTO ([182]). Tento požadavek vykládat sekundární právní předpisy EU v souladu s mezinárodní dohodou předpokládá, že je možné dosáhnout souladu mezi jednotlivými ustanoveními, a platí pouze „pokud možno“. Komise dále uvedla, že Soudní dvůr již

([181]) Komentáře k návrhu článků o odpovědnosti států za porušení mezinárodního práva přijaté Komisí mezinárodního práva na jejím padesátém třetím zasedání (2001) (dále jen „komentáře ILC“), čl. 11 bod 8.

([182]) Viz rozsudek ze dne 22. května 2014, *Guangdong Kito Ceramics a další v. Rada*, T-633/11, EU:T:2014:271, bod 38; rozsudek ze dne 11. července 2017, *Viraj Profiles v. Rada*, T-67/14, EU:T:2017:481, bod 88; a rozsudek ze dne 10. dubna 2019, *Jindal Saw*, T-300/16, ECLI:EU:T:2019:235, bod 101.

dříve rozhodl, že přednost mezinárodních dohod uzavřených EU před sekundárními právními předpisy EU vyžaduje, aby byly tyto dohody vykládány pokud možno v souladu s těmito dohodami, a to i v případech, kdy ustanovení těchto dohod nemají přímý účinek ([183]).

(701) Dotčená ustanovení základního nařízení, tj. čl. 2 písm. b), čl. 3 odst. 1 písm. a) a čl. 4 odst. 2, vyplývají ze závazků obsažených v odpovídajících ustanoveních Dohody o subvencích a vyrovnávacích opatřeních, konkrétně čl. 1 odst. 1 písm. a) prvním pododstavci, a musí být proto v zásadě vykládána ve shodě. Skutečnost, že čl. 1 odst. 1 písm. a) první pododstavec Dohody o subvencích a vyrovnávacích opatřeních a odpovídající ustanovení základního nařízení výslovně neodkazují na možnost přičíst finanční podporu poskytnutou jedním státem jinému státu, není překážkou pro výklad těchto pojmů v souladu se zásadami přičítání uvedenými v článcích ILC. Článek 11 článků ILC je relevantní, jelikož se týká stejné záležitosti jako vykládané podmínky smlouvy ([184]). Výklad pojmů „*vláda*“ v těchto ustanoveních v souladu s článkem 11 článků ILC umožňuje „*zjistit společný záměr stran konkrétní dohody*“ ([185]). Správný výklad čl. 1 odst. 1 Dohody o subvencích a vyrovnávacích opatřeních a základního nařízení tedy vyžaduje zohlednění článků ILC, které již Soudní dvůr výslovně zohlednil v řadě soudních věcí ([186]).

(702) Skupina IRNC Group tvrdila, že i kdyby byla přeshraniční šetření subvencí podle Dohody o subvencích a vyrovnávacích opatřeních přípustná, Komise by v tomto případě neprokázala finanční příspěvek. Podle skupiny IRNC Group jsou skutečnost, že indonéská vláda určila, uznala a přijala čínská preferenční opatření jako vlastní (674. bod odůvodnění), plný souhlas a pečlivá kontrola čínského preferenčního financování (677. bod odůvodnění), jakož i jasná a výslovná vazba mezi opatřeními čínské a indonéské vlády (679. bod odůvodnění), logicky chybné a nejsou podloženy podstatnými důkazy.

(703) V tomto ohledu skupina IRNC Group zdůraznila, že Komise neprokázala příspěvek indonéské vlády nebo veřejnoprávního subjektu. Komise neprokázala plný souhlas indonéské vlády, zatímco údajná pečlivá kontrola odpovídala podle skupiny IRNC Group několika málo běžným správním funkcím a běžné kontrole zahraničních finančních toků. Běžné obchodní praxi odpovídalo i zapojení místních poboček do splácení úvěrů. Komise považovala tyto argumenty za neopodstatněné. Celý oddíl 4.5 podrobně vysvětluje, jak spolupráce vedla k tomu, že indonéská vláda uznala a přijala finanční příspěvek poskytnutý čínskou vládou za vlastní. Tomu se pak konkrétně věnuje samostatný oddíl 4.5.8.1. V rozporu s tvrzením této strany existuje dostatek podstatných důkazů, které tyto závěry podporují, a tyto důkazy nebyly stranami vyvráceny. Posouzení dospělo k závěru, že finanční příspěvek poskytly finanční instituce zřízené v ČLR, které jednaly jako veřejnoprávní subjekt (viz také 727. až 731. bod odůvodnění), a že o tento finanční příspěvek proaktivně usilovala indonéská vláda, která jej brala za vlastní. Indonéská a čínská vláda zřídily řadu dvoustranných správních orgánů odpovědných za provádění projektu Morowali, jak je podrobně uvedeno mimo jiné v oddíle 4.5.7. Komise nakonec poznamenala, že nejen že čínské preferenční financování musí procházet přes indonéské „agenturní banky“ (viz 751. bod odůvodnění), ale také že zahraniční úvěry spojené s rozvojovými projekty, jako je projekt Morowali, podléhají zvláštnímu schválení a sledování ze strany meziresortního *týmu pro zahraniční komerční úvěry (Tim Pinjaman Komersial Luar Negeri neboli „PKLN“)* podle prezidentského dekretu č. 39 z roku 1991, jak je podrobněji vysvětleno v 752. a následujících bodech odůvodnění. Tyto argumenty byly proto zamítnuty.

4.5.9.2. Připomínky k parku Morowali

(704) Indonéská vláda reagovala na zjištění Komise prohlášením, že je otevřená mezinárodní spolupráci a má uzavřeno mnoho dvoustranných dohod. To však neznamená, že upřednostňuje zahraniční investice, neboť veškeré investice v Indonésii probíhají v souladu s indonéským právem. Odmítla se zabývat jakýmkoli dokumentem, který Komise citovala, protože je všechny považovala za nezávazné. Kromě toho zdůraznila, že spolupráce s čínskou vládou se nezaměřuje na odvětví korozivzdorné oceli nebo na průmyslové parky.

(705) Komise nejprve uvedla, že indonéská vláda (a čínská vláda) nezpochybnily přesnost skutečností a relevantní důkazy týkající se spolupráce mezi těmito dvěma vládami, jak je popsána v oddíle 4.5.

([183]) Viz zejména rozsudek ze dne 7. června 2007, *Řízení letového* provozu, C-335/05, EU:C:2007:321, bod 16, a rozsudek ze dne 8. března 2011, *Lesoochranárske zoskupenie VLK*, C-240/09, ECLI:EU:C:2011:125, body 45 a 51, který se týká výkladu základního nařízení v souladu s Dohodou WTO o antidumpingových opatřeních.

([184]) Zpráva Odvolacího orgánu WTO, *United States – Definitive Anti-Dumping and Countervailing Duties on Certain Products from China* (WT/DS379/AB/R), přijatá dne 25. března 2011, bod 308 („*Aby byla taková pravidla relevantní, musí se týkat stejného předmětu jako vykládané smluvní podmínky*“).

([185]) WTO Zpráva Odvolacího orgánu, United States – Definitive Anti-Dumping and Countervailing Duties on Certain Products from China (WT/DS379/AB/R), přijatá dne 25. března 2011, bod 312.

([186]) Viz zejména rozsudek ze dne 6. května 2010, C-63/09, *Axel Walz*, ECLI:EU:C:2010:251, body 27–29; a rozsudek ze dne 6. října 2020, C-66/18, *Evropská komise v. Maďarsko*, ECLI:EU:C:2020:792, bod 90. Viz také stanovisko generální advokátky Juliane Kokott ze dne 15. dubna 2010, C-334/08, *Evropská komise v. Italská republika*, ECLI:EU:C:2010:187, body 29 a 30.

(706) Komise dále uvedla, že skutečnost, že indonéská vláda je otevřena mezinárodní spolupráci a má mnoho dvoustranných dohod s jinými zeměmi, i když jsou zmíněny obecně a bez konkrétních podrobností, nemění nic na závěru, že spolupráce s čínskou vládou v parku Morowali značně přesáhla rámec běžné mezinárodní spolupráce nebo jiných blíže nespecifikovaných dvoustranných dohod. Komise uznává, že vlády uzavírají dohody o spolupráci nebo jiné dvoustranné dohody za mnoha účely, včetně případů, kdy obsahují určitá ustanovení podporující nebo propagující investice. Tato ustanovení by sama o sobě nepostačovala k tomu, aby byla pro účely základního nařízení přičtena napadnutelná finanční podpora od země, která ji poskytuje vyvážející zemi. Toto šetření se však netýkalo existence pouhé obecné spolupráce nebo běžné dvoustranné dohody či dohod mezi Indonésií a Čínou. Místo toho Komise založila svou analýzu a zjištění, že čínskou finanční podporu lze přičíst indonéské vládě, na existenci velkého počtu dokumentů a prvků, které ve svém souhrnu ukazují, že spolupráce mezi indonéskou a čínskou vládou značně přesahuje pouhou podporu rozvoje a přilákání investic. Místo toho se obě vlády dohodly na realizaci velmi specifického projektu v parku Morowali a zavedly podrobné dvoustranné správní mechanismy k zajištění úspěšné realizace tohoto projektu, jak je podrobně vysvětleno v části 4.5.5. Spolupráce na projektu Morowali byla založena na řadě konkrétních dvoustranných dohod a dokumentů, které jednoznačně stanovily mimo jiné povinnost čínské strany poskytnout masivní preferenční financování pro čínské investory v parku Morowali. Následná úspěšná realizace projektu potvrdila, že jeho rozsah a cíl dalece přesahují rozsah a cíl obecných dohod o rozvoji a spolupráci. Tyto argumenty byly proto zamítnuty.

(707) Indonéská vláda tvrdila, že veškeré investice v rámci spolupráce s čínskou vládou byly provedeny soukromým sektorem.

(708) Komise poznamenala, že i kdyby skuteční investoři ve společnostech vyrábějících dotčený výrobek a ve společnosti ve spojení provozující park Morowali byli soukromí, není to relevantní a nemá to vliv na závěr, že preferenční financování poskytnuté čínskou vládou a přičtené indonéské vládě představovalo napadnutelnou subvenci. Údajně soukromí investoři byli pouze příjemci těchto napadnutelných subvencí, které byly přičteny indonéské vládě a indonéskou vládou poskytovány. Toto tvrzení bylo proto odmítnuto.

(709) Indonéská vláda dále tvrdila, že v rámci hospodářských dialogů na vysoké úrovni s čínskou vládou neexistuje žádný seznam prioritních projektů.

(710) Komise uvedla, že je nesporné, že projekt Morowali byl formálně uznán jako zvláštní způsobilý projekt jak v ČLR v rámci iniciativy BRI, tak v Indonésii jako národní strategický projekt. Komise dále uvedla, že existuje několik odkazů na seznam strategických projektů v rámci dvoustranné spolupráce, jak je uvedeno mimo jiné v 577. a 609. bodě odůvodnění. Jak je vysvětleno v 552. a 573. bodě odůvodnění, indonéská vláda předložila jiný seznam projektů než seznam prioritních projektů v rámci hospodářského dialogu na vysoké úrovni a Komise na základě dostupných údajů podle čl. 28 odst. 1 základního nařízení vyvodila, že projekt Morowali patřil mezi prioritní projekty určené indonéskou a čínskou vládou. I kdyby tvrzení indonéské vlády, že neexistuje žádný formální seznam prioritních projektů v rámci hospodářského dialogu na vysoké úrovni, bylo opodstatněné a pravdivé, nemělo by to vliv na závěr, že projekt Morowali indonéská vláda formálně uznala jako národní strategický projekt a čínská vláda jako projekt v rámci iniciativy BRI a že byl v každém případě považován za strategický prioritní projekt, který obě vlády vzhledem k jeho významu pečlivě sledovaly a realizovaly. Proto i kdyby byl tento argument řádně odůvodněn – *quod non* –, neměl by vliv na závěr, že park Morowali byl prioritním projektem, který obě vlády formálně uznaly v rámci své dvoustranné spolupráce. Jeho investoři tak v této souvislosti dostávali napadnutelné subvence. Komise tudíž toto tvrzení zamítla.

(711) V souvislosti s 599. bodem odůvodnění indonéská vláda tvrdila, že neexistují žádné důkazy o tom, že společnost IMIP je čínsko-indonéskou zónou hospodářské a obchodní spolupráce. V každém případě uvedla, že tato kvalifikace neznamená žádné zvláštní zacházení ze strany indonéské vlády.

(712) Komise vzala na vědomí přesvědčivé důkazy uvedené již v 599. bodě odůvodnění, které potvrzují, že společnost IMIP je skutečně zónou hospodářské a obchodní spolupráce. V reakci na toto tvrzení se navíc uvádí, že stejné informace lze nalézt na dalších internetových stránkách čínské vlády ([187]). Toto tvrzení bylo proto zamítnuto. Indonéská vláda rovněž tvrdila, že vůči společnosti IMIP nebylo v souvislosti s licencí na podnikání v průmyslových zónách uplatňováno žádné zvláštní zacházení. Indonéská vláda upřesnila, že společnost IMIP neupravuje Dohoda o indonésko-čínských integrovaných průmyslových parcích, nýbrž nařízení GR č. 142 z roku 2015, které nebylo uzákoněno, aby bylo v souladu s dvoustrannými dohodami s čínskou vládou. Podle indonéské vlády i) v ní není žádný odkaz na dohody; ii) vztahuje se na všechny průmyslové zóny a (iii) indonéská vláda jednoduše stanovila pobídky dostupné i pro společnosti mimo průmyslové zóny.

(713) Komise vzala na vědomí, že kromě vyhlášky č. 142 z roku 2015 existuje zvláštní dvoustranná dohoda mezi Indonésií a Čínou ze dne 2. října 2013, v níž se uvádí význam průmyslových parků pro úspěšné provádění dvoustranné spolupráce v rámci projektu Morowali, jak je uvedeno v oddílech 4.5.3 a 4.5.5. Vyhláška č. 142 stanovila řadu zvláštních ustanovení, která se za stanovených podmínek vztahují pouze na způsobilé společnosti průmyslových zón, což se týkalo společnosti IMIP. Komise každopádně nevyrovnávala subvence poskytnuté společností IMIP, ale subvence poskytnuté indonéskou vládou, a to i tím, že jí přičetla finanční podporu, kterou poskytla čínská vláda. Zvláštní dvoustranná dohoda o průmyslových zónách mezi Indonésií a Čínou představovala nedílný relevantní kontext dvoustranné spolupráce k realizaci projektu Morowali. Na základě toho Komise považovala toto tvrzení indonéské vlády za irelevantní a zamítla je.

(714) Indonéská vláda objasnila, že kvalifikace národního strategického projektu neposkytuje žádný finanční příspěvek. Dodala, že poskytla pouze příspěvek na obecnou infrastrukturu v okolí, nikoli finanční příspěvek společnosti IMIP.

(715) Podobně jako její protiargumenty v 713. bodě odůvodnění považovala Komise tyto argumenty s ohledem na hlavní zjištění šetření za irelevantní. Komise totiž nevyrovnávala finanční příspěvky nebo jiné subvence poskytnuté společností IMIP, ale pouze subvence poskytnuté indonéskou vládou. Kvalifikace národního strategického projektu představuje relevantní kontext, který ukazuje, že projekt Morowali výslovně podporovala a pečlivě realizovala jak čínská vláda prostřednictvím svého oficiálního uznání v rámci programu Pás a stezka, tak indonéská vláda prostřednictvím této zvláštní kvalifikace. Komise při svém posuzování v této souvislosti zvážila konkrétní disciplínu spojenou s kvalifikací národního strategického projektu, jak je uvedeno v 616. bodě odůvodnění. Pokud jde o argument týkající se obecné infrastruktury, Komise neposuzovala zajištění obecné infrastruktury, které skutečně není napadnutelné podle čl. 3 odst. 1 písm. a) bodu iii) základního nařízení. Komise proto tato tvrzení zamítla jako irelevantní.

4.5.9.3. Připomínky ke specifičnosti

(716) Indonéská vláda zpochybnila zjištění specifičnosti, jelikož uvedla, že spolupráce s čínskou vládou se netýkala pouze průmyslových parků, ale řady oblastí.

(717) Ve své analýze specifičnosti podrobně popsané v oddíle 4.5.8.3, a zejména v 686. bodě odůvodnění, Komise vysvětlila, že napadnutelné subvence, na které se vztahovala spolupráce mezi indonéskou a čínskou vládou, byly regionálně specifické, neboť byly omezeny na způsobilé společnosti formálně usazené v parku Morowali v rámci realizace rozvojového projektu prováděného oběma vládami. Toto tvrzení bylo proto zamítnuto.

([187]) http://fec.mofcom.gov.cn/article/jwjmhzq/ a http://www.cocz.org/index.aspx

4.5.9.4. Připomínky k nedostatečné spolupráci ve vztahu k indonéské vládě

(718) Skupina IRNC Group tvrdila, že chybějící dohoda týkající se společnosti IMIP nemůže představovat nejlepší dostupné údaje a nemůže být základem pro zjištění, že společnost IMIP je pověřeným soukromým subjektem. Připustila, že dohoda může být jedním z hledisek, nikoli však jediným, a tvrdila, že Komise by měla dospět k závěru komplexně na základě všech shromážděných dokumentů. Podle ní z nich vyplývá, že žádná taková svěřená funkce neexistovala. Indonéská vláda zopakovala, že nemá k dispozici chybějící dohodu, protože společnost IMIP založily a financují soukromé subjekty.

(719) Komise shledala toto tvrzení nesprávným a irelevantním. Chybějící dohoda, kterou společnost IRNC záměrně nepředložila a o níž indonéská vláda tvrdila, že ji nemá, byla použita k vyvození určitých závěrů na základě čl. 28 odst. 1 z důvodu nedostatečné spolupráce, jak je vysvětleno v 634. bodě odůvodnění. Tyto závěry byly zohledněny při posuzování společné správy parku Morowali indonéskou a čínskou vládou spolu s řadou dalších důkazů a úvah, jak je podrobně uvedeno v oddíle 4.5, a zejména v právním posouzení v oddíle 4.5.8. To byl skutečně jen jeden z prvků a úvah, díky nimž Komise dospěla k závěru, že společnost IMIP byla mimo jiné pověřena úspěšným prováděním projektu Morowali tím, že v souladu se zastřešující dvoustrannou spoluprací dohodnutou mezi indonéskou a čínskou vládou byla jeho správcem. V rozporu s tvrzením stran tedy chybějící dohoda nebyla ani jediným, ani rozhodujícím důkazem, který byl použit k vyvození tohoto závěru (nehledě na to, že podle svého názoru by Komise mohla dospět ke stejnému závěru také jen na základě této dohody, a to vzhledem k jejímu významu ve spojení s odmítnutím společnosti IRNC a indonéské vlády ji předložit). Toto tvrzení bylo proto zamítnuto.

4.5.9.5. Připomínky k nedostatečné spolupráci ve vztahu k čínské vládě

(720) Čínská vláda tvrdila, že není povinna poskytovat žádné informace v rámci šetření, které je namířeno proti Indonésii a v němž jsou adresáti a příjemci údajných subvencí indonéští výrobci usazení v Indonésii.

(721) Komise vzala na vědomí, že indonéská a čínská vláda zavedly v rámci dvoustranné spolupráce několik správních mechanismů, a to zejména za účelem úspěšného provedení projektu Morowali, jak je vysvětleno v oddíle 4.5.6. Díky těmto mechanismům spolupráce mohla indonéská vláda shromáždit požadované informace od čínské vlády. Skutečnost, že se jedna strana vzájemné spolupráce (tj. čínská vláda) rozhodla neposkytnout žádné informace, automaticky neznamená, že by druhá strana dvoustranné spolupráce (tj. indonéská vláda) neměla nést odpovědnost za tuto povinnost. V rámci vzájemné spolupráce, jaká byla nesporně zjištěna mezi indonéskou a čínskou vládou, nemůže jedna strana využít nečinnosti druhé strany k tvrzení, že při šetření plně spolupracovala podle svých možností. V opačném případě by se za podobných okolností v jiných případech mohly zúčastněné vlády záměrně rozhodnout, že informace požadované Komisí nepředloží, aniž by z toho pro ně vyplývaly jakékoli právní důsledky.

(722) Komise nepožadovala, aby indonéská vláda použila ke shromáždění požadovaných údajů od čínské vlády donucovací prostředky, ale naopak dala čínské vládě příležitost zasáhnout a předložit příslušné informace již na samém počátku šetření tím, že ji považovala za zúčastněnou stranu. Zejména podle bodu 5.3 oznámení o zahájení řízení Komise výslovně vyzvala čínskou vládu, aby se vzhledem k tvrzením uvedeným v podnětu zúčastnila jako zúčastněná strana. Čínská vláda požádala o registraci v šetření, aby měla přístup ke spisu, a výslovně potvrdila, že je zúčastněnou stranou, e-mailem ze dne 19. února 2021. Ustanovení článku 28 základního nařízení se plně vztahují na všechny zúčastněné strany, jak je rovněž jasně uvedeno v bodě 10 oznámení o zahájení řízení. Komise rovněž připomněla, že si je čínská vláda dobře vědoma právní situace od doby případů textilií ze skleněných vláken a výrobků z nekonečných skleněných vláken. Na základě všech těchto argumentů Komise toto tvrzení zamítla.

4.5.10. *Závěr*

(723) Závěrem Komise shledala, že jak subvence udělené společnostem působícím v parku Morowali přímo indonéskou vládou (poskytnutí niklové rudy, poskytnutí pozemků a daňové pobídky), tak subvence udělené nepřímo prostřednictvím preferenčního financování ze strany čínské vlády jsou napadnutelné podle článků 2 až 4 základního nařízení. Ty jsou přičitatelné indonéské vládě, protože indonéská vláda uznává a přijímá opatření čínské vlády jako svá vlastní, například prostřednictvím dvoustranné dohody z roku 2011, dohody o programu spolupráce mezi Indonésií a Čínou z roku 2013 a úzké spolupráce a různých úrovní mechanismů spolupráce. Finanční příspěvky rovněž poskytly výhody a byly specifické. Komise přezkoumala všechny příslušné subvence podrobněji níže.

4.6. **Preferenční financování**

4.6.1. *Úvěry od bank zajišťujících vládní politiku společnosti IRNC a společnostem ve spojení*

4.6.1.1. Banky ve vlastnictví státu, které jednají jako veřejnoprávní subjekty

(724) Šetření ukázalo, že všechny úvěry skupině IRNC Group poskytly čínské banky (Eximbank, China Development Bank, Bank of China, Industrial and Commercial Bank of China) s výjimkou společnosti IMIP, která obdržela úvěry od banky Eximbank Indonesia. První úvěry byly použity na financování výstavby závodů a další na potřeby v oblasti provozního kapitálu.

(725) Komise za prvé ověřovala, zda tyto banky byly veřejnoprávními subjekty ve smyslu článku 3 a čl. 2 písm. b) základního nařízení. Komise si tedy vyžádala informace o státním vlastnictví i o formálních indiciích vládní kontroly v těchto bankách ve vlastnictví státu. Komise rovněž hledala informace o tom, zda čínská vláda vykonávala účinnou kontrolu nad chováním těchto bank ve vlastnictví státu, pokud jde o jejich úvěrové politiky a posuzování rizik.

(726) Jak je uvedeno výše, čínská vláda odmítla spolupracovat při šetření a poskytnout požadované informace. Komise se proto uchýlila k ustanovením článku 28 základního nařízení, aby posoudila chování výše uvedených čínských bank jakožto veřejnoprávních subjektů, přičemž vycházela z dostupných údajů, konkrétně z relevantních informací z předchozích šetření týkajících se období 2015–2020 ([188]), včetně nejnovějšího antisubvenčního šetření týkajícího se textilií ze skleněných vláken a prováděcího nařízení Komise (EU) 2020/870 ze dne 24. června 2020, kterým se ukládá konečné vyrovnávací clo a s konečnou platností vybírá prozatímní vyrovnávací clo uložené na dovoz výrobků z nekonečných skleněných vláken pocházejících z Egypta, a kterým se ukládá konečné vyrovnávací clo na evidovaný dovoz výrobků z nekonečných skleněných vláken pocházejících z Egypta ([189]) (dále jen „šetření týkající se výrobků z nekonečných skleněných vláken“).

(727) Jak je uvedeno v oddílech 3.4.1.2 až 3.4.1.5 antisubvenčního šetření týkajícího se textilií ze skleněných vláken a v oddílech 3.3.1.2 až 3.3.1.4 šetření týkajícího se výrobků z nekonečných skleněných vláken, Eximbank (EXIM), China Development Bank (CDB), Bank of China (BOC) a Industrial and Commercial Bank of China (ICBC) jsou čínské banky ve vlastnictví státu a existují formální indicie kontroly čínské vlády nad těmito bankami. Kromě toho Komise ve stejných oddílech antisubvenčního šetření týkajícího se textilií ze skleněných vláken a šetření týkajícího se výrobků z nekonečných skleněných vláken dospěla k závěru, že čínská vláda vytvořila normativní rámec, který museli dodržovat manažeři a orgány dohledu jmenovaní čínskou vládou a zodpovídající se čínské vládě. Čínská vláda se proto za účelem účinné kontroly chování bank ve vlastnictví státu opírala o normativní rámec.

(728) Kromě obecného právního rámce uvedeného v antisubvenčním šetření týkajícím se textilií ze skleněných vláken a v šetření týkajícím se výrobků z nekonečných skleněných vláken se na úvěry poskytnuté těmito bankami skupině IRNC Group vztahoval celý právní kontext uvedený v rámci dvoustranné spolupráce v oddíle 4.6.3.1, jakož i zvláštní bod týkající se banky CDB uvedený v dalším bodě odůvodnění.

([188]) Prováděcí nařízení Komise (EU) 2017/969 ze dne 8. června 2017, kterým se ukládají konečná vyrovnávací cla na dovoz určitých plochých za tepla válcovaných výrobků ze železa, nelegované nebo ostatní legované oceli pocházejících z Čínské lidové republiky a kterým se mění prováděcí nařízení Komise (EU) 2017/649, kterým se ukládá konečné antidumpingové clo na dovoz určitých plochých za tepla válcovaných výrobků ze železa, nelegované nebo ostatní legované oceli pocházejících z Čínské lidové republiky (Úř. věst. L 146, 9.6.2017, s. 17) (dále jen „případ PVT“), prováděcí nařízení Komise (EU) 2018/1690 ze dne 9. listopadu 2018, kterým se ukládají konečná vyrovnávací cla na dovoz určitých pneumatik, nových nebo protektorovaných, z kaučuku, používaných pro autobusy nebo nákladní automobily a s indexem zatížení převyšujícím 121, pocházejících z Čínské lidové republiky a kterým se mění prováděcí nařízení Komise (EU) 2018/1579, kterým se ukládá konečné antidumpingové clo a s konečnou platností vybírá prozatímní clo uložené na dovoz určitých pneumatik, nových nebo protektorovaných, z kaučuku, používaných pro autobusy nebo nákladní automobily, s indexem zatížení převyšujícím 121, pocházejících z Čínské lidové republiky a kterým se zrušuje prováděcí nařízení (EU) 2018/163 (Úř. věst. L 283, 12.11.2018, s. 1) (dále jen „případ pneumatik“), a prováděcí nařízení Komise (EU) 2019/72 ze dne 17. ledna 2019, kterým se ukládá konečné vyrovnávací clo na dovoz elektrických jízdních kol pocházejících z Čínské lidové republiky (Úř. věst. L 16, 18.1.2019, s. 5) (dále jen „případ elektrických kol“), antisubvenční šetření týkající se textilií ze skleněných vláken.

([189]) Úř. věst. L 201, 25.6.2020, s. 10.

(729) V roce 2013 Ministerstvo obchodu vydalo „Oznámení o aspektech týkajících se podpory Čínské rozvojové banky pro vytvoření a rozvoj zón zahraniční ekonomické a obchodní spolupráce“. Podle tohoto oznámení čínské Ministerstvo obchodu a banka CDB „*poskytnou politickou podporu pro investice a financování pro podniky a podniky vstupující do zóny ve způsobilých zónách spolupráce*“. Banka CDB „*vyjasní základní podmínky pro prioritní financování v zóně spolupráce v souladu s požadavky Ministerstva obchodu a Ministerstva financí*“ a bude „*selektivně podporovat projekty v rámci projektů výstavby a spolupráce, kterým Ministerstvo obchodu společně s hostitelskými vládami zóny spolupráce věnovalo velkou pozornost*“.

(730) Komise zjistila, že všechny čínské finanční instituce ve vlastnictví státu uplatňovaly při výkonu vládních funkcí s ohledem na odvětví plochých za studena válcovaných výrobků z korozivzdorné oceli výše uvedený právní rámec. Proto se jednalo o veřejnoprávní subjekty ve smyslu čl. 2 písm. b) základního nařízení ve spojení s čl. 3 odst. 1 písm. a) bodem i) základního nařízení a v souladu s příslušnou judikaturou WTO.

(731) Kromě toho, i kdyby tyto finanční instituce ve vlastnictví státu nebyly považovány za veřejnoprávní subjekty, Komise zjistila, že by byly považovány za pověřené či řízené čínskou vládou, aby vykonávaly funkce obvykle svěřené vládě ve smyslu čl. 3 odst. 1 písm. a) bodu iv) základního nařízení, ze stejných důvodů, jaké jsou uvedeny výše.

4.6.1.2. Výhoda a výpočet výše subvence

(732) Komise měla za to, že by pro příjemce nacházející se v Indonésii bylo v zásadě vhodné zjistit, zda tito příjemci úvěrů získali lepší podmínky, než jaké by získali na indonéském finančním trhu. Podle informací, které předložila indonéská vláda, byly průměrné úrokové sazby u úvěrů v USD poskytnutých indonéskými komerčními bankami během posuzovaného období v podstatě v souladu s úrokovými sazbami, které platily společnosti skupiny IRNC Group ([190]).

(733) Komise se však domnívala, že tyto statistiky neodrážejí konkrétní okolnosti případu, konkrétně rizikové faktory zdůrazněné v 737. až 742. bodě odůvodnění. Statistiky se totiž týkají mnoha úvěrů s různou výší (včetně úvěrů malým a středním podnikům), dobou trvání, účelem, úvěrovým rizikem atd. Nebyly poskytnuty ani žádné informace o úvěrech pro začínající podniky, které vyžadují značné částky financování s obrovským základním rizikem. Vzhledem k tomu, že indonéská vláda zajistila, aby čínská vláda financovala nezbytné investice pro čínské společnosti, aby mohly přenést své tavicí kapacity do Indonésie, lze zřejmě vyvodit závěr, že v Indonésii neexistoval žádný soukromý poskytovatel úvěrů, který by vyvážejícím výrobcům poskytl podobné úvěry. Informace o úvěrech v Indonésii se navíc týkají pouze úvěrů poskytnutých domácími bankami jejich domácím zákazníkům, a nezohledňovaly tedy skutečnost, že v daném případě byly úvěry poskytnuty čínskými finančními institucemi zámořským zákazníkům. Jelikož úrokové sazby z poskytnutého financování stanovili čínští účastníci na čínském finančním trhu, Komise při výpočtu v tomto případě tuto skutečnost zohlednila.

(734) S ohledem na výjimečné okolnosti uvedené v 682. bodě odůvodnění Komise tedy vypočítala výši napadnutelné subvence s ohledem na skutečnost, že příjemci obdrželi preferenční financování v Číně. Pro účely tohoto výpočtu posoudila Komise výhodu, kterou získali příjemci během období šetření. Podle čl. 6 písm. b) základního nařízení představuje výhodu, kterou příjemci získali, rozdíl mezi částkou úroků, kterou platí společnost za preferenční úvěr, a částkou, kterou by společnost zaplatila za srovnatelný obchodní úvěr na čínském finančním trhu.

(735) Komise se rozhodla stanovit tržní sazby pro preferenční úvěry čínských bank s ohledem na hypotetická kritéria z pohledu čínských investorů na trhu v souladu s čl. 6 písm. b) základního nařízení.

([190]) https://www.ojk.go.id/id/kanal/perbankan/data-dan-statistik/statistik-perbankan-indonesia/Default.aspx

(736) Komise se proto rozhodla použít stejnou metodiku výpočtu jako u úvěrů v cizích měnách vydaných čínskými finančními institucemi v ČLR a doplnila rizikovou prémii spojenou s investicí v Indonésii, jak je uvedeno níže.

(737) Komise nejprve stanovila úvěrový rating společností ve skupině IRNC Group. Během šetření předložila společnost IRNC a další čtyři subjekty ve spojení svůj úvěrový rating vypracovaný indonéskou ratingovou agenturou Pefindo v období 2017–2020. Rating se pohyboval mezi BBB a A. V jediné poskytnuté úplné zprávě o úvěrovém ratingu však bylo jasně uvedeno, že jedním z podpůrných faktorů ratingu je skutečnost, že společnost IRNC je podporována úvěry od Eximbank China a akcionářů.

(738) Komise dále uvedla, že investice v Indonésii byla investicí na zelené louce, která s sebou nesla velmi vysoká rizika. Bez podpory čínské a indonéské vlády by úvěrové riziko těchto společností bylo mnohem vyšší.

(739) Nikl je komodita a cena komodit, včetně cen niklové rudy a surového železa, může se rychle měnit a může na ni mít dopad mnoho činitelů, které společnost nemůže ovlivnit. Mezi tyto činitele patří světová poptávka po komoditách, výše výrobních nákladů, makroekonomické činitele, jako jsou očekávání ohledně inflace, úrokové sazby a globální a regionální poptávka po komoditách a jejich nabídka, jakož i obecné globální ekonomické podmínky. Tyto činitele mohou mít nepříznivý vliv na činnosti společnosti i na její schopnost tyto činnosti financovat. Jak bylo vysvětleno v oddíle týkajícím se niklu, indonéská vláda svým mechanismem tvorby ceny zajistila, že skupina IRNC Group měla přístup k niklové rudě za ceny výrazně nižší, než jsou ceny mezinárodní.

(740) Kromě toho, jak bylo vysvětleno v oddíle týkajícím se pozemků, společnosti začaly stavět své závody, aniž by měly osvědčení o právu stavby. Proto by skupina IRNC Group bez podpory indonéské vlády nemohla investovat značné peněžní částky do výstavby svých závodů, aniž by na to měla právní nárok.

(741) Indonésie je navíc vznikajícím trhem, a proto je investování v Indonésii spojeno s větším rizikem než investování na rozvinutějších trzích, v některých případech i s významným právním a ekonomickým rizikem. Těžební průmysl je v Indonésii přísně regulován a neustále se mění. Skupina IRNC Group je zahraniční investicí a v některých odvětvích indonéského hospodářství existují omezení týkající se podílu zahraničních podniků.

(742) Úvěrové riziko těchto společností jako začínajících subjektů bylo tedy značné. Jakmile společnosti začaly vyrábět a prodávat své výrobky, jejich riziko postupně klesalo.

(743) S ohledem na tyto specifické okolnosti případu se Komise rozhodla stanovit dva úvěrové ratingy. V počátečním období se Komise domnívala, že se společnosti nacházejí v podobné situaci jako soukromé kapitálové začínající investice. Takové investice s sebou nesou vysoké riziko, a proto by odpovídaly úvěrovému ratingu CCC nebo nižšímu. V následujícím období, kdy společnosti fungovaly za běžných podmínek, měla Komise za to, že celková finanční situace skupiny IRNC Group odpovídá ratingu BB, což je nejvyšší rating, který již nelze označit jako „investiční stupeň“. Komise však zjistila, jak je uvedeno v 757. až 759. bodě odůvodnění níže, že společnosti skupiny IRNC Group musely doplnit své finanční potřeby tím, že si od svých mateřských společností vzaly akcionářské úvěry, a že nedodržely splátkové kalendáře těchto úvěrů.

(744) Aby Komise zohlednila zvýšenou expozici bank vyplývající z existence akcionářských úvěrů a odpuštění dluhu, rozhodla se proto uplatnit o jeden stupeň nižší hodnotu na stupnici hodnocení rizik a dospěla k závěru, že pro účely stanovení tržní referenční hodnoty by bylo vhodnější použít úvěrový rating B (místo BB).

(745) V souladu s ostatními úvěry denominovanými v zahraničních měnách a vydanými čínskými finančními institucemi v ČLR byly proto k určení vhodné referenční hodnoty pro období běžných provozních činností použity korporátní dluhopisy s ratingem B vydané v USD v období šetření.

(746) V případě úvěrů, které byly poskytnuty v počátečním období dotčených společností, měla Komise za to, že je oprávněná jiná referenční hodnota, protože tyto úvěry se týkaly velmi vysokých částek (několik miliard USD) na velmi rizikový zámořský projekt a banky neměly prospěch z žádného prvku rizikové prémie ve formě kapitálu (např. práva na přeměnu na akcie). Proto musí příslušná referenční hodnota odrážet specifičnost situace, která je podobná investicím do rizikového/soukromého kapitálu pro začínající podniky. Komise vyhledala veřejně dostupné informace, ale nenašla žádné snadno dostupné referenční hodnoty pro transakce rizikového nebo soukromého kapitálu jako takové. Komise se však domnívala, že by sazba pro dluhopisy s vysokým výnosem v USD (odpovídající úvěrovému ratingu CCC nebo nižšímu) odpovídala výnosu, který by z takových transakcí požadoval fond soukromého kapitálu.

(747) A konečně, úvěry poskytnuté čínskými finančními institucemi byly zpravidla poskytovány čínským společnostem nacházejícím se na čínském domácím trhu. Skupina IRNC Group naopak sídlí v Indonésii, a proto je vystavena úvěrovému riziku odlišnému od čínských společností, které souvisí s vnějšími podmínkami převládajícími v samotné zemi, jak je zdůrazněno v 741. bodě odůvodnění výše. S cílem zohlednit specifické prostředí úvěrového rizika převládající v Indonésii proto Komise k referenční sazbě stanovené pro čínské společnosti zařazené do vzorku přidala přirážku, aby do tržní sazby zahrnula riziko země.

(748) Prémie související s rizikem země byla určena na základě klasifikace rizika země pro vývozní úvěry OECD, jakož i na základě minimální sazby prémie stanovené OECD. Prémie za riziko země u úvěrů poskytnutých čínskými bankami byla stanovena v rozmezí od 0,13 % do 0,88 % v závislosti na době trvání úvěru.

(749) Takto stanovená výše subvence na podporu úvěrů od bank zajišťujících vládní politiku činila 1,84 %.

4.6.1.3. Připomínky k poskytnutí konečných informací

(750) Indonéská vláda a skupina IRNC Group předložily připomínky ke konečným informacím týkajícím se preferenčního financování ze strany bank zajišťujících vládní politiku.

(751) Indonéská vláda tvrdila, že Komise neučinila žádné relevantní zjištění ani neuvedla, že by indonéská vláda byla orgánem poskytujícím skupině IRNC Group financování, natož preferenční financování. Podle indonéské vlády na základě chybného výkladu pojmu „*finanční příspěvek*“ podle čl. 1 odst. 1 písm. a) prvního pododstavce Dohody o subvencích a vyrovnávacích opatřeních přičetla Komise zahraniční financování indonéské vládě z titulu „*uznání a přijetí*“. Indonéská vláda dále poznamenala, že v žádném zjištění není uvedeno ani naznačeno, že by indonéská vláda nebo její „veřejnoprávní subjekty“ poskytly financování, a uvedla, že je nespravedlivé ukládat vyrovnávací cla na základě finančních příspěvků zahraničních subjektů. Kromě toho si stěžovala, že se nemůže bránit v souvislosti s tím, zda jsou čínské finanční instituce „veřejnoprávními subjekty“ či nikoli, protože tyto subjekty nespadají do její působnosti. Uvedla však, že je normální, že každá společnost usiluje o jakékoli financování, které považuje za vhodné, a že ona sama není schopna odmítnout nebo omezit tok financování od čínských finančních institucí nebo z jakéhokoli jiného zdroje.

(752) V odpovědi by Komise nejprve ráda zdůraznila, že obecné připomínky k „uznání a přijetí“ financování z čínských zdrojů indonéskou vládou již byly řešeny v oddíle 4.5.8 výše. Komise dále uvedla, že finanční prostředky poskytované čínskými finančními institucemi, jako je EXIM Bank, byly poskytovány prostřednictvím tzv. „agenturních bank“, které byly odpovědné za každodenní provádění výplat a splátek úvěrů. Tyto agenturní banky byly indonéskými pobočkami čínských bank, které podléhaly indonéským bankovním předpisům a nacházely se na území Indonésie.

(753) Pokud jde o akcionářské úvěry, Komise zjistila, že v úvěrových smlouvách na tyto úvěry byl uveden konkrétní odkaz na „*podávání pravidelných zpráv Bank of Indonesia, Ministerstvu financí a týmu pro zahraniční komerční úvěry (Tim Pinjaman Komersial Luar Negeri neboli „PKLN“)*“. Tým PKLN byl vytvořen podle prezidentského dekretu č. 39 z roku 1991 o koordinaci správy zahraničních komerčních úvěrů (dále jen „prezidentský dekret č. 39“) ([191]), a skládá se ze zástupců různých ministerstev a také Bank of Indonesia. Podle článku 2 tohoto dekretu musí být úvěry spadající do

([191]) Prezidentský dekret č. 39 z roku 1991 o koordinaci správy zahraničních komerčních úvěrů ze dne 4. září 1991.

působnosti týmu PKLN schváleny týmem, vztahují se na ně požadavky na pravidelné podávání zpráv o jejich provádění a tým PKLN je pečlivě sleduje. Kromě toho článek 6 o oblasti působnosti tohoto právního předpisu upřesňuje, že úvěry, které spadají do působnosti týmu, jsou pouze úvěry *„spojené s rozvojovými projekty“*, potvrzuje, že této kontrole a sledování podléhají pouze úvěry spojené se zvláštními rozvojovými projekty, jako je projekt Morowali.

(754) Ačkoli byl prezidentský dekret č. 39 v červenci 2020 zrušen nařízením prezidenta č. 82 z roku 2020 o manipulačním výboru pro COVID-19 a obnovu národního hospodářství, toto nové nařízení rovněž stanovilo, že povinnosti a funkce týmu PKLN podle zrušeného prezidentského dekretu č. 39 bude nadále vykonávat Ministerstvo financí. V praxi tomu tak skutečně je, jak je patrné z příkladů monitorovacích návštěv na místě u projektů PKLN uvedených na internetových stránkách Ministerstva financí ([192]).

(755) Komise tedy setrvala na svém stanovisku, že indonéská vláda preferenční financování z čínských zdrojů uznala a přijala a že mohla zasáhnout do toku financování.

(756) Skupina IRNC Group zpochybnila referenční kritérium pro bankovní úvěry a tvrdila, že není začínajícím podnikem, který by byl vystaven velmi vysokému riziku, protože je součástí skupiny Tsingshan Group a těží z jejích vyspělých výrobních technik a klíčových technických a řídících pracovníků. Navíc uvedla, že má mimořádnou výhodu z hlediska nákladů, neboť výrobní závod se nachází v blízkosti surovin, a ceny surovin a náklady na dopravu jsou tedy nízké.

(757) Komise poznamenala, že její praxe spočívá v individuálním posuzování společností ve skupině a stanovení buď jediné referenční hodnoty pro skupinu jako celek na základě tohoto posouzení, nebo v úpravě referenční hodnoty na základě specifických okolností jednotlivých společností ve skupině. Skutečnost, že společnost patří do širší skupiny, nemá vliv na to, že některé projekty prováděné skupinou (např. uvedení závodu do provozu) jsou rizikovější než jiné. Jak je zdůrazněno v 738. až 744. bodě odůvodnění, Komise vzala v úvahu různé rizikové činitele, např. povahu investice na zelené louce, množství kapitálu potřebného pro investici, rizika spojená s pořízením aktiv a materiálu, jakož i expozici bank zvýšenému riziku, na kterou upozorňuje existence akcionářských úvěrů a odpuštění dluhu. Skupina IRNC Group nepředložila žádné další důkazy, které by mohly změnit posouzení těchto činitelů Komisí. A konečně, v každém případě Komise nemohla posoudit společnost Tshingshan Group jako takovou, jelikož žádná z mateřských společností skupiny při šetření nespolupracovala.

4.6.2. *Úvěry od akcionářů společnostem skupiny IRNC Group*

(758) V období 2015 až 2019 poskytly mateřské společnosti skupiny IRNC Group různým společnostem skupiny IRNC řadu mezipodnikových úvěrů (celkem 13 úvěrů) v celkové výši 380 milionů USD.

(759) Tyto úvěry byly podřízeny bankovním úvěrům. Šetřením se zjistilo, že s výjimkou úvěrů společnosti GCNS a jednoho úvěru společnosti ITSS společnost IRNC a ostatní společnosti ve spojení za tyto úvěry vůbec neplatily úroky. Kromě toho ve většině případů nebylo stanoveno datum splatnosti úvěrů a společnosti skupiny IRNC Group nesplatily žádný kapitál z nesplacených úvěrů. Mateřské společnosti však nepřijaly žádná opatření k odpovídající úpravě úrokových sazeb, aby odrážely skutečné riziko transakcí, ani nepožadovaly zaplacení dlužných částek.

(760) Komise se proto domnívala, že tyto úvěry se ve skutečnosti rovnají dodatečným kapitálovým příspěvkům mateřských společností. Způsob nakládání s těmito úvěry jako takový bude dále rozveden v oddíle o podpoře kapitálových investic níže.

([192]) https://www.djppr.kemenkeu.go.id/page/load/3265 a https://www.djppr.kemenkeu.go.id/pa ge/load/2631, naposledy navštíveno dne 19. ledna 2022.

4.6.3. *Náklady na úvěrovou linku*

(761) Účelem úvěrové linky je stanovit limit pro úvěry, který může společnost kdykoli využít k financování svých stávajících operací, a zajistit tak pružné a okamžitě dostupné financování provozního kapitálu. Komise se proto domnívala, že veškeré krátkodobé financování společností zařazených do vzorku, jako jsou krátkodobé úvěry, návrhy bankovních akceptů atd., by v zásadě měly být kryty nástrojem v podobě úvěrové linky.

4.6.3.1. Zjištění, jež šetření přineslo

(762) Komise zjistila, že čínské finanční instituce v souvislosti s financováním poskytovaly skupině IRNC Group zařazené do vzorku úvěrové linky. Jednalo se o rámcové dohody, podle nichž banka umožňuje společnostem zařazeným do vzorku použít různé dluhové nástroje, jako jsou úvěry na provozní kapitál, návrhy bankovních akceptů a jiné formy obchodního financování, do určité maximální částky.

(763) Jak je uvedeno v 760. bodě odůvodnění, veškeré krátkodobé financování by mělo být kryto úvěrovou linkou. Komise proto porovnala výši úvěrových linek, které měly spolupracující společnosti k dispozici během období šetření, s výší krátkodobého financování, které tyto společnosti použily v tomtéž období, aby zjistila, zda se na veškeré krátkodobé financování vztahovala úvěrová linka. V případě, že výše krátkodobého financování přesáhla limit úvěrové linky, zvýšila Komise výši stávající úvěrové linky o částku, kterou vyvážející výrobci skutečně využili nad rámec uvedeného limitu úvěrové linky.

(764) Za běžných tržních podmínek by úvěrové linky podléhaly tzv. poplatku „za sjednání“ nebo „za poskytnutí úvěru“, který by kryl náklady a rizika banky při otevření úvěrové linky, jakož i poplatku za obnovení účtovanému každoročně za obnovení platnosti úvěrových linek. Komise však zjistila, že skupina IRNC Group využívala úvěrové linky poskytované většinou bezplatně. Proto byla prošetřovaným skupinám společností poskytnuta výhoda ve smyslu čl. 6 písm. d) základního nařízení.

4.6.3.2. Výpočet výše subvence

(765) V souladu s čl. 6 písm. d) bodem ii) základního nařízení Komise považovala za výhodu, kterou příjemci získali, rozdíl mezi částkou, kterou zaplatili jako poplatek za otevření nebo obnovení úvěrových linek čínskými finančními institucemi, a částkou, kterou by zaplatili za srovnatelnou obchodní úvěrovou linku získanou za nezkreslenou tržní sazbu.

(766) Příslušné referenční hodnoty pro poplatek za sjednání a poplatek za obnovení byly stanoveny na 1,5 %, resp. 1,25 % s odkazem na veřejně přístupné údaje ([193]) a referenční hodnoty použité v předchozích šetřeních ([194]).

(767) Poplatek za sjednání a poplatek za obnovení jsou v zásadě splatné paušálně v okamžiku otevření nové úvěrové linky, respektive obnovení stávající úvěrové linky. Pro účely výpočtu však Komise vzala v úvahu úvěrové linky, které byly otevřeny nebo obnoveny před zahájením období šetření, ale byly skupinám zařazeným do vzorku k dispozici během období šetření, a také úvěrové linky, které byly otevřeny během období šetření. Komise poté vypočítala výhodu na základě období v rámci období šetření, během kterého byla úvěrová linka k dispozici.

(768) Výše subvence stanovená v rámci tohoto režimu činila pro skupinu IRNC Group 0,06 %.

4.6.4. *Podpora kapitálových investic*

(769) Kromě přímých úvěrů a mezipodnikových úvěrů musela skupina IRNC Group pokrýt své finanční potřeby také prostřednictvím kapitálových příspěvků.

([193]) Viz https://www.barclays.co.uk/current-accounts/bank-account/overdrafts/overdraft-charges/, naposledy zobrazeno dne 18. srpna 2021, poplatky za kontokorentní úvěry pro vedoucí pracovníky – *„u úvěrů převyšujících 15 000 GBP je poplatek za sjednání stanoven na 1,5 % ze sjednaného limitu přečerpání a poplatek za obnovení na 1,5 %“*.

([194]) Viz věc týkající se textilií ze skleněných vláken, 354. a 355. bod odůvodnění.

(770) Z předchozích šetření vyplynulo, že na podporu zahraničních investic v rámci iniciativy BRI byly získány významné subvence na úrovni mateřských společností čínských skupin, a to formou grantů, preferenčního financování a kapitálových injekcí. Tak tomu bylo zejména v antisubvenčním šetření týkajícím se pneumatik (dále jen „případ pneumatik"), jakož i v antisubvenčním šetření týkajícím se textilií ze skleněných vláken a v šetření týkajícím se nekonečných skleněných vláken ([195]).

(771) V tomto ohledu je relevantní následující právní rámec:

1) třináctý pětiletý plán rozvoje zahraničního obchodu, který vydalo Ministerstvo obchodu dne 26. prosince 2016;

2) poradní stanoviska Státní rady pro podporu mezinárodní výrobní kapacity a spolupráce v oblasti výroby zařízení, která byla vydána v roce 2015 (dále jen „poradní stanoviska");

3) Made in China 2025, Státní rada, 7. července 2015.

4.6.4.1. Kapitálová injekce od Fondu pro investiční spolupráci mezi Čínou a sdružením ASEAN (dále jen „fond CAF")

(772) Šetření odhalilo, že v říjnu 2013 získala společnost Reed International Ltd. 24% podíl ve společnosti SMI, která je ve spojení se společností IRNC.

(773) Reed International Ltd. je zvláštní účelová investiční jednotka, kterou plně vlastní a ovládá fond CAF. Jak je uvedeno ve výroční zprávě společnosti IMIP za rok 2017, *„společnost Reed International Limited je zvláštní účelová investiční jednotka Fondu pro investiční spolupráci mezi Čínou a sdružením ASEAN, která byla zřízena za účelem investování do projektu SMI"* ([196]). S cílem určit, zda lze fond CAF považovat za veřejný subjekt, si Komise vyžádala od čínské vlády konkrétní informace týkající se fondu CAF. Vzhledem k tomu, že nebyla poskytnuta žádná odpověď, například o stanovách fondu CAF, musela Komise při analýze tohoto aspektu vycházet z dostupných údajů podle čl. 28 odst. 1 základního nařízení.

(774) Podle veřejně dostupných informací je fond CAF zámořský kvazi-státní kapitálový fond denominovaný v USD. Vlastní ho a sponzoruje několik bank ve vlastnictví státu a další čínské finanční instituce (jako je Export-Import Bank of China (dále jen „EXIM Bank") a čínský státní investiční fond China Investment Corporation (dále jen „fond CIC"), které dohromady představují více než 76 % akcií ve fondu CAF) ([197]). Fond CAF podléhá pokynům Státní rady ČLR ([198]) a schválení Národní komisí pro rozvoj a reformy. Exim Bank a fond CIC společně založily fond soukromého kapitálu v hodnotě 1 miliardy USD. Exim Bank a fond CIC investovaly do fondu CAF po 300 milionech USD. Mezi další akcionáře patří Bank of China Group Investment Co., Ltd., a China Communications Construction Co., Ltd., dvě čínské finanční instituce ve vlastnictví státu ([199]). Generální ředitel i provozní ředitel společnosti pocházejí z Exim Bank.

(775) Fond se zaměřuje na investiční příležitosti v oblasti infrastruktury, energetiky a přírodních zdrojů v zemích ASEAN ([200]). Mezi její cílová investiční odvětví patří zejména přírodní zdroje v odvětví železných a neželezných kovů ([201]).

(776) V květnu 2010 Li Ruogu, prezident banky China EXIM Bank, prohlásil, že fond CAF je *„významnou inovací ve finančním modelu banky [China EXIM Bank]"* ([202]). Dne 9. září 2013 čínský premiér Li Kche-čchiang prohlásil, že fond CAF je součástí čínské strategie prohlubování spolupráce mezi ČLR a sdružením ASEAN. Premiér v projevu uvedl, že *„Čína aktivuje nové kolo speciálních úvěrů, využije náležitě Fond pro investiční spolupráci mezi Čínou a sdružením ASEAN a společně s dalšími stranami aktivně prozkoumá možnost vytvoření finanční platformy pro rozvoj infrastruktury v Asii za účelem financování velkých projektů"* ([203]).

([195]) Viz oddíl 4.3.3 šetření týkajícího se textilií ze skleněných vláken.
([196]) Výroční zpráva společnosti IMIP za rok 2017, s. 84.
([197]) https://web.archive.org/web/20131029223637/http:/www.chinaeconomicreview.com/node/43071
([198]) http://www.china-asean-fund.com/about-caf.php?slider1=1
([199]) https://business.sohu.com/20100524/n272300363.shtml
([200]) http://www.china-asean-fund.com/about-caf.php?slider1=1
([201]) http://www.china-asean-fund.com/about-caf.php?slider1=1
([202]) https://business.sohu.com/20100524/n272300363.shtml
([203]) http://eg.china-embassy.org/eng/rdwt/201309/201309/t20130915_7245108.htm

(777) Kromě toho bod 35 poradních stanovisek uvedených v 770. bodě odůvodnění výše výslovně zmiňuje fond CAF jako nástroj pro poskytování finanční podpory v rámci iniciativy BRI, a to takto: *„Plně využijeme roli Fondu Hedvábné stezky, Čínsko-afrického fondu, Fondu pro spolupráci mezi Čínou a sdružením ASEAN a investiční společnost China Overseas Investment Corporation. Budeme aktivně podporovat mezinárodní výrobní kapacitu a projekty spolupráce při výrobě zařízení prostřednictvím kapitálových investic a dluhového financování. Budeme podporovat domácí agentury spravující soukromé kapitálové fondy, aby „působily na globální úrovni" a plně se věnovaly své roli při podpoře podniků, které „vykročily do světa", aby realizovaly investice na zelené louce, investice do fúzí a akvizic atd.*". Za zmínku stojí, že na základě stejných důkazů Komise v šetření v případu pneumatik zjistila, že podobný fond (SRF) byl veřejnoprávním subjektem ([204]).

(778) A konečně, jak je uvedeno v 589. a 626. bodě odůvodnění výše, během summitu Indonésie/Čína dne 2. října 2013 podepsali za přítomnosti příslušných státních prezidentů zakládající akcionáři společností IMIP, BDI a SDI investiční a finanční dohodu s fondem CAF o rozvoji činností v parku Morowali ([205]). Kapitálová investice fondu CAF do společnosti SMI se časově přesně shoduje s podpisem této dohody a odpovídá investici do rozvoje činností v parku. Jak je patrné z výše uvedeného bodu odůvodnění, finanční podpora poskytovaná čínskou vládou prostřednictvím fondu CAF může zahrnovat buď kapitálové investice nebo dluhové financování. Taková kapitálová podpora by tedy stejně spadala pod preferenční financování dohodnuté mezi Čínou a Indonésií v rámci dvoustranné spolupráce, přičítané Indonésii ze stejných důvodů, které byly vysvětleny výše, a může být tedy přidělena výrobkům vyváženým z Indonésie.

(779) Navzdory nedostatečné spolupráci v tomto ohledu dospěla Komise na základě veřejně dostupných informací k závěru, že fond CAF lze považovat za veřejnoprávní subjekt ve smyslu článku 3 a čl. 2 písm. b) základního nařízení, který poskytuje finanční příspěvek společnosti SMI. Fond CAF ve skutečnosti vlastní a ovládá čínská vláda. Jeho činnost řídí Státní rada v souladu s politickými cíli stanovenými vládou, a proto je fondu CAF svěřena vládní pravomoc.

(780) Komise poté analyzovala, zda finanční příspěvek poskytnutý fondem CAF přinesl skupině IRNC Group výhodu. Jak bylo uvedeno výše, společnost Reed International Ltd je zvláštní účelová investiční jednotka fondu CAF, která byla založena speciálně za účelem investování do společnosti SMI, jedné ze společností skupiny IRNC Group. Podle podmínek smlouvy o upsání akcií uzavřené s ostatními akcionáři ([206]) měla společnost Reed International Ltd prodat své akcie zpět ostatním akcionářům za stejnou cenu po pěti až šesti letech od své počáteční investice, a to bez ohledu na skutečnou tržní hodnotu akcií. Kromě toho byly nabyté akcie společnosti Reed zvláštními akciemi s velmi omezenými právy na správu. Již tyto podmínky ukazují, že společnost Reed International Ltd v rozporu s tím, co by požadoval účastník trhu, neočekávala od nákupu akcií žádný přiměřený výnos; investor ani neusiluje o žádná práva na kontrolu. Operaci tedy nelze kvalifikovat jako operaci provedenou za tržních podmínek.

(781) Šetření navíc ukázalo, že po období zahájení činnosti se investice do společnosti SMI staly méně rizikovými a finanční pozice společnosti se posílila. Hodnota jejích akcií se proto v průběhu času zvyšovala, což se však neprojevilo v prodejní ceně společnosti Reed International Ltd. To neodráží racionální chování hospodářského subjektu za běžných tržních podmínek. Na základě důkazů obsažených ve spisu proto Komise dospěla k závěru, že finanční příspěvek poskytnutý čínskou vládou prostřednictvím fondu CAF, jednajícího jako veřejnoprávní subjekt, představoval výhodu ve smyslu čl. 3 odst. 2 základního nařízení.

4.6.4.2. Poskytnutí nepeněžitého kapitálu za cenu nižší než přiměřenou a akcionářské úvěry

(782) Všechny společnosti skupiny IRNC Group využily v počátečním období své činnosti kapitálové věcné plnění v podobě výrobního zařízení.

([204]) Případ textilií ze skleněných vláken, 775. bod odůvodnění; případ pneumatik, 357. bod odůvodnění.
([205]) http://www.china-asean-fund.com/sub-fund-3-detail.php?id=1
([206]) Čínské mateřské společnosti jsou součástí skupiny Tsingshan Group.

(783) Šetřením bylo zjištěno, že veškeré strojní zařízení pro výrobní proces skupiny IRNC Group bylo dovezeno od společností ve spojení v Číně, které nebyly výrobci tohoto zařízení. Komise si vyžádala faktury související s nákupem od původních výrobců zařízení, ale z důvodu nedostatečné spolupráce čínských mateřských společností tyto faktury nebyly předloženy, což Komisi znemožnilo ověřit, zda byly ceny za obvyklých tržních podmínek a zda byl původ skutečně čínský, jak bylo uváděno.

(784) Kromě toho využily akcionářské úvěry, které se rovnaly kapitálovým injekcím, jak je uvedeno v 759. bodě odůvodnění.

(785) Vzhledem k tomu, že čínské mateřské společnosti, které poskytly dotčené zařízení a akcionářské úvěry, ani čínská vláda neodpověděly, a v návaznosti na použití čl. 28 odst. 1 základního nařízení musela Komise při svých zjištěních týkajících se pořízení tohoto zařízení a těchto akcionářských úvěrů zčásti vycházet z dostupných údajů. Komise musela zejména využít dostupných údajů, aby zjistila původ zařízení a zdroj financování zařízení a úvěrů, které čínské mateřské společnosti poskytly společnostem skupiny IRNC Group.

(786) Aby Komise dospěla k tomuto závěru, zjistila, že čínské mateřské společnosti se jasně zavázaly, že budou v zámoří investovat do podporovaných průmyslových odvětví. V tomto ohledu, jak bylo uvedeno výše, společnost Tsingshan na svých internetových stránkách uvádí, že „*vždy sledovala národní rozvojovou strategii globalizace a aktivně reagovala na iniciativu „Pás a stezka*““. Má dokonce zvláštní dceřinou společnost, která řídí její zámořské projekty: „*Skupina Eternal Tsingshan Group je jednou ze skupin pro řízení podniků typu subjektu, které spadají pod představenstvo společnosti Tsingshan Industry, a je odpovědná za řízení všech zámořských projektů plánovaných představenstvem společnosti Tsingshan Industry. Skupina Eternal Tsingshan Group doposud dokončila mezinárodní strategické uspořádání v Indonésii, Singapuru, Indii, Spojených státech a dalších zemích a spravuje více než patnáct dceřiných společností / zastupujících kanceláří*“ ([207]).

(787) Jednou z hlavních společností, které se podílely na poskytování zařízení skupině IRNC Group, byla Shanghai Dingxin Investment (Group) Co., Ltd. (dále jen „Dingxin Group“). Je jednou ze čtyř hlavních společností skupiny spadajících pod představenstvo společnosti Qingshan Industrial. Podle internetových stránek skupiny je hlavní silou společnosti Tsingshan Industrial podpora mezinárodních činností. Skupina Dingxin Group rovněž uvedla, že je zodpovědná především za řízení zámořských investičních projektů, vývoz mechanických a elektrických výrobků a dalšího stavebního vybavení do parku Tsingshan v Indonésii.

(788) Všechny tyto zahraniční projekty zapadají do širšího kontextu čínské politiky „vykročení do světa“. Předseda představenstva skupiny Tsingshan Holding Group v této souvislosti například uvedl: „*Průmyslový park Tsingshan je největší a nejúspěšnější čínskou investicí v Indonésii a pojme výrobní kapacitu převedenou z Číny. Je to pro nás důležitý projekt, kterým plníme svou společenskou odpovědnost a vracíme ji společnosti. Je také důležitá pro realizaci iniciativy Pás a stezka*“ ([208]).

(789) Dále cestovní mapa iniciativy „Made in China 2025“ určuje deset strategických odvětví, mezi něž patří mimo jiné pokročilé materiály v odvětví železa a oceli. Pro tato klíčová odvětví plán iniciativy „Made in China 2025“ v kapitole 9 výslovně uvádí, že Čína bude:

a) „podporovat podniky při provádění fúzí, kapitálových investic a investic rizikového kapitálu do zahraničí;

b) aktivně se podílet na mezinárodní průmyslové spolupráci a tuto spolupráci podporovat a provádět významné strategické plány jako „Ekonomický pás podél Hedvábné stezky“ a „Námořní hedvábná stezka 21. století“ s cílem urychlit budování propojené infrastruktury se sousedními zeměmi a rozsáhlou průmyslovou spolupráci;

c) využívat „otevírání“ podél hranic a budovat řadu parků pro zahraniční spolupráci v oblasti výroby ve způsobilých zemích;

d) podporovat **zahraniční převody zařízení špičkových technologií**, pokročilé technologie a silný průmysl“ (zvýraznění doplněno).

([207]) https://www.etsingshan.com/Art/Art_38/Art_38_69.aspx
([208]) http://www.minmetals.com/english/News/201706/t20170626_226241.html

(790) Kromě toho „poradní stanoviska“ zmíněná v 770. bodě odůvodnění výše zahrnují ocelářství jako prioritní odvětví pro mezinárodní výrobní kapacitu a spolupráci při výrobě zařízení (viz kapitola 3 bod 7). Dále se v nich uvádí, že „*bude podporováno vykročení čínského zařízení, technologií, služeb a norem na globální trh*“, zejména v těchto prioritních odvětvích. V kapitole 3 bodě 8 se dodává, že „*v prioritních zemích s příznivými podmínkami zdrojů … a s velkým tržním potenciálem prostřednictvím vývozu kompletních zařízení…*“ budou vybudovány ocelářské výrobní závody. Konečně bod 32, který se týká zvýšené finanční podpory, zmiňuje mimo jiné následující prostředky na podporu podniků, které „vykročily do světa“; „*podpořit podniky, které vykročily na globální trh, zahraničními aktivy a majetkovými účastmi jako zárukou pro získání úvěrů a jiných práv na nerostné suroviny a zlepšit jejich možnosti podnikového financování*“.

(791) Jinými slovy, poskytnutí akcionářských úvěrů a zařízení čínskými mateřskými společnostmi dceřiným společnostem v Indonésii přesně zapadá do cíle politiky čínské vlády, kterým je podpora projektů iniciativy BRI v ocelářském průmyslu, a poskytnutí zahraničních aktiv (v tomto případě zařízení) je považováno za prostředek čínské vlády k posílení záruk s cílem zlepšit celkovou finanční kapacitu těchto společností.

(792) V této souvislosti mateřské společnosti skupiny IRNC Group obdržely finanční příspěvek od čínské vlády ve formě grantů nebo preferenčního financování za účelem provádění těchto politik, včetně financování svých investic do výroby dotčeného výrobku v Indonésii. Vzhledem k naprosto nedostatečné spolupráci těchto společností a čínské vlády v této záležitosti nebyla Komise schopna určit skutečný zdroj financování a podrobně doložit, jakým způsobem byl tento finanční příspěvek poskytnut. Na základě dostupných údajů podle čl. 28 odst. 1 základního nařízení a všech výše uvedených důkazů o financování projektů mimo Čínu včetně Indonésie v rámci iniciativy BRI, jakož i na základě zjištění v případu pneumatik, antisubvenčního šetření týkajícího se textilií ze skleněných vláken a šetření týkajícího se nekonečných skleněných vláken však Komise dospěla k závěru, že čínské mateřské společnosti obdržely finanční příspěvek ve formě grantů nebo preferenčního financování, které byly následně použity k poskytnutí akcionářských úvěrů a nepeněžitého kapitálu jejich dceřiným společnostem s cílem usnadnit jejich finanční kapacity a operace v Indonésii. V tomto ohledu byla výhoda z grantů nebo preferenčních úvěrů, které obdržely čínské mateřské společnosti, přidělena na činnosti dceřiných společností v Indonésii s využitím mezipodnikových úvěrů s nulovým úrokem.

(793) Konkrétně v případu pneumatik Komise zjistila, že financování poskytnuté v rámci iniciativy BRI bylo použito na nákup akcií skupiny Pirelli Group a představovalo vývozní subvenci ([209]). V antisubvenčním šetření týkajícím se textilií ze skleněných vláken a v šetření týkajícím se nekonečných skleněných vláken byla Komise navzdory částečné spolupráci schopna vysledovat preferenční financování pocházející z Číny a sladit je s financováním, které nakonec bylo poskytnuto egyptským výrobním subjektům. V obou případech mohla Komise ukázat, že finanční příspěvky poskytnuté v Číně mateřským společnostem byly mateřskými společnostmi plně převedeny na příslušné zahraniční dceřiné společnosti ve vyvážejících zemích. V tomto případě není Komise vzhledem k naprosto nedostatečné spolupráci schopna posoudit dohledatelnost finančních prostředků, neboť se jí nepodařilo najít tyto konkrétní finanční údaje ve veřejném prostoru, přestože je hledala i v čínských zdrojích. Komise proto musela vyvodit závěry na základě čl. 28 odst. 1 podle případu pneumatik, antisubvenčního šetření týkajícího se textilií ze skleněných vláken a šetření týkajícího se nekonečných skleněných vláken, jejichž situace je velmi podobná tomuto případu, jelikož se týkají projektů financovaných v rámci iniciativy BRI podle přesně stejného vzoru. Antisubvenční šetření týkající se textilií ze skleněných vláken a šetření týkající se nekonečných skleněných vláken mají navíc řadu podobností v tom, že Čína poskytla egyptským dceřiným společnostem v kontextu iniciativy BRI a dvoustranné spolupráce s egyptskou vládou preferenční financování prostřednictvím své politiky a bank ve vlastnictví státu. Jedná se o zrcadlové situace k situaci v tomto šetření, kdy Čína poskytuje prostřednictvím banky EXIM a dalších čínských komerčních bank v rámci iniciativy BRI preferenční financování investičního projektu v Indonésii.

(794) Vzhledem k tomu, že čínské společnosti ani čínská vláda nepředložily žádné důkazy, a na základě veřejně dostupných důkazů, konkrétně v případu pneumatik, antisubvenčního šetření týkajícího se textilií ze skleněných vláken a šetření týkajícího se nekonečných skleněných vláken, dospěla Komise k závěru, že poskytnutí zařízení a akcionářských úvěrů akcionáři bylo pouze dalším způsobem financování indonéských dceřiných společností, a rozhodla se je vyrovnat jako kapitálové injekce podporované státem s cílem zřídit a rozšířit výrobní zařízení skupiny IRNC Group v Indonésii. Taková podpora by stejně spadala pod body dohodnuté mezi Čínou a Indonésií v rámci dvoustranné spolupráce, přičítané Indonésii ze stejných důvodů, které byly vysvětleny v bodech odůvodnění výše, a může být tedy přidělena výrobkům vyváženým z Indonésie.

([209]) Případ pneumatik, 405. a 416. bod odůvodnění.

(795) Komise poté analyzovala, zda finanční příspěvek poskytnutý čínskou vládou přes čínské mateřské společnosti přinesl skupině IRNC Group výhodu. Vzhledem k nedostatečné spolupráci těchto společností musela Komise opět založit svá zjištění na dostupných údajích podle článku 28 základního nařízení. Podmínky akcionářských úvěrů (včetně skutečnosti, že nebyly účtovány žádné úroky) ukazují, že čínské mateřské společnosti plně přidělily výhody z grantů a preferenčních úvěrů získaných v Číně svým činnostem v Indonésii.

(796) Pokud jde o zařízení, Komise analyzovala, zda bylo dotyčné zařízení nakoupeno za ceny za obvyklých tržních podmínek, a to porovnáním s tržními cenami podobného zařízení používaného v odvětví korozivzdorné oceli. Na základě této analýzy Komise zjistila, že zařízení bylo poskytnuto s výraznou slevou ve srovnání s cenami na mezinárodním trhu za podobné reprezentativní sady výrobních zařízení pro válcovny za studena. Na základě doložených důkazů a v souladu s čl. 28 odst. 1 základního nařízení ([210]) dospěla Komise k závěru, že finanční příspěvek poskytnutý čínskou vládou přes čínské mateřské společnosti poskytl výhodu ve smyslu čl. 3 odst. 2 základního nařízení.

4.6.4.3. Výpočet výše subvence

(797) U prvního bodu, tj. kapitálové injekce poskytnuté fondem CAF, byla výhoda vypočtena na základě přiměřené míry návratnosti, tj. toho, co by očekával tržní investor při prodeji akcií v době jejich nákupu. Za tímto účelem Komise vyhledala podobné transakce v ocelářském průmyslu v posledních letech. Na základě výsledků jedenácti prodejních transakcí ocelářských společností v období 2006–2019 dospěla Komise k závěru, že přiměřená cena za akcie ocelářské společnosti by byla osminásobkem provozního zisku.

(798) Výhoda byla proto vypočtena jako rozdíl mezi hodnotou 24% podílu společnosti Reed Investment oceněného na osminásobek provozního zisku společnosti SMI za rok 2018 a cenou zaplacenou společností Reed Investment. Výhoda byla následně rozdělena na období šetření s použitím doby uzamčení uvedené ve smlouvě o upsání akcií, tj. 5,5 roku.

(799) U druhého bodu, tj. poskytnutí zařízení za zvýhodněných podmínek, byla výhoda vypočtena jako rozdíl mezi kupní cenou zaplacenou společnostmi ve skupině IRNC Group a tržní cenou za nákup srovnatelného zařízení. Komise v tomto ohledu zkoumala podobné nákupy reprezentativních souborů zařízení pro válcovny za studena v posledních letech na základě nákupních transakcí ocelářských společností. Výsledný přínos byl poté rozdělen do období šetření na základě doby životnosti nakoupených aktiv.

(800) Pokud jde o třetí bod, tj. akcionářské úvěry, jelikož tyto úvěry byly považovány za *faktickou* kapitálovou injekci, jejímž prostřednictvím čínské mateřské společnosti poskytovaly obdržené granty a preferenční úvěry, rozhodla se Komise považovat nesplacené částky těchto úvěrů během období šetření za grant. Získaná výhoda byla určena na základě nesplacené částky úvěru, od níž byl odečten (případný) úrok zaplacený během období šetření. Jelikož úvěry byly jasně vázány na dlouhodobé investice, částka byla snížena po dobu trvání úvěru a zohledněna byla pouze částka přidělená na období šetření. A konečně, výše této výhody byla v případě potřeby dále upravena tak, aby odrážela pouze počet dnů v období šetření, během nichž byl úvěr aktuální.

(801) Takto stanovená výše subvence na podporu kapitálových investic činila pro skupinu IRNC Group 6,02 %.

([210]) Jelikož čínská vláda nespolupracovala dostatečně, nemohla si Komise vyžádat případné relevantní informace o cenách podobných zařízení v Číně, aby mohla stanovit referenční hodnoty na základě oficiálních statistik v Číně. Vzhledem k tomu, že Komise nemohla najít žádné informace o cenách v Číně a nebyly poskytnuty žádné informace o původu zařízení, rozhodla se použít jako zástupný údaj kombinaci cen podobných zařízení z několika zemí.

4.6.4.4. Připomínky k poskytnutí konečných informací

(802) Skupina IRNC Group si stěžovala na poskytnutí nedostatečných informací týkajících se referenčních hodnot pro kapitálovou injekci fondu CAF, neboť názvy společností v referenčních hodnotách byly vypuštěny a nebylo uvedeno, zda se transakce týkaly zvláštních akcií.

(803) Komise se domnívala, že zveřejnění podrobných číselných údajů, povahy akcií a jmen jednotlivých společností by odhalilo důvěrné informace o transakcích provedených konkrétními společnostmi. Místo toho Komise poskytla smysluplný souhrn údajů s indexovanými čísly a uvedením, že všechny transakce uskutečnily společnosti v odvětví oceli. Toto tvrzení bylo proto zamítnuto.

(804) Sdružení Eurofer poznamenalo, že referenční hodnota byla vypočtena na základě provozního zisku (EBITA), ale informace poskytnuté o podobných transakcích ocelářských společností se zřejmě týkaly EBITDA. EBITA je nižší než EBITDA. Pokud tedy Komise použila výpočet ve vztahu k EBITA, a nikoli k EBITDA, na který se vztahuje referenční hodnota, byla výhoda pro společnost SMI podhodnocena. Žadatel vyzval Komisi, aby výpočet posoudila znovu.

(805) Finanční výkazy společnosti SMI neobsahují ukazatel EBITDA jako takový. Místo toho, aby se Komise pokusila přepočítat EBITDA na základě dostupných údajů, použila k výpočtu výhody provozní zisk společnosti SMI. Tento přístup byl považován za rozumný a obezřetný. V každém případě Komise po další analýze zjistila, že přehodnocení výpočtu by vedlo pouze k zanedbatelné změně o méně než 0,1 %. Komise tedy zůstala u svého původního výpočtu.

(806) Pokud jde o poskytnutí nepeněžitého kapitálu za cenu nižší než přiměřenou, skupina IRNC Group uvedla, že společnost IRNC dovezla pouze jednu linku pro válcování za studena, a tvrdila, že zbytek zařízení nemá s linkou pro válcování za studena žádnou podobnost. Skupina IRNC Group tvrdila, že Komise nevysvětlila, proč výhody získaly i jiné typy zařízení.

(807) V této souvislosti Komise nejprve uvedla, že registr dlouhodobého majetku velkého výrobního závodu, jako je společnost IRNC, se skládá ze stovek linek. Komise se proto rozhodla vybrat vzorky reprezentativních souborů zařízení, aby určila výhodu pro celý závod. Linky pro válcování za studena představovaly podstatnou část výrobního procesu společnosti IRNC, a proto lze přínos těchto výrobních linek považovat za reprezentativní pro celý závod. Kromě toho Komise ve svém výpočtu nepoužila pouze jeden typ zařízení, ale několik typů zařízení, které jsou součástí výrobní linky, např. části dvacetiválcové reverzní válcovny za studena, brusné zařízení, část mostového jeřábu, navíjecí jednotku, podélný řezací stroj a další. Toto tvrzení bylo proto zamítnuto.

(808) Skupina IRNC Group rovněž požádala Komisi, aby zveřejnila další informace o metodice použité pro stanovení referenční hodnoty pro nákup strojního zařízení.

(809) V tomto ohledu Komise konstatuje, že použitá referenční hodnota byla upravena pro podobnou výrobní kapacitu, jakou má zařízení společnosti IRNC, původ mělo zařízení buď v Evropě, nebo v Americe, a rok nákupu zařízení se pohyboval od roku 2008 do roku 2020, tj. před založením závodu společnosti IRNC i po něm. Jelikož v tomto časovém rozmezí nebylo možné zjistit žádné významné cenové rozdíly, dospěla Komise k závěru, že všechny nákupy v tomto období byly přiměřenými zástupnými cenami za nákupy společnosti IRNC.

(810) Skupina IRNC ve svých připomínkách k dodatečným konečným informacím uvedla, že dodatečné informace poskytnuté Komisí o referenční hodnotě pro dovážené strojní zařízení odkazují na referenční hodnotu mimo „*zemi dodávky nebo nákupu*“, na kterou odkazuje čl. 14 písm. d) Dohody o subvencích a vyrovnávacích opatřeních. Podle skupiny IRNC Group by v tomto případě měla být v souladu s rozhodnutím Odvolacího orgánu ve věci *US – Softwood Lumber IV* ([211]) „*zemí dodávky nebo nákupu*“ Indonésie nebo Čína. Podle skupiny IRNC Group měla Komise zjistit, že soukromé ceny v Indonésii a Číně byly zkreslené, a teprve poté se odvolávat na evropské nebo americké zařízení jako na referenční hodnotu.

([211]) Zpráva Odvolacího orgánu, *United States – Final Countervailing Duty Determination with Respect to Certain Softwood Lumber from Canada*, WT/DS257/AB/R, přijatá dne 17. února 2004, DSR 2004: II, s. 571, bod 90.

(811) Skupina IRNC Group navíc tvrdila, že i za předpokladu, že Komise oprávněně odmítla ceny v Indonésii a Číně, nevysvětlila, proč vzhledem k podobné úrovni hospodářského rozvoje Indie a Indonésie zvolila místo indických cen zařízení pro válcování za studena ceny americké a evropské.

(812) Komise měla alespoň přiměřeně upravit ceny tak, aby odrážely převládající tržní podmínky v Číně nebo Indonésii.

(813) Pokud jde o „*zemi dodávky nebo nákupu*“ zařízení, Komise poznamenala, že skupina IRNC Group sama žádné zařízení na domácím indonéském trhu nenakupovala. Veškeré zařízení bylo dovezeno. Použití Indonésie jako srovnávacího kritéria by tedy neodpovídalo skutečné situaci skupiny IRNC Group. Pokud jde o Čínu, Komise připomíná, že strojní zařízení bylo dovezeno od společností ve spojení v Číně, které nebyly jeho výrobci. Komise se pokusila určit původ zařízení tím, že si vyžádala faktury od původních výrobců, ale kvůli nedostatečné spolupráci čínských mateřských společností to nebylo možné. Komise se tudíž musela opřít o dostupné údaje o skutečné zemi původu nákupů.

(814) Z hlediska dostupných skutečností nebylo použití údajů od indické společnosti zařazené do vzorku v daném případě proveditelné. Úplné údaje o vybavení závodu nebyly od indických výrobců požadovány, protože nebyly nezbytné pro stanovení subvencí v rámci indických režimů subvencí. V důsledku toho nebyly pro jednu ze společností zařazených do vzorku k dispozici žádné relevantní údaje. U druhé společnosti byly údaje považovány za nevhodné pro to, aby byly použity jako referenční hodnota, protože se týkaly nákupů mezi společnostmi. Na druhé straně Evropa i USA mají renomovaný průmysl zařízení pro ocelárny a dodavatelé zahrnutí do srovnávacího testu prodávali válcovny za studena po celém světě, včetně čínských výrobců oceli. Komise se proto domnívala, že tito globální hráči mohou být použiti jako přiměřený zástupce pro nákup dováženého zařízení neznámého původu.

(815) A konečně, stejná úvaha platí i pro úpravu cen tak, aby odrážely převládající tržní podmínky v Číně nebo Indonésii. Vzhledem k tomu, že neexistuje žádný důkaz o tom, že by zařízení bylo pořízeno na některém z těchto trhů, nevidí Komise potřebu provádět další úpravy. Proto byla tato tvrzení zamítnuta.

(816) Pokud jde o nedostatečnou spolupráci společností ve spojení ohledně původu zařízení, skupina IRNC Group tvrdila, že poskytla dostatečné informace o strojním zařízení dovezeném od společností ve spojení v Číně a že neexistují žádné důkazy, které by zjištění Komise v této souvislosti podpořily.

(817) Komise s tímto tvrzením nesouhlasila. Jak je uvedeno v 782. bodě odůvodnění výše, strojní zařízení bylo dovezeno od společností ve spojení v Číně, které nebyly jeho výrobci. V rozporu s tím, co uvedla společnost, si Komise vyžádala faktury týkající se nákupu zařízení od původních výrobců společnostmi ve spojení, ale z důvodu nedostatečné spolupráce čínských mateřských společností nebyly předloženy. Tyto informace byly v rámci šetření nezbytné pro stanovení hodnoty uvedeného zařízení za obvyklých tržních podmínek. Komise tudíž trvá na svém stanovisku, že nebyly poskytnuty dostatečné informace o zařízení dovezeném od společností ve spojení, a proto musela vycházet z nejlepších dostupných údajů.

(818) Pokud jde o akcionářské úvěry, skupina IRNC Group tvrdila, že Komise neprokázala, že čínská vláda poskytla finanční příspěvek prostřednictvím čínských mateřských společností nebo že poskytla skupině IRNC Group výhodu. Podle indonéské vlády a skupiny IRNC Group jsou akcionáři společnosti IRNC soukromé společnosti a Komise neurčila, že skupina Tsingshan Group je veřejnoprávním subjektem nebo že byla pověřena čínskou vládou. Připomněla také, že akcionářské úvěry byly podřízeny bankovním úvěrům z Číny, tj. byly předpokladem pro získání bankovních úvěrů. Podle názoru skupiny IRNC Group by podřízení bylo nelogické, pokud by akcionářské úvěry pocházely od čínské vlády stejně jako bankovní úvěry z Číny.

(819) Komise připomíná, že vzhledem k tomu, že čínské mateřské společnosti, které poskytly dotyčné akcionářské úvěry, ani čínská vláda neodpověděly, musela se Komise při svých zjištěních týkajících se těchto akcionářských úvěrů částečně opírat o dostupné údaje. Komise musela zejména využít dostupných skutečností, aby zjistila zdroj financování úvěrů, které čínské mateřské společnosti poskytly společnostem skupiny IRNC Group. Komise v 785. až 790. bodě odůvodnění výše podrobně zjistila, že existuje jasný závazek čínských mateřských společností

investovat v zámoří do podporovaných průmyslových odvětví a že poskytnutí těchto akcionářských úvěrů zcela zapadá do cíle politiky čínské vlády podporovat projekty iniciativy BRI v ocelářském průmyslu. Jak je zmíněno v 794. bodě odůvodnění, podmínky akcionářských úvěrů (včetně skutečnosti, že nebyl účtován žádný úrok) ukazují, že čínské mateřské společnosti plně přidělily výhody z grantů a preferenčních úvěrů získaných v Číně svým činnostem v Indonésii. Skutečnost, že akcionáři společnosti IRNC jsou soukromé společnosti, není v rozporu s těmito zjištěními. V rozporu se zjištěními Komise není ani skutečnost, že akcionářské úvěry jsou podmínkou pro přímé bankovní úvěry od čínských veřejnoprávních subjektů. Podle názoru Komise to pouze ukazuje existenci různých kanálů pro poskytování finanční podpory a ve skutečnosti to posiluje názor Komise, že mezi oběma typy úvěrů existuje silná vazba. Toto tvrzení bylo proto zamítnuto.

(820) Skupina IRNC Group dále tvrdila, že akcionářský úvěr od dvou společností se sídlem v Hongkongu a v Japonsku by neměl být předmětem vyrovnávacích opatření, protože tyto společnosti nesídlí v Číně.

(821) Pokud jde o úvěr od společnosti se sídlem v Hongkongu, Komise konstatovala, že společnost Luck Scenery během šetření nespolupracovala a že skupina IRNC Group po poskytnutí konečných informací nepředložila žádné další důkazy, které by její tvrzení doložily.

(822) Na druhou stranu bylo zjištěno, že v případě japonské společnosti je tvrzení oprávněné. Na rozdíl od ostatních akcionářských úvěrů byly o této společnosti skutečně poskytnuty informace, které prokazovaly, že byla opravdu založena v Japonsku s japonskými akcionáři. Na rozdíl od ostatních úvěrů nebylo možné nalézt žádné vazby na čínskou vládu, čínské banky, skupinu Tsingshan Group ani jiné čínské zúčastněné strany. Proto Komise vyřadila úvěry této společnosti z výpočtu výhody.

(823) Pokud jde o nedostatečnou spolupráci akcionářů skupiny IRNC Group, skupina IRNC Group připomněla, že Komise by měla své závěry opřít o nejlepší dostupné skutečnosti, a tvrdila, že důkazy o nedostatečné spolupráci nemohou vycházet z informací, které od skupiny IRNC Group nikdy nebyly požadovány a ani by neměly být požadovány, neboť jsou mimo oblast působnosti tohoto šetření.

(824) Komise uvedla, že oblast působnosti šetření zahrnovala režimy subvencí poskytovaných v rámci dvoustranné spolupráce mezi Čínou a Indonésií. V bodě 6 obecných pokynů se rovněž uvádí, že *„[v] případě, že společnost ve spojení získala jakékoli výhody z režimů subvencí, které jsou předmětem šetření, uvedou se podrobnosti v souladu s otázkami v tomto dotazníku*“. Jak je vysvětleno v 791. bodě odůvodnění, mateřské společnosti skupiny IRNC Group obdržely finanční příspěvek od čínské vlády ve formě grantů nebo preferenčního financování za účelem provádění preferenčních politik čínské vlády, včetně financování svých investic do výroby dotčeného výrobku v Indonésii. Proto byli akcionáři společnosti IRNC i akcionáři jiných subjektů ve skupině IRNC Group požádáni, aby odpověděli na dotazník. Kromě toho si Komise během šetření vyžádala od všech mateřských společností konkrétní informace, avšak žádný z čínských akcionářů na tyto žádosti nereagoval. Tvrzení bylo proto zamítnuto.

(825) S odkazem na výhodu skupina IRNC Group poznamenala, že datum ukončení akcionářských úvěrů následuje po datu ukončení bankovních úvěrů, protože nemohou být splaceny dříve než bankovní úvěry. Rovněž objasnila, že akcionářské úvěry jsou zaúčtovány jako závazky a že společnostem skupiny IRNC Group narůstají úroky. Podle jejího názoru by proto Komise neměla nesplacené částky všech akcionářských úvěrů během období šetření považovat za grant.

(826) Úvěrové smlouvy skutečně stanoví, že bankovní úvěry mají být splaceny dříve než akcionářské úvěry. Na rozdíl od bankovních úvěrů, které mají jasný splátkový kalendář, však u akcionářských úvěrů není uveden žádný časový plán splácení po datu splatnosti bankovních úvěrů. I kdyby se v účetnictví společnosti objevily úroky, nevyvrací to zjištění Komise, že společnost ve skutečnosti neměla žádný skutečný odliv hotovosti a mohla volně disponovat veškerou svou likvidní hotovostí, čímž získala jasnou finanční výhodu odpovídající grantu. Komise proto trvala na svém postoji.

4.7. **Dodávky uhlí za cenu nižší než přiměřenou**

(827) Žadatel tvrdil, že vyvážející výrobci měli prospěch z levného uhlí díky různým vládním opatřením na domácím trhu s uhlím, zejména díky existenci maximální domácí ceny, závazku domácího trhu a požadavku akreditivu pro prodej na vývoz. Tato opatření by sloužila ke snížení domácích cen uhlí a poskytla by výhody uživatelům uhlí, včetně odvětví korozivzdorné oceli. Šetřením však bylo zjištěno, že údajná opatření neměla ani jednotlivě, ani ve svém souhrnu domnělý účinek.

(828) Šetřením bylo zjištěno, že maximální domácí cena se nevztahovala na vyvážející výrobce ani jim nedávala žádnou výhodu. Regulovaná maximální cena energetického uhlí omezená na 70 USD za tunu se vztahovala pouze na energetické společnosti prodávající energii konečným zákazníkům (dále jen „společnosti veřejného zájmu“). Vyvážející výrobci a jejich dodavatelé meziproduktů ve spojení spotřebovali veškerou elektřinu, kterou sami vyrobili, a proto nebyli „společnostmi veřejného zájmu“ a neměli prospěch z omezené ceny.

(829) Šetřením proto nebylo zjištěno, že by vyvážející výrobci měli z této subvence prospěch.

4.8. **Poskytování pozemků za cenu nižší než přiměřenou**

4.8.1. *Podnět a režim subvencí*

(830) Žadatel tvrdil, že společnost IMIP směřovala přímou podporu, kterou obdržela od indonéské vlády, jež jí poskytla pozemky, k vyvážejícímu výrobci, s nímž je společnost IMIP ve spojení. Podle žadatele je získání a obhospodařování pozemků a ujednání o pronájmu budov důležitými nástroji, které indonéská vláda poskytla společnosti IMIP, a tedy i vyvážejícímu výrobci ve spojení.

4.8.2. *Právní základ*

(831) Podle článků 1 a 2 základního agrárního zákona č. 5 z roku 1960 (dále jen „základní agrární zákon“) jsou veškerá půda a přírodní zdroje v Indonésii chápány jako „Boží dary“, které „jsou pod kontrolou státu“. Toto „právo kontroly“, které stát má, spočívající mimo jiné v regulaci přivlastňování a využívání půdy, je vykonáváno za účelem dosažení „maximálního blahobytu lidu“.

(832) Podle článku 28 a čl. 33 odst. 3 Ústavy Indonéské republiky a základního agrárního zákona jsou soukromé osoby oprávněny k vlastnictví ve formě svobodného držení pozemku (*Hak milik*). Kromě toho existuje řada menších vlastnických práv, jako je právo na využívání (*Hak guna usaha* – „HGU“), právo na užívání (*Hak pakai*, překládáno také jako právo na pěstování) nebo právo na užívání stavby (*Hak guna bangunan* – „HGB“, překládáno také jako právo na stavbu). Ta zahrnuje právo užívat pozemek a stavět na něm. Zatímco vlastnictví je vyhrazeno pouze indonéským osobám, práva HGU a HGB jsou dostupná i společnostem se zahraniční majetkovou účastí, které jsou registrovány v Indonésii. V praxi však tato formální práva stále koexistují se zvykovými nároky na půdu. Důvodem je skutečnost, že ne všechny pozemky v Indonésii jsou oficiálně registrovány, protože členové zvykových společenství (*Ulaiat*) nemají povinnost registrovat své pozemky, a že důkazem práv k pozemku je příslušné osvědčení (*Sertifikat*), které se vydává pouze k již registrovaným pozemkům. Osvědčení se liší podle toho, jaké právo přiznávají, a sice: *Sertifikat hak milik* – „SHM“ pro vlastnictví, *Sertifikat hak guna usaha* – „SHGU“ pro právo na využívání a *Sertifikat hak guna bangunan* – „SHGB“ pro právo na užívání stavby.

(833) Jak je vysvětleno v příslušném oddíle výše, park Morowali je průmyslový park založený v Indonésii na základě zvláštní kvalifikace průmyslové zóny. Při sledování právního základu, který upravuje pozemky, na nichž byl park Morowali zřízen, je proto třeba vzít v úvahu nejen zákony týkající se vlastnictví pozemků a územního plánování, ale také zvláštní předpisy ohledně průmyslových zón.

(834) Pokud jde o vlastnictví pozemků a územní plánování, mezi zákony, které upravují území, na němž společnost IMIP sídlí, patří:

— základní agrární zákon, který zrušil předpisy o půdě platné před nezávislostí Indonésie a zavedl současnou úpravu vlastnických práv. Podobně jako právo k užívání pozemků v Čínské lidové republice lze HGB získat pouze na omezenou dobu. V Indonésii tato doba odpovídá maximálně 30 letům, které lze dále prodloužit o 20 let,

— nařízení vlády č. 40 z roku 1996, které upravuje převod HGU, užívacích práv a HGB,

— nařízení vlády č. 24 z roku 1997 o registraci půdy, které položilo základy současných postupů registrace a certifikace půdy,

— nařízení vlády č. 26 z roku 2007 o územní správě,

— nařízení vlády č. 26 z roku 2008 o národním územním plánu,

— nařízení regentství Morowali č. 10 z roku 2012 o územním plánu regentství Morowali na období 2012–2032, které stanovuje územní plán pro regentství Morowali, tj. podprovinční jednotku, kde sídlí společnost IMIP,

— nařízení prezidenta č. 17 z roku 2015 o Národní pozemkové agentuře (*Badan Pertanahan Nasional* – „BPN"), agentuře v rámci Ministerstva pro agrární záležitosti a územní plánování, které určuje úlohu BPN a jejích místních poboček v postupech registrace a certifikace pozemků,

— nařízení vlády č. 13 z roku 2017 o změně nařízení vlády č. 26 z roku 2008 o státním územním plánu,

— nařízení vedoucího BPN č. 1 z roku 2018 o pokynech pro vypracování regionálního územního plánu pro úroveň provincií, regentství a obcí, které stanoví obecná ustanovení pro vypracování územního plánu na úrovni provincií, regentství a místních částí,

— nařízení regentství Morowali č. 7 z roku 2019 o územním plánu regentství Morowali na období 2019–2039 a

— články 34 až 47 nařízení vlády č. 18 z roku 2021, kterým se ve vztahu k HGB nově doplnil základní agrární zákon a nařízení vlády č. 24 z roku 1997 o registraci půdy, prodlužující trvání HGB na 35 let, které lze prodloužit o dalších 20 let.

(835) Kromě toho existují dva zákony, které jsou relevantní jako podklad, ale na park Morowali nejsou přímo použitelné:

— zákon č. 2 z roku 2012 o nákupu pozemků pro rozvoj ve veřejném zájmu, který měl řešit potíže s nákupem pozemků, které vyplývají ze složitého systému vlastnických práv, pro projekty ve veřejném zájmu. Společnost IMIP i indonéská vláda potvrdily, že se zákon na park Morowali nevztahuje, jelikož platí pouze pro 24 podnikatelských odvětví, která nezahrnují činnosti společnosti IMIP. Zákon č. 2 z roku 2012 byl následně a částečně pozměněn zákonem č. 11 z roku 2020 o tvorbě pracovních míst (dále jen „souhrnný zákon"). Zákon č. 2 z roku 2012 byl proveden nařízením prezidenta republiky č. 71 z roku 2012 o provádění zadávání veřejných zakázek na pozemky pro rozvoj ve veřejném zájmu, které bylo následně podrobeno třem významným změnám, z nichž poslední byla provedena nařízením prezidenta republiky č. 30 z roku 2015 o třetí změně nařízení prezidenta republiky č. 71 z roku 2012, a

— nařízení prezidenta č. 56 z roku 2017 o řešení sociálních dopadů v procesu pořizování pozemků pro národní strategické projekty, jehož použití na společnost IMIP bylo zamítnuto indonéskou vládou, protože zákon se vztahuje pouze na pořizování pozemků pro národní strategické projekty na pozemcích, ke kterým nemohou jednotlivci žijící na těchto pozemcích prokázat zvyková nebo vlastnická práva. Zákon má tedy zmírnit dopady jejich vysídlení. Namísto toho byli jednotlivci žijící na pozemcích koupených společností IMIP schopni prokázat svá zvyková práva, která jim dávala nárok na odškodnění.

(836) Pokud jde o předpisy týkající se regulace průmyslových zón, jsou relevantní tyto předpisy:

— nařízení vlády č. 24 z roku 2009 o průmyslových zónách, platné v době založení společnosti IMIP. Mezi jeho ustanoveními čl. 3 odst. 4 stanovil, že *„rozvoj průmyslových zón v regentství […] se provádí v souladu s územním plánem regentství […]"*. Kromě toho je v článku 4 doplněno, že *„ministři, spříznění ministři, guvernéři a regenti/*

starostové jsou v souladu se svými povinnostmi a pravomocemi odpovědní za dosažení cíle rozvoje průmyslové zóny“. Zejména podle čl. 5 odst. 2 písm. d) „*[p]ravomoci [ministra] vykonávají: […] d) stanovení referenční ceny pro prodej nebo pronájem pozemků a/nebo průmyslových budov v průmyslových zónách na návrh národního týmu [průmyslové zóny]*“ (*Timnas-KI*), zatímco podle čl. 6 písm. b) „*[…] guvernéři nebo regenti/starosta poskytují: [...] b) snadnost získání pozemků v oblasti určené pro rozvoj průmyslové zóny*“. Dále článek 10 stanoví, že plocha průmyslové zóny musí být nejméně 50 ha, a články 13 a 14, že každá průmyslová zóna musí požádat o licenci pro podnikání v průmyslové zóně, jakmile získá hlavní schválení. A konečně článek 18 umožňuje společnostem v průmyslových zónách, které jsou držiteli licence k podnikání v průmyslových zónách, získat HGB na koupené a obhospodařované pozemky a rozdělit toto HGB mezi pozemky, které jsou dále prodávány společnostem v průmyslové zóně,

— Dohoda mezi indonéskou a čínskou vládou o indonésko-čínských integrovaných průmyslových parcích, podepsaná v Jakartě dne 2. října 2013 (viz 605. bod odůvodnění),

— vyhláška ministra průmyslu o týmu pro spolupráci v indonésko-čínské integrované průmyslové zóně č. 432/M-IND/Kep/7/2014 ze dne 22. července 2014 (viz 638. bod odůvodnění),

— vládní nařízení č. 14 z roku 2015 o hlavním plánu rozvoje národního průmyslu na období 2015–2035, podle kterého je jednou z hlavních infrastruktur potřebných pro indonéský průmysl půda pro průmyslové zóny. Poskytování průmyslových pozemků v Indonésii se provádí prostřednictvím rozvoje průmyslových oblastí, překládaných také jako oblasti určené pro průmysl nebo vymezenou průmyslovou zónu. Uvnitř průmyslových oblastí jsou označeny pozemky pro průmyslové zóny a neprůmyslové pozemky. Účelem modelu průmyslových zón je toto: rozvoj pozemku s cílem poskytnout průmyslovým odvětvím pozemky připravené k použití a/nebo k výstavbě, zaručit snadné získání práv k pozemkům a povolení a zajistit dostupnost infrastruktury a zařízení potřebných pro investory ([212]);

— společné prohlášení o posílení komplexního strategického partnerství mezi Čínskou lidovou republikou a Indonéskou republikou z března 2015 (viz 577. a 610. bod odůvodnění) a

— nařízení vlády č. 142 z roku 2015 (viz 632. bod odůvodnění), které nahradilo předchozí nařízení č. 24 z roku 2009, vyžaduje, že subjekt musí mít osvědčení o pozemku (nebo o vzdání se práv předchozích uživatelů) vztahující se k jeho pozemku, aby mohl požádat o licenci pro podnikání v průmyslové zóně. Mezi několika ustanoveními nařízení č. 142 je v čl. 4 písm. i) uvedeno: [Pravomoci ministra zahrnují] „*stanovení pokynů pro referenční prodejní ceny nebo nájemné v průmyslových blocích a/nebo budovách v průmyslové zóně na základě návrhů Výboru pro průmyslové zóny*“. Ustanovení čl. 45 odst. 1 stanoví, že „*[v]láda může iniciovat rozvoj průmyslových zón jako průmyslové infrastruktury v případě, že soukromý sektor nemá zájem ani není schopen průmyslovou zónu rozvíjet; a/nebo urychlit šíření a rovnoměrné rozložení průmyslového rozvoje*“. Čl. 48 odst. 1 uvádí toto: „*Vláda může provádět zadávání veřejných zakázek na pozemky v souladu s právními předpisy o zadávání veřejných zakázek na pozemky.*“

4.8.3. *Zjištění, jež šetření přineslo*

(837) V rámci dvoustranné spolupráce s čínskou vládou poskytla indonéská vláda pozemky společnosti IMIP, a tedy i společnostem ve spojení se skupinou IRNC Group, za cenu nižší než přiměřenou. Dohoda mezi indonéskou a čínskou vládou spočívala v tom, že Indonésie souhlasila se zřízením zvláštní průmyslové zóny v parku Morowali a se svěřením správy společnosti IMIP (viz 560. a následující body odůvodnění). Mezi podmínky dohody mezi vládami patří to, že indonéská vláda usnadní nákup a získání pozemků pro vyvážející výrobce usazené v parku Morowali, a to v souladu se společným prohlášením z března 2015 a nařízením č. 142 z roku 2015.

([212]) Indonéské ministerstvo průmyslu, *Industry Facts and Figures*, 2017, s. 34–35, https://kemenperin.go.id/majalah/11/facts-and-figures-industri-indonesia.

(838) Šetřením bylo zjištěno, že počínaje rokem 2013 indonéská vláda umožnila potřebnou půdu pro společnost IMIP. Dotčený pozemek byl majetkem indonéského státu. Společnost IMIP se s místními úřady a za pomoci okresních úřadů v Bahodopi dohodla na jednorázové průměrné platbě za metr čtvereční jako odškodnění osob, které v té době pozemky užívaly.

(839) Šetření rovněž ukázalo, že nájemci v parku Morowali, včetně skupiny IRNC Group, mohli začít stavět své závody ještě předtím, než skutečně získali právní osvědčení o právu na užívání stavby, protože společnost IMIP byla indonéskou vládou považována za národní strategický projekt ([213]). V případě některých pozemků bylo během období šetření k dispozici právní osvědčení, které odpovídalo buď plnému vlastnickému právu, nebo HGB. Uznání společnosti IMIP jako národního strategického projektu poskytlo skupině IRNC Group formální právní záruku, že může začít stavět na pozemku, který obdržela, ještě před získáním definitivního vlastnického práva k tomuto pozemku. Kromě toho se obecně uznává, že nákup pozemků v Indonésii je riskantní z důvodu obtíží při získávání a prokazování vlastnického práva. Odstranění tohoto rizika představuje pro zamýšlenou investici rozhodující výhodu.

(840) Indonéská vláda tvrdila, že převod půdy na společnost IMIP byl transakcí mezi soukromými stranami. To není pravda. Ve skutečnosti byla vlastníkem pozemku indonéská vláda. Skutečnost, že pozemek obývali vesničané a že společnost IMIP jim zaplatila dohodnuté odškodnění za koupi pozemku, nečiní z takové transakce transakci mezi dvěma soukromými stranami.

(841) Komise proto dospěla k závěru, že indonéská vláda poskytla finanční příspěvek přímo společnosti IMIP ve formě poskytnutí státní půdy ve smyslu čl. 3 odst. 1 písm. a) bodu iii) základního nařízení.

4.8.4. *Výhoda*

(842) Tento finanční příspěvek představuje výhodu, protože společnost IMIP jednoduše zaplatila odškodnění předem dohodnuté s místními a okresními úředníky indonéské vlády za vzdání se užívání pozemku, přičemž toto odškodnění nesouviselo se skutečnou hodnotou pozemku ani s tržními hledisky. Skutečný vlastník práv k pozemku, tj. indonéská vláda, společnosti IMIP nikdy neúčtoval nic za skutečnou hodnotu pozemku. Neexistoval ani žádný dokument, který by prokazoval, že pozemek byl řádně oceněn. Ve spisu jsou totiž důkazy o tom, že výše odškodnění vyplacená vesničanům neodpovídala skutečné tržní hodnotě pozemku a jeho potenciálnímu využití jako průmyslové půdy.

4.8.5. *Specifičnost*

(843) Podobně jako preferenční financování je i tento režim ze stejných právních důvodů odvětvově i regionálně specifický.

4.8.6. *Výpočet výše subvence*

(844) Aby bylo možné změřit výhodu, kterou získal vyvážející výrobce, použila Komise referenční hodnotu pro půdu v dané zemi. V této fázi bylo nejvhodnější porovnat hodnotu zastavěných pozemků připravených k výstavbě závodu. Komise však nemohla považovat přiznané odškodnění za srovnatelné s cenami placenými za pozemkové transakce na trhu. Vzala proto v úvahu pouze náklady na rozvoj, které společnosti IMIP vznikly v souvislosti s přeměnou pozemku zakoupeného jako les a plantáž na pozemek připravený k průmyslovému využití. Komise porovnala tyto náklady s nezávislou hodnoticí zprávou pro průmyslové pozemky, která byla vypracována pro společnost Jindal Indonesia. Společnost Jindal Indonesia se nachází v regentství Gresik v provincii Východní Jáva a hodnoticí zpráva, která se vypracovává každých několik let pro účetní účely a na žádost bank poskytujících úvěry, posuzovala hodnotu HGB v držení společnosti Jindal Indonesia, mimo jiné srovnáním s cenami v transakcích týkajících se HGB na zastavěných pozemcích v této oblasti. Regentství Gresik ve východní Jávě je srovnatelnou oblastí s regentstvím Morowali ve Středním Sulawesi, jelikož má podobný HDP, nachází se zde průmyslový park a obě oblasti jsou daleko od hlavního města Jakarty, jehož ceny pozemků se značně liší od zbytku země. Hodnota uvedená v hodnoticí zprávě společnosti Jindal Indonesia je navíc konzervativním odhadem, protože se týká pouze HGB, zatímco, jak bylo zmíněno, skupina IRNC Group získala od společnosti IMIP na různých pozemcích různé HGB a plná vlastnická práva, jejichž hodnota je v porovnání s HGB vyšší.

([213]) Článek 38.4, čl. 39.1 písm. d) nařízení 142 z roku 2015 o průmyslové zóně.

(845) Při výpočtu se v první řadě hodnota z hodnoticí zprávy vztahovala k roku 2020. Proto byla upravena indexem spotřebitelských cen (CPI), aby se získala hodnota v každém roce, ve kterém skupina IRNC Group koupila pozemek. Výše dávky byla stanovena odečtením odškodnění vyplaceného společností IMIP od zjištěné výhody.

(846) Poté byly porovnány náklady společnosti IMIP na obhospodařování půdy podle metrů čtverečních s hodnotou z hodnoticí zprávy upravenou na příslušný rok, aby byla získána výhoda na metr čtvereční. Tento údaj byl poté vynásoben rozlohou pozemku, který každá ze společností skupiny IRNC Group skutečně užívala, aby se celkový přínos pro skupinu rozdělil na jednotlivé společnosti ve skupině.

(847) Poté byla výhoda rozdělena na období šetření s použitím ekonomické životnosti pozemku, tj. 30 let. To odpovídá délce trvání HGB v Indonésii. Celkový získaný prospěch byl rozdělen na základě skutečného využití na metr čtvereční jednotlivými společnostmi skupiny IRNC Group v parku Morowali.

(848) Z tohoto režimu subvencí měla prospěch pouze skupina IRNC Group. Pro společnost Jindal Stainless Indonesia nebyla zjištěna žádná výhoda, protože při zahájení provozu získala již existující závod.

(849) Sazba subvence stanovená s ohledem na tuto subvenci během období šetření pro skupinu IRNC Group představovala:

Poskytování pozemků za cenu nižší než přiměřenou

Název společnosti	Sazba subvence
Skupina IRNC Group	0,83 %

4.8.7. *Připomínky k poskytnutí konečných informací*

(850) Indonéská společnost a skupina IRNC Group tvrdily, že Komise nepředložila důkazy o tom, že pozemek je majetkem indonéského státu, a připomněly, že byl koupen od soukromých osob. Indonéská vláda objasnila, že to potvrdila regionální vláda, protože pozemek nebyl zapsán na listu vlastnictví, ale že to neznamená, že koupě byla dohodnuta s místními úřady. Indonéská vláda tvrdila, že stát je odpovědný pouze za správu vlastnických práv k pozemku, včetně potvrzení převodu vlastnictví, dokud nejsou pozemky zaregistrovány. Toto osvědčení slouží pouze pro účely správy pozemků. Obě strany dále tvrdily, že cena byla stanovena a dohodnuta mezi společností IMIP a soukromými vlastníky pozemků, a indonéská vláda dodala, že dotyčná transakce byla transakcí prodeje a koupě, nikoli odškodnění.

(851) V odpovědi Komise uvedla, že pozemky na území, kde byla založena společnost IMIP, jsou státní půdou („Tanah Negara“) se statusem bývalých pozemků *Swapraja*. Tímto pojmem se označuje území, které před získáním nezávislosti Indonésie patřilo místním sultanátům nebo královstvím s určitou mírou samosprávy. Po získání nezávislosti si tyto oblasti a v nich žijící zvykové komunity stále zachovaly určitou míru poloautonomie.

(852) Základní agrární zákon, přijatý v roce 1960, stanovil, že půdu *Swapraja* lze převádět na soukromou půdu až do roku 1980. Pokud se nepodařilo převést ji na soukromou půdu, získala po roce 1980 indonéská vláda právo spravovat a obhospodařovat bývalou půdu *Swapraja*, která se tak fakticky stala státní půdou. Vzhledem k tomu, že zvykové komunity nemají povinnost registrovat půdu, vedla tato změna statusu půdy k tomu, že rozsáhlé pozemky nejsou zaregistrovány. Absence registrace znamená, že členové zvykových společenství, kteří zde žijí, nemají žádné osvědčení, které by prokazovalo jejich práva na půdu, na níž žijí. Tato situace nebrání jejich členům v prokázání svého zvykového užívání pozemku.

(853) Práva zvykových komunit, i když jsou uznána, však stále koexistují s právem na správu a obhospodařování bývalé půdy *Swapraja*, které náleží indonéské vládě. Půda převedená na společnost IMIP byla ve skutečnosti jasně označena jako státní půda (Tanah Negara). Čl. 1 odst. 3 nařízení vlády Indonéské republiky č. 24 z roku 1997 o registraci pozemků skutečně jasně stanoví: „*Státní půda (tanah negara) nebo půda* **přímo kontrolovaná** *státem je půda, která* **není** *ve vlastnictví na základě určitého práva na půdu.*“

(854) V důsledku toho se členové zvykových společenství mohou vzdát svého zvykového užívání půdy a dostat za to odškodnění, ale právo na skutečný prodej/převod půdy si ponechává indonéská vláda. Z tohoto důvodu musela indonéská vláda dát k transakci souhlas.

(855) Kromě toho článek 43 agrárního zákona z roku 1960 stanoví: „*Pokud jde o pozemky přímo kontrolované státem, lze právo užívání převést na jinou osobu pouze se souhlasem oprávněného úředníka.*“ Na základě toho Komise dospěla k závěru, že bylo na indonéské vládě, aby rozhodla, zda půda bude převedena na společnost IMIP, či nikoli.

(856) V souvislosti se založením společnosti IMIP indonéská vláda aktivně zasáhla několika způsoby s cílem získat půdu pro společnost IMIP v souladu s čl. 48 odst. 1 a čl. 45 odst. 1 nařízení č. 142 z roku 2015.

(857) Za prvé, indonéská vláda upravila územní plán oblasti Morowali tím, že změnila účel využití půdy ze zemědělské na průmyslovou půdu, konkrétně v souvislosti s projektem niklu. V článku 28 nařízení regentství Morowali č. 10 z roku 2012 je totiž jako oblast těžby niklu označen okres Bahodopi, tj. podregentství, v němž sídlí společnost IMIP. Kromě toho článek 29 téhož nařízení regentství Morowali označuje okres Bahodopi také jako průmyslovou oblast „založenou na těžbě surovin“. Obecněji řečeno, regentství Morowali označilo „velkou průmyslovou oblast v okrese Bahodopi“ za „strategickou oblast regentství z hlediska využívání přírodních zdrojů“ (článek 37). A konečně článek 9 téhož nařízení regentství Morowali určil okres Bahodopi jako oblast, kde se nachází zvláštní těžební přístavní terminál. Po této změně využití nezbylo vesničanům nic jiného než se vzdát práva na obývání a využívání své půdy, protože ji již nemohli využívat k zemědělské činnosti.

(858) Za druhé, společnost IMIP kontaktovala místní úřady v oblasti, tj. starosty vesnic nacházejících se v dané oblasti, a dohodla se s nimi na odškodnění, které bude poskytnuto lidem, které hlavy vesnic označily za uživatele pozemků v oblasti. V tomto procesu je třeba zdůraznit tři prvky: i) společnost IMIP se dohodla na odškodnění s hlavami vesnic také za pomoci úředníků indonéské vlády z okresu Bahodopi, protože podle smluv byli později svědky transakce a potvrdili užívání a následné právo vesničanů na odškodnění; ii) pozemky, jejichž nájemce hlavy obcí určily, mají víceméně všechny stejnou rozlohu (každý přibližně 20 000 metrů čtverečních) a iii) odškodnění ve smlouvách je ve skutečnosti jednotná průměrná cena za metr čtvereční a není definována indonéským slovem pro „cenu“(*Harga*), ale indonéským slovem pro „odškodnění“(*Ganti rugi*).

(859) Důkazy prokázaly, že proces koupě půdy, který provedla společnost IMIP, byl ve skutečnosti procesem, kdy stát poskytl půdu společnosti IMIP bez jakéhokoli protiplnění, pouze s požadavkem zaplatit vesničanům dohodnuté odškodnění. Společnost IMIP se s místními úřady a za pomoci okresních úřadů v Bahodopi dohodla na jednorázovém průměrném odškodnění za metr čtvereční pro jednotlivce, kteří půdu vlastnili. Místní a okresní úřady uznaly právo na odškodnění tím, že potvrdily trvalé užívání půdy bez formálního vlastnického práva.

(860) Na tomto základě se tvrzení indonéské vlády a společnosti IRNC zamítají.

(861) Indonéská vláda a skupina IRNC Group rovněž tvrdily, že použitá referenční hodnota se týkala zastavěné půdy, zatímco půdu získanou společností IMIP tvořily lesy a plantáže.

(862) Komise skutečně použila referenční hodnotu pro zastavěnou půdu. Na straně společnosti IMIP však Komise do výpočtu zahrnula původní cenu půdy plus náklady na její obhospodařování, jak je uvedla sama společnost IMIP. Komise proto porovnala náklady na zastavěnou půdu pro společnost IMIP s veřejně dostupnými náklady na zastavěnou půdu. Toto tvrzení bylo proto odmítnuto.

(863) Skupina IRNC Group nakonec zpochybnila úpravu referenční hodnoty na základě indexu spotřebitelských cen, protože půda je kapitálový statek, nikoli spotřební zboží, a index spotřebitelských cen tudíž nezahrnuje ceny půdy.

(864) Komise s tímto tvrzením nesouhlasila. Index spotřebitelských cen je dobrým ukazatelem celkové inflace v hospodářství jako celku, a to i ve vztahu k cenám pozemků. Index spotřebitelských cen totiž obsahuje kromě jiných faktorů i ceny nájemného, které dobře vypovídají o vývoji cen půdy a nemovitostí. Toto tvrzení bylo proto zamítnuto.

4.9. **Poskytování šrotu z korozivzdorné oceli za cenu nižší než přiměřenou**

(865) Šetřením bylo zjištěno, že vyvážející výrobci nenakupovali šrot z korozivzdorné oceli. Komise tudíž došla k závěru, že není nutné, aby tento režim dále prošetřovala.

4.10. **Dodávky elektřiny za cenu nižší než přiměřenou**

(866) Šetřením bylo zjištěno, že jeden vyvážející výrobce si elektřinu, kterou potřeboval, vyráběl sám a druhý ji nakupoval za tržní ceny. Proto jim nebyla poskytnuta žádná subvence v souvislosti s poskytováním energie a nedošlo k žádnému napadnutelnému subvencování dodávek energie.

4.11. **Dodávky plynu za cenu nižší než přiměřenou**

(867) Šetřením bylo zjištěno, že jeden vyvážející výrobce plyn nekupoval a druhý jej nakupoval za tržní ceny. Proto jim nebyla poskytnuta žádná subvence v souvislosti s poskytováním energie a nedošlo k žádnému napadnutelnému subvencování dodávek energie.

4.12. **Prominuté nebo nevybrané státní příjmy, které jsou jinak splatné**

4.12.1. *Daňové prázdniny*

(868) Žadatel tvrdí, že indonéská vláda poskytuje daňové prázdniny poplatníkům daně z příjmů právnických osob, kteří investují do tzv. průkopnických odvětví. Prohlašuje, že příslušné nařízení definuje „průkopnická odvětví" jako „odvětví, která se vyznačují velkou konektivitou, tvorbou přidané hodnoty a vysokou externalitou, zaváděním nových technologií a strategickou hodnotou pro národní hospodářství". Mezi tato průkopnická odvětví patří mimo jiné ocelová a neocelová předcházející průmyslová odvětví základních kovů.

a) *Právní základ*

(869) Právním základem tohoto programu je nařízení ministra financí č. 150/PMK.010/2018 (MOF 150/2018) o správě nástroje pro odpočet daně z příjmů právnických osob. V roce 2020 byl program obnoven nařízením MOF č. 130/2020.

b) *Zjištění, jež šetření přineslo*

(870) Komise zjistila, že dne 9. srpna 2019 obdržela společnost IRNC od Generálního ředitelství pro daně výhodu daňového nástroje, která umožňuje snížení čistého zdanitelného příjmu u feroniklového výrobku o 100 % po dobu sedmi let a o 50 % po dobu dalších dvou let.

(871) Ostatní subjekty patřící do skupiny IRNC Group, které mají závod na výrobu feroniklu, tohoto režimu nevyužily.

(872) Společnost IRNC vysvětlila, že tento program se vztahuje pouze na jeden z jejích závodů, tj. závod na výrobu feroniklu. Společnost IRNC předložila rozhodnutí generálního ředitele pro daně č. KEP-161/PJ/2020 týkající se rozhodnutí o využití možnosti odpočtu daně z příjmů právnických osob pro její závod na výrobu feroniklu.

(873) Tento režim je k dispozici poplatníkům daně z příjmu právnických osob, kteří provádějí nové investice v tzv. průkopnických odvětvích. Podle článku 1 nařízení MOF 150/2018 jsou „průkopnická odvětví" odvětví, která se vyznačují velkou konektivitou, tvorbou přidané hodnoty a vysokou externalitou, zaváděním nových technologií a strategickou hodnotou pro národní hospodářství. Podle nařízení MOF 150/2018 průkopnické odvětví zahrnuje mimo jiné i předcházející odvětví základních kovů: i) ocelová nebo ii) neocelová, s integrovanými zařízeními na zpracování derivátů nebo bez nich.

(874) Aby mohli poplatníci daně využít snížení daně z příjmu, musí: 1) mít status indonéské právnické osoby; 2) provést investici, která je novou investicí a která nebyla poskytnuta/zamítnuta pro získání snížení daně z příjmu právnických osob; 3) investice musí být uskutečněna v odvětví, které se kvalifikuje jako „průkopnické odvětví"; 4) nová investice činí minimálně 100 miliard IDR a 5) poplatník daně vykazuje poměr dluhu k vlastnímu kapitálu stanovený v nařízení.

c) *Závěr*

(875) Komise je toho názoru, že tento režim je subvencí ve smyslu čl. 3 odst. 1 písm. a) bodu ii) a čl. 3 odst. 2 základního nařízení, neboť existuje finanční příspěvek v podobě ušlých příjmů indonéské vlády, čímž získává dotčená společnost výhodu. Výhoda pro příjemce se rovná daňové úspoře.

(876) Tento režim je specifický, protože je v souladu s čl. 4 odst. 2 písm. a) základního nařízení k dispozici pouze určitým společnostem působícím v určitých odvětvích, která jsou kvalifikována jako „průkopnická odvětví".

d) *Výpočet výše subvence*

(877) Výše napadnutelné subvence byla vypočtena na základě výhody, kterou příjemci získali během období šetření. Výhoda byla vypočtena jako rozdíl mezi splatnou daní z příjmu v případě, že by neexistovala možnost odpočtu daně z příjmů, a daní z příjmu zaplacenou v období šetření.

(878) Míra subvence stanovená v rámci tohoto specifického režimu činila pro skupinu IRNC Group 1,65 %.

4.12.2. *Možnost slevy na dani z příjmu*

(879) Žadatel uvedl, že tento režim poskytuje úlevy na dani z příjmu investicím v určitých oblastech podnikání nebo v určitých regionech na podporu přímých zahraničních a domácích investic v Indonésii.

a) *Právní základ*

(880) Režim vychází z nařízení ministra financí č. 89/PMK.010/2015 ([214]) o postupech při poskytování daňových úlev pro investice v určitých oblastech podnikání a/nebo v určitých regionech a při převodu majetku a o sankcích pro tuzemské poplatníky daně, kterým byly poskytnuty daňové úlevy.

b) *Zjištění, jež šetření přineslo*

(881) Aby mohli příjemci využívat tento režim, musí předložit investiční plán obsahující podrobnosti o investici a její celkovou výši, přičemž investice podléhá schválení a kontrole ze strany indonéské vlády.

(882) Šetřením bylo zjištěno, že z tohoto režimu měla prospěch společnost SMI, která je ve spojení se společností IRNC a dodává jí suroviny pro výrobu plochých za studena válcovaných výrobků z korozivzdorné oceli. Dne 24. července 2017 získala společnost SMI na základě rozhodnutí ministra financí č. 170/KM.3/2017 daňovou úlevu na konkrétní kapitálovou investici a/nebo nástroj pro konkrétní oblast na prodej korozivzdorné oceli, neboť ode dne 31. srpna 2018 vyráběla korozivzdornou ocel na prodej. Na základě tohoto dopisu je společnost způsobilá mimo jiné: (a) a. získat snížení čistého zdanitelného příjmu o 30 % z investic do hmotných aktiv, včetně půdy, které jsou využívány pro hlavní činnost společnosti, a sazbu na šest let ve výši 5 % ročně, počítáno od zahájení komerční výroby společnosti, a (b) zrychlené odpisy hmotného majetku získané v souvislosti s novou kapitálovou investicí a/nebo rozšíření s dobou použitelnosti a odpisovou sazbou.

c) *Závěr*

(883) Komise je toho názoru, že tento režim je subvencí ve smyslu čl. 3 odst. 1 písm. a) bodu ii) a čl. 3 odst. 2 základního nařízení, neboť existuje finanční příspěvek v podobě ušlých příjmů indonéské vlády, čímž získává dotčená společnost výhodu. Výhoda pro příjemce se rovná daňové úspoře.

(884) Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem se proto Komise domnívala, že tento režim poskytuje vyvážejícímu výrobci výhodu, jelikož se nachází v lepší finanční situaci, než by tomu bylo bez tohoto režimu. Bez tohoto režimu by ve skutečnosti zaplatila dodatečnou daň z příjmu.

([214]) https://www.kemenkeu.go.id/media/6702/regulation-of-minister-of-finance-of-the-republic-of-indonesia-number-89-pmk010-2015.pdf

(885) Tento režim je specifický, protože je v souladu s čl. 4 odst. 2 písm. a) základního nařízení k dispozici pouze určitým společnostem v závislosti na jejich obchodních činnostech.

d) *Výpočet výše subvence*

(886) Výše napadnutelné subvence byla vypočtena na základě výhody, kterou příjemci získali během období šetření. Výhoda byla vypočtena jako rozdíl mezi splatnou daní z příjmu v případě, že by neexistovala možnost odpočtu daně z příjmů, a daní z příjmu zaplacenou v období šetření.

(887) Míra subvence stanovená v rámci tohoto specifického režimu činila pro skupinu IRNC Group 0,06 %.

4.12.3. *Osvobození od dovozního cla na strojní zařízení*

4.12.3.1. Pro výstavbu výrobních zařízení

(888) Tento program poskytuje osvobození od dovozních cel pro dovoz strojů a zařízení používaných při výstavbě výrobních zařízení.

a) *Právní základ*

(889) Nařízení ministra financí 176/PMK.011/2009 o osvobození od dovozního cla při dovozu strojů, zboží a materiálů pro založení nebo rozvoj průmyslu v rámci investic, ve znění nařízení MOF č. 76/PMK.011/2012 a nařízení MOF č. 188/PMK.010/2015.

(890) Podle čl. 2 odst. 3 nařízení č. 176/2009 může být osvobozen nákup strojů, zboží a materiálů, které: nejsou vyráběny na domácím trhu, nejsou vyráběny na domácím trhu, ale nesplňují požadované specifikace, nebo jsou vyráběny na domácím trhu, ale v nedostatečném množství.

b) *Zjištění, jež šetření přineslo*

(891) Šetřením bylo zjištěno, že společnost IRNC a čtyři společnosti ve spojení (GCNS, ITSS, SMI a ITS) využívaly osvobození od dovozního cla u dovozu strojů ve fázi výstavby závodů až do zahájení výroby. Proto nebylo za stroje dovezené během příslušných období výstavby těchto závodů zaplaceno dovozní clo.

(892) Aby mohla společnost čerpat výhodu v rámci tohoto osvobození, musela získat potvrzení od místního úřadu odpovědného za projekt, které je třeba předložit místnímu celnímu úřadu.

(893) Podle článku 2 nařízení č. 176/2009 je tato výhoda dostupná pouze pro společnosti vyrábějící zboží nebo poskytující služby v určitých odvětvích. V případě odvětví produkujících služby to jsou tato odvětví: cestovní ruch a kultura, doprava, veřejné zdraví, těžba, stavebnictví a telekomunikace.

(894) Cílem režimu je usnadnit dovoz zboží, zejména strojů, které nejsou v tuzemsku k dostání. Jak je vysvětleno v Hlavním plánu urychlení a rozšíření hospodářského rozvoje Indonésie na období 2011–2025 (dále jen „MP3EI“), který je zaměřen na provádění dlouhodobého národního plánu rozvoje na období 2005–2025, mezi hlavní body rozvojových cílů země do roku 2025 patří toto: 1) *„zvýšit přidanou hodnotu a rozšířit hodnotový řetězec průmyslových výrobních procesů [a] zvýšit schopnost průmyslu přistupovat k přírodním zdrojům a využívat je“* a 3) *„prosazovat posílení národního inovačního systému v oblasti výroby [a] procesů, […] směrem k hospodářství založenému na inovacích“* ([215]).

([215]) Hlavní plán urychlení a rozšíření hospodářského rozvoje Indonésie na období 2011–2025, („MP3EI“), s. 15.

(895) Hlavní plán dále uvádí, že pokud jde o problémy země, „*současná hospodářská struktura Indonésie je zaměřena především na zemědělství a průmyslová odvětví, která těží a získávají přírodní zdroje. Existuje pouze omezené množství průmyslových odvětví, která se zaměřují na výrobky s přidanou hodnotou*“ ([216]). Podle plánu „*bude podpora hospodářského růstu v Indonésii záviset na účasti soukromého sektoru, který zahrnuje podniky ve vlastnictví státu a soukromé domácí a zahraniční investory*“ ([217]).

(896) Odvětví oceli je jednou z 22 hlavních hospodářských činností, které tvoří osm významných programů, jež mají podpořit urychlení a rozšíření hospodářského rozvoje v Indonésii ([218]). Plán dále vysvětluje, že pro zemi je zásadní dále rozvíjet navazující výrobu. Podle něj „*bez většího počtu navazujících činností Indonésie promarní příležitost zvýšit zaměstnanost a ziskové rozpětí v hodnotovém řetězci, protože chybí navazující zpracovatelský průmysl železné rudy a železného písku*“ ([219]).

(897) V této souvislosti by měl být režim osvobození od cla považován za zaměřený na určitá odvětví hospodářství, protože jeho podmínky se snaží poskytnout podporu vybraným odvětvím v souladu s cílem dosáhnout dodatečné přidané hodnoty z přírodních zdrojů. Zejména kombinovaný účinek požadavků na zřízení nového závodu společně s nedostupností dováženého stroje na domácím trhu způsobují, že se režim vztahuje pouze na některá odvětví, jako je výroba oceli a přeměna niklu, v nichž se vládní politika snaží podpořit další navazující přeměnu přírodních zdrojů.

(898) S ohledem na výše uvedené právní požadavky, podle nichž je tento režim dostupný pouze výrobním společnostem nebo společnostem poskytujícím služby v určitých vybraných odvětvích, je proto třeba jej považovat za specifický v souladu s čl. 4 odst. 2 písm. a) základního nařízení.

(899) I když by právní podmínky způsobilosti v rámci režimu osvobození od cla mohly naznačovat, že se jedná o režim s obecnou působností, byl by tento režim stále považován za *de facto* specifický v souladu s čl. 4 odst. 2 písm. c) základního nařízení, protože, jak bylo vysvětleno výše, režim je navržen tak, aby byl v praxi dostupný pouze omezenému počtu vybraných podniků, které působí v určitých průmyslových odvětvích v souladu s výše uvedenými cíli průmyslové a hospodářské politiky Indonésie.

c) *Použití ustanovení čl. 28 odst. 1 základního nařízení*

(900) Společnost IRNC a společnosti s ní ve spojení dovezly veškeré vybavení od společností ve spojení z Číny. Skupina IRNC Group dále tvrdila, že vzhledem k dohodě o volném obchodu mezi Indonésií a Čínou nemusí za toto zařízení platit dovozní clo. Toto tvrzení bylo zamítnuto, jelikož nebylo doloženo.

(901) Šetřením bylo zjištěno, že společnosti ve spojení, od nichž skupina IRNC Group dovážela zařízení, nebyly jeho skutečnými výrobci. Společnost tvrdila, že zařízení pochází z Číny; v tomto ohledu však nepředložila žádné důkazy. Ačkoli bylo zřejmé, že zařízení bylo dodáno z Číny, společnost IRNC odmítla předložit faktury ze země skutečného původu zařízení.

(902) Komise proto skupinu IRNC Group vyrozuměla, že se s ohledem na předmětný režim subvencí možná bude muset uchýlit k použití dostupných údajů podle čl. 28 odst. 1 základního nařízení. Skupina IRNC tvrdila, že čínské strany ve spojení nespadají do oblasti působnosti šetření, protože se nenacházejí na území ani v jurisdikci indonéské vlády, a proto nejsou povinny předložit faktury od původního výrobce nebo z původní země původu. Dále bylo uvedeno, že důkazem původu je skutečnost, že v celním prohlášení je jako původ zboží uvedena Čína.

([216]) Hlavní plán urychlení a rozšíření hospodářského rozvoje Indonésie na období 2011–2025, („MP3EI“), s. 19.
([217]) Hlavní plán urychlení a rozšíření hospodářského rozvoje Indonésie na období 2011–2025, („MP3EI“), s. 20.
([218]) Hlavní plán urychlení a rozšíření hospodářského rozvoje Indonésie na období 2011–2025, („MP3EI“), s. 22. Na tomto seznamu je také nikl.
([219]) Hlavní plán urychlení a rozšíření hospodářského rozvoje Indonésie na období 2011–2025, („MP3EI“), s. 67.

(903) V průběhu distanční křížové kontroly indonéské vlády byla indonéská vláda požádána, aby vysvětlila, jakým způsobem byl v době dovozu zjištěn původ strojního zařízení dovezeného skupinou IRNC Group. Indonéská vláda vysvětlila, že skupina IRNC Group měla Komisi poskytnout formulář BC2.3 a formální dopis deklarující původ zařízení ze země původu, a požádala Komisi, aby skupinu IRNC Group o předložení těchto informací požádala.

(904) Skupina IRNC nepředložila kromě celního prohlášení žádný doklad o původu zařízení ani náhradních dílů souvisejících s tímto zařízením. Jelikož tedy Komise požadované informace neobdržela, měla za to, že nedostala zásadní a nezbytné informace týkající se tohoto aspektu šetření. Komise proto použila článek 28 základního nařízení a ve vztahu k těmto bodům vycházela z dostupných údajů.

d) *Závěr*

(905) Proto vzhledem k tomu, že ve spisu nebyly žádné informace, které by naznačovaly, že tato zařízení byla skutečně vyrobena v Číně, dospěla Komise k závěru, že se uplatňuje dovozní clo, tj. 5 % na základě kódu HS zařízení.

(906) Tento program poskytuje finanční příspěvek ve formě prominutých příjmů indonéské vlády ve smyslu čl. 3 odst. 1 písm. a) bodu ii), neboť skupina IRNC Group je osvobozena od platby dovozních cel, která by jinak byla splatná. Představuje rovněž výhodu pro společnosti z řad příjemců ve smyslu čl. 3 odst. 2 základního nařízení.

(907) Program je specifický, protože jej mohou využívat pouze odvětví uvedená v příloze nařízení č. 176/2009 a způsobilé pro tento program je pouze zboží, které nelze v Indonésii vyrábět nebo se nevyrábí v dostatečném množství či v odpovídající kvalitě.

e) *Výpočet výše subvence*

(908) Výše napadnutelné subvence se vypočte na základě výhody, kterou získal příjemce subvence a která je zjištěna za období šetření. Má se za to, že výhoda pro příjemce se rovná výši cel u dováženého zařízení, od nichž byli příjemci osvobozeni. Aby se zajistilo, že se napadnutelná částka bude vztahovat pouze na období šetření, byla získaná výhoda odepisována po dobu životnosti zařízení v souladu s běžnými účetními postupy společnosti.

(909) Výše subvence stanovená v rámci tohoto specifického režimu činila pro skupinu IRNC Group 0,16 %.

4.12.3.2. Stavebnictví / rozvoj průmyslu / odvětví služeb

(910) Šetření ukázalo, že společnost Jindal Indonesia mohla využít částečného osvobození od dovozního cla podle vyhlášky ministra financí č. 135/KMK.05/2000. Články 2 a 3 vyhlášky stanoví, že pokud je dovozní clo vyšší než 5 %, musí úspěšný žadatel o osvobození od dovozního cla zaplatit pouze 5% dovozní clo. Pokud je však dovozní clo nižší než 5 %, zůstává toto clo použitelné.

(911) Šetření ukázalo, že tato potenciální výhoda byla velmi nízká (0,02 %). Vzhledem k tomu, že se jednalo o jediný program, který společnost Jindal Indonesia v období šetření využívala, a vzhledem k nízké potenciální výhodě Komise tento režim dále neprošetřovala.

4.12.3.3. Celní zóna

(912) Celní zóny jsou definovány jako oblasti na celním území Indonésie, kde je dovozní clo na dovážené zboží pozastaveno. Dováženým zbožím mohou být kapitálové statky, suroviny a pomocný materiál.

a) *Právní základ*

— nařízení Ministerstva financí č. 147/PML.04/2011 a dále ve znění nařízení Ministerstva financí č. 255/PPMK.04/2011 a č. 120/PMK.04/2013,

— nařízení ministerstva financí č. 131 z roku 2018, o celních zónách.

b) *Zjištění, jež šetření přineslo*

(913) Šetření odhalilo, že společnost IRNC a společnosti s ní ve spojení (GCNS, ITSS, SMI a TSI) působí v celní zóně od září 2018 a od té doby tento program využívají.

(914) V rámci celní zóny je dovozní řízení pozastaveno do doby, než společnosti prodají hotové výrobky na území Indonésie. Společnost IRNC a společnosti s ní ve spojení využívají úplného (100%) pozastavení od platby dovozního cla za zboží dovezené do jejich celního pásma (strojní zařízení, náhradní díly a suroviny), pokud je toto zboží i) použito v následných výrobních činnostech společnosti IRNC, a ii) konečné zboží, které je z nich vyrobeno, je určeno pro vývozní trh.

(915) Pokud výrobek zůstává v celní zóně (např. strojní zařízení) nebo je přímo vyvezen, dovozní clo se nehradí nikdy.

(916) V souladu s články 3, 4, 16 a 20 nařízení 131/2018 se uplatňují následující požadavky: 1) být indonéskou společností; 2) být usazen v průmyslové celní zóně v Indonésii; 3) vykonávat výrobní činnost v celní zóně nebo být elektrárnou v celní zóně; 4) dovážet suroviny nebo polotovary / hotové výrobky za účelem jejich dalšího zpracování; 5) vyvážet konečné zboží vyrobené z dovezeného zboží.

(917) Během distanční křížové kontroly indonéská vláda vysvětlila, že na území Indonésie neexistují žádné předem vymezené oblasti, které by byly označeny jako celní zóny, ale že společnosti mohou podat žádost, a pokud je přijata, jejich prostory se stanou celní zónou. Dále bylo uvedeno, že existuje přibližně 1 300 celních zón. Indonéská společnost vysvětlila, že park Morowali není celní zónou, protože status celní zóny nebyl průmyslovému parku udělen. Každá společnost, která se nachází v průmyslovém parku, musí samostatně požádat o status celní zóny. Dále bylo vysvětleno, že pro využití tohoto programu musí být více než 50 % celkové roční produkce vyvezeno mimo Indonésii.

(918) Skupina IRNC Group se orientuje na vývoz. Nicméně malé objemy výrobků se prodávaly i na domácím trhu. Šetření odhalilo, že společnosti platily dovozní clo za kopuli dovážených surovin používaných k výrobě výrobků, které se prodávaly na domácím trhu. Společnosti předložily platbu těchto částek. Neměly však zaveden řádný systém kontroly správnosti obsahu dovážených surovin v hodnotě výrobků prodávaných na domácím trhu. Společnost IRNC například předložila soubor v programu Excel pro výpočet splatného cla, ale nebyla schopna vysvětlit procentní podíl jednotlivých surovin použitých ve výrobním procesu. Bylo uvedeno, že vychází z vlastních výpočtů a celní orgány musí posoudit, zda výpočty dávají smysl. Kromě toho indonéská vláda vysvětlila, že pro tyto výpočty neexistují žádné pokyny.

(919) Kromě toho si společnosti ve spojení mezi sebou prodávaly výrobky, které obsahovaly dovážené suroviny, ale hodnotu cla kupujícímu subjektu neoznámily.

(920) Šetření rovněž odhalilo, že společnost TSI zaplatila dovozní clo za dovezené strojní zařízení používané k výrobě energie. Během distanční křížové kontroly indonéská vláda vysvětlila, že celní zóna je spojena s licencí na průmyslové podnikání a že společnost má dvě licence na podnikání, jednu na ocelářskou činnost a druhou na výrobu energie, přičemž celní zóna se vztahuje pouze na první z nich. Během jednání distanční křížové kontroly společnost TSI ukázala dokument, v němž jsou uvedeny hranice celní zóny, a potvrdila, že se vztahuje pouze na strojní zařízení dovážené pro výrobu feroniklu, a nikoli pro výrobu energie.

(921) Dále bylo vysvětleno, že tento režim byl dostupný pouze pro společnosti, které dovážely zboží do Indonésie k dalšímu zpracování. O status celní zóny proto nemohou požádat pouzí dovozci.

c) *Závěr*

(922) Na základě výše uvedeného tedy dospěla Komise k závěru, že udělení výše uvedené výjimky je zcela na uvážení indonéské vlády.

(923) Kromě toho se Komise domnívala, že osvobození od dovozního cla na vstupy poskytnuté v rámci režimu celních zón představuje finanční příspěvek indonéské vlády vyvážejícím výrobcům ve formě prominutých příjmů.

(924) Komise proto vyvodila, že osvobození od dovozního cla na vstupy představuje ušlý nebo nevybraný příjem ve smyslu čl. 3 odst. 1 bodu ii) základního nařízení.

(925) Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem se proto Komise domnívala, že tento režim poskytuje vyvážejícím výrobcům výhodu, jelikož se nacházejí v lepší finanční situaci, než by tomu bylo bez tohoto režimu.

(926) Režim je specifický, jelikož je dostupný pouze určitým společnostem v závislosti na jejich vývozní výkonnosti a umístění ve zvláštních zeměpisných oblastech v působnosti orgánu poskytujícího subvence v souladu s čl. 4 odst. 2 písm. a) a odst. 3 základního nařízení.

d) *Připomínky k poskytnutí konečných informací*

(927) Skupina IRNC Group tvrdila, že na vstupy dovážené z Číny, Austrálie a Vietnamu by se neměla vypočítávat žádná výhoda, protože Indonésie s těmito zeměmi uzavřela dohody o volném obchodu.

(928) U Austrálie a Vietnamu bylo toto tvrzení shledáno oprávněným, a proto Komise výši subvencí v rámci příslušného subvenčního režimu revidovala. Nepřijala však tvrzení týkající se náhradních dílů dovážených z Číny. Komise uvedla, že převážná většina položek dovážených z Číny byly náhradní díly zakoupené od společností ve spojení. Jak je zdůrazněno v 899. a 903. bodě odůvodnění, tyto náhradní díly se týkaly strojních zařízení, u nichž Komise zpochybnila původ a u nichž dospěla k závěru, že se na ně vztahuje dovozní clo, tj. 5 % na základě kódu HS zařízení. To platí obdobně i pro náhradní díly, které jsou s tímto zařízením spojeny.

(929) Skupina IRNC Group tvrdila, že režim celních zón je vývozní subvencí, a proto by se měl vypočítat na základě vývozního obratu a následně odečíst od kombinovaného dumpingového a subvenčního cla.

(930) Toto tvrzení bylo shledáno oprávněným, pokud jde o suroviny, které se používají při výrobě vyváženého hotového zboží. Komise proto přepočítala příslušné subvenční rozpětí.

e) *Výpočet výše subvence*

(931) Výhoda byla vypočtena jako rozdíl mezi výší dovozního cla splatnou během období šetření a skutečnou částkou dovozního cla zaplacenou během období šetření. Výše subvence stanovená pro tento specifický režim pro skupinu IRNC Group činila 0,28 % na náhradní díly a 0,90 % na suroviny.

4.12.4. *Osvobození strojního zařízení od DPH*

(932) Žadatel tvrdil, že vyvážející výrobci využívali při dovozu strojních zařízení osvobození od DPH. Šetřením bylo zjištěno, že indonéská daňová správa včas uhradila vratky DPH, které společnosti předložily během období šetření, za přeplatek na DPH. Komise proto dospěla k závěru, že v souvislosti s těmito osvobozeními od DPH nedochází k žádnému napadnutelnému subvencování.

4.12.5. *Daň z pozemků a staveb pro těžební průmysl*

(933) Žadatel tvrdil, že indonéská vláda snížila zdanitelnou hodnotu půdy a budov patřících těžebnímu průmyslu a jeho navazujícímu průmyslu. Komise však nezjistila žádné důkazy o existenci subvence v případě těchto režimů.

4.12.6. *Závěr ohledně subvencování*

(934) Komise vypočítala výši napadnutelných subvencí pro spolupracující společnosti v souladu s ustanoveními základního nařízení tak, že zkoumala každou subvenci nebo program subvencí a sečtením těchto výsledků vypočítala celkovou výši subvence pro každého z vyvážejících výrobců za období šetření. Pro výpočet celkové subvence Komise nejprve vypočítala procento subvence: výše subvence jako procento z celkového obratu společnosti. Tento procentní podíl byl poté použit k výpočtu subvence, jež připadá na vývoz dotčeného výrobku do Unie v období šetření. Poté byla vypočítána výše subvence na tunu dotčeného výrobku vyvezeného do Unie během období šetření a níže uvedené sazby byly vypočítány jako procento hodnoty nákladů, pojištění a přepravného („CIF“) téhož vývozu za tunu.

(935) Po poskytnutí konečných informací žadatel uvedl, že zjištění Komise odhalila, že velká většina zjištěných subvencí pro integrované vyvážející výrobce se týká předcházejících fází výrobního procesu plochých za studena válcovaných výrobků z korozivzdorné oceli. Podle žadatele to znamená, že neintegrovaný indonéský výrobce plochých za studena válcovaných výrobků z korozivzdorné oceli, tj. společnost Jindal Indonesia, mohl mít rovněž prospěch ze subvencí poskytnutých indickým a/nebo indonéským předcházejícím výrobcům. K tomu by mohlo dojít v případě domácího prodeje předcházejících výrobků od skupiny IRNC Group společnosti Jindal Indonesia nebo v případě nákupů subvencovaných předcházejících výrobků indického původu společností Jindal Indonesia.

(936) Skupina Jindal Group a společnost Jindal Indonesia odpověděly, že pro takové přenesení na společnost Jindal Indonesia neexistuje žádný právní základ a že v žádném případě k takovému přenesení nedochází.

(937) Na základě analýzy výrobního procesu společnosti Jindal Indonesia a nákupů surovin společností v období šetření dospěla Komise k závěru, že společnost nemohla mít prospěch z nákupů subvencovaných předcházejících výrobků indonéského původu.

(938) Společnost Jindal Indonesia však nakupovala předcházející výrobky, konkrétně svitky válcované za tepla, od společnosti ve spojení v Indonésii, která mohla mít prospěch z toho, že indická vláda poskytovala chromovou rudu za cenu nižší než přiměřenou (viz oddíl 3.3.2). V tomto ohledu nemohla Komise učinit žádná zjištění, neboť ve spise byly v této záležitosti nedostatečné informace. Proto bylo tvrzení žadatele zamítnuto.

(939) Žadatel dále tvrdil, že masivní vývoz z Indonésie není náhodným důsledkem její politiky v odvětví korozivzdorné oceli, ale spíše jejím vlastním cílem. Tím by se řada režimů stala *de facto* závislými na vývozu, zejména poskytování niklové rudy za cenu nižší než přiměřenou a finanční podpora v rámci dvoustranné spolupráce mezi indonéskou a čínskou vládou. Žadatel vyzval Komisi, aby u těchto režimů posoudila závislost *de facto* na vývozu a aby je vyrovnala na základě obratu z vývozu, a nikoli na základě celkového obratu vyvážejícího výrobce.

(940) Jak je zdůrazněno v 929. bodě odůvodnění výše, Komise s tímto tvrzením souhlasila v případě režimu týkajícího se dovozu surovin do celní zóny. Komise však s tímto tvrzením nesouhlasila v případě ostatních režimů. Poskytování niklové rudy za cenu nižší než přiměřenou je výrobní subvencí a nemá žádnou souvislost s prodejem hotového výrobku na vývoz.

(941) Pokud jde o finanční podporu, situace se liší od případu pneumatik, na který se žadatel odvolává. V tomto případě čínská vláda poskytla subvenci společnosti se sídlem v Číně, která se konkrétně zavázala zvýšit svůj prodej na vývoz z Číny do EU prostřednictvím akvizice globálních aktiv (především technického know-how a distribučních kanálů v EU) společnosti v zahraničním vlastnictví v rámci iniciativy BRI. Převedeno do současného kontextu by to odpovídalo subvenci, kterou čínská vláda poskytla mateřské společnosti skupiny Tsingshan Group v Číně se závazkem zvýšit její vývoz z Číny do Indonésie. Zjevně to však není tento případ. Na druhou stranu, v kontextu podobném tomuto, jako tomu bylo v případě antisubvenčního šetření týkajícího se textilií ze skleněných vláken, nebyla finanční podpora poskytnutá v rámci dvoustranné spolupráce mezi Čínou a Egyptem považována za podmíněnou vývozem. Toto tvrzení bylo proto zamítnuto.

(942) Jelikož výše subvence pro společnost Jindal Indonesia je pod minimální prahovou hodnotou, nebude jí uloženo žádné clo.

(943) Výše subvence musela být stanovena také pro jediného spolupracujícího vyvážejícího výrobce v Indonésii, který nebyl zařazen do vzorku. Vzhledem ke specifickým okolnostem případu to nebylo možné provést podle obvyklé metodiky založené na výši váženého průměru vyrovnávacích subvencí stanovených pro spolupracující vyvážející výrobce zařazené do vzorku. Jak bylo uvedeno výše, konečná výše subvence pro společnost Jindal Indonesia byla skutečně nižší než minimální částka. Jelikož zbýval pouze jeden vyvážející výrobce, rozhodla se Komise použít jeho celní sazbu na jediného spolupracujícího vyvážejícího výrobce nezařazeného do vzorku, přičemž byl vyloučen režim týkající se preferenčního financování, pro který nebyly ve spise žádné důkazy o tom, že by ho dotyčná společnost mohla využít. Dotyčná společnost totiž nemá žádné vazby na Čínu, a proto nemohla využít zvýhodněného financování, které bylo poskytnuto skupině IRNC Group.

(944) Vzhledem k tomu, že Komise vypočítala celní sazbu pouze pro jednoho vyvážejícího výrobce, a s ohledem na to, že spolupracující vyvážející výrobci nezařazení do vzorku mají výhodu nižší sazby, jak je vysvětleno v předchozím bodě odůvodnění, Komise se výjimečně rozhodla stanovit výši cla pro „všechny ostatní společnosti“ na úrovni skupiny IRNC Group.

Společnost	Výše celkové subvence
Skupina IRNC Group	21,4 %
Jindal Indonesia	0,02 % (pod minimální úrovní)
Ostatní spolupracující společnosti	13,5 %
Zbytkové rozpětí	21,4 %

5. **ÚJMA**

5.1. **Definice výrobního odvětví Unie a výroby v Unii**

(945) Obdobný výrobek v Unii v období šetření vyrábělo třináct známých výrobců. Tyto společnosti představovaly „výrobní odvětví Unie“ ve smyslu čl. 9 odst. 1 základního nařízení.

(946) Po poskytnutí konečných informací konsorcium dovozců a distributorů a jeden dovozce, který není ve spojení, požádali o odhalení totožnosti třinácti výrobců v Unii, kteří v období šetření tvořili výrobní odvětví Unie. Kromě tří výrobců zařazených do vzorku a společností podporujících podnět (tj. Acerinox, Outokumpu Nirosta GmbH, Outokumpu Stainless AB) se jedná o společnosti Marcegaglia, Acroni, Arinox, Otelinox a tři převálcovny se sídlem v Německu (tj. SAP Precision Metal, BWS a Waelzholz).

(947) Celková výroba v Unii během období šetření byla stanovena přibližně na 3,1 milionu tun. Komise tento údaj stanovila na základě všech dostupných informací týkajících se výrobního odvětví Unie, konkrétně na základě ověřené odpovědi na dotazník obdržené od sdružení Eurofer a odpovědí na dotazník podrobených distanční křížové kontrole od výrobců v Unii zařazených do vzorku.

(948) Jak je uvedeno v 25. bodě odůvodnění, do vzorku byli vybráni tři výrobci v Unii, kteří představují více než 60 % celkové výroby obdobného výrobku v Unii. Všichni tito výrobci jsou vertikálně integrovaní.

5.2. **Spotřeba v Unii**

(949) Komise stanovila spotřebu v Unii na základě: a) ověřených údajů sdružení Eurofer týkajících se prodeje obdobného výrobku výrobního odvětví Unie odběratelům, kteří nejsou ve spojení, ať už šlo o přímý, nebo nepřímý prodej, přičemž tyto údaje byly částečně porovnány s údaji od výrobců v Unii zařazených do vzorku, jak je dále stanoveno v 976. bodě odůvodnění níže, a b) dovozu výrobku, který je předmětem šetření, ze všech třetích zemí podle údajů Eurostatu.

(950) Spotřeba v Unii se v posuzovaném období vyvíjela takto:

Tabulka 4

Spotřeba v Unii (v tunách)

	2017	2018	2019	Období šetření
Spotřeba v Unii	3 873 092	3 717 114	3 442 541	3 206 766
Index	*100*	*96*	*89*	*83*

Zdroj: Eurofer, výrobci v Unii zařazení do vzorku a Eurostat

(951) V průběhu posuzovaného období se spotřeba v Unii snížila o 17 %.

5.3. **Dovoz z dotčených zemí**

5.3.1. *Souhrnné posouzení účinků dovozu z dotčených zemí*

(952) Komise zkoumala, zda má být dovoz plochých za studena válcovaných výrobků z korozivzdorné oceli pocházejících z dotčených zemí posouzen souhrnně ve shodě s čl. 8 odst. 3 základního nařízení.

(953) Zmíněné ustanovení stanoví, že dovoz z více než jedné země se posuzuje souhrnně pouze tehdy, pokud se zjistí, že:

a) výše napadnutelných subvencí zjištěná ve vztahu k dovozu výrobků z každé jednotlivé země není nepatrná ve smyslu čl. 14 odst. 5 a objem dovezených výrobků z každé jednotlivé země není zanedbatelný a

b) souhrnné posouzení účinků dovozu je vhodné s ohledem na podmínky hospodářské soutěže mezi dováženými výrobky a obdobným výrobkem Unie.

(954) Výše napadnutelných subvencí zjištěná ve vztahu k dovozu výrobků z každé ze dvou dotčených zemí je shrnuta v 302. a 933. bodě odůvodnění. Všechny tyto subvence kromě subvence pro společnost Jindal Indonesia jsou nad minimální prahovou hodnotou stanovenou v čl. 14 odst. 5 základního nařízení.

(955) Objem dovozu z každé ze dvou dotčených zemí nebyl zanedbatelný. V období šetření byl tržní podíl dovozu z Indie ve výši 3,4 % a z Indonésie ve výši 2,8 %.

(956) Podmínky hospodářské soutěže mezi subvencovaným dovozem z každé ze dvou dotčených zemí a mezi nimi a obdobným výrobkem Unie byly podobné. Ploché za studena válcované výrobky z korozivzdorné oceli pocházející z Indie a Indonésie při dovozu za účelem prodeje na trhu Unie soutěžily mezi sebou a s obdobným výrobkem vyráběným výrobním odvětvím Unie, neboť všechny tyto výrobky se prodávají podobným kategoriím odběratelů.

(957) Konsorcium dovozců a distributorů a jeden dovozce, který není ve spojení, zpochybnili souhrnné posouzení účinků indického a indonéského dovozu na situaci výrobního odvětví Unie. Zúčastněné strany tvrdily, že v porovnání s podílem odvětví Unie na trhu je objem dovozu z obou zemí nízký, že dovoz z Indie zůstal stabilní a byl omezen ochrannými opatřeními a že nebyla provedena řádná analýza podmínek hospodářské soutěže mezi dováženými výrobky a mezi dováženými výrobky a obdobnými výrobky v Unii, jak požaduje čl. 8 odst. 3 základního nařízení.

(958) Konsorcium a jeden dovozce, který není ve spojení, požádali o poskytnutí informací o teoretických modelech použitých k posouzení podmínek hospodářské soutěže na trhu Unie pro výrobek, který je předmětem šetření, a pro dotčené země, a o potvrzení, že tyto podmínky hospodářské soutěže byly konzultovány s útvary Komise pro hospodářskou soutěž a hospodářskou analýzu.

(959) Komise provedla analýzu, v níž srovnávala typy výrobku prodávané vyvážejícími výrobci na trhu Unie a výrobek prodávaný výrobci v Unii, a to na základě kontrolních čísel výrobku (PCN) poskytnutých společnostmi zařazenými do vzorku. Tato analýza prokázala vysokou míru shody. Úroveň shody mezi každým vyvážejícím výrobcem a prodejem výrobního odvětví Unie je vyvážejícím výrobcům zařazeným do vzorku zpřístupněna při konkrétním poskytnutí informací těmto společnostem. Komise dále zjistila významnou míru podobnosti u typů výrobků prodávaných vyvážejícími výrobci z Indonésie v porovnání s typy výrobků prodávaných vyvážejícími výrobci z Indie. Komise proto dospěla k závěru, že dovážené výrobky z dotčených zemí a výrobky z Unie si navzájem jednoznačně konkurují, a že je vhodné provést souhrnné posouzení účinků dovozu. Konsorcium a dovozce, který není ve spojení, nepředložili žádné podložené důkazy, proč by analýza provedená Komisí byla nesprávná nebo nedostatečná. Skutečnost, že Indie má v rámci ochranných opatření zvláštní kvótu pro svou zemi, nemá na tuto analýzu vliv s ohledem na podmínky uvedené v čl. 8 odst. 3. Tvrzení bylo proto zamítnuto.

(960) Všechna kritéria stanovená v čl. 8 odst. 3 základního nařízení byla tudíž splněna a dovoz z dotčených zemí byl pro účely stanovení újmy posouzen souhrnně.

5.3.2. *Objem subvencovaného dovozu z dotčených zemí a jeho podíl na trhu*

(961) Komise stanovila objem subvencovaného dovozu na základě údajů Eurostatu a údajů vyvážejících výrobců. Jelikož zjistila, že vývoz společnosti Jindal Indonesia, který měl být subvencován, byl nižší než minimální úroveň, byl z údajů o dovozu vyňat. Podíl dovozu na trhu byl tedy stanoven na základě srovnání objemu subvencovaného dovozu se spotřebou v Unii.

(962) Vzhledem k omezenému počtu stran, které předložily některé údaje, jsou některá čísla uvedená níže z důvodu důvěrnosti ve formě rozpětí ([220]).

(963) Dovoz z dotčených zemí se v předmětném období vyvíjel takto:

Tabulka 5

Objem dovozu (v tunách) a podíl na trhu

	2017	2018	2019	Období šetření
Indie	114 865	120 729	105 359	108 885
Index	*100*	*105*	*92*	*95*
Podíl na trhu	3,0 %	3,2 %	3,1 %	3,4 %
Index	*100*	*110*	*103*	*114*
Indonésie	[0–100]			[10 000–14 000]
[48 000–52 000]				[68 000–72 000]
Index	*0*	*100*	*[400–450]*	*[550–600]*
Podíl na trhu	[0,0–0,1] %	[0,3–0,5] %	[1,4–1,7] %	[2,1–2,4] %
Index	*0*	*100*	*[400–450]*	*[650–700]*
Dotčené země celkem	[114 865–114 965]	[130 729–134 729]	[153 359–157 359]	[176 885–180 885]
Index	*100*	*[115–117]*	*[136–138]*	*[154–156]*
Podíl na trhu	[3,0–3,1] %	[3,5–3,7] %	[4,5–4,8] %	[5,5–5,8] %
Index	*100*	*[120–122]*	*[152–154]*	*[186–188]*

Zdroj: Eurostat, údaje vyvážejících výrobců

([220]) Údaje o indonéském dovozu v tomto nařízení jsou uváděny v rozmezích vzhledem k riziku, že by kterákoli společnost zařazená do vzorku mohla zpětnou analýzou získat údaje svých konkurentů, zejména vzhledem k omezenému počtu vyvážejících výrobců v této zemi.

(964) Dovoz z dotčených zemí v posuzovaném období vzrostl zhruba o 55 %, díky čemuž se zvýšil jejich společný podíl na trhu z [3,0–3,1] % v roce 2017 na [5,5–5,8] % v období šetření. Tento nárůst, a to jak objemu dovozu, tak podílu na trhu, lze přičíst dovozu pocházejícímu z Indonésie, v posuzovaném období se objem dovozu zvýšil téměř šestkrát a jeho podíl na trhu se zvýšil prakticky z nuly na [2,1–2,4] %. Dovoz z Indie se mezi roky 2017 a 2018 zvýšil, poté však klesl. To mělo za následek celkový pokles v absolutním vyjádření během posuzovaného období. Dne 1. února 2019 zveřejnila Komise nařízení o zavedení konečných ochranných opatření proti dovozu některých výrobků z oceli ([221]). Indie obdržela celní kvótu pro konkrétní zemi pro výrobek, který je předmětem šetření, a omezila tak dovoz podléhající clu v rámci této kvóty v období šetření na úroveň nižší než v roce 2018. Jelikož Indonésie nepodléhala celní kvótě pro konkrétní zemi, nýbrž kvótě pro všechny ostatní země, nedošlo k takovému omezení jejího dovozu, jako u toho z Indie. Pokles indického dovozu však nebyl tak prudký jako celkový pokles spotřeby v Unii. Podíl Indie na trhu se proto i tak mírně zvýšil ze 3 % v roce 2017 na 3,4 % v období šetření.

5.3.3. *Ceny dovozu z dotčených zemí a cenové podbízení*

(965) Ceny dovozu stanovila Komise na základě údajů Eurostatu. Vážená průměrná cena dovozu z dotčených zemí se v předmětném období vyvíjela takto:

Tabulka 6

Ceny dovozu z dotčených zemí (v EUR za tunu)

	2017	2018	2019	Období šetření
Indie	2 080	2 173	2 075	2 073
Index	*100*	*104*	*100*	*100*
Indonésie	nepoužije se	[1 450–1 650]	[1 800–2 000]	[1 800–2 000]
Index	*0*	*100*	*123–128*	*123–128*
Průměr dotčených zemí	2 080	[2 000–2 150]	[1 900–2 050]	[1 900–2 050]
Index	*100*	*100–102*	*96–98*	*96–98*

Zdroj: Eurostat, údaje vyvážejících výrobců

(966) Průměrné ceny dovozu z Indie mezi roky 2017 a 2018 vzrostly o 4 %, avšak v celém posuzovaném období se držely na stabilní úrovni, zatímco ceny dovozu z Indonésie se zvýšily o 28 % (dovoz v roce 2017 byl zanedbatelný). V celém posuzovaném období se však průměrné ceny dovozu z obou dotčených zemí trvale držely pod úrovní cen výrobců v Unii (viz tabulka 10).

(967) Cenové podbízení během období šetření stanovila Komise srovnáním:

a) váženého průměru prodejních cen jednotlivých typů výrobku tří výrobců v Unii zařazených do vzorku účtovaných nezávislým odběratelům na trhu Unie, upravených na úroveň ceny ze závodu, a

b) odpovídajících vážených průměrných cen jednotlivých typů výrobku z dovozu spolupracujících vyvážejících výrobců z dotčených zemí účtovaných prvnímu nezávislému odběrateli na trhu Unie, stanovených na základě cen CIF (náklady, pojištění a přepravné) s příslušnou úpravou o náklady po dovozu.

([221]) Úř. věst. L 31, 1.2.2019, s. 27.

(968) Toto cenové srovnání bylo provedeno u jednotlivých typů transakcí na stejné obchodní úrovni, v případě potřeby s náležitou úpravou a po odečtení rabatů a slev. Výsledek srovnání byl vyjádřen jako procentní podíl obratu výrobců v Unii zařazených do vzorku v období šetření. U indických vyvážejících výrobců prokázal rozpětí cenového podbízení v rozmezí od 5,8 % do 13,4 % a u indonéských vyvážejících výrobců ve výši 12,4 %.

(969) Po poskytnutí konečných informací požádalo konsorcium dovozců a distributorů a jeden subjekt, který není ve spojení, Komisi o zveřejnění údajů a kritérií použitých ke stanovení dovozních cen dotčeného výrobku i k výpočtu rozpětí cenového podbízení.

(970) Ceny dovozu z dotčených zemí uvedené v tabulce 6 výše vycházejí z údajů Eurostatu. Tyto informace jsou veřejně dostupné. Jak je vysvětleno v 966. a 967. bodě odůvodnění výše, rozpětí cenového podbízení vycházelo ze srovnání prodejních cen výrobců v Unii zařazených do vzorku, jež se účtují odběratelům na trhu Unie, kteří nejsou ve spojení, a odpovídajících cen vyvážejících výrobců zařazených do vzorku, které se účtují prvnímu nezávislému odběrateli na trhu Unie, rozlišených podle typu výrobku a upravených tak, aby platily za stejných prodejních podmínek. Vzhledem k tomu, že podrobné prodejní ceny jednotlivých společností představují ze své podstaty důvěrné obchodní informace, byly dotčeným společnostem zpřístupněny pouze při konkrétním poskytnutí informací těmto společnostem.

5.4. **Hospodářská situace výrobního odvětví Unie**

5.4.1. *Obecné poznámky*

(971) V souladu s čl. 8 odst. 4 základního nařízení zahrnovalo posouzení dopadu subvencovaného dovozu na výrobní odvětví Unie posouzení všech hospodářských ukazatelů, které ovlivňovaly stav výrobního odvětví Unie v posuzovaném období.

(972) Jak je uvedeno ve 25. bodě odůvodnění, za účelem zjištění možné újmy způsobené výrobnímu odvětví Unie byl proveden výběr vzorku.

(973) Pro účely stanovení újmy rozlišovala Komise mezi makroekonomickými a mikroekonomickými ukazateli újmy. Komise posoudila makroekonomické ukazatele na základě údajů z ověřené odpovědi sdružení Eurofer na dotazník týkající se všech výrobců v Unii, které byly v případě potřeby podrobeny křížové kontrole s odpověďmi na dotazník od výrobců v Unii zařazených do vzorku. Komise posoudila mikroekonomické ukazatele na základě údajů obsažených v křížově zkontrolovaných odpovědích na dotazník od výrobců v Unii, kteří byli zařazeni do vzorku. Oba soubory údajů byly pro hospodářskou situaci výrobního odvětví Unie shledány jako reprezentativní.

(974) Makroekonomické ukazatele jsou tyto: výroba, výrobní kapacita, využití kapacity, objem prodeje, podíl na trhu, růst, zaměstnanost, produktivita, rozsah subvence a překonání minulých nekalých obchodních praktik.

(975) Mikroekonomické ukazatele jsou tyto: průměrné jednotkové ceny, jednotkové náklady, náklady práce, zásoby, ziskovost, peněžní tok, investice a návratnost investic.

5.4.2. *Makroekonomické ukazatele*

Výroba, výrobní kapacita a její využití

(976) Celková výroba v Unii, výrobní kapacita a využití kapacity se v posuzovaném období vyvíjely takto:

Tabulka 7

Výroba, výrobní kapacita a využití kapacity

	2017	2018	2019	Období šetření
Celková výroba v Unii (v tunách)	3 708 262	3 640 429	3 379 817	3 111 804

Index	*100*	*98*	*91*	*84*
Výrobní kapacita (v tunách)	4 405 623	4 517 379	4 530 146	4 572 365
Index	*100*	*103*	*103*	*104*
Využití kapacity	84 %	81 %	75 %	68 %
Index	*100*	*96*	*89*	*81*

Zdroj: makroekonomický dotazník od sdružení Eurofer, dotazníky výrobců v Unii zařazených do vzorku

(977) Po poskytnutí konečných informací požádalo konsorcium distributorů a dovozců a jeden dovozce, který není ve spojení, o údaje, na jejichž základě Komise dospěla k číslům v tabulce 7, a tvrdili, že pokles využití kapacity nesouvisí s dovozem z Indie a Indonésie, protože pokles byl větší než nárůst dovozu z dotčených zemí.

(978) Údaje ve výše uvedené tabulce 7 vycházejí z křížové kontroly odpovědí výrobců v Unii zařazených do vzorku na dotazník a v případě ostatních výrobců v Unii z ověřeného makroekonomického dotazníku sdružení Eurofer. Sdružení Eurofer poskytlo údaje, které shromáždilo od svých členů, a přiměřené odhady pro zbývající výrobce.

(979) Pokles výroby byl totiž větší než nárůst dovozu z dotčených zemí. To je způsobeno poklesem spotřeby, který se odráží v tabulce 4. Jak je stanoveno v oddíle 6.2.3, Komise dospěla k závěru, že pokles spotřeby nenarušil příčinnou souvislost mezi subvencovaným dovozem z Indie a Indonésie a podstatnou újmou způsobenou výrobnímu odvětví Unie.

(980) Konsorcium distributorů a dovozců a jeden dovozce, který není ve spojení, požádali o sdělení množství dovezeného výrobci v Unii z dotčených zemí. Údaje, které měla Komise k dispozici, ukázaly, že výrobci v Unii zařazení do vzorku žádný dovoz z dotčených zemí dále neprodávali ani nezpracovávali.

(981) Objem výroby výrobního odvětví Unie v posuzovaném období výrazně poklesl o 16 %. Vykázané hodnoty kapacity se týkají skutečné kapacity, což znamená, že byly vzaty v úvahu úpravy, jež jsou výrobním odvětvím považovány za standardní a týkají se doby potřebné pro nastavení, údržby, překážek a dalších obvyklých přerušení práce. Po uložení antidumpingových opatření na dovoz válcovaných výrobků z Čínské lidové republiky (dále jen „ČLR“) a Tchaj-wanu v roce 2015 ([222]) začali někteří výrobci v Unii modernizovat svou výrobní kapacitu. Díky této modernizaci se v posuzovaném období mírně zvýšila výrobní kapacita o 4 %.

(982) V důsledku snížení výroby a mírně zvýšené kapacity se využití kapacity v posuzovaném období snížilo o 19 % a v období šetření kleslo pod 70 %.

Objem prodeje a podíl na trhu

(983) Objem prodeje a podíl výrobního odvětví Unie na trhu se v posuzovaném období vyvíjely takto:

Tabulka 8

Objem prodeje a podíl na trhu

	2017	2018	2019	Období šetření
Objem prodeje výrobního odvětví Unie (v tunách)	2 735 448	2 711 044	2 530 259	2 330 537
Index	*100*	*99*	*92*	*85*

([222]) Prováděcí nařízení Komise (EU) 2015/1429 ze dne 26. srpna 2015 o uložení konečného antidumpingového cla na dovoz plochých za studena válcovaných výrobků z korozivzdorné oceli pocházejících z Čínské lidové republiky a Tchaj-wanu (Úř. věst. L 224, 27.8.2015, s. 10).

Podíl na trhu	70,6 %	72,9 %	73,5 %	72,7 %
Index	*100*	*103*	*104*	*103*

Zdroj: Eurofer a Eurostat

(984) Objem prodeje výrobního odvětví Unie klesl během dotčeného období o 15 %.

(985) Výrobnímu odvětví se však podařilo během posuzovaného období udržet, a dokonce mírně zvýšit svůj podíl na trhu o 2,1 procentního bodu, protože pokles spotřeby byl ještě větší než pokles objemu prodeje výrobního odvětví Unie, jelikož prodej v Unii částečně nahradil dovoz z jiných zemí než z dotčených.

(986) Po poskytnutí konečných informací konsorcium dovozců a distributorů a jeden dovozce, který není ve spojení, tvrdili, že zvýšení podílu výrobního odvětví Unie na trhu naznačuje neexistenci újmy a že zvýšení podílu dotčených zemí na trhu nemělo nepříznivý vliv na podíl výrobního odvětví Unie na trhu. Tvrdili, že Komise je povinna předložit další pozitivní důkazy prokazující újmu s ohledem na ostatní ukazatele újmy.

(987) Jak je vysvětleno v 963. bodě odůvodnění, mírné zvýšení podílu výrobního odvětví Unie na trhu během posuzovaného období nezměnilo skutečnost, že subvencovaný dovoz z dotčených zemí vykazoval nárůst zhruba o 55 % a výrobnímu odvětví Unie způsobil podstatnou újmu. Jak je uvedeno v 1006. a 1007. bodě odůvodnění, i ostatní ukazatele újmy ukázaly, že výrobní odvětví Unie utrpělo v období šetření podstatnou újmu. Toto tvrzení proto muselo být zamítnuto.

Růst

(988) Výše uvedená čísla týkající se výroby a objemu prodeje vykázaly v posuzovaném období jasnou sestupnou tendenci a ukázaly, že výrobní odvětví Unie nedokázalo dosáhnout růstu v absolutních hodnotách. Mírného růstu bylo ve vztahu ke spotřebě možné dosáhnout pouze proto, že se výrobní odvětví Unie rozhodlo reagovat na cenový tlak subvencovaného dovozu snížením svých prodejních cen.

Zaměstnanost a produktivita

(989) Zaměstnanost a produktivita se v posuzovaném období vyvíjely takto:

Tabulka 9

Zaměstnanost a produktivita

	2017	2018	2019	Období šetření
Počet zaměstnanců	13 411	13 495	13 968	13 660
Index	*100*	*101*	*104*	*102*
Produktivita (tuny na zaměstnance)	277	270	242	228
Index	*100*	*98*	*88*	*82*

Zdroj: Eurofer

(990) Úroveň zaměstnanosti výrobního odvětví Unie související s výrobou plochých za studena válcovaných výrobků z korozivzdorné oceli se mezi roky 2017 a 2019 zvýšila o 4 % a mezi rokem 2019 a obdobím šetření poklesla o 2 procentní body, což znamenalo nárůst o 2 % během posuzovaného období. S ohledem na výrazný pokles výroby se produktivita pracovníků ve výrobním odvětví Unie (odpovídající plnému pracovnímu úvazku), vyjádřená v tunách na zaměstnance za rok, během posuzovaného období výrazně snížila o 18 %.

Velikost subvenčního rozpětí a překonání účinků minulých nekalých obchodních praktik

(991) Všechna subvenční rozpětí, s výjimkou výše uvedené společnosti Jindal (Indonésie), byla výrazně vyšší než minimální úroveň. Vzhledem k objemu a cenám dovozu z dotčených zemí nebyl dopad těchto subvenčních rozpětí na výrobní odvětví Unie zanedbatelný.

(992) Kromě samostatného antidumpingového šetření týkajícího se plochých za studena válcovaných výrobků z korozivzdorné oceli z dotčených zemí ([223]), byl dovoz plochých za studena válcovaných výrobků z korozivzdorné oceli již předmětem dřívějšího antidumpingového šetření. Komise zjistila, že situace výrobního odvětví Unie v průběhu roku 2013 byla významně ovlivněna dumpingovým dovozem z ČLR a Tchaj-wanu, v důsledku čehož byla v říjnu 2015 uložena konečná antidumpingová opatření na dovoz z těchto zemí ([224]). Platnost těchto antidumpingových opatření byla v září 2021 prodloužena ([225]). Je proto nepravděpodobné, že by situace výrobního odvětví Unie byla během posuzovaného období více než nepatrně ovlivněna nekalými obchodními praktikami.

5.4.3. *Mikroekonomické ukazatele*

Ceny a činitele ovlivňující ceny

(993) Vážené průměrné jednotkové prodejní ceny výrobců v Unii zařazených do vzorku účtované nezávislým odběratelům v Unii se v průběhu posuzovaného období vyvíjely takto:

Tabulka 10

Prodejní ceny v Unii

	2017	2018	2019	Období šetření
Průměrná jednotková prodejní cena (v EUR za tunu)	2 252	2 312	2 206	2 175
Index	*100*	*103*	*98*	*97*
Jednotkové výrobní náklady (v EUR za tunu)	1 958	2 064	2 019	2 013
Index	*100*	*105*	*103*	*103*

Zdroj: výrobci v Unii zařazení do vzorku

(994) Po mírném nárůstu o 3 % mezi roky 2017 a 2018 se průměrné jednotkové prodejní ceny v době od roku 2018 do období šetření snížily o 6 %, v důsledku čehož během posuzovaného období poklesly o 3 %. Ve stejném období vykázaly výrobní náklady současně nárůst o 5 %, poté se stabilizovaly na úrovni nákladů, která byla o 3 % vyšší než na začátku posuzovaného období. Vývoj nákladů byl do značné míry ovlivněn významnými nárůsty cen surovin, jako je nikl a ferochrom. V důsledku stlačení cen subvencovaným dovozem nebylo výrobní odvětví Unie schopné promítnout toto zvýšení nákladů do svých prodejních cen a bylo dokonce nuceno své prodejní ceny snížit.

([223]) Prováděcí nařízení Komise (EU) 2021/2012 ze dne 17. listopadu 2021, kterým se ukládá konečné antidumpingové clo a s konečnou platností se vybírá prozatímní clo uložené na dovoz plochých za studena válcovaných výrobků z korozivzdorné oceli pocházejících z Indie a Indonésie (Úř. věst. L 410, 18.11.2021, s. 410).

([224]) Prováděcí nařízení Komise (EU) 2015/1429 ze dne 26. srpna 2015 o uložení konečného antidumpingového cla na dovoz plochých za studena válcovaných výrobků z korozivzdorné oceli pocházejících z Čínské lidové republiky a Tchaj-wanu (Úř. věst. L 224, 27.8.2015, s. 10).

([225]) Prováděcí nařízení Komise (EU) 2021/1483 ze dne 15. září 2021, kterým se ukládá konečné antidumpingové clo na dovoz plochých za studena válcovaných výrobků z korozivzdorné oceli pocházejících z Čínské lidové republiky a Tchaj-wanu na základě přezkumu před pozbytím platnosti podle čl. 11 odst. 2 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/1036 (Úř. věst. L 327, 16.9.2021, s. 1).

Náklady práce

(995) Průměrné náklady práce výrobců v Unii zařazených do vzorku se v posuzovaném období vyvíjely takto:

Tabulka 11

Průměrné náklady práce na zaměstnance

	2017	2018	2019	Období šetření
Průměrné náklady práce na FTE (v EUR)	72 366	70 663	71 659	70 324
Index	*100*	*98*	*99*	*97*

Zdroj: výrobci v Unii zařazení do vzorku

(996) Průměrné náklady práce na jednoho zaměstnance u výrobců v Unii zařazených do vzorku klesly během posuzovaného období o 3 %. To ukazuje, že v reakci na zhoršující se situaci na trhu byli výrobci v Unii schopni snížit náklady práce s cílem omezit svou újmu.

Zásoby

(997) Stav zásob výrobců v Unii zařazených do vzorku se v posuzovaném období vyvíjel takto:

Tabulka 12

Zásoby

	2017	2018	2019	Období šetření
Konečný stav zásob (v tunách)	125 626	148 777	125 480	98 835
Index	*100*	*118*	*100*	*79*
Konečný stav zásob vyjádřený jako procento výroby	5,54 %	6,53 %	6,09 %	5,13 %
Index	*100*	*118*	*110*	*93*

Zdroj: výrobci v Unii zařazení do vzorku

(998) Během posuzovaného období se úroveň konečného stavu zásob snížila o 21 %. Tento trend odpovídal poklesu objemu výroby. Výrobní odvětví Unie vyrábí většinu typů obdobného výrobku na základě zvláštních objednávek uživatelů. Zásoby proto nejsou u tohoto výrobního odvětví považovány za významný ukazatel újmy. Potvrzuje to i analýza vývoje konečného stavu zásob vyjádřeného jako procento výroby. Jak je patrno výše, tento ukazatel se v posuzovaném období pohyboval mezi 5 a 7 % objemu výroby u výrobců v Unii zařazených do vzorku.

5.4.3.1. Ziskovost, peněžní tok, investice, návratnost investic a schopnost opatřit si kapitál

Tabulka 13

Ziskovost, peněžní tok, investice a návratnost investic

	2017	2018	2019	Období šetření
Ziskovost prodeje v Unii odběratelům, kteří nejsou ve spojení (v % obratu z prodeje)	7,6%	6,0%	1,5%	0,4%

Index	*100*	*79*	*19*	*6*
Peněžní tok (v EUR)	387 200 359	273 674 277	237 840 311	184 024 688
Index	*100*	*71*	*61*	*48*
Investice (v EUR)	111 578 442	111 637 871	96 541 925	96 585 152
Index	*100*	*100*	*87*	*87*
Návratnost investic	20 %	15 %	6 %	4 %
Index	*100*	75	31	20

Zdroj: výrobci v Unii zařazení do vzorku

(999) Komise stanovila ziskovost výrobců v Unii zařazených do vzorku tak, že čistý zisk před zdaněním z prodeje obdobného výrobku odběratelům v Unii, kteří nejsou ve spojení, vyjádřila jako procentní podíl z obratu tohoto prodeje.

(1000) Celková ziskovost klesla ze 7,6 % v roce 2017 na 0,4 % v období šetření. Jak je uvedeno v oddíle 5.3.3, tento pokles odpovídal nárůstu objemu dovozu z dotčených zemí a jejich podílu na trhu za podbízející se ceny.

(1001) Stejný klesající vývoj zaznamenaly i všechny ostatní finanční ukazatele, tj. peněžní tok, investice a návratnost aktiv.

(1002) Čistý peněžní tok představuje schopnost výrobců v Unii samofinancovat vlastní činnost. Peněžní tok zaznamenal v posuzovaném období trvalý pokles, přičemž ve srovnání se začátkem období šetření byl na konci období šetření o 52 % nižší.

(1003) Investice jsou čisté účetní hodnoty aktiv. Po stabilním vývoji mezi roky 2017 a 2018 byl v letech 2018 až 2019 zaznamenán prudký pokles o 13 procentních bodů. Návratnost investic je zisk vyjádřený jako procentní podíl čisté účetní hodnoty investic, která odráží výši odpisů aktiv. Během posuzovaného období zaznamenala trvalý a výrazný pokles až o 80%.

(1004) Špatná finanční situace výrobního odvětví Unie mezi rokem 2017 a obdobím šetření omezovala jeho schopnost získávat kapitál. Výrobní odvětví Unie je kapitálově náročné odvětví, které se vyznačuje značnými investicemi. Návratnost investic během posuzovaného období není k pokrytí takových značných investic dostatečná.

5.5. **Závěr ohledně újmy**

(1005) Šetření ukázalo, že výrobní odvětví Unie mohlo reagovat na cenový tlak subvencovaného dovozu z Indie a Indonésie pouze snížením prodejních cen, aby si v posuzovaném období udrželo (a dokonce mírně zvýšilo) svůj podíl na trhu. Účinek subvencovaného dovozu zapříčinil, že v období šetření došlo na trhu Unie ke stlačení cen ve smyslu čl. 8 odst. 2 základního nařízení. Ceny výrobního odvětví Unie se během posuzovaného období snížily o 3 %, zatímco za podmínek spravedlivé hospodářské soutěže by se očekávalo jejich zvýšení v poměru srovnatelném se zvýšením výrobních nákladů, které vzrostly o 3 %.

(1006) Spotřeba v Unii během posuzovaného období významně poklesla a tento trend zaznamenal i objem prodeje a objem výroby ve výrobním odvětví Unie. Výrobní kapacita se nepatrně zvýšila, což bylo způsobeno pozitivním výhledem výrobního odvětví Unie po uložení antidumpingových opatření proti dovozu výrobku, který je předmětem šetření, pocházejícího z ČLR a Tchaj-wanu v roce 2015.

(1007) Výrobci v Unii vykázali v posuzovaném období prudký pokles produktivity a využití kapacity. Tyto zhoršené údaje lze jen částečně vysvětlit nízkým růstem zaměstnanosti a kapacity. Především byly zapříčiněny poklesem spotřeby v Unii a současným zvýšením dovozu z dotčených zemí.

(1008) Způsobenou újmu však plně prokázaly finanční ukazatele výrobců v Unii. Výrobní odvětví Unie zaznamenalo v posuzovaném období nárůst výrobních nákladů, což spolu s poklesem prodejních cen vedlo k poklesu ziskovosti ze 7,6 % v roce 2017 na 0,4 % v období šetření. Podobný negativní vývoj lze pozorovat i u ostatních finančních ukazatelů: investice (-13 %), návratnost investic (-80 %) a peněžní tok (-52 %).

(1009) Na základě výše uvedených skutečností dospěla Komise k závěru, že výrobní odvětví Unie utrpělo podstatnou újmu ve smyslu čl. 8 odst. 5 základního nařízení.

(1010) Informace po období šetření, které měla Komise k dispozici, dále potvrdily stejný závěr. Na základě analýzy údajů, které spontánně předložilo výrobní odvětví Unie a které se týkaly posledních dvou čtvrtletí roku 2020, Komise zaznamenala následující trendy: zvýšení výroby, kapacity, využití kapacity a prodeje bylo nepatrné; ceny nadále výrazně klesaly, aniž by došlo k odpovídajícímu poklesu výrobních nákladů; ziskovost výrobců v Unii zařazených do vzorku se dále snížila a dostala se do záporných hodnot a také peněžní tok, čisté investice a návratnost investic vykazovaly ve srovnání s posuzovaným obdobím další záporný trend, stejně tak tomu bylo u zaměstnanosti; podíl výrobního odvětví Unie na trhu mírně vzrostl, ale zvýšil se i podíl dovozu z dotčených zemí na trhu.

(1011) Po poskytnutí konečných informací konsorcium dovozců a distributorů a jeden dovozce, který není ve spojení, tvrdili, že zisky žádajících společností se po období šetření zvýšily. Ačkoli vývoj po období šetření není přímo relevantní, jak je ukázáno v příloze 1 tohoto nařízení, výrobci v Unii zařazení do vzorku se v rozporu s tvrzením konsorcia a dovozce, který není ve spojení, se v druhé polovině roku 2020 dostali do ztráty. Komise proto musela uvedené tvrzení zamítnout.

6. **PŘÍČINNÁ SOUVISLOST**

(1012) V souladu s čl. 8 odst. 5 základního nařízení Komise zkoumala, zda subvencovaný dovoz z dotčených zemí způsobil výrobnímu odvětví Unie podstatnou újmu. V souladu s čl. 8 odst. 6 základního nařízení Komise rovněž zkoumala, zda výrobní odvětví Unie mohlo souběžně utrpět také újmu způsobenou jinými známými činiteli. Komise dbala na to, aby případná újma, kterou mohly způsobit jiné činitele než subvencovaný dovoz z dotčených zemí, nebyla přičítána na vrub tomuto subvencovanému dovozu. Těmito činiteli jsou: dovoz ze třetích zemí, pokles spotřeby, vývozní výkonnost výrobního odvětví Unie, zvýšení nákladů na suroviny a konkurenční cenová politika výrobního odvětví Unie.

6.1. **Účinek dovozu subvencovaných výrobků**

(1013) Dovoz z dotčených zemí se v posuzovaném období zvýšil o více než 50 % a jeho podíl na trhu se téměř zdvojnásobil. Ke zvýšení tohoto podílu na trhu došlo na úkor dovozu ze třetích zemí. Levný subvencovaný dovoz z dotčených zemí však vyvolal cenový tlak na výrobní odvětví Unie. Ceny dovozu z Indie a Indonésie byly během posuzovaného období o 5 až 19 % nižší než ceny výrobního odvětví Unie. Kvůli těmto dovozním cenám nebyli výrobci v Unii schopni zohlednit zvýšení cen surovin ve svých cenách, a dokonce byli nuceni snížit své prodejní ceny, pokud si chtěli udržet svůj podíl na trhu.

(1014) Výsledkem bylo, že ziskovost výrobců v Unii na relativně vysoké úrovni v roce 2017 klesla v období šetření téměř na nulu, což mělo další nepříznivý dopad na všechny finanční ukazatele dotyčných společností.

(1015) Mezi subvencovaným dovozem z Indie a Indonésie a újmou, kterou utrpělo výrobní odvětví Unie, tedy existuje jasná příčinná souvislost.

6.2. **Účinky dalších činitelů**

(1016) Po poskytnutí konečných informací tvrdili konsorcium dovozců a distributorů a jeden dovozce, který není ve spojení, že finanční ukazatele výrobního odvětví Unie se nezhoršují v důsledku dumpingového dovozu, nýbrž v důsledku dopadu pandemie COVID-19.

(1017) Komise zjistila, že ceny dovozu z dotčených zemí značně ovlivnily ceny výrobního odvětví Unie a jeho finanční ukazatele. Jak je uvedeno v 965. bodě odůvodnění, průměrné dovozní ceny z obou dotčených zemí byly trvale nižší než ceny výrobců v Unii, a to po celé posuzované období před pandemií COVID-19. Pandemie mohla potenciálně ovlivnit spotřebu na trhu Unie, avšak tento dopad se mohl projevit až v posledním čtvrtletí období šetření (duben–červen 2020), zatímco výrazný pokles spotřeby byl zaznamenán již v roce 2019.

(1018) Kromě toho Komise analyzovala pokles spotřeby (ať už částečně související s pandemií COVID-19, či nikoli) jako možný další činitel, který mohl způsobit újmu, v 1028. a 1029. bodě odůvodnění níže, a dospěla k závěru, že neoslabil příčinnou souvislost mezi subvencovaným dovozem z dotčených zemí a podstatnou újmou, kterou utrpělo výrobní odvětví Unie.

6.2.1. *Nesubvencovaný dovoz z Indonésie*

(1019) Jak je uvedeno v 933. bodě odůvodnění výše, bylo zjištěno, že subvencování jednoho z indonéských vyvážejících výrobců zařazených do vzorku, společnosti Jindal Indonesia, bylo minimální.

(1020) Objem a ceny dovozu z Indonésie se v posuzovaném období vyvíjely takto:

Tabulka 14

		2017	2018	2019	Období šetření
Indonésie	Objem (v tunách)	[20 000 – 21 000]	[22 000 – 23 000]	[21 000 – 22 000]	[19 000 – 20 000]
	Index	*100*	*[109–111]*	*[107–109]*	*[97–98]*
	Podíl na trhu	[0,5–0,55] %	[0,6–0,63] %	[0,63–0,66] %	[0,6–0,63] %
	Index	*100*	*[113–118]*	*[118–123]*	*[113–118]*
	Průměrná cena (v EUR/t)	[2 000 – 2 300]	[2 000 – 2 200]	[2 000 – 2 100]	[2 000 – 2 100]
	Index	*100*	*[95–99]*	*[90–94]*	*[90–94]*

(1021) V posuzovaném období vykázal nesubvencovaný dovoz z Indonésie v letech 2018 a 2019 nárůst, ale v období šetření byl na mírně nižší úrovni než v roce 2017. Podíl tohoto dovozu na trhu byl po celé posuzované období velmi omezený a nepřesahoval 0,65 %. Prodejní cena tohoto dovozu byla vyšší než u subvencovaného dovozu z Indonésie.

(1022) Přestože se dovoz od společnosti Jindal Indonesia podbízel cenám výrobního odvětví Unie, prodej společnosti do Unie v posuzovaném období mírně klesal a zůstal nízký. Újma způsobená tímto dovozem tudíž neoslabila příčinnou souvislost mezi subvencovaným dovozem a podstatnou újmou způsobenou výrobnímu odvětví Unie.

6.2.2. *Dovoz ze třetích zemí*

(1023) Objem a ceny dovozu z jiných třetích zemí se v posuzovaném období vyvíjely takto:

Tabulka 15

Země		2017	2018	2019	Období šetření
Tchaj-wan	Objem (v tunách)	199 553	223 110	185 618	165 540
	Index	*100*	*112*	*93*	*83*
	Podíl na trhu	5,2 %	6,0 %	5,4 %	5,2 %
	Index	*100*	*116*	*105*	*100*
	Průměrná cena (v EUR/t)	1 668	1 749	1 684	1 655
	Index	*100*	*105*	*101*	*99*
Korejská republika	Objem (v tunách)	147 696	165 812	160 947	164 882
	Index	*100*	*112*	*109*	*112*
	Podíl na trhu	3,8 %	4,5 %	4,7 %	5,1 %
	Index	*100*	*117*	*123*	*135*
	Průměrná cena (v EUR/t)	1 859	1 944	1 860	1 853
	Index	*100*	*105*	*100*	*100*
Jižní Afrika	Objem (v tunách)	98 063	88 913	94 567	81 537
	Index	*100*	*91*	*96*	*83*
	Podíl na trhu	2,5 %	2,4 %	2,7 %	2,5 %
	Index	*100*	*94*	*108*	*100*
	Průměrná cena (v EUR/t)	2 004	2 013	1 831	1 785
	Index	*100*	*100*	*91*	*89*
Jiné třetí země	Objem (v tunách)	563 637	372 858	293 052	266 255
	Index	*100*	*66*	*52*	*47*
	Podíl na trhu	14,6 %	10,0 %	8,5 %	8,3 %
	Index	*100*	*69*	*58*	*57*
	Průměrná cena (v EUR/t)	2 051	2 345	2 319	2 407
	Index	*100*	*114*	*113*	*117*

Celkový dovoz ze všech třetích zemí kromě dotčených zemí	Objem (v tunách)	1 008 949	850 693	734 184	678 213
	Index	*100*	*84*	*73*	*67*
	Podíl na trhu	26,1 %	22,9 %	21,3 %	21,1 %
	Index	*100*	*88*	*82*	*81*
	Průměrná cena (v EUR/t)	1 942	2 076	1 995	2 014
	Index	*100*	*107*	*103*	*104*

Zdroj: Eurostat

(1024) Dovoz ze třetích zemí v posuzovaném období z hlediska absolutního objemu (o 33 %) a podílu na trhu (z 26 % v roce 2017 na 21 % v období šetření) významně poklesl.

(1025) Z pohledu jednotlivých zemí se v posuzovaném období zvýšil pouze dovoz z Koreje, který tak zaznamenal mírné zvýšení svého podílu na trhu (z 3,8 % na 5,1 %). Přestože jsou ceny korejského dovozu nižší než ceny dotčených zemí, je pravděpodobné, že budou ovlivněny existencí převodních cen v důsledku vztahu mezi korejským výrobcem korozivzdorné oceli Samsung STS a evropským výrobcem za studena válcovaných výrobků Otelinox z Rumunska. Nelze vyvodit závěr, zda se tento dovoz rovněž podbízel cenám výrobního odvětví Unie, a to i s ohledem na neznámou sortimentní skladbu tohoto dovozu.

(1026) Jak je uvedeno v 991. bodě odůvodnění, na dovoz z Tchaj-wanu se nyní vztahuje antidumpingové clo ve výši 6,8 % ([226]) a na dovoz z ČLR clo ve výši 24,4 % až 25,3 %.

(1027) Dovoz z ČLR byl v posuzovaném období velmi nízký. Dovoz z Tchaj-wanu vykázal nárůst o 12 % mezi rokem 2017 a 2018, ale od roku 2018 do období šetření o 26 % poklesl a během posuzovaného období si udržel 5% podíl na trhu. Průměrné ceny dovozu z Tchaj-wanu byly nižší než průměrné ceny dovozu z dotčených zemí. Jelikož se Komisi v rámci přezkumu před pozbytím platnosti, které bylo ukončeno v září 2021, nedostalo žádné spolupráce od výrobců na Tchaj-wanu, neměla žádné další podrobnosti o tchajwanských dovozních cenách. Nelze proto vyloučit, že tento dovoz způsobil výrobnímu odvětví Unie další újmu. I když však dovoz z Tchaj-wanu přispěl k újmě způsobené výrobnímu odvětví Unie, v posuzovaném období se snížil o 17 %, a nemohl proto být příčinou zvyšujících se negativních trendů zjištěných v analýze újmy.

(1028) Komise proto dospěla k závěru, že dovoz z jiných zemí neoslabuje příčinnou souvislost mezi subvencovaným indickým a indonéským dovozem a podstatnou újmou, kterou utrpěli výrobci v Unii.

6.2.3. *Pokles spotřeby*

(1029) Výrazné snížení spotřeby během posuzovaného období mělo nepříznivý dopad na některé ukazatele újmy, zejména na objem prodeje a výroby. Jak je ovšem vysvětleno v 1004. bodě odůvodnění, výrobní odvětví Unie utrpělo spíše újmu z hlediska cen než újmu z hlediska objemu. I přes zmenšující se trh se výrobcům v Unii podařilo mírně zvýšit svůj podíl na trhu prostřednictvím tvrdé cenové konkurence se subvencovaným dovozem za nespravedlivé ceny, což mělo za následek zhoršení ziskovosti a jiných finančních ukazatelů výrobního odvětví Unie, jako je peněžní tok, investice a návratnost investic.

([226]) Prováděcí nařízení Komise (EU) 2021/1483 ze dne 13. září 2021, kterým se ukládá konečné antidumpingové clo na dovoz plochých za studena válcovaných výrobků z korozivzdorné oceli pocházejících z Čínské lidové republiky a Tchaj-wanu na základě přezkumu před pozbytím platnosti podle čl. 11 odst. 2 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/1036 (Úř. věst. L 327, 16.9.2021, s. 1). Jedné společnosti, Cia Far Industrial Factory Co., Ltd, bylo uloženo antidumpingové clo ve výši 0 %.

(1030) Komise proto dospěla k závěru, že pokles spotřeby neoslabil příčinnou souvislost mezi subvencovaným dovozem z dotčených zemí a podstatnou újmou způsobenou výrobnímu odvětví Unie.

6.2.4. *Vývozní výkonnost výrobního odvětví Unie*

(1031) Objem a ceny vývozu výrobního odvětví Unie se v posuzovaném období vyvíjely takto:

Tabulka 16

	2017	2018	2019	Období šetření
Objem vývozu (v tunách)	450 587	450 687	410 840	374 378
Index	*100*	*100*	*91*	*83*
Průměrná cena (v EUR/t)	2 369	2 524	2 428	2 394
Index	*100*	*107*	*102*	*101*

Zdroj: výrobci v Unii zařazení do vzorku, Eurofer

(1032) Prodej na vývoz výrobců v Unii se v posuzovaném období snížil o 17 %. Tento pokles zapříčinila zejména opatření uložená Spojenými státy na výrobek, který je předmětem šetření, a zvýšená konkurence na trzích v třetích zemích ze strany čínského prodeje a prodeje z dotčených zemí. Vyvážený objem tedy byl ve srovnání s celkovým objemem prodeje v Unii nízký, přičemž představoval přibližně 13 % celkového objemu prodeje v Unii, a průměrná cena prodeje na vývoz byla v posuzovaném období trvale vyšší než ceny na trhu Unie.

(1033) Na základě těchto skutečností Komise dospěla k závěru, že dopad vývozní výkonnosti výrobního odvětví Unie na utrpěnou újmu byl nepatrný, pokud vůbec nějaký.

6.2.5. *Dopad cen surovin*

(1034) Jeden dovozce, který není ve spojení, tvrdil, že příčinou újmy způsobené výrobnímu odvětví Unie jsou zvyšující se náklady na suroviny (nikl, ferochrom).

(1035) Zvýšení cen surovin samo o sobě není zdrojem újmy, protože je obecně doprovázeno následným zvýšením prodejních cen. Pokles ziskovosti výrobců v Unii a všech jejich finančních ukazatelů je však více než jen odrazem rostoucích výrobních nákladů. Levný dovoz stlačoval ceny na trhu Unie a nejen že výrobcům v Unii nedovolil zvýšit ceny s cílem zahrnout do nich zvýšené náklady, ale donutil je ceny ještě snížit, aby tak zabránili hrozící ztrátě podílu na trhu. To mělo za následek prudký pokles, co se týče jejich údajů o ziskovosti, které nadále klesaly i během období šetření.

(1036) Na tomto základě dospěla Komise k závěru, že zvýšení cen určitých surovin jako takové nezpůsobilo výrobnímu odvětví Unie újmu.

6.2.6. *Cenová politika výrobců v Unii*

(1037) Dovozce, který není ve spojení, tvrdil, že zhoršující se finanční situaci výrobců v Unii způsobila vnitřní konkurence a cenová politika výrobců v Unii.

(1038) Šetření však toto tvrzení nepotvrdilo. Dovoz z dotčených zemí byl trvale prodáván za ceny, které se podbízejí cenám výrobního odvětví Unie, a proto je hlavním důvodem, proč výrobci v Unii nejsou schopni zvýšit své ceny a pokrýt své rostoucí náklady, cenový tlak ze strany subvencovaného dovozu. Toto tvrzení bylo proto zamítnuto.

6.3. **Závěr ohledně příčinné souvislosti**

(1039) Byla zjištěna příčinná souvislost mezi subvencovaným dovozem z Indie a Indonésie na jedné straně a újmou způsobenou výrobnímu odvětví Unie na straně druhé. Nárůst objemu subvencovaného dovozu z dotčených zemí a zhoršení výkonnosti Unie během posuzovaného období se časově shodovaly. Výrobní odvětví Unie nemělo jinou možnost, než kopírovat cenovou hladinu stanovenou subvencovaným dovozem, aby zabránilo hrozící ztrátě podílu na trhu. Tím se dostalo do situace, kdy dosáhlo neudržitelné úrovně zisku.

(1040) Komise zjistila, že mezi další činitele, které mohly mít dopad na situaci výrobního odvětví Unie, patřily: nesubvencovaný dovoz z Indonésie, dovoz ze třetích zemí, pokles spotřeby a vývozní výkonnost výrobního odvětví Unie.

(1041) Komise rozlišila a oddělila účinky všech známých činitelů na situaci výrobního odvětví Unie od účinků subvencovaného dovozu působícího újmu. Vliv nesubvencovaného dovozu z Indonésie a ze třetích zemí, poklesu spotřeby a vývozní výkonnosti výrobního odvětví Unie na negativní vývoj výrobního odvětví Unie, zejména pokud jde o ziskovost a finanční ukazatele, byl pouze omezený.

(1042) Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem Komise stanovila příčinnou souvislost mezi újmou, která byla způsobena výrobcům v Unii, a subvencovaným dovozem z dotčených zemí. Subvencovaný dovoz z dotčených zemí měl zásadní a rozhodující dopad na podstatnou újmu, kterou utrpělo výrobní odvětví Unie. Jiné faktory, ať už jednotlivě, nebo společně, příčinnou souvislost neoslabily.

(1043) Jak je znázorněno v příloze 1, trendy v druhé polovině roku 2020 tuto analýzu potvrdily. Dovoz z dotčených zemí nadále získával podíly na trhu, čemuž napomáhaly ceny, které dále výrazně klesaly, a tím i nadále představovaly podbízení vůči výrobnímu odvětví Unie a stlačovaly ceny na trhu Unie. Na druhou stranu příčinnou souvislost neoslabují žádné další faktory. Zatímco spotřeba nadále klesala, újma z hlediska cen přetrvávala. Dovoz z ostatních třetích zemí nadále klesal a dále ztrácel podíl na trhu a nic nenasvědčovalo tomu, že by se situace v dovozu od společnosti Jindal (Indonesia) změnila. Vývoz výrobního odvětví Unie se zvýšil jen nepatrně. Celkově lze říci, že ostatní faktory, ať už jednotlivě, nebo společně, příčinnou souvislost v druhé polovině roku 2020 neoslabily.

7. **ZÁJEM UNIE**

(1044) V souladu s článkem 31 základního nařízení Komise zkoumala, zda navzdory zjištění, že újmu způsobuje subvencování, může učinit jednoznačný závěr, že v tomto případě není přijetí příslušných opatření v zájmu Unie. Zájem Unie byl zjišťován na základě posouzení všech různých příslušných zájmů, včetně zájmu výrobního odvětví Unie, dovozců a uživatelů.

7.1. **Zájem výrobního odvětví Unie**

(1045) Výrobní odvětví Unie zahrnující třináct výrobců se nachází v několika členských státech a v souvislosti s výrobkem, který je předmětem šetření, přímo zaměstnává 13 660 zaměstnanců. Žádný z výrobců v Unii nevznesl proti zahájení šetření námitku. Jak bylo prokázáno výše v oddíle 5 při analýze ukazatelů újmy, ke zhoršení situace a negativnímu vlivu subvencovaného dovozu došlo v celém výrobním odvětví Unie.

(1046) Uložení antisubvenčních cel by mělo obnovit spravedlivé obchodní podmínky na trhu Unie, zamezit stlačení cen a umožnit výrobnímu odvětví Unie pokrýt rostoucí výrobní náklady a zlepšit finanční situaci i přes objem prodeje, o který na zmenšujícím se trhu přišlo. To by vedlo ke zlepšení ziskovosti výrobního odvětví Unie na úroveň, která se považuje pro toto kapitálově náročné výrobní odvětví za nezbytnou. Výrobnímu odvětví Unie byla subvencovaným dovozem z dotčených zemí způsobena podstatná újma. Je třeba připomenout, že řada klíčových ukazatelů újmy vykazovala během posuzovaného období záporný trend. Nejvíce byly zasaženy zejména ukazatele týkající se finanční výkonnosti výrobců v Unii. Proto je důležité, aby se ceny vrátily na úroveň, kdy nedochází k subvencování, aby tak mohli všichni výrobci působit na trhu Unie za spravedlivých obchodních podmínek.

(1047) Vyvozuje se proto závěr, že uložení antisubvenčních cel by bylo v zájmu výrobního odvětví Unie, neboť by mu umožnilo překonat účinky zjištěného subvencování působícího újmu.

7.2. **Zájem dovozců a uživatelů, kteří nejsou ve spojení**

(1048) Přihlásil se jeden dovozce, který není ve spojení. Kromě toho jeden výrobce v Unii, který působil rovněž jako dovozce, který není ve spojení, a konečný uživatel předložil odpověď na dotazník.

(1049) Dovozce, který není ve spojení, poukázal na možné negativní dopady antisubvenčních opatření na hospodářskou soutěž na trhu Unie, což by mělo za následek nedostatečné dodávky, horší služby, rostoucí ceny a horší kvalitu materiálu.

(1050) Nehledě na potenciální antisubvenční opatření Komise dospěla k závěru, že v Unii bude i nadále zdravá úroveň hospodářské soutěže, jelikož v Unii působí třináct výrobců výrobku, který je předmětem šetření, z nichž někteří nebyli do podnětu zahrnuti. Dovoz ze třetích zemí navíc stále představuje více než 20 % trhu. Potenciální negativní dopady uvedené dovozci proto pravděpodobně nenastanou.

(1051) Opatření by rovněž umožnila dovozcům přenášet ceny na své odběratele, proto by neměla mít na ziskovost dovozců nepříznivý dopad. Očekává se, že sortiment a kvalita služeb se tím nesníží – ochrana před subvencovaným dovozem naopak umožňuje výrobnímu odvětví Unie uskutečnit nové investice a zlepšovat kvalitu.

(1052) Po poskytnutí konečných informací konsorcium distributorů a dovozců a jeden dovozce, který není ve spojení, namítali, že Komise nezohlednila situaci na trhu s ocelí po období šetření, a tvrdili, že opatření související s pandemií vedla ke zpomalení získávání šrotu, rafinace a sběru, zvýšení cen surovin a nedostatku surovin. To vedlo k tomu, že Evropa je trhem s nejvyššími cenami výrobků z korozivzdorné oceli na světě.

(1053) Dále uvedli, že dovoz ze třetích zemí je pro trh Unie nezbytný, neboť výrobci v Unii nemohou uspokojit skutečnou poptávku na trhu Unie, což způsobuje značné problémy v zásobování ocelí.

(1054) Zvýšení cen surovin ovlivnilo výrobu na celém světě a mělo dopad jak na výrobní odvětví Unie, tak na dovoz. Mimoto existují zdroje dodávek plochých za studena válcovaných výrobků z korozivzdorné oceli z jiných třetích zemí, přičemž největšími z nich jsou Tchaj-wan a Korea. Dovoz z Tchaj-wanu do Unie stále probíhá s relativně nízkými antidumpingovými cly. Koreji se v posuzovaném období podařilo zvýšit svůj vývoz do Unie, a to jak v absolutním, tak relativním vyjádření. Jihoafrická republika je na trhu Unie nadále přítomna i navzdory údajné kontrole výroby plochých za studena válcovaných výrobků z korozivzdorné oceli ze strany evropských společností. Cílem vyrovnávacích cel uložených Indii a Indonésii navíc není uzavření trhu Unie pro dotčené země, nýbrž zvýšit ceny na spravedlivou úroveň. Toto tvrzení proto bylo nutno zamítnout.

7.3. **Závěr ohledně zájmu Unie**

(1055) Na základě výše uvedeného dospěla Komise k závěru, že neexistují žádné přesvědčivé důvody k domněnce, že by vyrovnávací cla byla tak vysoká, že by vedla k závěru, že není v zájmu Unie uložit opatření na dovoz výrobku, který je předmětem šetření, pocházejícího z dotčených zemí.

8. **KONEČNÁ VYROVNÁVACÍ OPATŘENÍ**

(1056) Vzhledem k závěrům ohledně subvencování, újmy, příčinných souvislostí a zájmu Unie a v souladu s článkem 15 základního nařízení by mělo být uloženo konečné vyrovnávací clo.

8.1. **Úroveň konečných vyrovnávacích opatření**

(1057) V čl. 15 odst. 1 třetím pododstavci základního nařízení je stanoveno, že výše vyrovnávacího cla nesmí být vyšší než výše zjištěných napadnutelných subvencí.

(1058) V čl. 15 odst. 1 čtvrtém pododstavci se stanoví, že *„[j]estliže Komise může na základě veškerých předložených informací jednoznačně konstatovat, že není v zájmu Unie určit výši vyrovnávacího cla v souladu s třetím pododstavcem, výše vyrovnávacího cla musí být nižší, pokud je takové nižší clo dostatečné k odstranění újmy způsobené výrobnímu odvětví Unie“*.

(1059) Komisi nebyly žádné takové informace předloženy, a proto bude úroveň vyrovnávacích opatření stanovena podle čl. 15 odst. 1 třetího pododstavce.

(1060) Na základě výše uvedených skutečností by sazby konečného vyrovnávacího cla vyjádřené v cenách CIF na hranici Unie před proclením měly být tyto:

Země	Společnost	Konečné vyrovnávací clo
Indie	Jindal Stainless Limited	4,3 %
	Jindal Stainless Hisar Limited	4,3 %
	Chromeni Steels Private Limited	7,5 %
	Všechny ostatní indické společnosti	7,5 %
Indonésie	PT. Indonesia Ruipu Nickel and Chrome Alloy	21,4 %
	PT. Jindal Stainless Indonesia	0 %
	Spolupracující společnost nezařazená do vzorku	13,5 %
	Všechny ostatní indonéské společnosti	21,4 %

(1061) Antisubvenční šetření probíhalo souběžně se samostatným antidumpingovým šetřením týkajícím se stejného dotčeného výrobku pocházejícího z Indie a Indonésie, v němž Komise uložila antidumpingová opatření na úrovni dumpingového rozpětí pro vyvážející výrobce v Indonésii a pro jednoho z vyvážejících výrobců v Indii. Pouze v případě společnosti Chromeni bylo dumpingové clo založeno na nižším rozpětí újmy. Komise se ujistila, že uložení kumulovaného cla, které by odráželo míru subvencování a úplnou míru dumpingu, by nevedlo k vyrovnání účinků subvencování dvakrát („dvojí započtení“) v souladu s čl. 24 odst. 1 základního nařízení.

(1062) V případě obou zemí Komise zvážila, zda některé režimy subvencí jsou subvencemi závislými na vývozu, které mají vliv na snížení vývozních cen, a tudíž odpovídajícím způsobem zvyšují dumpingová rozpětí, aby mohla rozhodnout, zda je třeba snížit dumpingové rozpětí o výše subvencí zjištěné v souvislosti se subvencemi závislými na vývozu v souladu s čl. 24 odst. 1 základního nařízení.

(1063) Vzhledem k tomu, že Komise vyrovnávala některé režimy podmíněných vývozních subvencí, uložila v souladu s čl. 24 odst. 1 základního nařízení a s cílem zabránit dvojímu započtení nejprve konečné vyrovnávací clo na úrovni stanovené konečné výše subvence. Poté Komise uložila zbývající konečné antidumpingové clo, které odpovídá příslušnému dumpingovému rozpětí sníženému o výši podmíněných vývozních subvencí a až do příslušné úrovně pro odstranění újmy stanovené v samostatném antidumpingovém šetření. Jelikož Komise snížila zjištěné dumpingové rozpětí o celkovou výši subvencování souvisejícího s vývozními subvencemi, nenastal problém dvojího započtení ve smyslu čl. 24 odst. 1 základního nařízení.

(1064) Pokud je částka vzniklá odečtením výše vývozní subvence od dumpingového rozpětí vyšší než rozpětí újmy, Komise omezila výši antidumpingového cla na rozpětí újmy. Pokud je částka vzniklá odečtením výše vývozní subvence od dumpingového rozpětí nižší než rozpětí újmy, Komise stanovila úroveň antidumpingového cla na základě nižší částky.

(1065) Výše subvence musela být stanovena také pro jediného spolupracujícího vyvážejícího výrobce v Indonésii, který nebyl zařazen do vzorku. Vzhledem ke specifickým okolnostem případu to nebylo možné provést podle obvyklé metodiky založené na výši váženého průměru vyrovnávacích subvencí stanovených pro spolupracující vyvážející výrobce zařazené do vzorku. Jak bylo uvedeno v 941. a následujících bodech odůvodnění výše, konečná výše subvence pro společnost Jindal Indonesia byla skutečně nižší než minimální částka. Jelikož zbýval pouze jeden vyvážející výrobce, rozhodla se Komise použít jeho celní sazbu na jediného spolupracujícího vyvážejícího výrobce nezařazeného do vzorku, přičemž byl vyloučen režim týkající se preferenčního financování, pro který nebyly ve spise žádné důkazy o tom, že by ho dotyčná společnost mohla využít. Dotyčná společnost totiž nemá žádné vazby na Čínu, a proto nemohla využít zvýhodněného financování, které bylo poskytnuto skupině IRNC Group.

(1066) V případě Indie vzhledem k vysoké míře spolupráce vyvážejících výrobců v dotčených zemích Komise zjistila, že úroveň nejvyššího cla uloženého společnostem zařazeným do vzorku bude reprezentativní jako sazba pro „všechny ostatní společnosti". Clo pro „všechny ostatní společnosti" bude použito na společnosti, které při tomto šetření nespolupracovaly. V případě Indonésie vzhledem k tomu, že Komise vypočítala celní sazbu pouze pro jednoho vyvážejícího výrobce, a s ohledem na to, že spolupracující vyvážející výrobci nezařazení do vzorku mají výhodu nižší sazby, jak je vysvětleno v 1064. bodě odůvodnění, Komise se výjimečně rozhodla stanovit výši cla pro „všechny ostatní společnosti" na úrovni skupiny IRNC Group.

(1067) Na základě výše uvedených skutečností jsou sazby cel, která budou uložena, stanoveny takto:

Společnost	Dumpingové rozpětí	Sazba subvence	Úroveň pro odstranění újmy	Sazba vyrovnávacího cla	Sazba antidumpingového cla
Indie					
Jindal Stainless Limited	13,9 %	4,3 %	25,2 %	4,3 %	10,0 %
Jindal Stainless Hisar Limited	13,9 %	4,3 %	25,2 %	4,3 %	10,0 %
Chromeni Steels Private Limited	45,1 %	7,5 %	35,3 %	7,5 %	35,3 %
Všechny ostatní indické společnosti	45,1 %	7,5 %	35,3 %	7,5 %	35,3 %
Indonésie					
PT. Indonesia Ruipu Nickel and Chrome Alloy	10,2 %	21,4 %	32,4 %	21,4 %	9,3 %
PT. Jindal Stainless Indonesia	20,2 %	0 %	33,1 %	0 %	20,2 %
Spolupracující společnost nezařazená do vzorku	20,2 %	13,5 %	33,1 %	13,5 %	19,3 %
Všechny ostatní indonéské společnosti	20,2 %	21,4 %	33,1 %	21,4 %	19,3 %

(1068) Individuální sazba vyrovnávacího cla pro společnosti uvedené v tomto nařízení byla stanovena na základě zjištění v rámci tohoto šetření. Proto odráží situaci dotčené společnosti zjištěnou při tomto šetření. Tato celní sazba (na rozdíl od celostátního cla použitelného pro „všechny ostatní společnosti") je proto použitelná výlučně na dovoz výrobků pocházejících z dotčené země a vyráběných uvedenou společností. Na dovážené výrobky vyrobené jakoukoli jinou společností, která není konkrétně uvedena v normativní části tohoto nařízení, včetně subjektů ve spojení se společnostmi konkrétně uvedenými, se tyto sazby nevztahují a tyto výrobky podléhají celní sazbě použitelné na „všechny ostatní společnosti".

(1069) Pokud společnost následně změní název svého subjektu, může požádat o uplatnění těchto individuálních celních sazeb. Tato žádost musí být předložena Komisi. Žádost musí obsahovat veškeré podstatné informace umožňující prokázat, že změna nemá vliv na právo dotyčné společnosti využívat celní sazbu, která se na ni vztahuje. Pokud změna názvu společnosti nemá vliv na její právo využívat celní sazbu, která se na ni vztahuje, bude nařízení o změně názvu zveřejněno v *Úředním věstníku Evropské unie*.

8.2. **Zvláštní doložka o monitorování**

(1070) Za účelem minimalizace rizika obcházení opatření kvůli rozdílům v celních sazbách je zapotřebí přijmout zvláštní opatření, která zajistí uplatňování individuálních vyrovnávacích cel. Společnosti, na něž se vztahují individuální sazby vyrovnávacího cla, musí celním orgánům členských států předložit platnou obchodní fakturu. Tato faktura musí vyhovovat požadavkům uvedeným v čl. 1 odst. 3 tohoto nařízení. Na dovoz, k němuž není přiložena taková faktura, by se mělo vztahovat vyrovnávací clo platné pro „všechny ostatní společnosti".

(1071) I když je předložení této faktury celním orgánům členských států nezbytné pro uplatnění individuálních sazeb vyrovnávacího cla na dovoz, tato faktura není jediným prvkem, který celní orgány zohledňují. Celní orgány členských států by totiž měly i v případě, že je jim předložena faktura splňující všechny požadavky stanovené v čl. 1 odst. 3 tohoto nařízení, provést své obvyklé kontroly a měly by si stejně jako ve všech ostatních případech vyžádat i další doklady (přepravní doklady atd.) pro účely ověření správnosti údajů uvedených v celním prohlášení a pro zajištění toho, že bude následné použití nižší celní sazby odůvodněné v souladu s celními předpisy.

(1072) Pokud by se po uložení dotčených opatření podstatně zvýšil objem vývozu některé ze společností využívajících nižší individuální celní sazby, lze takovéto zvýšení objemu považovat samo o sobě za změnu obchodních toků v důsledku uložených opatření ve smyslu čl. 23 odst. 1 základního nařízení. Za takových okolností a za předpokladu, že jsou splněny příslušné podmínky, lze zahájit šetření zaměřené proti obcházení předpisů. Při tomto šetření může být mimo jiné zkoumána nutnost zrušení individuální celní sazby (individuálních celních sazeb) a následného uložení celostátně platného cla,

(1073) Aby bylo zajištěno řádné vymáhání vyrovnávacího cla, neměla by se výše cla pro všechny ostatní společnosti vztahovat jen na nespolupracující vyvážející výrobce, nýbrž rovněž na výrobce, kteří během období šetření neuskutečnili žádný vývoz do Unie.

(1074) Žadatel ve svých připomínkách ke konečným informacím tvrdil, že existuje riziko obcházení vyplývající ze skutečnosti, že vyvážející výrobci jsou velké skupiny podniků, které se spoléhají na transakce uvnitř skupiny a jsou přítomny v několika třetích zemích. Žadatel proto vyzval Komisi, aby byla ostražitá vůči nárůstu vývozu předcházejících materiálů a aby byla připravena zahájit z moci úřední šetření zaměřené proti obcházení opatření. Tento záměr by měl být podle žadatele v tomto nařízení uveden.

(1075) Skupina Jindal Group a společnost Jindal Indonesia odpověděly, že obcházení nehrozí, protože by šlo o celní podvod, což je trestný čin. Dále objasnily, že jediné zpracování plochých za studena válcovaných výrobků z korozivzdorné oceli mimo Indii a Indonésii probíhá ve Španělsku (ve společnosti Iberjindal S.L.) a že v každém případě se na výrobek, který je předmětem šetření, vztahují ochranná opatření, která se uplatňují na veškerý dovoz.

(1076) Komise bere připomínky stran na vědomí a jako vždy bude ostražitě postupovat v souladu se svými postupy sledování platných opatření.

9. **ZÁVĚREČNÁ USTANOVENÍ**

(1077) S ohledem na článek 109 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU, Euratom) 2018/1046 ([227]), pokud má být částka vrácena na základě rozsudku Soudního dvora Evropské unie, měla by být pro zaplacení úroku použita sazba, kterou uplatňuje Evropská centrální banka na své hlavní refinanční operace, uveřejněná v řadě C *Úředního věstníku Evropské unie* a platná první kalendářní den každého měsíce.

(1078) Jak je vysvětleno v 1060. a 1066. bodě odůvodnění, Komise od dumpingového rozpětí odečetla část výše subvence, aby zamezila dvojímu započtení. Pokud by tedy došlo k jakékoli změně nebo zrušení konečných vyrovnávacích cel, měla by se úroveň antidumpingových cel automaticky zvýšit o stejný podíl, aby se zohlednil skutečný rozsah dvojího započtení v důsledku této změny nebo zrušení. Tato změna antidumpingových cel by měla být provedena s účinkem od vstupu tohoto nařízení v platnost.

(1079) Prováděcím nařízením Komise (EU) 2019/159 ([228]) uložila Komise ochranné opatření týkající se některých výrobků z oceli na dobu tří let. Prováděcím nařízením Komise (EU) 2021/1029 ([229]) bylo ochranné opatření prodlouženo do 30. června 2024. Dotčený výrobek spadá do jedné z kategorií výrobků zahrnutých do ochranného opatření. Jakmile tedy dojde k překročení celních kvót stanovených v rámci ochranného opatření, stane se při témže dovozu splatným clo při překročení kvóty, antidumpingové clo a vyrovnávací clo. Vzhledem k tomu, že taková kumulace antidumpingových a vyrovnávacích opatření s ochrannými opatřeními může mít na obchod větší než žádoucí účinek, rozhodla se Komise zabránit souběžnému uplatňování antidumpingového a vyrovnávacího cla se clem při překročení kvóty na dotčený výrobek po dobu uložení ochranného cla.

(1080) To znamená, že pokud se clo při překročení kvóty uvedené v čl. 1 odst. 6 nařízení (EU) 2019/159 začne uplatňovat na dotčený výrobek a překročí úroveň antidumpingových a vyrovnávacích cel podle tohoto nařízení, vybere se pouze clo při překročení kvóty uvedené v čl. 1 odst. 6 nařízení (EU) 2019/159. Během období souběžného uplatňování ochranných a antidumpingových a vyrovnávacích cel se výběr cel uložených podle tohoto nařízení pozastavuje. V případech, kdy se na dotčený výrobek začne uplatňovat clo při překročení kvóty uvedené v čl. 1 odst. 6 nařízení (EU) 2019/159 a toto clo je nižší než úroveň antidumpingových a vyrovnávacích cel uvedených v tomto nařízení, vybere se clo při překročení kvóty uvedené v čl. 1 odst. 6 nařízení (EU) 2019/159 společně s rozdílem mezi tímto clem a vyšší z úrovní antidumpingových a vyrovnávacích cel uložených podle tohoto nařízení. Část objemu nevybraného antidumpingového a vyrovnávacího cla se pozastavuje.

(1081) Opatření stanovená v tomto nařízení jsou v souladu se stanoviskem výboru zřízeného podle čl. 15 odst. 1 nařízení (EU) 2016/1036 ([230]),

---

([227]) Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU, Euratom) 2018/1046 ze dne 18. července 2018, kterým se stanoví finanční pravidla pro souhrnný rozpočet Unie, mění nařízení (EU) č. 1296/2013, (EU) č. 1301/2013, (EU) č. 1303/2013, (EU) č. 1304/2013, (EU) č. 1309/2013, (EU) č. 1316/2013, (EU) č. 223/2014, (EU) č. 283/2014, a rozhodnutí č. 541/2014/EU a zrušuje nařízení (EU, Euratom) č. 966/2012 (Úř. věst. L 193, 30.7.2018, s. 1).

([228]) Prováděcí nařízení Komise (EU) 2019/159 ze dne 31. ledna 2019 o zavedení konečných ochranných opatření proti dovozu některých výrobků z oceli, Úř. věst. L 31, 1.2.2019, s. 27.

([229]) Prováděcí nařízení Komise (EU) 2021/1029 ze dne 24. června 2021, kterým se mění prováděcí nařízení Komise (EU) 2019/159 za účelem prodloužení ochranného opatření na dovoz některých výrobků z oceli, Úř. věst. L 225I, 25.6.2021, s. 1.

([230]) Úř. věst. L 176, 30.6.2016, s. 21, naposledy pozměněného nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/825 ze dne 30. května 2018, kterým se mění nařízení (EU) 2016/1036 o ochraně před dumpingovým dovozem ze zemí, které nejsou členy Evropské unie, a nařízení (EU) 2016/1037 o ochraně před dovozem subvencovaných výrobků ze zemí, které nejsou členy Evropské unie (Úř. věst. L 143, 7.6.2018, s. 1).

PŘIJALA TOTO NAŘÍZENÍ:

Článek 1

1. Ukládá se konečné vyrovnávací clo z dovozu plochých válcovaných výrobků z korozivzdorné oceli, dále již neupravené, pouze válcované za studena (úběrem za studena), v současnosti kódů KN 7219 31 00, 7219 32 10, 7219 32 90, 7219 33 10, 7219 33 90, 7219 34 10, 7219 34 90, 7219 35 10, 7219 35 90, 7219 90 20, 7219 90 80, 7220 20 21, 7220 20 29, 7220 20 41, 7220 20 49, 7220 20 81, 7220 20 89, 7220 90 20 a 7220 90 80 a pocházející z Indie a Indonésie.

2. Sazba konečného vyrovnávacího cla, která se použije na čistou cenu s dodáním na hranice Unie, před proclením, je pro výrobek popsaný v odstavci 1 a vyrobený níže uvedenými společnostmi stanovena takto:

Země	Společnost	Konečné vyrovnávací clo	Doplňkový kód TARIC
Indie	Jindal Stainless Limited	4,3 %	C654
	Jindal Stainless Hisar Limited	4,3 %	C655
	Chromeni Steels Private Limited	7,5 %	C656
	Všechny ostatní indické společnosti	7,5 %	C999
Indonésie	PT. Indonesia Ruipu Nickel and Chrome Alloy	21,4 %	C657
	PT. Jindal Stainless Indonesia	0 %	C658
	Spolupracující společnost nezařazená do vzorku	13,5 %	Viz příloha 2
	Všechny ostatní indonéské společnosti	20,5 %	C999

3. Použití individuálních sazeb vyrovnávacího cla stanovených pro společnosti uvedené v odstavci 2 je podmíněno předložením platné obchodní faktury celním orgánům členských států, která musí obsahovat datované prohlášení podepsané zástupcem subjektu, který obchodní fakturu vystavil, s uvedením jeho jména a funkce, v tomto znění: „*Já, níže podepsaný, potvrzuji, že (objem) (dotčeného výrobku) prodaného na vývoz do Evropské unie, na který se vztahuje tato faktura, bylo vyrobeno (název a adresa společnosti) (doplňkový kód TARIC) v [dotčené zemi]. Prohlašuji, že údaje uvedené v této faktuře jsou úplné a správné.*“ Pokud taková faktura nebude předložena, použije se clo platné pro všechny ostatní společnosti.

4. Není-li stanoveno jinak, použijí se platné celní předpisy.

5. V případech, kdy bylo u určitých vyvážejících výrobců od antidumpingového cla odečteno vyrovnávací clo, vedou žádosti o vrácení zaplaceného cla podle článku 21 nařízení (EU) 2016/1037 rovněž k posouzení dumpingového rozpětí u tohoto vyvážejícího výrobce, které převažovalo v období šetření týkajícím se vrácení zaplaceného cla.

Článek 2

Prováděcí nařízení (EU) 2021/2012 se mění takto:

1. V článku 1 se odstavec 2 nahrazuje tímto:

„2. Sazby konečného antidumpingového cla použitelné na čistou cenu s dodáním na hranice Unie před proclením jsou pro výrobek popsaný v odstavci 1 a vyrobený níže uvedenými společnostmi stanoveny takto:

Země	Společnost	Konečné antidumpingové clo	Doplňkový kód TARIC
Indie	Jindal Stainless Limited	10,0 %	C654
	Jindal Stainless Hisar Limited	10,0 %	C655
	Chromeni Steels Private Limited	35,3 %	C656
	Všechny ostatní indické společnosti	35,3 %	C999
Indonésie	PT. Indonesia Ruipu Nickel and Chrome Alloy	9,3 %	C657
	PT. Jindal Stainless Indonesia	20,2 %	C658
	Ostatní společnosti spolupracující v antisubvenčním řízení, avšak nikoli v antidumpingovém řízení	19,3 %	Viz příloha 2
	Všechny ostatní indonéské společnosti	19,3 %	C999“

2. V článku 1 se doplňuje nový odstavec 6, který zní:

„6. Pokud budou konečná vyrovnávací cla uložená článkem 1 prováděcího nařízení Komise (EU) 2022/433 změněna nebo zrušena, cla uvedená v odstavci 2 se zvýší o stejný podíl, přičemž se omezí na zjištěné skutečné dumpingové rozpětí nebo na rozpětí újmy zjištěné v příslušných případech u jednotlivých společností, a to s účinkem od vstupu tohoto nařízení v platnost.“

3. V článku 1 se doplňuje nový odstavec 7, který zní:

„7. V případech, kdy bylo u určitých vyvážejících výrobců od antidumpingového cla odečteno vyrovnávací clo, vedou žádosti o vrácení zaplaceného cla podle článku 21 nařízení (EU) 2016/1037 rovněž k posouzení dumpingového rozpětí u tohoto vyvážejícího výrobce, které převažovalo v období šetření týkajícím se vrácení zaplaceného cla.“

Článek 3

1. V případech, kdy se na ploché za studena válcované výrobky z korozivzdorné oceli, dále již neupravené, pouze válcované za studena, uvedené v čl. 1 odst. 1, začne uplatňovat clo při překročení kvóty uvedené v čl. 1 odst. 6 nařízení (EU) 2019/159 a toto clo je vyšší než ekvivalentní valorická úroveň vyrovnávacího a antidumpingového cla uvedeného v čl. 1 odst. 2, resp. čl. 2 odst. 1, vybere se pouze clo při překročení kvóty uvedené v čl. 1 odst. 6 nařízení (EU) 2019/159.

2. Po dobu uplatňování odstavce 1 se výběr cel uložených podle tohoto nařízení pozastavuje.

3. V případech, kdy se na ploché za studena válcované výrobky z korozivzdorné oceli, dále již neupravené, pouze válcované za studena, uvedené v čl. 1 odst. 1, začne uplatňovat clo při překročení kvóty uvedené v čl. 1 odst. 6 nařízení (EU) 2019/159 a toto clo je nižší než ekvivalentní valorická úroveň vyrovnávacího a antidumpingového cla uvedeného v čl. 1 odst. 2, resp. čl. 2 odst. 1, vybere se clo při překročení kvóty uvedené v čl. 1 odst. 6 nařízení (EU) 2019/159 společně s rozdílem mezi tímto clem a vyšší z ekvivalentních valorických úrovní antidumpingového cla uvedeného v čl. 1 odst. 2.

4. Výběr části objemu vyrovnávacích a antidumpingových cel, která se podle odstavce 3 nevybere, se pozastavuje.

5. Pozastavení výběru uvedená v odstavcích 2 a 4 jsou časově omezena na dobu uplatňování cla při překročení kvóty uvedeného v čl. 1 odst. 6 nařízení (EU) 2019/159.

Článek 4

Toto nařízení vstupuje v platnost prvním dnem po vyhlášení v *Úředním věstníku Evropské unie*.

Toto nařízení je závazné v celém rozsahu a přímo použitelné ve všech členských státech.

V Bruselu dne 15. března 2022.

Za Komisi
předsedkyně
Ursula VON DER LEYEN

PŘÍLOHA 1

Informace týkající se druhého pololetí roku 2020

(zdroj a jednotky jsou stejné jako v odpovídajících tabulkách v textu, není-li uvedeno jinak; indonéské údaje se týkají veškerého dovozu; indexy jsou v případě potřeby extrapolovány a jsou porovnány s rokem 2017)

Spotřeba (v tunách)	Druhá polovina roku 2020
Spotřeba v Unii	1 536 525
Index	*79*

Objem dovozu (v tunách) a podíl na trhu	Druhá polovina roku 2020
Indie	45 541
Index	*79*
Podíl na trhu	3,0 %
Index	*100*
Indonésie	49 425
Index	*715*
Podíl na trhu	3,2 %
Index	*901*
Dotčené země celkem	94 966
Index	*148*
Podíl na trhu	6,2 %
Index	*208*

Ceny dovozu z dotčených zemí (v EUR za tunu)	Druhá polovina roku 2020
Indie	1 886
Index	*91*
Indonésie	1 792
Index	*99*
Průměr dotčených zemí	1 846
Index	*94*

Výroba, výrobní kapacita a využití kapacity	Druhá polovina roku 2020
Celková výroba v Unii (v tunách)	1 585 965
Index	*86*
Výrobní kapacita (v tunách)	2 308 350
Index	*105*
Využití kapacity	69 %
Index	*82*

Objem prodeje a podíl na trhu	Druhá polovina roku 2020
Objem prodeje výrobního odvětví Unie (v tunách)	1 241 088
Index	*86*
Podíl na trhu	*75 %*
Index	*106*

Zaměstnanost a produktivita	Druhá polovina roku 2020
Počet zaměstnanců	10 018
Index	*75*
Produktivita (v tunách na zaměstnance)	158
Index	*115*

Prodejní ceny v Unii	Druhá polovina roku 2020
Průměrná jednotková prodejní cena (v EUR za tunu)	2 007
Index	*89*
Jednotkové výrobní náklady (v EUR za tunu)	1 946
Index	*99*

Zásoby	Druhá polovina roku 2020
Konečný stav zásob (v tunách)	93 392
Index	*74*

Ziskovost, peněžní tok, investice a návratnost investic	Druhá polovina roku 2020
Ziskovost prodeje v Unii odběratelům, kteří nejsou ve spojení (v % obratu z prodeje)	– 2,4 %
Index	*– 31*
Peněžní tok (v EUR)	24 276 139
Index	*13*
Investice (v EUR)	47 332 854
Index	*100*
Návratnost investic	– 2 %
Index	*– 7*

Dovoz ze třetích zemí		Druhá polovina roku 2020
Tchaj-wan	Objem (v tunách)	63 040
	Podíl na trhu	4,1 %
	Průměrná cena (v EUR za tunu)	1 399

Korejská republika	Objem (v tunách)	74 131
	Podíl na trhu	4,8 %
	Průměrná cena (v EUR za tunu)	1 742
Jižní Afrika	Objem (v tunách)	98 063
	Podíl na trhu	2,5 %
	Průměrná cena (v EUR za tunu)	1 675
Ostatní třetí země	Objem (v tunách)	117 361
	Podíl na trhu	7,6 %
	Průměrná cena (v EUR za tunu)	2 217
Souhrn všech třetích zemí s výjimkou Indie a Indonésie	Objem (v tunách)	293 037
	Podíl na trhu	19,1 %
	Průměrná cena (v EUR za tunu)	1 850

Vývozní výkonnost výrobního odvětví Unie	Druhá polovina roku 2020
Objem vývozu (v tunách)	190 097
Index	*84*
Průměrná cena (v EUR za tunu)	2 221
Index	*90*

PŘÍLOHA 2

Indonéský spolupracující vyvážející výrobce nezařazený do vzorku

Země	Název	Doplňkový kód TARIC
Indonésie	PT Bina Niaga Multiusaha	C765